

Büşra Dönmez

DELİ YANGIN

Roman

Büşra Dönmez

Deli Yangın

Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Şimşek

Editör: Dorlion Editör Atölyesi

Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni: Dorlion Tasarım Atölyesi

1.Baskı: Mart 2021

Sertifika No: 33967

ISBN: 978- 605- 249-

© Dorlion Yayınları | Mart 2021

© Büşra Dönmez | Mart 2021

Merkez Adres: İstiklal Mah. Yeşiltepe Sok. 24/ A Eskişehir

Şube Adres: Kültür Mahallesi, Liderler İş Merkezi,

Kızılırmak Cd. D:No: 63/9 06420 Çankaya/Ankara

Tel: (0312) 433 03 78 • **Gsm:** (0555) 037 73 19 • (0530) 307 10 93

İç Baskı & Cilt: Bil Ofset Basım Yayın Matbaa Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tesviyecı Caddesi No:7/5 İskitler- Ankara

Tel: 0312 433 03 78

Sertifika No: 46767

© Bu kitabın yayın hakkı Dorlion Yayınları'na aittir.

Dorlion Yayınları™ bir **İnsancıl Sahaf** tescilli markasıdır.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

web: www.dorlionyayinlari.com

e-posta: dorlionyayinlari@gmail.com

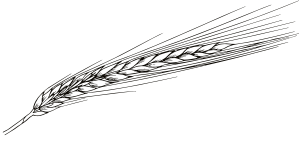
KİTAP İSTEME ADRESİ:

INSANCIL

Sipariş Hattı: (0530) 307 10 93 - (0530) 643 30 84

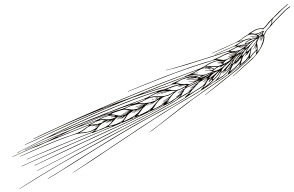
web: www.insancilkitap.com • **e-mail:** depo@insancilsahaf.com

*Bu hikâyede anlatılan kişi, kurum ve kuruluşlar,
tamamen hayal ürünüdür...*

Bir insan delirip delirmediğini anlayabilir mi? Bence anlar. Ben kendi deliliğimin ortaya çıkış anını hatırlıyorum mesela. O an geldiğinde zihninizde hissettiğiniz şey bir dağılma hâli. Sanki benliğinizi bir arada tutan ne varsa paramparça oluyor. Bir resmin yavaş yavaş solması gibi, bir ağacın yapraklarını esen rüzgârla savurması gibi. Ve siz uçan her yaprağın sesini, solan resmin her bir parçasını ayrı ayrı duyuyor, görüyor ve hissediyorsunuz. Ama engel olamıyorsunuz. Sanki en başından beri zincirlerinden kurtulmak için o anı bekliyormuş gibi.

Herkesin deliliğinin bir adı var, herkesi delirten bir an, bir insan, bir koku, bir ses var. Ben artık adını koyamayacağım kadar uzaktayım kendi deliliğimin merkezinden. Bugün geriye dönüp baktığımda tek bir sebep, tek bir an, tek bir koku veya tek bir olay göremiyorum. Anın içindeyken suçlayacak tek bir suçluya sahip olabiliyor insan. Ama geriye dönüp baktığında hayatın içerisinde olup biten her şeyin bir bir, üst üste binip, kademe kademe ruhumuzu paramparça ettiğini görüyoruz. Yani aslında sebep sandığımız o şey bardağı taşıran son damla oluyor. Suçlu sandığımız kişi ise tek suçlu değil. Delirmek zor değil. Hepimiz pekâlâ gerekli koşullar sağlandığında sıyrılabiliriz. En zor olanı da normalmiş gibi yani akıl sağlığı yerinde bir insanmış gibi rol yapmak zorunda kalmak...

Ellerim klavyenin üzerinde donup kalıyor. Yazdığım senaryonun son sahnesine göz gezdirip klavyenin üzerinde donup kalan ellerime bakıyorum. Uzun parmaklı ellerim var. Piyanoya da yakışıyor. Hayatını yazı yazarak kazanan biri olarak her zaman ellerimin bakımlı olmasına özen gösteririm. Çünkü gün içerisinde sürekli gözlerim onların üzerinde. Bakmadan yazabiliyorum ama yine de zaman zaman bakışlarım klavyede gezinen parmaklarıma kayıyor. Parmaklarım yazmaya devam edebilmek için klavyenin üzerinde ritim tutuyor. Kulağımdaki kulaklıktan yabancı bir pop müzik parçasının ritimleri geliyor. Nihayet parmaklarım yeniden çalışmaya başlıyor. Senaryoya kaldığım yerden devam ediyorum. Yazmak bazen çok zor olabiliyor, özellikle de sipariş üzerine yazı yazmak bunaltıcı bir şey. İnsanın yeteneğini böylesi ruh emici işler için heba etmesi acı veriyor. Bir reklam senaryosu yerine bin film senaryosu yazmayı tercih ederim. Ama bugün bir reklam filmi yazıyorum. Sanatla ticaretin arasındaki köprüde bir ileri bir geri gidip geliyorum. Ya da o bana gidip geliyor tam emin değilim.

Cep telefonum çalıyor. Telefonumu masadan alıp Alparslan Hoca'nın aramasını yanıtlıyorum.

“Başak müsait misin kızım?” diyor telefonu açtığımda.

“Müsaitim hocam buyurun” diyorum.

“Akşam ajansta toplantı var. Senin de katılman iyi olur” diyor.

“Katılırim hocam. Saat kaçta toplantı?” diyorum.

Alparslan Hoca toplantı saatini söyledikten sonra telefonu kapatıyor. Bileğimdeki saate bakıyorum. Toplantıya iki saat var. Hazırlanmak için odama gidiyorum.

Ajansa gelince ekibe selam verip Alparslan Hoca'nın odasına gidiyorum hızlı hızlı. Sosyalleşmek pek bana göre değil. Boş muhabbetlerden de hazzetmiyorum. Ayrıca benim çenem yazarken düşük konuşurken değil. Ajansın bütün duvarları ve kapıları camdan. Alparslan Hoca'nın kapısına yüzümü yapıştırıp komik mimikler yaparak kapıyı yumrukluyorum. Yaptığım sesi duyup dönüyor. Yüzünde ne oluyor yahu ifadesi var. Beni görünce yaptığım hareketlere gülerken elini sallıyor gel diye. İçeri giriyorum. Başıyla geç otur diye işaret ediyor. Masasının önündeki koltuklardan birine oturup arkasındaki kitaplığı inceliyorum. Alparslan Hoca'nın odası ve kitaplığı her zaman karman çorman olur. Alparslan Hoca üniversitede benim hocamdı ve okulun ilk yılından beri asistanlığını yapıyorum. Şimdi de ajansta onunla ortağız. Yılların alışkanlığı yüzünden hâlâ ona hocam diye hitap ediyorum. Sürekli kitaplığını düzeltiyorum ama işin içinden çıkamıyorum. Zaten ben ne zaman bir rafı düzeltsen o arkamdan dağıtıyor. Zihnimde kitapları

olmaları gereken yerlere dizerken kitaplığa olan bakışımı yakalayıp bana gülümsüyor. Omuz silkiyorum.

“Ben ölünce düzeltirsin Başak. Ben dağıtırken sen bir yandan toplamaya çalışıyorsun olmuyor” diyor.

“Hocam bir gün bu kitapları düzeltirken hepsini kitaplığa yapıştıracağım yerinden oynatamayacaksınız” diyorum. Gülüyor.

“Erken geldin kızım” diyor masasından aldığı sigarasını yakarken.

“Çok işim yoktu sohbet ederiz diye erken geldim. Hayırdır? Siz beni her toplantıya çağırılmazsınız hocam” diyorum.

“Geçenlerde kampanyasını hazırladığınız içecek firmasını hatırlıyor musun? Seninle de tanışmak istediler. Toplantıda da kampanyanın detaylarını konuşacağız. Çay içermisin, yeni demledi çocuklar” diyor telefonunu alıp mutfağı arıyor.

“Teşekkürler hocam içmem, Demir bana bir kahve getirsin” diyorum.

Toplantıdan sonra reklamını çekeceğimiz firmanın sahibi ekibimizi Beyoğlu'nda bir mekâna davet ediyor, ekiple kaynaşmak için. Gece hayatına alışığım, üniversite hayatım boyunca farklı mekânlarda barmaidlik yaptım ama hazzetmiyorum. Kafa dağıtma anlayışımın içerisinde yüksek sesli müziklerin çaldığı, kimsenin birbirini duymadığı bir mekânda sarhoş olmak ve kendimi duyurmaya çalışmak yok. Katılmamak için ayak direktsem de Alparslan Hoca'nın zoruyla ben de ekibe dâhil olup mekâna gidiyorum. Mekâna girdiğimizde sahnenin önündeki bistro masalardan birkaçını birleştirip etrafında toplanıyoruz. Sahnede orkestranın

hazırlıkları sürüyor. Demir votka bardağını bana doğru uzatıyor.

“Hocam, votka enerji aldım içersiniz değil mi?” diyor.

“İçerim Demir ver” diyorum bardağa uzanırken. Bardağı alıp masada önüme bırakıyorum. Çalışanlarımın ve iş yaptığım insanların olduğu bir yerde dağıtmak benim için zor. Gerçi dağıtmak her türlü zor benim için. Ailem bana ayaklarımın üzerinde girdiğim bir mekândan yine ayaklarımın üzerinde dimdik çıkmayı öğretti. Masadaki sohbete kulak kesiliyorum. Böyle ortamlarda vır vır konuşabilen biri değilim. Biriyle konuşabilmem için o kişiyi ya çok iyi tanımam gerek ya da hiç tanımamam. Masadaki telefonum titriyor. Gelen mesajı açıp bakıyorum. Rezan mesaj atmış. Nerede olduğumu soruyor. Olduğumuz barın konumunu ve ismini atıp “Sen de gelsene” yazıp yolluyorum.

“Yakındayım, beş dakikaya gelirim” diye cevap yazıyor. Telefonumu kilitleyip masaya bırakıyorum. Mekâna göz gezdiriyorum. İçerisi yavaş yavaş kalabalıklaşıyor. Birinin bana seslenmesi ile masaya dönüyorum.

“Efendim, anlamadım” diyorum.

Reklamını yapacağımız firmanın sahibi bana doğru tek-rar sesleniyor, “Allah’tan kaleminiz de sizin gibi sessiz değil Başak Hanım” diyor.

“Bütün cümlelerimi kâğıtlar alıyor Mert Bey” diyorum.

“Bakma Başak’ın böyle sessiz durduğuna aslında çok cana yakın kızdır size bir alışsın da önce sonra düşer çenesi” diyor Alparslan Hoca.

Masada duran telefonum titriyor. Ekranı bakıyorum. Rezan çaldırıyor. Masadakilerden izin isteyip Rezan’ı karşılamak için kalabalığın arasından geçip dışarıya çıkmaya

çalışıyorum. İçerisi o kadar kalabalık ki insanları ite kaka kapıdaki korumaları aşarak zar zor çıkıyorum kapıdan. Neredeyse kendimi kapıdan dışarıya atıyorum. Mekân kapısının önündeki merdivenleri fark edemeyince adımımı boşluğa atıyorum. Paldır küldür merdivenlerden iniyorum. Uçuyorum desem daha doğru. Dengemi sağlamaya çabalar-ken nereye tutunacağımı şaşıyorum. Saçım başım karışıp yüzüme geliyor. Dengemi sağlayıp yüzüme gelen saçlarımı düzelttikten sonra kafamı kaldırdığımda dünyada gördüğüm en güzel gözlerle göz göze geliyorum. Sahibi sokağın karşısında arkadaşları ile sigara içiyor. Hâlime gülerek gözümün içine bakıyor. Az önceki uçuşumu gördü herhâlde. İfadesi çok sıcak, bakışı çok içten, ben de gülümseyip ne yapalım dercesine omuz silkiyorum. Ayıramıyorum gözlerimi gözlerinden. Bakışı mühür gibi içime işliyor. Biri gelip koluma giriyor. Koluma giren kişiye dönünce Rezan'ı görüyorum. Öpüşüp, selamlaşıyoruz. İçimde bir yer dönüp tekrar adama bakmak istiyor. Bakamıyorum. Tutuluyor bütün bedenim. Rezan kolumdan tutup beni tekrar mekâna çektiyor. Peşine takılıp içeriye giriyorum. Müzik başlamış. Rezan sesini duyurmak için bana doğru bağılıyor, “Başak iyi misin, çok dalgınsın?”

“İyiym bir şeyim yok” diye bağııyorum ona doğru.

Masaya döndüğümüzde Rezan tanımadığı kişilerle tanışıyor. Ajanstakiler en yakın arkadaşımı tanıyor zaten. Mert ile tanışırken “Rezan ama tek z ile” diyor. Birbirlerine gülümsüyorlar. Onun fingirdek hâllerine aşınayım. Demek ki Mert'ten hoşlandı. Uzun zamandır hayatında kimse yok. Uzun dediysem iki hafta falan, Rezan için bu bir rekor. Sohbetlerini izliyorum. Tatlı tatlı kur yapıyorlar birbirlerine. Zaten bütün müşterilerimle sevgili ol, hiç sektirme Rezan. Votkamı alıp bir yudum içiyorum. Çok

ısınmış. Buz koydurmak için bara yöneliyorum. Gerçekten bu mekânda hareket etmek çok zormuş. İnsanları ittire kaktıra bara ulaşıyorum. Sıra bana gelinceye dek barmenin siparişlerini teslim etmesini seyrediyorum. Sıra bana geldiğinde elimdeki bardağı uzatıp içine buz koymasını rica ediyorum. Müzik değişiyor. Orkestra hareketli bir şarkıya giriş yapıyor. Dışarıda gördüğüm adam sahneye çıkıyor. Barın önündeki taburelerden birine oturup adamı izliyorum. Sahnede zıp zıp zıplıyor. Enerjisi beni felç ediyor. Mikrofon ayağında duran mikrofonu alıp şarkıya giriyor. Elimde bardak kalakalıyorum. Söylediği şarkıyı bilmiyorum ama sesi çok tanıdık. Fazla tanıdık. *Kimsin sen?* Hiçbir şey yapamadan oturduğum yerden ona bakıyorum. Bakışlarımı hissetmiş gibi bana dönüp doğrudan gözümün içine bakıyor. *Bu bir yanılsama mı? Kafamda mı kuruyorum bu anı? Sahne ışıklarının altındayken bu kalabalıkta beni görmesi mümkün mü?* Gülümsüyor. Sokakta gördüğüm o güzel tebessüm yeniden yüzünde beliriyor. O zaman anlıyorum gerçekten bana baktığını. İçime akıyor, sesiyle, gülüşüyle, sabahları burnuma gelen taze kahvenin kokusunu hatırlatan gözleriyle. Ben de gülümsüyorum. Gözlerim gözlerinde eriyip gidiyorum. Kafamı toparlamaya çalışıyorum. Kalbimde kalan son inanç tanelerinin de yuvarlanıp uzaklaşmasını istemeyen beynim bakışlarımı ondan ayırmamı söylüyor bana. Ayıramıyorum. Ondan bana uzanan bir ip var sanki. Her saniye daha çok dolanıyor kalbime, bedenime, zihnime ve tuhaf olanı kurtulmak istemiyorum bu ipten. Şarkı bitiyor. Bakışlarını benden ayırıp orkestradaki arkadaşlarına bakıyor. Ancak bakışlarımız ayrıldığında etkisinden kurtulup kendimi toparlayabiliyorum. Oturduğum yerden kalkıp Rezan'ın yanına masaya dönüyorum. Rezan, Mert ile olan sohbetine devam ediyor. Herkes kendi hâlinde takılıyor. Alparslan

Hoca masadaki çocuklarla muhabbet ediyor. Sahneye bakmamaya çalışarak öylece dikiliyorum gözlerimi masaya dikip. İçkimi yudumluyorum. Kafamı kaldırıp yeniden sahneye bakmaktan korkuyorum. Söylediği her şarkıda daha fazla içime işliyor. Sesi beni öyle derinden etkiliyor ki yere yığılacakmışım gibi hissediyorum. Anlar ve şarkılar birbirini kovalıyor. İnsanlar dans ediyor, içki içiyor, Rezan zaman zaman kolumdan çekiştirip beni de dans etmeye çağırıyor. İnme inmiş gibi kalıyorum olduğum yerde. Her nefes alışımda alev yutuyormuş gibi hissediyorum. Demir boşalan bardağımın yenisini getiriyor sürekli. Ne içtiğimi ne kadar içtiğimi bilmeden birbiri ardına kafama dikiyorum bardak takileri. Anlam veremediğim bir akışa kapılmış sürükleniyorum kendi zihnimin derinliklerinde.

Orada öylece ne kadar süre dikildiğimi bilmiyorum. Rezan'ın kolumu dürtmesi ile kendime geliyorum. Kafamı kaldırıp Rezan'a bakıyorum. Müzik durmuş. İnsanların konuşmalarını duymaya başlıyorum yeniden. Rezan sarhoş hâliyle sallana sallana bana birini işaret ediyor. Kafamı çevirip işaret ettiği kişiye bakıyorum. Kalbim tekliyor. Bana elini uzatıyor. Uzattığı eline doğru uzatıyorum elimi. Elim avucunda kayboluyor. Dokunuşu bütün bedenimin titremesine sebep oluyor.

“Oğuzhan ben” diyor gözümün içine bakıp.

“Başak” diyorum, sesim titriyor.

Yüzüne bakamıyorum. Başım önüme eğiliyor. Elimi bırakmıyor. Benim bırakmamı beklediğini tahmin edip yavaşça elimi çekiyorum. Sesimin titredğini fark etmemesini umuyorum. Beni bu kadar etkileyenin ne olduğunu anlamak için yüzüne bakmak istiyorum, bakamıyorum. Kafamı kaldırıp bir kez daha gözlerine bakarsam içime düşen kıvılcım yangına dönüşecek biliyorum.

Mert'e dönüyor "Konserden sonra bana geçelim Mert" diyor.

Mert kafasını sallayıp göz kırpmıyor. Oğuzhan dönüp sahneye doğru yönelip bir iki adım attıktan sonra geri dönüp yanımıza geliyor. Rezan ile ikimize "Siz de gelin lütfen" diyor. Rezan olur dercesine kafasını sallıyor. Oğuzhan gülümseyerek dönüp sahneye çıkıyor. Müzik yeniden başlıyor. Dirseğimle Rezan'ın karnını dürtüyorum. Bana bakıyor.

"Ne işimiz var tanımadığımız etmediğimiz adamın evinde?" diye bağıyorum kulağına doğru.

"Ya ne olacak ya?" diye yayararak konuşuyor. Omuz silkiyor. Allah tependen baksın Rezan. Zil zurna sarhoş olmuş. Bana bu denli benzemeyen bir en yakın arkadaşına sahip olduğuma inanamıyorum. Rezan'ı çok seviyorum ama yine de inanamıyorum. Rezan'ın çok sarhoş olduğunu idrak eden zihnim anında ayılıp kendine geliyor. Ne zaman dışarı çıksak finalde Rezan'ı toplamak bana kalıyor.

Gecenin sonunda Rezan, Mert ve birkaç arkadaşı ile taksilere doluşup Oğuzhan'ın evine geçiyoruz. Taksi büyük bir sitenin içine giriyor. Doğru bloğun önüne geldiğimizde Mert taksiyi durdurup ödemesini yapıyor. Taksiden inip hep beraber binaya doğru yürürken arkamızda başka bir taksi duruyor. Oğuzhan'ın sesini duyuyorum arkamdan. İçim ürperiyor. Mert'e sesleniyor. Hepimiz ona doğru dönüyoruz.

Yaklaşırken bana bakıyor. Bakışları içimi oyuyor. Yüzümde ne arıyor bilmiyorum ama dayanamayıp bakışlarımı Rezan'a çevirip göz temasımızı kesiyorum. Rezan

çoktan uçmuş, Mert'e yılışıyor. İçimden tutup iki tokat atmak geliyor. Bir şey de yapamıyorum milletin içinde.

“Hadi gelin” diyor Oğuzhan. Hep beraber binaya giriyoruz. Oğuzhan yanımda yürüyor. Aramızda tuhaf bir elektrik var. Dokunsam tutabileceğim kadar yoğun. Asansörlerin önüne gelince uzanıp asansörün çağırma düğmesine basıyor. Kollarımı bağlayıp asansörün gelmesini bekliyorum. Asansörün kata geldiğini belirten çan sesini duyuyorum. Kapılar açılınca asansöre giriyorum. Oğuzhan da benimle aynı anda atıyor adımını. Beraber asansörün arka tarafına geçiyoruz. Sırtımı asansörün aynasına yaslıyorum o da aynaya yaslanıyor. Kıkırdıyorum istemsiz. Tuhaf bir şekilde yüzüne bakmadan onun da gülümsediğini hissediyorum. Arkadaşlarımız da asansöre doluyor. Dairesinin olduğu kata çıkıyoruz. Oğuzhan önden gidip evin kapısını açıyor. Kapıdan girince etrafıma bakıyorum. Kapı direkt salona açılıyor. İki katlı çok lüks bir loft daire. Büyük bir salonu var ve evde çok fazla eşya yok. Herkes koltuklara yerleşiyor. Oğuzhan'ın arkadaşları mutfaktan salona içki taşıyorlar. Rezan, koltukta Mert'in yanına kurulmuş, öpüşüyorlar. *Rezan, ne yapıyorsun Rezan? Salonun ortasında verecek adama.* Ok yaydan çıkmış anladığım kadarıyla şu saniyeden sonra gözü kimseyi görmez yapacak bir şey yok. *Tövbe estağfurullah. Bakamayacağım daha fazla.* Salonda öyle saçma sapan bir muhabbet dönüyor ki takip edemiyorum Rezan'ı kontrol etmekten. *Allah'ım, ne işim var benim bu malların arasında?* Omzuma bir el dokunuyor, sıçıyorum. *Ay aklım çıktı.*

“Özür dilerim, korkutmak istemedim” diyor Oğuzhan, tatlı tatlı bana bakıyor.

Korku yerini güvene bırakıyor. Varlığı bana güven veriyor. Sanki yanımda olduğunda etrafımızda bir fanus varmış gibi. Kollarımı bağlamış, masaya yaslanmış dik dik insanlara baktığımı fark ediyorum.

“Ben biraz tırsak bir tipim aldırma sen bana” diyorum.

“Ceketini çıkar istersen ev çok sıcak” diyor.

Bağladığım kollarımı çözüp deri ceketimi çıkarıp çantamla beraber Oğuzhan’a uzatıyorum. Ceketimi ve çantamı alıp kapının yanındaki portmantoya götürüyor.

Bana doğru gelirken “Ne içersin?” diye soruyor.

“Varsa kahve içerim. Şu arkadaşın fahri toplayıcısı olarak görevdeyim” diyorum Rezan’ı işaret ederek. Gülüyor Rezan ile Mert’e bakıp.

“İçki iç istersen” diyor.

“Ağzımla içeceğim seviyeyi geçtim” diyorum.

“Peki, hanımefendi. Buyurun kahve yapalım beraber” diyor mutfığa doğru yürürken.

Peşinden gidip tezgâha yaslanıp kollarımı bağıyorum. Kahve makinesini çalıştırıp yanıma geliyor. Benim gibi o da tezgâha yaslanıp kollarını bağlayarak duvara bakıyor. Kolu koluma değiyor. Biraz yana gitme ihtiyacı hissediyorum ama kıpırdayamıyorum. Kolunun değdiği yerde tenim yanıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor. Bedenimin verdiği tepkiye inanamıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Omuz atıyor yavaşça. Dengemi kaybedip tezgâha tutunuyorum gülerek.

“Kahveni nasıl içersin diyorum ama sen burada değilsin” diyor.

“Dalmışım” diyorum gülerek. *Sana kapıldım gidiyorum*, demek geliyor içimden. Susup önüme bakıyorum. Aslında tam da buradayım. İlk defa hem benliğimle hem de bedenimle bir anın içindeyim. Bu ikisini genellikle bir arada tutamam ve kendimi akışa bırakamam ama onun yanında her şeyin farkındayım. Bedenimin, düşüncelerimin ve

etrafımda olup biten her şeyin fazlasıyla farkındayım. Dalgınlık sandığı şey aslında farkındalık. Görüp duyduğum her şeyi kaydediyorum.

“Sütlü, bol şekerli içerim kahvemi” diyorum Oğuzhan’a dönüp.

Raftan aldığı kupalara kahve koyuyor. Kendi bardağına bir tane şeker attıktan sonra şekerliği tezgâhın üzerinde bana doğru itiyor. Buzdolabına gidip benim için süt getiriyor. Şekerlikten üç tane kesme şeker alıp kahvemin içine atıyorum. Karıştırırken yanıma gelip kahveme süt koyuyor. Ben koyduğu sütü karıştırırken sütü tekrar buzdolabına koyup yanıma dönüyor.

“Balkona çıkmak ister misin?” diye soruyor.

“Evet, lütfen. Daha fazla sarhoş muhabbeti çekecek durumda değilim” diyorum tezgâhtaki bardağımı alırken. Mutfaktan çıkıyoruz. Salonun gerisine doğru yürürken bana gel diye işaret ediyor. Peşinden gidiyorum. Rezan ile Mert’in yanından geçerken “Şuna daha fazla içirmeyin gözünüzü seveyim Mert Bey, şirazesini kaydı bunun” diyorum Rezan’ı işaret ederek.

Tamam işareti yapıyor başparmağını kaldırıp. Oğuzhan perdeleri açıp balkonun kapısını açıyor. Oldukça büyük bir balkona adım atıyorum arkasından. İstanbul bütün ihtişamı ile karşımızda duruyor. Gözlerim kamaşıyor.

“Bu manzaraya kavuşmak kaç yılını aldı?” diyorum kahvemden bir yudum alırken. Görece şaşıklı bir hayatı var. Baba parasıyla bir yerlere gelmiş biri olmamasını umut ediyorum. İnsanları biraz tanıyorsam ki tanırım, öyle değil bence. Oğuzhan’da şımarık zengin çocuğu enerjisi yok. Çok daha farklı, tuhaf bir enerjisi var. Çözemiyorum. Balkonun kenarına yaklaşp kollarımı tırabzanlara yaslıyorum.

“On iki sene kadar” diyor yanıma yaklaşıp tırabzanlara yaslanırken.

“Kaç yaşındasın?” diyorum.

“Otuz sekiz, sen?” diyor.

“Yirmi dokuz” diyorum. Saatile bakıyorum gecenin ikisi. Aslında iki saat önce otuz oldum. Doğum günümün içindeyiz.

“Çalışıyor musun, ne iş yapıyorsun?” diye soruyor.

“Senaristim. Mert için reklam kampanyası hazırlıyorum” diyorum. Bana bakıyor. Gülererek “Reklam ajansım var” diye ekliyorum.

“Kafamı karıştırma. Zaten gözümü alamıyorum senden. Manzara yanında sönük kaldı” diyor.

Utaniyorum. Bütün kanım yanaklarıma hücum ediyor. Ben de sürekli yüzünü seyretmek istiyorum ama dönüp bakamıyorum. Bana baktığını hissediyorum ama ona dönecek cesaretim yok. Manzaraya bakarak kahvemi yudumluyorum. Sessizce yanımda duruyor. Yanımdaki varlığı bana huzur veriyor. Kendimi çok rahat hissediyorum. Bir insanla konuşmadan öylece durabilmenin keyfini çıkarıyorum. Herkesle konuşabilir insan ama herkesle susamaz. Düşünceler zihnimde sağa sola savruluyor. Manzaraya bakarak geçirdiğim birkaç dakikadan sonra cesaretimi toplayıp ona döndüğümde o güzel kahverengi gözlerini bana bakarken buluyorum. Gözlerinin içinde binbir hikâye gizli. İlk defa cesaret edip yüzünü inceleyebiliyorum. Kumral kahve saçları ve sakallarının çevrelediği oval bir yüzü var. Yüzüyle orantılı düz bir burnu, bıyıklarının örttüğü dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve tüm bunları süsleyen kahverengi gözleri öyle ki gözlerine her baktığımda içim

gidiyor. Bakışları beni zorluyor. İçine çekiyor. İçimde varlığını unuttuğum bir hissi canlandırıyor. Karnımın orta yerinde bir ateş yakıyor. Onunla sevişmek istiyorum. Beni kollarının arasına almasını, teninde eritip yok etmesini istiyorum. Bardağımı tırabzanların kenarına bırakıp elimi sakallarına doğru uzatıyorum. Elim yüzüne değdiğinde yüzünü avcumun içerisine bırakıyor ve gözlerini kapatıyor. Sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyorum. Her parçam onu tanıyor sanki. Uzanıp dudaklarından öpüyorum. Bütün bedenimi tuhaf bir titreme sarıyor. Gözlerini açıyor. Yüzünde şaşkınlıkla karışık bir mutluluk var. Gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Gözümün içine bakıyor. Gözlerinde bir soru var. Cevaben gözlerimi kırıyorum usulca. Yüzünü avcumdan çekip beni kollarının arasına çekiyor. Kollarını belime sarıyor. Titreme geri dönüyor. Bütün arzularımı uyandırıyor sarılışı. Bütün bedenim seğiriyor. Dudakları yeniden dudaklarıma kapanıyor. Öpüşüne karşılık veriyorum. Elleri bedenimde geziniyor. Sanki ikiden fazla eli var ve aynı anda yüzlerce noktama aynı anda dokunuyor. Yangın yerine dönüyor bedenim. Daha fazlasına hazır hale geliyorum. Bedenimde gezen elleri kalçama kayıyor. Beni kucaklayıp tırabzanın üzerine oturtuyor. Yirmi küsur katlı binanın en üst katındayız ve bu kadar yüksekte tırabzanda oturmak korkmama sebep oluyor. Düşmekten korkup kollarımı boynuna sıkıca doluyorum.

Saçlarımı boynumdan çekip boynumu öperken kulağıma fısıldıyor “Düşmene izin vermem korkma, düşersek de birlikte düşeriz.”

Sözleri içimdeki tüm korkuyu çekip alıyor. Bacaklarımı beline dolayıp başımı geriye atıyorum. Gömleğimin düğme-lerini açıyor. Dudakları boynumdan memelerime kayıyor. Bedenim ona kapılıp gitmemi söylerken zihnim içeride bir tabur insan olduğunu hatırlatıyor bana.

“Oğuzhan dur, içerde insanlar var” diyorum usulca.

Dudakları donuyor memelerimin üzerinde. Geriye çekilip doğruluyor. Alnını alnıma yaslıyor. Gömleğimin yakasını düzeltip düğmelerini kapatıyor. Sonra kollarının arasında tutarak oturduğum yerden indiriyor. Ayaklarım yere bastığında içim rahatlıyor ama durduğumuz için mutsuz oluyorum. Karnımın içinde dönüp duran ateş bir bıçağa dönüşüyor. Kollarının arasında durup başımı göğüs kafesine yaslıyorum. Başını kafamın üstüne bırakıyor. Kollarını bedenime sarıyor. Daha fazlasını istiyorum. Evdeki herkesin defolup gitmesini ve onunla yalnız kalmayı istiyorum. Onun olmak, onu içimde hissetmek istiyorum. Yavaşça kollarını çözüp beni bırakıyor. Kollarından ayrılınca kendimi boşluğa düşmüş gibi hissediyorum.

“Gel oturalım” diyor kenarda duran bardaklarımızı alıp balkondaki masaya doğru yürürken. Bileğimdeki tokamla saçlarımı toplayıp masaya yanına gidiyorum. Yanındaki sandalyeye oturup masadaki bardağımı alıp bir yudum kahve içiyorum. Sessizce manzaraya bakıyoruz. İçimden başımı omuzuna yaslamak geliyor. Yavaşça başımı omuzuna doğru bırakıyorum. Bana bakıyor. Omzuna yaslandığım yerden ben de ona bakıyorum. Başımın tepesini öpüyor. Kahvelerimizi içip sakince manzarayı seyrederken biliyorum ki ikimizin de istediği tek şey bir an evvel yalnız kalmak. Arkamızdaki balkonun kapısı açılıyor. Kapının sesini duyunca omzundan kalkıyorum. Mert ile Rezan kafalarını balkona doğru uzatıp “Biz gidiyoruz” diye sesleniyorlar. Rezan’a bakıyorum.

“İyi misin Rezan?” diyorum.

“İyiym iyiyim, ayıldım. Sen gelmiyor musun?” diyor.

Oğuzhan gözümün içine bakıyor. Gitme diyor bakışları.

“Gelmiyorum siz gidin” diyorum. Rezan omuz silkiyor.

“Ben sizi geçireyim” diyor Oğuzhan.

Kalkıp peşlerinden eve giriyor. Ardından bakıyorum. *Benim bu evde ne işim var Allah'ım? Bugün ne oluyor bana? Ben ne yapıyorum burada? Saçma sapan maceralar için artık büyümedim mi? Neden ne olursa olsun onun olmak istiyorum bu gece?* Soğuktan içim ürperiyor. Titriyorum. Kollarımı kendime sararken omuzlarıma bir battaniye bırakılıyor. Şaşırp arkamı dönüyorum. Üşüdüğümü hissetmiş olamazsın.

Oğuzhan omuzlarımdan tutarak kulağıma fısıldıyor, “Merak etme okuyamıyorum düşüncelerini ama balkonunun geceleri ne kadar soğuk olduğunu biliyorum ve gömleğin de çok ince.”

“Okumayan hâlin bu mu?” diyorum gülerek.

Doğrulup yanımdaki sandalyeye geçiyor. Üzerine kapüşonlu bir eşofman giymiş. Şapkasını kafasına çekmiş. Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslanıyor. Masadan aldığı sigara paketini bana doğru uzatıyor.

“Kullanmıyorum” diyorum.

Bir sigara yakıp, ilk nefesini çektikten sonra havaya doğru üflüyor. Yandan yüzünü seyrediyorum. Hareketlerini hafızama kazıyorum, sigarasını ağzına götürüşünü, içine çekişini, dumanını üfleyişini, külünü küllüğe silkeleyen ellerini ve bir kez daha sigarasını ağzına götürüşünü tek tek kazıyorum hafızama. Rüzgâr esiyor. İçimden tekrar bir ürperti geçiyor. Titriyorum.

“İçeri girelim mi Oğuzhan? Üşüdüm ben” diyorum Oğuzhan sigarasını söndürürken.

“Üşüme sen, gel” diyor. Kalkıp salona yürüyor. Peşinden gidiyorum. Balkon kapısından salona girdiğimde gördüğüm manzara beni şaşırtıyor. Ev boş.

“İnsanlar nerede?” diyorum.

“Herkes Mert ile gitti” diyor kanepeye otururken.

Misafirler gider gitmez yakınlaşmaya çalışmamasına şaşırıyorum. Benim bildiğim erkeklerin geneli ev boş kalır kalmaz bunu yapardı çünkü. Kanepede yanına oturup bacaklarımı altımda toplayarak yerime kuruluyorum. Evine bakıyorum. Kitaplığındaki kitaplara göz gezdiriyorum. Çok fazla kitabı var, neredeyse benimkilerden fazla.

“Evet, hepsini okudum” diyor usulca. Gülmek geliyor içimden. Olduğum yerde su kaynatır gibi kıkırdamaya başlıyorum.

“Niye gülüyorsun?” diyor.

“Ben de bu sorudan nefret ederim. Evime ilk defa gelen herkes bana da ilk bu soruyu soruyor” diyorum gülerek. Gülümseyerek kafasını sallıyor.

“Çok okuyor musun?” diyor.

“Çok okumayan birinin yazmasını bekleyemezsin” diyorum.

Oturduğu yerden kalkıp kitaplığa doğru yürüyor. Kitaplıktan iki kitap çekip yanıma dönüyor. Kitapları bana uzatıyor. Uzattığı kitapları alıp kapaklarına bakıyorum. Oğuzhan Zorluoğlu. *Yazabilen bir adam, gözümde daha nereye kadar yükseleceksin acaba?*

“Demek sen Oğuzhan Zorluoğlu’sun” diyorum yanıma otururken. Yüzünden garip bir ifade geçiyor. Kafasını sallıyor sonra.

“Başak Dizdar ben de memnun oldum” diyorum kitapların arkalarını okurken. “Bunlar bende kalabilir mi?” diyorum kitapları göstererek. Başını sallıyor. “İmzalar mısın

benim için? Okuduktan sonra yorum yaparım ama kötüyse gömerim haberin olsun” diyorum. Gülümsüyor.

“Varlığıyla gömüyorsun zaten ekstra bir şey yapmana gerek yok. İmzalarım bir ara” diyor.

Elimdeki kitapları sehpaaya bırakıp ona doğru dönüyorum. Gözümün içine bakıp göz kırpmıyor. Gözünün içine bakıyorum. Bakışları içimdeki ateşi harlıyor. Utancım yerini arzuya bırakıyor. Koltuğun üzerinde doğrulup yanına yaklaşıyorum. Boynuna sarılıp kucağına oturuyorum. Bacaklarımın arasında sertleşiyor penisi. Belime sarılıp kendine çekiyor. Dudaklarım dudaklarına kapanırken sarhoş olmadığım için mutlu oluyorum. Onun da nefesinde alkolden eser yok. Yaşayacağımız her anı hatırlamak istiyorum. Beni kucaklayıp merdivenlere yöneliyor. Düşmemek için boynuna sarılıyorum. Bir yandan da öpüşmeye devam ediyoruz. Merdivenleri çıkarken düşecek gibi oluyorum. Boynuna daha sıkı tutunuyorum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp gözümün içine bakıyor.

“Ben sana ne dedim? Düşersek birlikte düşeriz demedim mi?” diyor kızarmış gibi.

Yatağın yanına geldiğimizde beni yatağa bırakıp üzerindeki eşofmanı ve tişörtü çıkartıyor. Doğrulup yatağın kenarına oturuyorum. Uzanıp vücuduna dokunuyorum. Ürperiyor. Tenini ezberliyorum ellerimle. Yanıma yaklaşıyor. Ellerimi eşofmanın beline atıyorum çıkarmak için. Elleri mi tutup durduruyor. Uzanıp gömleğimin düğmelerini çözüyor. Gömleğimi omuzlarımdan sıyrıp ayağa kalkıyorum. Üstümden çıkarıp yere bırakıyorum. Belime sarılıp sutyenimin kopçasını açıyor. Sırtıma değen elleri beni yakıyor. Ellerini sırtımdan çekip omuzlarıma atıyor. Sutyenimi çıkarıp yere bırakıyor. Memelerimi saklamak geliyor içimden.

Kollarımı kendime sarmak yerine uzanıp saçlarımdaki tokamı çekiyorum. Saçlarım memelerime dökülüyor. Memelerim, gizlemek için açtığım saçlarım üzerlerine döküldüğünde daha da şehvetli bir hal alıyor. Yanlış hamle diye buna denir. Oğuzhan uzanıp mememün üstündeki saçlarımı okşuyor. Eli meme ucuma değdiğinde ürperiyorum. Elinden tutup kendime çekerken yatağa uzanıyorum. Üzerime uzanıyor. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Öpüşü derinleşiyor. Dilimi dudağının kıvrımında gezdiriyorum. Geri çekilip yüzüme bakıyor. Gözlerindeki ateş beni kavuruyor. Üstüme eğilip mememin kıvrımını öpüyor. Geriliyorum. Diliyle meme ucuma doğru bir çizgi çekiyor. Dudakları bedenimde dans ederken gözlerimi kapatıp ona teslim oluyorum. Her parçam ayrı ayrı yanıyor. Zangır zangır titriyorum dudakları tenime her değdiğinde. Varlığı beni tüketiyor. Binlerce farklı duygu dans ediyor içimde. Kollarında bayılacakmış gibi hissediyorum. Kıvraniyorum her dokunuşunda. Bir yanımda durdurmak istiyor, diğer yanımda bırak nasıl istiyorsa öyle alsın diyor. Kollarımı tepeme kaldırıp yatağın başucundaki yastığa tutunuyorum engel olmamak için. Yastığı çekip yüzüme bastırmak geliyor içimden. Göbeğime kondurduğu öpücükler bir anda kesiliyor.

“Durmamı mı istiyorsun?” diyor. Gözlerimi açıp gömüldüğüm yataktan doğrulup dirseklerime yaslanıyorum. Boş boş yüzüne bakıyorum. Anlamıyorum ne demek istediğini.

“Adımı söylüyorsun Başak. Defalarca söyledin” diyor.

Adını mı söylüyorum? Ne zaman söyledim? Ben kalbimin sesinden ve nefeslerimizden başka hiçbir şey duymuyorum ki. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Ben farkında değilim” diye kekeleyorum.

Gözümün içine bakıyor. Gülümsüyor. Her şeyimle ona akıyorum. Bütün duvarlarım yıkılıp moloz yığınlarına dönüşüyor bakışlarının karşısında.

Bu kez bilincim yerindeyken söylüyorum adını, “Oğuzhan” diyorum usulca “Dur desem de durma bu gece.”

Uyanıp gözlerimi araladığımda kendimi Oğuzhan'ın çıplak bedenine sarılmış buluyorum. Göğsünde uyuyakalmışım. Biriyle uyumayalı uzun zaman oldu. Kollarında uyuyakalmış olmam beni şaşırtıyor. Kolay kolay uyuyamam. Yatağım dışında bir yerde uyuduğum görülmuş şey değildir. Bana sardığı kolunu yavaşça omuzlarımdan ayırıp yatağa bırakıyorum. Uyandırmamaya çalışarak yavaşça yataktan doğrulup yüzüne bakıyorum. Huzurlu uyuyor. Belden aşağısını kapatan yorgana uzanıp bedeninin açıkta kalan kısmını da örtüyorum üşümesin diye. Kalkıp yerde duran kıyafetlerimi giyiyorum. Sevişirken çıkartıp bileğime taktığım tokamı alıp yeniden saçlarımı topluyorum. Kıyafetlerimi giyerken bana hayatımın en güzel gecesini yaşatan adama bakıyorum. İçimde kelebekler uçuşuyor. Dün gecenin hatıraları zihnime hücum ediyor. *Sahi neydi dün geceki hâlimiz öyle?* Aynı anda hem zapt eden hem de ateşleyen dokunuşlarını, birbirine denk doyumsuz enerjimizi, içime girdiğinde verdiği hissi hatırlamak, içimde o kıpırtının yeniden ortaya çıkmasına neden oluyor. Yanına uzanıp uyanıncaya kadar yüzünü seyretmek istiyorum. Kalamam. Kalmam. En iyisi aklında güzel bir gece yaşadığı bir kadın olarak kalmam. Bir yanım uyandığında beni yanında istemeyeceğinden korkuyor. Gecenin büyüünden sıyrılmış bir sabah yaşamak istemiyorum. Güçlkle arkamı dönerek

odasından salona inen merdivenlere yöneliyorum. Merdivenleri inerken merdivenleri nasıl çıktığımız aklıma geliyor. Elim merdivenin tırabzanında kalakalıyorum. *Gitmek istemiyorum* diyen kalbime inat beynim beni merdivenlerden indiriyor. Merdivenlerden indiğimde dün gece sehpanın üzerine bıraktığım kitapları görüyorum. Sehpaya gidip kitapları alıyorum. Portmantodan çantamı alıp kitapları içine yerleştiriyorum. Çantamdan cep telefonumu çıkartıp arayan soran olmuş mu diye bakıyorum. Onunla beraberken bir kez olsun telefonumu kontrol etme gereği hissetmememe şaşıyorum. Telefonumu çantama koyup ceketimi giyiyorum. Ayakkabılarımı giyip evden çıkıyorum.

Eve dönünce duşa giriyorum. Duştayken telefonumun çaldığını duyuyorum. Çıkınca bakarım. Telefonun sesi kesiliyor. Saçımı şampuanlarken birinin evin kapısını yumrukladığını duyuyorum. Duşakabini aralayıp kapıya doğru “Geliyorum” diye bağıriyorum var gücümle. Saçımdaki şampuanı alelacele durulayıp kapıda asılı duran bornozumu giyip kapıya koşturuyorum. Kapının deliğinden bakınca uflayarak kapıyı açıyorum. Rezan beni ittirip içeriye giriyor.

“Allah senin tependen baksın e mi duştan çıktım senin yüzünden” diyorum koltuğa uzanan Rezan’a bakıp, dün akşamki kıyafetleri hâlâ üzerinde. Gecesi renkli geçen tek kişi ben değilim demek ki.

“Nereden geliyorsun sen böyle?” diyorum.

“Mert’ten geliyorum” diyor gayet rahat.

Çantasına uzanıp telefonunu alıyor. Ekrana bakıp gülererek mesaj yazıyor. Keşke hayatı onun gibi fütursuzca

yaşayabilsem. Ben dün geceyi hatırladıkça saklanacak delik arıyorum. Ben hiçbir zaman hiç kimseyle kolayca bağ kurabilen biri olmadım. Rezan'a arkamı dönüp giyinmek için odama gidiyorum. Ev elbisemi giyip salonda uzanan Rezan'ın yanına dönüyorum. Koltuğa Rezan'ın yanına oturuyorum. Rezan doğrulup telefonunu sehpaye bırakıyor.

"Eee siz neler yaptınız dün gece?" diyor imalı imalı.

"Hiç, sohbet ettik sonra ben eve geldim" diyorum.

"Kaknem karı. Türkiye'nin en popüler adamlarından biri ile sabaha kadar oturup sohbet etmek de anca senin yapacağın iş" diyor Rezan.

Türkiye'nin en popüler adamlarından biri tanımına takılıyor aklım. *Peki, ben neden tanımıyorum bu adamı? Fanusta mı yetiştim ulan ben? Ben şimdi bir popstarın tek gecelik ilişkisi mi oldum? Allah belamı versin! Yer yarılrsa da yerin dibine girsem keşke.* Tansiyonum düşüyor. Fırlayıp çalışma odamda duran bilgisayarımı alıyorum. Rezan'ın yanına dönüp koltuğa yerleşip bilgisayarımın açılmasını bekliyorum. Rezan yan yan bana bakıyor. Yüz ifademi okuyor. Kahretsin ki Rezan benim çocukluk arkadaşım ve beni benden iyi tanıyor.

"Başak sen Oğuzhan'ı tanımıyorsun!" diyor çığlık atarak.

"Tanımıyorum" diyorum saf saf.

"Geri zekâlı" diyor. Yan yan yüzüne bakıyorum. Bilgisayarımı kucağımdan alıp Google'a giriyor. Arama çubuğuna Oğuzhan Zorluoğlu yazıp Vikipedi'yi açıp bilgisayarı kucağıma koyuyor. Açtığı sayfayı okuyorum. Fotoğrafı sağ köşeden bana göz kırpmıyor. Yüzünü görmek fotoğrafta bile olsa içimde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyor. Müzisyen, yönetmen, yazar vs. vs. diye uzayıp giden biyografisini

okuyunca betim benzim atıyor. *Kim bilir hangi muhabbet masalarına meze olacağım ben şimdi? Ay bana bir şeyler oluyor.* Kendimi koltukta geriye doğru bırakıyorum. Rezan bana bakıyor. Bana dönüp üzerime doğru geliyor. Yüzümü çevirip boynuma ve elbisemin yakasını çekip memelerime bakıyor. Elbisemi çekiştiren eline vuruyorum. Gülmeye başlıyor.

“Ne var Rezan ne gülüyorsun?” diyorum çemkirerek.

“Sen aynaya baktın mı bugün hiç?” diyor.

Koltuktan fırlayıp kapının yanındaki boy aynasına gidiyorum. Boynumdan memelerime doğru inen kızarıklıkları görüyorum. Elbisemin eteğini kaldırıp vücuduma bakıyorum. Memelerimden vücudumun her yanına dağılıyor kızarıklıklar. Tenim aşırı hassastır ama bu hale nasıl geldim hatırlamıyorum. Sakallarının tenimde dolaştığı anlar geliyor gözümün önüne. Yutkunuyorum.

“Hanımefendi gitmiş adamla yatmış, bir de gelmiş burada hiçbir şey olmamış gibi sohbet ettik diyor. Yesinler sizin sohbetinizi” diyor gülerek.

Koltuktan doğrulup mutfğa doğru yürüyor. Arkamdan geçerken “Neyse en azından uzun zamandan sonra biriyle beraber oldun, yeniden bakire olacaksın diye korkuyordum” diyor.

“Rezan sen onu tanıyorsun da ben neden tanımıyorum?” diyorum sırtımı aynaya yaslayıp.

Rezan mutfaktan aldığı kahvaltılıkları salondaki masaya taşıyor.

“Onun yaptığı müzik senin tarzın değil, televizyon izlemiyorsun, sosyal medya ile aran yok, kafanı kitaplardan kaldırmıyorsun, işkoliksin, ay ne bileyim Başak ben?” diyor kâsedan bir zeytin alıp ağzına atarken.

Başıma bir ağrı saplanıyor. Masaya geçip oturuyorum. Rezan iki kahve kupası getirip masaya bırakıyor. Masaya koyduğu bardağı alıp kahveyi içiyorum. Rezan oturup yüzüme bakıyor. Yüzümü inceliyor. Kahvemden bir yudum alıyorum. Kahvenin kokusu Oğuzhan'ın gözlerini aklıma getiriyor. Gözlerimi kapatıp hatırasını defetmeye çalışıyorum. Rezan'ın ağzındaki kahveyi yüzüme püskürmesi ile şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum.

“Başak sen âşık mı oldun?” diyor şaşkınlıkla.

“Ne alakası var, yok öyle bir şey” diyorum ters ters masadaki peçeteyi alıp yüzümü kurularken.

“Yeme beni, ilk defa birinden bahsettiğinde gözlerin böyle parlıyor” diyor usulca.

“Ben boku yedim değil mi Rezan? En olmayacak insanı gittim buldum ya helal olsun bana” diyorum.

Uzun zamandır hayatımda kimse yok. Geçmişte yaşadığım ilişkiler benim insanlara ve ilişkilere olan inancımı sarstı. Artık karşıma çıkan kimseye güvenemiyorum kolay kolay. Önce masaya soru işaretleri geliyor, ardından cevaplar ve şüphelerimde hiç yanılmıyorum. Genellikle aklıma gelen başıma geliyor. *Ona hemen güvendin o diğerleri gibi değil.* “Sus bel!” diye bağıryorum iç sesime. Rezan yerinden sıcıyor.

“Ne bağıryorsun?” diyor.

“Ay ben onu dışardan mı bağırdım?” diyorum.

“Zaten iki gram akli vardı o da gitti çok şükür” diyor ekmeğini ısırırken.

Rezan kahvaltıdan sonra misafir odasına gidip yatıyor. Masayı topladıktan sonra salondaki koltuğuma uzanıp bacaklarımı karnıma çekiyorum. Koltukta öylece uzanmış

yatarken dokunuşunu hissediyorum tenimde. Sanki dün geceki gibi yanımda ve bana sarılmış. Kollarımı kendime iyice sarıyorum. Aklıma çantama koyduğum kitapları geliyor. Odama bıraktığım çantamdan kitapları alıp salona geçiyorum. Elimde kitaplarla koltuğa oturup iyice yerleşiyorum. Kitapların ilk basım tarihlerine bakıp ilk kitabını alıp okumaya başlıyorum. Sayfalar birbiri ardına akıp gidiyor. Kelimelerinin içinde kayboluyorum. Tarzı benimkine çok yakın. Fikirleri benim fikirlerime çok fazla benziyor. Eğer elimde tuttuğum şey bir kitap olmasa kendi defterlerimden birini okuduğuma yemin edebilirim. Kitabı elimden bırakamıyorum. Saatler geçiyor. Birinci kitabı bitirip diğerine geçiyorum. Uzanıyorum, yüz üstü dönüyorum, şekilden şekle giriyorum ama kitapları elimden bırakamıyorum. Boynum, belim tutuluyor. Dilim damağım kuruyor. Bazı sayfaları tekrar tekrar okuyorum. Her satırında bir öncekinden daha fazla etkilenerek, sesine, bakışına, gülüşüne âşık olduğum adamın bu kez fikirlerine âşık oluyorum. Cümlelerine, o cümleleri ona kurduran hayat yolculuğuna âşık oluyorum.

İkinci kitabı da okuyup kenara bıraktığımda başımı çevirip pencereden dışarıya bakıyorum. Karanlık çökmüş. Duvardaki saate bakıyorum. Saat gece on bir buçuk. *Şaka mı bu? Kaç saattir oturuyorum ben?* Kitapları özenle sehpaye bırakıp telefonumu almak için masaya gidiyorum. Defalarca çalmış duymamışım ve evet gerçekten saat on bir buçuk. Uyumak için odama gidiyorum.

Sabah alarm sesi beni uyandırıyor. Yeniden uyuyup rüyama geri dönmek istiyorum. Rüyamda Oğuzhan ile birlikteydim. Uyanıp onsuz kalmak canımı sıkıyor. Çift kişilik

yatağımın içinde kendimi yapayalnız hissediyorum. *Daha evinden çıkarken her şeyin tek gecelik olduğuna kendimi inandırmıştım. Şimdi bu özlem de neyin nesi? Neden onu ardımda bırakamıyorum? Ne yapacağım ben?* Mert'ten telefon numarasını alabilirim ama hayatta almam. Rezan'ın söylediği kadar popüler bir adamsa muhtemelen her gecesi farklı bir kadınla geçiyordur. Bunu düşünmek içimde bir fırtına kopmasına sebep oluyor. Yastığımı yüzüme bastırıyorum. *Her şey çok yeni Başak, kendine biraz zaman ver. Düşüneceksen de düşün.* Gün gelir adını bile anmazsın. İçimde süren savaşı dinliyorum. Kalbim, beynimle savaşıyor. Oysa ikisinin de birbirinden başka dostu yok. Birlik olabilseler nasıl rahat edeceğim haberleri yok.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Elimi yüzümü yıkayıp havlu ile yüzümü kuruladıktan sonra dişlerimi de fırçalayıp banyodan odama dönüyorum. Dolabımı açıp bir kot pantolon ve siyah tişört çekip giyiniyorum. Aynamın önüne gidip makyaj yapmak için oturuyorum. Telefonumdan müzik açıp saçlarımı tarıyorum. Aynadaki yansımama bakıyorum beni şaşırtıyor. Gözlerimin içi parlıyor. Sanki benim ışıldıyor. Uzun sarı saçlarım ve kehribar rengi gözlerim var. Işıldıyorlar. Babam ben doğduğumda saçlarımın sarı olduğunu gördüğünde adımın Başak olmasını istemiş. Beni gören herkesin ilk cümlesi çok güzelsiniz oluyor. Mankenlik yapabilecek kadar güzel bir kadımsın. Güzel bir yüzüm, dolgun hatları olan ince bir bedenim var. Ama hiçbir zaman hayatını güzelliği üzerinden sürdüren bir kadın olmadım. Genelin tabir ettiği sarışınlar aptal olur algısını boşa çıkar-maya çalışır gibiyim. Fiziksel özelliklerimden çok aklımla ve fikirlerimle insanların gözüne girmeye çalıştım hayatım boyunca. Büyüdüğüm evde güzellik değil zekâ geçer akçeydi. Oyuncak bebeklerle değil kitaplarla büyüttü ailem beni.

Ben her şey için gece gündüz çalışıp, dişimle tırnağımla çabalamayı tercih ettim çünkü öyle yetiştirildim. Okudum, çalıştım, çabaladım. Yorulmadan, durmadan ve bir gün olsun yorulduğum demeden çalıştım.

Makyajımı yaptıktan sonra ceketimi ve çantamı alıp evden çıkmak üzere kapıya gidiyorum. Ayakkabılıktan aldığım topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirip evden çıkıp kapıyı kilitliyorum. Merdivenlerden inip apartmandan çıktığım zaman havanın serinliği içimi ürpertiyor. Ceketimin fermuarını çekip ajansa doğru yürüyorum. Ajans ile aynı semtte oturmam bir nimet. Ajansın olduğu sokağa doğru yürürken etrafımdan geçip giden insanlara bakıyorum. Beşiktaş yaşanması keyifli bir semt her çeşit insan var semtte yaşayan. Canım çok sıkkın olduğunda kendimi sokağa atıp kısa bir tur atmam bile yeterli oluyor keyfimin yerine gelmesi için. Ajansa gitmek için her zaman Abbasağa Parkı'nın içinden geçerim. Köpeklerini gezdirenler ve kedilerle dolu yine bu sabah. Tanıdığım birkaç kişiye selam verip parkın aşağı kapısından çıkıyorum. Sola dönüp ajansın olduğu binaya giriyorum. Hızlı hızlı basamakları tırmanınca ajansın olduğu kata geldiğimde nefes nefese kalıyorum. Kapıyı çalıyorum. Ajansın sekreteri Ayten kapıyı açıyor.

“Günaydın, hoş geldiniz Başak Hanım” diyor ben içeriye girerken.

“Günaydın, hoş buldum Ayten” diyorum odama doğru yürürken. Koridordan geçerken odalarında mesaiye başlamadan önce kahvaltı edenlere selam veriyorum. Ajansta herkese küçük de olsa birer oda verdik ama hepimizin odalarının duvarları camdan. Adeta fanusu andıran odalarımız var. Alparslan Hoca'nın odasının önünden geçerken cam duvarlardan içeriye bakıyorum, daha gelmemiş. Odama

girip çantamı bırakıyorum, ajans hamam gibi yine. Ceketimi çıkarıp sandalyemin arkasına astıktan sonra odamdan çıkıp mutfığa gidiyorum. Demir içeride çay koyuyor kendine.

Beni görünce “Günaydın Başak Hanım” diyor.

“Günaydın Demir. Hanımlar kovalasın seni Demir, Başak Hoca’ya ne oldu? Bana da kahve koyar mısın?” diyorum sırtına vurup.

“Ne bileyim hocam öyle çıktı ağzımdan” diyor.

Raftan bir kupa daha alıp benim için kahve koyuyor. Uzattığı bardağı alıyorum. Mutfaktan çıkınca Alparslan Hoca ile burun buruna geliyorum.

“Kız dur yakacaksın bir tanecik hocanı” diyor. Gülüyorum.

“Günaydın hocam” diyorum.

Arkamdan mutfaktan çıkan Demir, Alparslan Hoca’ya çayını uzatıyor.

“Başak gel benim odama geçelim” diyor Alparslan Hoca çayını alıp odasına yürürken.

Takip ediyorum. Odasına girdiğimiz zaman geçip sandalyesine oturuyor. Ben de masasının önündeki koltuklardan birine kuruluyorum. Elindeki pastane poşetinden çıkardığı bir poğaçayı bana doğru uzatıyor. Uzanıp alıyorum.

“Sen de yersin diye fazla aldım” diyor.

“Teşekkürler hocam” diyorum poğaçayı ısıırken.

“Birazdan Mertler gelecek toplantı için. Toplantıya reklamda oynayacak olan zibidi de gelecek” diyor Alparslan Hoca.

“Kimmiş o zibidi? Bana sormadan benim yazdığım reklam filmini kime teklif ettiniz? Ben bu ajansın patronu değil miyim? Benim niye şimdi haberim oluyor?” diyorum ağzım dolu dolu gülerек.

“Doğru senin haberin yok. Mert, Oğuzhan Zorluoğlu’na teklif götürmüş, anlaşmışlar. Dün haber verecektim sana, ulaşamadım” diyor Alparslan Hoca.

Poğaçı boğazıma takılıyor. Uzanıp kahvemden bir yudum alıyorum. Beynim duruyor. Alparslan Hoca vereceğim cevabı bekliyor. Dik dik yüzüme bakıyor. Bakışında “Bana söylemek istediğin bir şey var mı Başak?” sorusu gizli. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Yüzüm yanıyor. Ne zaman sinirlensem veya utansam yüzüm kızarır. Yemin ediyorum lanet gibi. *Şimdiden mi milletin diline düştüm ben? Alparslan Hoca’nın bile kulağına geldiyse ben boku yedim. Ajanstaki bütün çalışanlar her şeyi biliyor demektir. Ah benim salak kafam. Ne diye tanımadığın etmediğin adamın evine gidiyorsun Başak? Ah Başak!*

“Geçen gece birbirinize bakışınızı gördüm hiç hoşuma gitmedi Başak. Böyle tiplerin etrafında çok kadın olur, dikkat et” diyor Alparslan Hoca. İçim rahatlıyor. Demek ki bir şey bilmiyor.

Poğaçam bitince ayağa kalkıp “Hocam ben toplantı başlayana kadar biraz diğer işlere bakayım odama gidip” diyorum. Alparslan Hoca kafasını sallıyor.

Odasından çıkıp kendi odama gidip oturuyorum. Fikirler birbiri ardına zihnime üşüşüyor. Ama en büyüğü gelip masamın üzerine konuyor. Oğuzhan buraya geliyor. Elim ayağım titriyor. Kalbimin atışı hızlanıyor. Bedenimin onu görme fikrine verdiği tepkiye şaşıyorum. Masanın altında duran bacağımı sallıyorum deli gibi. Elimi kolumu nereye

koyacağımı bilemiyorum. Saate bakıyorum, birazdan gelirler. Profesyonelliğimi korumam gerek. *Hadi ama Başak, hiç mi iş yaptığın biriyle birlikte olmadın? Eski nişanlın yan odada oturuyor. Kendine gel! Bilgisayarımı alıp toplantı odasına gidiyorum. Bilgisayarımı masaya bırakıp elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gidiyorum.*

Tuvalette elimi yüzümü yıkıyorum. Suyun serinliği panik hâlindeki zihnime iyi geliyor. Yüzümü hafifce kurularıp saçlarımı düzeltiyorum. Ajansın kapısı çalıyor. Kapının sesini duyduğumda kalbimin sesi kulaklarımı sağır edecek boyuta ulaşıyor. Tuvaletin kapısına yaslanıp girişte yaptıkları muhabbetlere kulak kesiliyorum. Hoş geldin, beş gittin klasik muhabbetler dönüyor koridorda. Oğuzhan'ın sesi kulağıma ulaşıyor. Sesi o kadar güzel ki dünyamı durduruyor. *Sirenler kadın olmuyor muydu? Deniz adamı diye bir şey var mıydı? Ne diyorum ben ya? Koptum yine.*

Hep beraber toplantı odasına geçiyorlar. Alparslan Hoca'nın "Ayten Hanım, Başak Hanım nerede?" diye bağırması ile kendime geliyorum. Üstümü başımı düzeltip tuvaletten çıkıyorum.

"Buradayım, geldim" diyorum toplantı odasına doğru koşturup.

Alparslan Hoca kapıyı girmem için açık bırakıp masadaki yerine geçip oturuyor. Toplantı odasına girip kapıyı kapatıyorum. Ayaklarım geri geri gitse de kendimi zorlayıp toplantı masasının başına geçiyorum. Yüzlerine bakmama ya çalışarak tokalaşmak için önce Mert'e uzanıyorum.

"Hoş geldiniz" diyorum elini sıkarken.

"Hoş bulduk Başak Hanım" diyor.

Yanında oturan Oğuzhan'a uzatıyorum elimi sonra. Elimi tutuyor. Avucunda duran elimi sıkıyor. Yüzüne bakmak zorunda kalıyorum.

“Hoş geldiniz” diyorum.

“Hoş buldum” diyor gülümseyerek. Gülümsemesinde kaybolup gidiyorum bir anlığına. Elimi yavaşça bırakıyor. Firmadan gelen diğer çalışanlarla da selamlaştıktan sonra masada duran bilgisayarımı açıp storyboardu ekrana yansıtıyorum. Sonra masaya oturup sırtım misafirlere dönük storyboarda bakıyorum. Grafikerler iyi iş çıkartmışlar. Göz ucuyla Oğuzhan'ın bana bakışını yakalıyorum. Allah'ım çok güzel bakıyor. Ne olur bana öyle bakmasın. *Odaklan Başak. İşe odaklan. Nerede olduğuna odaklan. Allah'ım kafamı toplayamıyorum. Bu adam bana ne yapıyor böyle? Kafa karışıklığımı fark eden Serdar yerinden kalkıp ekranın önüne yanıma geliyor.*

“Başak sen geç otur ben devam ederim” diyor.

“Evet, lütfen” diyerek masadan kalkıp Serdar'ın kalktığı sandalyeye geçip oturuyorum.

“Eski nişanlı olmak böyle bir şey adam yüzüne bakıp anladığı kafanın karıştığını. Vay be beni böyle tanıyabilen biri olmadı” diye söyleniyor Alparslan Hoca bana dönüp.

Yan yan Alparslan Hoca'ya bakıyorum. Oğuzhan öğrensin diye söylemediyse başka da bir şey bilmiyorum. Oh canıma değsin der gibi yüzüme bakıyor. *Atı alan Üsküdar'ı geçti hocam, kızını kaptırdın haberin yok.*

“Hocam zaten bunu o kadar iyi tanıyınca arkanıza bakmadan kaçılırsunuz, ben yine beş sene iyi sabrettim” diyor Serdar. Söylediklerini algılayınca masada duran tahta silgisini alıp Serdar'a fırlatıyorum, omzuna çarpıp yere düşüyor silgi.

“Hoş köpek! Sen bana kurban ol, beş sene sabretmiş. O yüzden hâlâ peşimde koşuyorsun enik gibi” diyorum. Bozuluyor. Alparslan Hoca gülüyor.

Serdar “Hoş geldin Başak Dizdar” diyor ellerini önünde birleştirip eğilerek.

“Ne güzel eski nişanlı olmanıza rağmen hâlâ uyum içinde çalışabiliyorsunuz” diyor Mert.

“Gerçekten sevmedikleri için olabilir” diyor Oğuzhan. On ikiden vuruyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Gülümsüyor.

Reklam çekiminin tarihi belirlenip planlama yapıldıktan sonra toplantı sona eriyor. Herkes toplantı odasından çıkarken masada duran telefonum çalmaya başlıyor. Telefonumu alıp Rezan’ın aramasını yanıtlıyorum.

“Başak, Mert orada mı?” diye soruyor Rezan.

Kulağımdaki telefonu şaşkınlıkla Mert’e uzatıyorum. “Rezan arıyor” diyorum.

Mert telefonu elimden alıp Rezan’a cevap verirken masada duran telefonunun güç tuşuna basıyor.

“Aşkım şarjım bitmiş ya takarım birazdan arabaya binince” diyor Mert.

Aşkım mı? Ne zaman birbiriniz aşkı oldunuz siz acaba? Mert’in telefon ile konuşmasına kulak kesiliyorum.

“Başak’ın evine mi geleyim?” diyor bana doğru bakarak. “Olur, gelirim” diyor telefonu kapatıp bana uzatırken.

“Rezan biraz rahatsızlanmış senin evindeymiş, beni de sana davet etti” diyor.

“Beraber mi yaşıyorsunuz?” diye soruyor Oğuzhan.

“Hayır ama evim buraya çok yakın. Rezan’ın muayenehanesi de Beşiktaş’ta. Rahatsızlandıysa bana gitmiştir anahtarım var onda. Odamdan çantamı alayım, gidelim” diyorum.

Toplantı odasından çıkıp odama giderek çantamı ve ceketimi alıp kapının önünde beni bekleyen Oğuzhan ve Mert’in yanına dönüyorum. Ajanstan çıkıyoruz. Oğuzhan cebinden çıkardığı gözlüklerini takıyor. Benden başka herkes onu tanıyor doğru ya. Onun da bizimle gelmesini istiyorum. Tuhaf bir özlem duyuyorum ona ve bu kadar kısa bir görüşme özlemimi dindirmiyor. Yanından ayrılmak istemiyorum.

“Araban neredeydi kardeşim senin?” diyor Mert.

“Şuradaki otoparkta” diyor Oğuzhan ajansın çaprazındaki otoparkı göstererek.

“Sen de bizimle gelir misin? Sana kahve yaparım” diyorum usulca. Sesim içime kaçmış gibi çıkıyor. Mert, Oğuzhan ile direkt konuşmama şaşırıyor. Şaşkınlığından aramızda olup biteni bilmediğini fark ediyorum. Kimseye anlatmaması içimi rahatlatıyor, mutlu oluyorum.

“Bir kahveni içerim o zaman” diyor gülümseyerek.

Gülümsemesine karşılık veriyorum. Evimin olduğu tarafa doğru yönelip “Bu taraftan” diyorum. Evime doğru yürüyoruz. Normalde beş dakika süren yol bana uzadıkça uzuyormuş gibi geliyor. Yanımda sessizce yürüyen hâli bile bütün hislerimin birbirine karışmasına sebep oluyor. Apartmana gelince çantamdan anahtarımı alıp kapıyı açıyorum. Önden gidip evimin olduğu kata çıkıyorum. Kapıyı açıp içeriye bakıyorum. Rezan koltukta yatıyor. İçeriye giriyorum. İçeriye girmeleri için kapıyı açıyorum.

“Rezan iyi misin kuzum?” diyorum Rezan’a doğru.

“Geldiniz mi? Ay dökülüyorum Başak” diyerek yattığı yerden doğruluyor.

Mert ve Oğuzhan eve giriyorlar. Oğuzhan’ın varlığı evin gözüme küçük görünmesine sebep oluyor. Mert içeriye girince doğrudan Rezan’ın yanına gidiyor. Ceketimi çıkarıp portmantoya asıyorum. Oğuzhan’a dönüyorum. Ceketini verecek mi diye yüzüne bakıyorum. Niye baktığımı anlayınca ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Uzattığı ceket alıp askıya asıyorum. Mutfağa doğru yürüyüp “Siz oturun ben kahve yapayım” diye sesleniyorum.

Mutfağa girip su ve kahve koyup kahve makinesini çalıştırıyorum. Raftan bardakları almak için arkama döndüğümde Oğuzhan’ın göğsüne çarpıyorum. Kollarımdan tutuyor. Kalbim ağzıma geliyor. Gözlerine bakıyorum. Dudaklarına uzanıp öpüyor. Öpüşünün verdiği hisse bırakıyorum kendimi. Ona karşı koyamıyorum. İçimde bir ateş yanıyor. Her dokunduğunda bir titreme sarıyor bedenimi. Kollarımı bırakıp belime sarılıyor. Boynuna sarılıp kucağına zıplıyorum. Beni kucaklayıp mutfak tezgâhına oturtuyor. Öpücükleri dudaklarımdan boynuma kayarken bir anda beni öpmeyi bırakıyor. Çenemden tutup yüzümü yukarıya doğru kaldırıyor. Saçlarımı sırtıma atıyor.

“Bunlar ne?” diyor kaşları çatık.

Boynumdan memelerime doğru bir hattı takip ediyor parmağıyla. Göğsüme doğru bakıyorum. Ondan bana kalan izlere gülümsüyorum. Çoktan geçmiştir diye düşünüyordum. Tam tersi pembelikler morarmaya başlamış.

“Seninle olduğum gecenin ertesi gecesinde başkasıyla yattığımı düşünüyorsun sanırım. Haklısın seninle de ilk tanıştığımız gün birlikte oldum ve hakkımda edindiğin ilk

fikir bu ama ben nerede akşam orada sabah yaşayan tiplerden değilim. Sen söyle bana ne yaptın böyle?” diyorum gülerek yüzümü elinden kurtarıp. Beni kollarının arasına çekip sarılıyor.

“Öyle bir şey söyledim mi ben?” diyor.

“Söylemedin. Yüz ifadeni gördüm, aklından geçen buydu” diyorum.

“Peki, bu imaya rağmen neden hâlâ kollarımın arasındasın Başak?”

“Beni tanımadığın için hakkımda olmayacak bir fikre kapıldın o kadar. Kollarının arasındayım çünkü şu anda kollarından ayrılmak istemiyorum. Pireyi deve yapan tiplerden de değilim. Bir şey söyleyeceksem direkt söylerim” diyorum.

“Hep böyle mantıklı mısınız hanımefendi?” diyor burnunu burnuma sürüp.

“Genellikle” diyorum.

Burnuma sürttüğü burnunu öpüp tezgâhtan atlıyorum. Raftan kupaları alıp içine kahveleri koyuyorum. Arkamdan sarılıp başını omzuma koyuyor.

“Bir daha ben uyanmadan bir yere gitmek yok” diyor.

İçim hop ediyor. Geçtiğimiz gece kahvesini nasıl içtiğini düşünüyorum. Kahvesine bir şeker atıp karıştırıyorum. Hareketlerimi seyreliyor.

“Kahveniz hazır, buyurun” diyorum bardağını tezgâhta yana iterek. Şekerlikten üç tane şeker alıp bardaklardan birine atıyor.

“Bu da sizin kahveniz yalnız sütü eksik. Süt buzdolabında mı?” diyor beni bırakıp.

Kafamı sallıyorum. Buzdolabına gidip sütü alıp yanıma geliyor. Bardağıma süt koyup kahvemi karıştırıyor.

“Buna da süt koyar mısın?” diyorum Rezan’ın bardağını uzatıp.

Rezan’ın bardağına da süt koyup biten süt kutusunu çöpe atıyor. Bardakları tepsiye koyup içeriye gidiyor. Peşinden salona gidiyorum. Mert ve Rezan’ın önüne kahvelerini bırakıp tekli koltuğa oturuyor. Kahvemi alıp tekli koltuğa oturuyorum.

“Sizin aranızda bir şey mi var?” diyor Mert, Oğuzhan’a bakıp.

“Yengen olur” diyor Oğuzhan beni gösterip. Yaptığı tanımlamaya şaşırıp yüzüne bakıyorum. Gülesim geliyor.

“Sen o yüzden kabul ettin reklam teklifimi. İki aydır dil döküyorum lan sana. Vay kardeşim be! Bir de diyorsun ki seni mi kıracağım. Başak söyledi tabi reklam filmini yazdığını sen de atladsın hemen. Vay be!” diyor Mert kahve bardağını kadeh gibi kaldırıp Oğuzhan’a şerefe yaparak.

Oğuzhan da bardağını kaldırıp Mert’in bardağına vuruyor. Oğuzhan bileğindeki saate bakıp toparlanıyor.

“Benim program çekimine gitmem gerek sen de gelir misin?” diyor.

“Ben mi, ne yapacağım ben orada?” diyorum şaşırarak.

“Beni izlersin” diyor gülümseyerek. *Sen böyle gülerken benim sana hayır demem mümkün mü be adam!*

“Olur” diyorum kalkarken. “Rezan sen burada mı kalacaksın?” diyorum Rezan’a bakıp.

“Kalırım eve gidecek hâlim yok” diyor ben ceketimi giyerken. Oğuzhan da ceketini giyiyor. Beraber evden çıkıyoruz.

Önünden merdivenlerden iniyor. Merdivenlerden inerken omuzlarını sıkıyorum.

Apartmanın kapısından çıkarken “Sen beni böyle masaja alıştırırsan sonumuz fena ayrıca ulu orta yerlerde orama burama dokunma” diyor. Şaşıyorum.

“Sadece sen mi benim dokunuşumdan etkileniyorsun?” diyor. Kızarıyorum. Onun bende yarattığı etkiyi onda yaratıldığımı bilmek hoşuma gidiyor. Beraber otoparka doğru yürüyoruz.

“Kitaplarını okudum” diyorum.

“İkisini de okudun mu?” diyor şaşıarak. Kafamı sallıyorum.

“Sensiz geçen gün ve gecede yine seninleydim bir şekilde. Çok etkilendim ve elimden bırakamadım. Yazım dilin benimkine çok benziyor. Ortak düşüncelerimiz çok fazla hayata dair. Seni biraz daha iyi tanımamı sağladı yazdıkların. Reklam filmini benim için mi kabul ettin?” diyorum.

“Sabah bir uyandım yalnızım. Yemin ederim bir an her şeyi rüya zannettim, rüya gibi bir kadın, rüya gibi bir gece. Allah’ım dedim yalnızlıktan sıyrıyorum. Olmayan kadınları hayal etmeye başladım. Odamdan aşağı salona baktım. Sehpa da kahve bardaklarımız duruyor. Kitaplıkta duran kitaplarım da eksik. O zaman anladım rüya görmediğimi. Delirdim zannettim Başak. İnternette, sosyal medyada falan aradım seni, bulamıyorum. Mert’ten Rezan’ın Instagram hesabını buldum. Beraber fotoğraflarınız var ama sen yoksun. Etiket yok, hiçbir şey yok. Sen sosyal medya kullanmıyor musun?” diyor.

“Kullanmıyorum ve bir daha aradığında Doçent Dr. Başak Dizdar olarak arat, o zaman yedi ceddimi bulursun” diyorum gülerek.

“Doçent Dr. derken? Akademisyen misin sen?” diyor.

“Evet, Bahçeşehir’de” diyorum.

Otoparka gelince arabasını işaret ediyor. Hangi model olduğunu bilmediğim spor bir araba. İrkiliyorum. Arabaya biniyoruz. İçimdeki soru işaretleri yeniden ortaya çıkıyor. *Sen kimsin Oğuzhan? Ben sana nasıl ayak uydurabilirim? Yazdıklarının ve yaşattıklarının derinliği ile yaşadığı hayatın sığılığı arasındaki derin uçuruma sürükleniyorum. Sessizleşiyorum. Emniyet kemerini takarken içime kapanıyorum. Oğuzhan arabayı çalıştırırken yüzüme bakıyor. Bileğimdeki saat ile oynuyorum.*

“Ben de Google’da seni arattım, bu kadar ünlü biri olduğunu bilmiyordum” diyorum.

“Senin yanında neden bu kadar rahatım sanıyorsun? Sen benim kim olduğumu bilmeden kendini bana bıraktın. Bu benim için ne kadar değerli biliyor musun? Ben zaten seni ilk gördüğüm anda fark ettim beni tanımadığını. Barın kapısından paldır küldür sokağa uçtuğunda” diyor gülererek. Kapıdan çıkışımı hatırlayıp gülüyorum.

“Genelde ismime gelir kadınlar. Gözlerinde görürüm neden yanıma yaklaştıklarını. Sen bir gülümsedin içimde çiçek açtı o anda. Çünkü sen sadece bana baktın. İsmime değil, kim olduğuma değil sadece bana gülümsedin” diyor.

“Aramızdaki çekim beni korkutuyor, çok korkuyorum içimde filizlenen hislerden” diyorum usulca.

“Yalnız değilsin” diyor. Uzanıp müziğin sesini açtıktan sonra cep telefonunun kilidini açıp bana uzatıyor.

“Bir zahmet telefon numaranı verir misin?” diyor aksi aksi. Gülüyorum elinden telefonunu alırken.

“Vermesem olmaz mı? Kaçacak yerim kalmıyor” diyor-
rum şakayla karışık.

“Kendini verdin telefon numaranı mı veremiyorsun?”
diyor.

Oturduğum yerde gülme krizine giriyorum. Kendi ken-
dime konuşsam ben de kendime aynı cevabı verirdim. Gö-
zümden yaş geliyor. Gülmekten katılıyorum. Oğuzhan da
gülmeye başlıyor.

“Ne gülüyorsun kız?” diyor Oğuzhan kahkahalarının ara-
sında.

“Sen ne gülüyorsun?” diyorum kendimi susturamadan.

“Sen gülüyorsun diye gülüyorum ben” diyor.

“Ben de senin verdiği cevaba gülüyorum. Bana kendi
kendime vereceğim cevabı verdin” diyorum.

Numaramı yazdıktan sonra kendi telefonumu çaldı-
rıp numarasını kaydediyorum telefonuma. Araba ile Aya-
zağa’daki Ata Stüdyoları’na giriyoruz. Arabayı stüdyonun
bahçesine park ediyor. Arabadan iniyoruz. Peşinden stüd-
yoya doğru yürüyorum. Beraber stüdyonun kapısından gi-
riyoruz. Etrafa bakıyorum. Sette çalışan ekip sağa sola koş-
turuyor. Işıkcılar, sesçiler ayarlamalarını yapıyor. Yanımıza
genç bir çocuk geliyor.

“Hoş geldiniz Oğuzhan abi” diyor.

“Nasılsın?” diyor çocuğa.

“İyiym abi, bu güzel abla kim?” diyor çocuk bana bakıp.

Oğuzhan çocuğun ensesine vurup “Yengen o senin doğ-
ru konuş eşek herif” diyor. Beni yanına çekip kolunun altı-
na alıyor. Oğuzhan benden kısa ve sulak yerde yetişmiş bir
fasulye sırtığı olarak iki büküm oluyorum kolunu omzuma
atınca.

“Oğuzhan benim adım Başak” diyorum kolunun altında kulise doğru yürürken.

“Hadi canım, gerçekten mi? Ne demek efendim benim adım Başak? Yengesin sen kendine gel” diyor. Gülüyorum. Kulisin kapısını açıp “Geç yenge kadın yeni evimiz burası” diyerek beni içeriye ittiriyor. Karanlık kulise beni bir anda ittirince karanlıktan korkup ne yana gideceğimi bilemiyorum. İçim ürperiyor. Panikliyorum. Kalp atışım sıklaşıyor. Nefesim ufaktan kesilmeye başlıyor.

“Oğuzhan ışıkları yak” diye çığlık atıyorum.

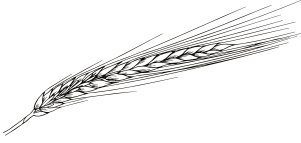
Oğuzhan ışıkları yakana kadar akla karayı seçiyorum. Betim benzim atıyor. Oğuzhan ışıkları yakıp panikle yanıt veriyor. Işığın verdiği huzurla derin bir nefes alıyorum.

“İyi misin Başak?” diyor yüzümü görünce. Uzanıp boynuna sarılıyorum. Kollarını belime sarıyor.

“Benim karanlık fobim var Oğuzhan” diyorum usulca.

“Bir şey oldu sandım. Aklımı aldın Başak. Öyle çığlık atılır mı?” diyor.

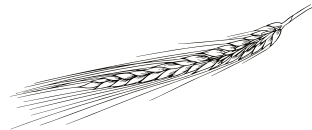
Gülüyorum, sinirlerim boşalıyor. Adam nereden bilsin karanlıktan korktuğumu? Ben karanlıktan, Oğuzhan benim çığlığımdan korkmuş, korkularımızın ortasında sarılmış dikiliyoruz.

Aşk, herkes için tanımının değişkenlik gösterdiği o akıl yoksunluğu. Nasıl gelir? Nasıl başlar? Nerede biter? Biter mi? Aşkî taze tutmanın gerçekten de seksen farklı yolu var mıdır? Gerçekliğini sorguladığımız bir kavramın, sürekliliğini sağlamanın yollarını arıyoruz hep beraber. İlle de adı koyulmalı yaşanan ne varsa. Adını koyamadığımız, etiketleyemediğimiz, beynimizin benliğimizle olan dengesini bozan bir hâlin adına aşk deyip sonra onun üzerinden teoriler üretiyoruz cümbür cemaat.

Derdim eskiden...

Hayatıma sen gelmeden önce...

“Bir insanı tanımak zordur. Adını, soyadını, yaşını, mesleğini, okuduğu okulları, ailesini tanıyabilirsin. Bu o insanı tanıdığın anlamına gelmez. Önce o insanın herkese gösterdiği bin farklı yüzünün binini birden görmek, deneyimlemek ve kendi kafanda bir yere oturtman gerekir. Yine de yüzde yüz tanıdığını iddia edemezsin. Kendisiyle bir başına kaldığında kimsenin onu görmediği anlarda bir yüzü vardır mesela onu hiçbir zaman göremezsin. Zihninden geçen tilkilerin kuyruklarını birbirine bağlamaya çalışırken deli çıkar, kendi hâline şaşırır kalırsın...”

Oğuzhan’ın arkamdan boynumu öpmesiyle bütün tüyletim diken diken oluyor. Doğrulunca dönüp yüzüne bakıyorum. Gözlüklerini takmış, elinde çayıyla arkamda durmuş yazdıklarımı okuyor.

“Sen hayırdır ya?” diyorum bilgisayarımın ekranını kapatır gibi yapıp.

“Bu konuyu seçmenin bir sebebi var mı?” diyor bardağından bir yudum alıp.

“Seni kafamda nereye oturtmam gerek onu düşünüyorum” diyorum.

“Beni kategorize etme” diyor gülerek.

Koltuğun etrafından dolaşıp gelip yanıma oturuyor. Bardağını sehpaye bırakıp kolunu omzuma atıyor. Bir eliyle şakağıma dokunup diğer elini kalbimin üzerine koyuyor.

“Buraya değil de şuraya ait olmayı tercih ederim” diyor, başımı dürtüp elini kalbime bastırırken.

“İkisini bir arada tutamıyor muyuz? Öyle bir seçeneğimiz yok mu? Ayrıca benim kalbime girmek zordur” diyorum kollarımı bağlayıp. Sanki çoktan kalbimde taht kurmamış gibi.

Kucağımdaki bilgisayarımı alıp sehpanın üzerine bırakıyor. “Kalbine giremezsem girecek başka yerler bulurum elbet” diyor koltukta üstüme atlayıp.

Debelenip kaçmaya çalışıyorum. İnatlaşıyorum. Elimi saçına atıp saçlarımı çekiyorum. Saçlarındaki elimi çekip iki elimi tek eliyle tepemde tutup beni koltuğa bastırıyor.

“Debelenme bak fena olacak” diyor. Gözlerine bakıyorum. Gözlerinde oyunbaz bir ifade var. Arzulu bir ifade takılıp oyununa karşılık veriyorum.

“Olsun bana ne, elinden geleni ardına koyma” diyorum. Üzerimden itmeye çalışıyorum, santim kıpırdamıyor. Ağırlığını üstüme verip beni gıdıklamaya başlıyor.

“Çok gıdıklandığımı bilmen bunu bana karşı kullanmanı gerektirmez” diyorum kahkahalarımın arasında. Ağırlığını üzerimden atmaya çalışıyorum. Çok güçlü. Bileklerimi tutan elini gevşetmeye çalışıyorum.

“Oğuzhan bırak beni” diye çığlık atıyorum kahkahalarımın arasında. Bacaklarımı beline dolayıp ayaklarımla sırtına vuruyorum. Tepinip üzerimden atmaya çalışıyorum. Atamıyorum. Taktik değiştirmeye karar verip debelenmeyi bırakıp uslu uslu yüzüne bakıyorum. Gıdıklamayı bırakıyor.

“Tamam, pes” diyorum sakin sakin.

Bileklerimi tutan elini gevşetip sonrasında tamamen bırakıyor. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp öpmek için dudaklarına uzanıyor. Uzanıp öpüşüne karşılık vermek üzereyken boşluğuna denk getirip bütün gücümle omuzlarından geriye doğru itiyorum. Dengesini kaybediyor. Bacaklarımı beline doladığım için birlikte koltuktan aşağıya yuvarlanıyoruz. Oğuzhan kollarıyla beni sarıp korumaya çalışırken sırt üstü yere yapışıyor.

“Başak ben senin yapacağın işi sikeyim. Düşersek birlikte düşeriz dedik de yuh be kızım” diyor. Panikle doğrulup üstünden kalkıyorum. Canının yanmış olması benim de canımı yakıyor.

“İyi misin, bir şey oldu mu bir yerine?” diyorum doğrulması için elimi uzatıp.

“Bir şey yok belim kırıldı sadece” diyor belini tutup. Kapı çalıyor.

“Git kapıya bak” diyor çemkirerek. Kapıya doğru koştu-
ruyorum. Arkamdan tabiri caizse böğürüyor, “Nereye gidiyorsun kışın başın açık?”

Durup kendime bakıyorum. Yerden kalkıp kapıya doğru geliyor eli belinde. Üstümde Oğuzhan’ın tişörtünden başka bir şey yok.

“Sen bende akıl bırakmıyorsun ki” diyerek koştura koştura yatak odasına çıkıyorum.

“He zaten akıl küpüsün, ben alıyorum aklını” diyor arkamdan.

Odasının tırabzanlarından aşağı sarkıp salona doğru sesleniyorum, “Canı yanan eşek attan yürük olur derler bizim oralarda.”

Kapıyı açık bırakıp eli belinde tırabzanın altına gelip söyleniyor, “Konuşma fazla git üstüne başına doğru düzgün bir şeyler giy. Ayrıca kırk kere demedim mi ben sana sarkma şuradan diye!”

Kağan’ın “Abi ne bağıryorsun? Sesin dışarıya geliyor” diyen sesini duyuyorum kıyafetlerimi giymek için yatağa otururken. Arkadaşları içeriye giriyor.

“Bir ayda delirtti beni” diyor yukarıya doğru seslenerek.

Kot pantolonumu, gömleğimi giydikten sonra tekrar tırabzandan sarkıp aşağıya doğru bağıryorum, “Senin delirmeye meylin varmış benimle ne alakası var? Hoş geldiniz.”

Hep bir ağızdan “Hoş bulduk yenge” diye geriye bağıryorlar. Gülüyorum.

Oğuzhan sehpadan aldığı sigarasını yakarken bana dönüp “Hayatım sarkma şuradan ciddiym yüreğime indireceksin” diyor sakın bir ses tonuyla gözümün içine bakıp.

Hayatım mı dedi o bana? Deliğine doğru kaçan fare gibi gerisin geriye kaçıyorum tırabzandan. Söylediği söz içimde bir rüzgâr fırtınası yaratıyor. Kalbim tekliyor. Bugüne kadar bana adım dışında bir kelimeyle hitap etmedi. Canım bile demedik daha önce birbirimize. Yatağına gidip üzerine oturup bağdaş kuruyorum. Düşünceler birbiri ardına zihnime üşüşüyor.

Ona âşık olduğumu biliyorum. Onu her gördüğümde beni zihnen tepe taklak ediyor. Kaç ya da savaş denildiğinde

kaçmayı tercih edecekken kalıp korkularına rağmen yanında duruyorum. Aramızda olup bitenlerin adını koymak istemiyorum. Biz şimdi neyiz gerzekliğinde bir kadın olmadım hiçbir zaman. Hayatımın en güzel bir ayını onunla geçirdim. İkimizin de işleri yoğun. Görüşebildiğimiz kısıtlı zamanlarda da keyifli vakit geçirelim diye uğraşıyorum. Duygularımdan dolayı yanındayım, evet. Duygusal olarak bir şey hissetmediğim bir yerde olmam mümkün değil zaten. Onun için ne anlam ifade ettiğimi deşmek istemiyorum. Bu kadar güzel bir ilişkiyi kaosa sürüklemek istemiyorum. Hayatına fazla dâhil olmuyorum ve onu da kendi hayatımdan uzak tutuyorum mümkün mertebe. Çünkü o farklı bir adam. Onu gördüğüm ilk anda anladım bunu zaten. Şimdi ona dair sis bulutlarını kaldırırken daha iyi görebiliyorum.

Sanki iki farklı adam var. Birincisi âşık olduğum adam; gözlerine baktığımda kalbime taze çekilmiş kahve kokusu dolduran, gülümsediğinde bana dünyayı unutturan, beni kendinden bile sakınan, kahvemi nasıl içtiğimi bilen, sabahlara kadar benimle sevişen, beş dakika mesajına cevap vermesem hayatta mıyım diye dünyayı ayağa kaldıran, vicdanlı, dürüst, gözüm kapalı teslim olabileceğim.

İkincisi korktuğum adam; dünyevi ihtiraslara kapılmış, karşısındakini kıracağına bilse bile lafını esirgemeyen, dürüstlüğünden emin olamadığım, kolayca yalan söyleyebilen, bir anda emin olduğum her şeyi yerle bir edip ona dair bütün fikirlerimi yok eden, şüpheleri duygularından daha önde olan. Ve bu ikinci adamın bana yapabilecekleri beni çok korkutuyor. Bütün korkularımı tetikliyor bu yönüyle. Bu yüzden bütün ilişkimizi yüzeysel tutmaya çalışıyorum. Kendimi anlatmıyorum, kendini anlatsın diye zorlamıyorum. Bana hayatı boyunca karşılaştığı kadınlara yaklaşımı ile yaklaşıyor farkındayım. Çiçeklerle, mumlarla, yapılan

ufak tefek hoşluklarla yürütüyor ilişkimizi. Ben de usulca seyredip bir sonraki hamlesini bekliyorum her defasında. İpin ucunu bıraksam kapısında yatacağımı bildiğim için dizginlere sıkı sıkıya sarılıyım hep.

“Başak aşağıya gelsene” diye bağıyor Elif.

Yataktan kalkıp merdivenlerden iniyorum.

“Ne yapıyorsun yukarda tek başına?” diyor Meltem bana dönüp.

“Odayı topluyordum” diyorum gömleğimin kollarını katlarken.

Boş koltuklardan birine oturup muhabbetlerini dinliyorum. Hafta sonu izledikleri bir filmde bahsediyorlar. Bahsettikleri filmi izlemediğim için yorum yapmıyorum. Oğuzhan’ın asistanı Ahmet elinde tuttuğu telefonunun ekranını göstererek “Başak yenge sen Instagram kullanmıyor musun?” diye soruyor.

“Kullanmıyorum Ahmet” diyorum.

“Niye kullanmıyorsun? Sen reklamcı değil misin, gündemi nasıl takip ediyorsun?” diye soruyor Meltem.

“Gerektiğinde ajansın hesaplarından bakıyorum. Şahsi hesabım yok. Kullanmıyorum çünkü birincisi gereksiz bir bilgi kirliliğine maruz kalmak istemiyorum, ikincisi samimiyetimin olmadığı insanlar benim fotoğraflarımı neden görsün? Bir de sosyal medyada harcayacağım zamanda yapacak başka işlerim var” diyorum.

“Başak sendeki güzellik bende olsa ben her yere kendi fotoğraflarımı asardım” diyor Elif.

“Narsist” diyorum gülerek.

Sehpada duran telefonum çalıyor. Telefona uzanıyorum. Oğuzhan benden önce davranıp telefonumu alıp ekranına baktıktan sonra bana uzatıyor. Hiç onun yapacağı bir şey değil. Şaşıyorum. Uzattığı telefonumu alıp aramayı yanıtlıyorum.

“Efendim?” diyorum telefonumu hoparlöre alıp sehpanın üzerine bırakarak.

“Aşkım neredesin?” diyor Burak telefonun diğer tarafından.

Oğuzhan buz gibi bir ifadeyle bana bakıyor. Burak’ın verdiği cevabı duyan herkes sus pus olup benim yüzüme bakıyor. *Hadi be! Hangi geri zekâlı sevgilisini aldattığı erkeğin aramasını hoparlöre alıp yanıtlar?* Kıskanınca beynine kan gitmiyor galiba Oğuzhan’ın.

“Bir arkadaşımın evindeyim sevgilim” diyorum sevgilim kelimesinin üstüne bastıra bastıra. Oğuzhan’ın gözlerinden alev çıkıyor. Dik dik yüzüne bakıyorum.

“Kimmiş o arkadaş?” diyor Burak diğer taraftan.

“Sana ne? Ben sana hesap mı vereceğim?” diyorum.

“Herhâlde vereceksin bu evin reisi benim” diyor Burak dik dik.

“Ayy götüm! Sevsinler. Nasıl ev reisiyse harçlığı evin hanımından alıyor. Annem yanında mı? Telefona ver” diyorum sonunda dayanamayıp.

“Anne, ablam seni telefona istiyor” diye bağılıyor Burak. Arkadan annemin sesi geliyor.

“Abla para yollasana bana, param bitti” diyor Burak.

“Sen bana yolla evin reisi sen değil misin?” diyorum gülererek.

“Evin reisi olunca öyle mi oluyordu ya? Atlamışım ben onu Başak Reis ya” diyor gülerek.

“Başak Reis ne be, bakliyat markası gibi? Yollarım birazdan annemi ver” diyorum.

“Burak bağırma oğlum anneannen uyuyor” diyor annem telefonu kardeşimden alırken.

Sehpadaki telefonumu alıp hoparlörü kapatıp oturdum yerden kalkıp annemle konuşmak için balkona çıkıyorum. Balkonun tırabzanlarına yaslanınca içeriden bana bakan Oğuzhan ile göz göze geliyoruz. Gözlerinde özürle karışık rahatlama ifadesi var. Sinirim tepeme çıkıyor. Sırtımı dönüp manzaraya doğru bakıyorum. Annemin hâlini hatırlarım sorup telefonu kapatıyorum. Sorulan sorulara verecek cevabım var her zaman. Ama şüphelerle savaşılabilecek sabrım yok benim. Telefon elimde manzaraya biraz baktıktan sonra salona dönüp sehpa da duran bilgisayarımı alıyorum.

“Size iyi sohbetler benim derse yetişmem gerek” diyorum.

“Nereye gidiyorsun? Yine konuşamadık doğru dürüst, çalışmadığın gün yok mu senin?” diyor Meltem. Bugün çalışmıyordum ama şu saniyeden itibaren burada kalmak istemiyorum. Dilimin ucuna binbir türlü ters çıkış geliyor. Ama insanların içinde ezip geçemem ben sevdiğim adamı.

“Ders programım çok yoğun Meltem, bir gün ayarlayalım beraber bir şeyler yapalım kızlar” diyorum yalandan. Oğuzhan yüzüme bakıyor. Portmantodan çantamı alıp bilgisayarımı içine yerleştirirken Oğuzhan kalkıp yanıma geliyor.

“Başak nereye gidiyorsun, hani çalışmıyordun bugün?” diyor ben kapıdan çıkarken.

“Benim kim olduğumu merak etmiyorsun ama nereye gittiğimi merak ediyorsun. Saçma. Hayatındaki yerimin ne olduğunu anlamıyorum ben Oğuzhan. Umurumda da değil. Beni alıp tepeye de çıkarsan yerin dibine de soksan fark etmez. Ben yanında olmak istediğim için buradayım. Ama ben bana güvenmeyen birinin yanında daha fazla kalamam. Seninle sevişirken kendini kaybeden bir kadının hayatında başka birisi olabileceğine inanabilmene inanamıyorum. Sana bir tavsiye, geçtim sevgiden zaten; bence güvenmediğin ve tanımaya zahmet etmediğin bir kadını, değil hayatına sokmak, koynuna bile sokma” diyorum dönüp giderken.

Binadan çıkıp taksiye biniyorum. Taksideyken telefonum birkaç kez çalıyor. Oğuzhan’ın aramalarına cevap vermiyorum. Onunla konuşacak ruh hâlinde değilim. Taviz verebileceğim milyonlarca konu var. Altan alıp sen haklısın diyeceğim milyonlarca durum var. Güven bunlardan biri değil. Güveni fazlaca zedelenmiş bir kadın olarak birine güven duymamanın ne demek olduğunu iyi biliyorum. Birine güvenmediğimde o kişinin bana nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Bu sebeple güvenilmeyen biri olma hissine tahammülüm yok.

Taksi Beşiktaş’a geldiğinde eve gitmeyip, sahile iniyorum, sahil her zamanki gibi kalabalık. Etrafımda öğrencilerin, sevgililerin ve falcıların seslerinden oluşan bir senfoni var. Üniversitenin önündeki banklardan birine oturup çantamdan bilgisayarımı çıkartıp kucağımda açıyorum. İnşallah öğrencilerimden birine yakalanmam. Soru cevaplayacak sabra sahip değilim şu an. Böyle sinirli olduğum zamanlarda genellikle benim derdime kelimelerim derman

olur. İçim boşalıncaya kadar yazarım. Parmaklarıma ağrı girinceye, gözlerim yaşarıncaya kadar durmam. Bilgisayarım açılınca yeni bir dosya açıp yazmaya başlıyorum. Akıldan geçen ne varsa bir bilinç akışı hâlinde ekranda belirliyor. Harfler, kelimelere, kelimeler cümlelere dönüştükçe rahatlıyorum. Kelime kelime atıyorum içimdeki zehri. Hava kararırken serinliyor. Gün kendini akşamın karanlığına bırakıyor. Yazmaktan sıkıldığımda bilgisayarımı kapatıp çantama koyuyorum. Telefonumu alıp Rezan'ı arıyorum. Uzun uzun çaldırıyorum açmıyor. Rezan'ın en sevmediğim özelliği aramalarımı yanıtlamaması. O beni aradığında ilk çalışta açmamı ister ama. Çaldırmaktan vazgeçip telefonu yanıma bırakıyorum. Beş dakika sonra o beni arıyor.

“Efendim canım” diyor telefonu açtığımda.

“Sahildeyim gelsene muayenehaneden çıkınca” diyorum.

“Mert ile Oğuzhan'ın akşamki konserine gideceğiz kuaföre gitmem lazım” diyor. Doğru bu akşam sahnesi vardı Oğuzhan'ın Beşiktaş'ta. Ben de gidecektim.

“Başlayacağım sana da Mert'e de. İki haftadır yüzünü görmüyorum. Ne aşkmış arkadaş!” diyorum.

“Tamam, geliyorum. Son hastam yeni çıktı bekle” diyor.

“İyi hadi bekliyorum” diyorum telefonu kapatırken. Telefonumu kapatıp çantama koyacağım sırada ekrandaki mesaj bildirimini görüyorum. Oğuzhan mesaj atmış. “Başak telefonunu açar mısın?” yazıyor mesajında. Daralıyorum. Çocuk değilim. Biraz sakinleştikten sonra elbette aramasına cevap vereceğim ama şu an değil. Şu an onu bir kaşık suda boğasım var. “Konuşmak istemiyorum” yazıp yolluyorum. Telefonumu çantama koyup Rezan'ı bekliyorum.

Yarım saat sonra ufukta beliriyor çok şükür. Sesleniyorum. Etrafına bakınıp beni fark ediyor. Yanıma geliyor. Uzanıp yanağımdan öpüyor. Ben de onu öpüyorum. Yanıma oturup sessizce konuşmamı bekliyor. İçimden konuşmak gelmiyor. Yanında oturup denize bakmak istiyorum sadece.

“Oğuzhan ile kavga mı ettiniz?” diyor usulca.

“O kim ki ben onunla kavga edeceğim?” diyorum ters ters. Söylediğim cümlelerin ağırlığının altında kendim eziliyorum. Duygularıma düpedüz hakaret onu yok saymak. Gözyaşım burnumun ucuna geliyor.

“Senin tepen fena atmış. Anlat bakayım arkadaşına ne oldu kuzucuk?” diyor Rezan bana sarılıp. Kafamı göğsüne yaslıyorum.

“Sence ben güvenilmez bir insan mıyım?” diyorum.

“Sana mı güvenmiyormuş?” diyor sesinde hayret tonlaması var. “Şu hayatta gözüm kapalı kendimi teslim edeceğim tek insansın Başak sen. Neyine güvenmiyormuş götüm?”

“Açık açık sana güvenmiyorum demedi tabi ki. Tavrından anlıyorum. Burak aradı bugün onun evindeyken. Arkadaşları falan var evde. Burak diye kayıtlı biliyorsun sıpa telefonumda. İsmi görüncü bir bozuldu. Ben de hiç bozuntuya vermedim. Açtım telefonu aldım hoparlöre koydum sehpanın üstüne...”

“Eşek sıpası, aşkım neredesin diye girdi muhabbete tabi, bana da yapıyor ne zaman arasa” diyor Rezan gülerek. Kafamı sallıyorum.

“Bana bir baktı var ya yer yarılсын da yerin dibine gireyim öyle bir bakış. Ya bir dur bir dinle muhabbet nereye varacak. Elim ayağım titredi bakışını görüncü. Bir arkadaşımın evindeyim sevgilim dedim. Hepsı şok. Burak da uzattı

muhabbeti sağ olsun. Sonra dayanamayıp annemi telefona ver dedim ki kardeşim olduğunu anlasın. Ya sen daha benim bir kardeşim olduğunu bilmiyorsun. Şurada bir aydır beraberiz. Görüştüğümüzde de sevişmekten konuşmaya fırsat bulamıyoruz, düşmüşüz ateşe, neyin peşindesin ruh hastası? Diyemedim tabi.”

“Zaten millete diyemediklerini gel bana de anca. Ne dedin peki?” diyor Rezan omzumu okşayıp.

“Güvenmediğin birini hayatına alma dedim, çıktım bu raya geldim” diyorum.

“Aramadı mı?” diyor.

“Aradı ama konuşmak istemiyorum” diyorum. Rezan kolumdan tutup ayağa kaldırıyor.

“Yürü gidiyoruz” diyor kolumdan çekiştirip.

“Gelmiyorum ben Rezan eve gideceğim. Sesini duyunca yelkenleri suya indireceğim gerçekten gelmek istemiyorum” diyorum yürürken.

“Adamın etrafında nasıl kadınlar var biliyor musun sen? Bu dünyadaki tek güzel kadın sen değilsin” diyor.

Ne diyor diye yüzüne bakıyorum. Telefonunu cebinden çıkarıp Instagram’a giriyor. Sonra telefonunu elime tutuşturuyor. Oğuzhan’ın bir fotoğrafını açmış. “Oku oku, altındaki yorumları oku.” diyor. Telefonunun ekran parlaklığı gözümü alıyor. Gözümü kısıp fotoğrafın altındaki yorumları okuyorum. Binlerce yorum var fotoğrafının altında. Yorum yapanların çoğu kadın, kalpler, çiçekler, böcekler havalarda uçuşuyor. Tansiyonum fırlıyor.

“Rezan bunlar ne?” diyorum yorumların arasında gezinirken. Bu yorumları yazan kadınlardan gelen mesajları tahmin etmek istemiyorum.

“Ya, ne sandın? İki saniye sürmez seni unutması. Arkanı döndüğünde başkasını bulur. Aklın varsa ve aşkına sahip çıkmak istiyorsan dibinden ayrılma bence” diyor.

Siz benim sevdiğim adama, benim âşık olduğum adama, nasıl bunları yazarsınız? Siz kimsiniz lan? Bu ne lan? Yürürken profilini inciğine cıncığına kadar inceliyorum. Baktıkça asabım bozuluyor. Bütün kıskançlık damarım ortaya çıkıyor. Sinirden kendimi keseceğim. Telefonu gerisin geriye Rezan’ın eline tutuşturup fırlıyorum.

“Yürü eve gidiyoruz” diyorum adımlarımı hızlandırıp.

“Kızım ben daha az önce sana ne dedim? Niye eve gidiyoruz? Yürü mekâna gidelim” diyor.

“Gideceğiz Rezan, gideceğiz. Ama gitmişken ona aklını başına almazsa neyi kaybedeceğini göstereceğiz” diyorum.

“Eyvah!” diyor Rezan peşimden koştururken.

Ben hayatımda hiç böyle bir hisse kapıldığımı hatırlamıyorum. Kalbimden ciğerime doğru yanan bir ateş var sanki. Gözümün önüne tuhaf tuhaf görüntüler geliyor koşar adım yürürken. Kadınlar ve Oğuzhan. Oğuzhan ve kadınlar. Evime çıkan yokuşu koşar adım tırmanıyorum. Resmen uçarak varıyorum apartmana.

“Kızım ben senin gibi uzun boylu değilim. Allah’ın leyleği beni bekle yetişemiyorum” diye bağıyor Rezan arkamdan.

“Koş Rezan koş! Enişten elden gidiyor” diyorum apartmana girip daireme tırmanırken.

“Eniştem mi hakikaten? Sevgili misiniz siz?” diyor arkamdan evime girerken.

“Ne bokuz bilmiyorum Rezan. Ama bu gece beni gördükten sonra ne bok olduğumuza karar vermezse bizden bir bok olmaz” diyorum koştur koştur banyoya girerken.

Rezan delirmişim gibi bana bakıyor. Evet delirdim, ömrümde ilk defa bir erkek bende savaşıma isteği yaratıyor. *Ben verir miyim seni başkasına Oğuzhan Efendi? Bütün kartlarımızı açıyoruz bu gece. Vira bismillah.*

Duştan çıkıp odama gidiyorum. Yatak odasında dahi giysem kendisiyle aynı renk olacağım kırmızı bir elbisemi dolaptan çekip tepemden geçiriyorum. Elbisenin göğüs dekoltesini ve eteğini düzeltiyorum. Sanırım bu elbiseyi en son üniversitede giydim. Bu elbise üzerimdeyken eğilmem söz konusu bile değil. Hafif eğilsem komple çıplağım. Elbisenin altına yok denecek kadar ince, elbiseyle aynı renkte bir iç çamaşırı giyiyorum. Saçımı makyajımı yapmak için oturuyorum. Saçlarımı kurutup, maşayla hafif dalgalar yapıp açık bırakıyorum. En azından sırtım kapansın da üşümeyeyim. İnşallah bu gece hasta olmam. Hissediyorum götüm donacak. Makyajımı yapıp çıkmayacağından emin olduğum kırmızı bir ruju alıp sürüyorum. Parfümümü alıp başımdan aşağı boşaltıyorum. Dolabımdan mor stiletto larımı alıp giyiyorum. Telefonumu ve cüzdanımı ufak bir çantaya sıkıştırıp dolabın aynasında kendime bakıp gördüğüm manzaradan memnun olunca Rezan’ın yanına gidiyorum. Televizyondan gözünü ayırıp bana döndüğü zaman ağzı açık kalıyor.

“Seni böyle görmeyeli ne kadar uzun zaman olmuş Başak. Güzellliğini saklamayınca neye dönüştüğünü unutmuşum. Adama kalp krizi geçirteceksin, seni gördü mü daha önce hiç böyle?” diyor ayağa kalkıp yanıma gelirken. Elimden tutup beni kendi etrafımda döndürüyor.

“Görmedi. Bu gece ne yaparsan yap gözünü benden ayırma, yanımdan da ayrılma Rezan. Düşerim müşerim, takım taklavat serilmeyeyim iki seksen. Mert’i ara, gelsin bizi alsın. Ben bu kılıkta yalnız yürüyemem sokakta, bütün Beşiktaş beni tanıyor. Yemin ederim Başak orospu oldu diye adım çıkar mahallede” diyorum.

Rezan sehpadan telefonunu alıp Mert’i arıyor. “Aşkım neredesin? Bizi Başak’ın evinden alır mısın? Yalnız yürümek istemiyoruz biz” diyor nazlı nazlı.

“Allah belanı vermesin Rezan. Bu ses tonu ile söyleyince adam buraya koşar adım gelir. Sevişecekseniz ben gideyim” diyorum.

“Biz hep böyle konuşuyoruz ki” diyor sırtarak.

“Sen koskoca diş hekimi, utan utan” diyorum elimi suratına doğru sallayıp.

Kapı çalıyor. Askıdan montumu alıp üzerime giyiyorum. Rezan kapıyı açıyor. Mert içeriye girip Rezan’ı öpüyor.

“Merhaba” diyor bana. Sonra Rezan’a geri dönüyor. Yüzünde bu kadın kim ifadesi var.

“Ne haber enişte?” diyorum montuma sıkışan saçlarımı çıkarırken. Mert tekrar dönüp bana bakıyor. “Başak?” diyor.

“Ne haber?” diyorum tekrardan.

“Oğuzhan seni gebertir” diyor bön bön yüzüme bakarken.

“Nah gebertir. O önce beni hayatında nereye koyacağına karar versin” diyorum.

“Ne nereye koyacağını bilsin? Salak mısın kızım sen? Adamın etrafındaki herkes sana yenge diyor.”

“Sensin salak, millete şekil yapmakla olmuyor o işler” diyorum kapıyı açıp çıkarlarken.

Yemin ediyorum hanımefendi çizgimden çıktım savaşa gidiyorum. Evden çıkıp kapıyı kilitliyorum. Merdivenlerden hızlı hızlı inerken eteğim hoplayıp duruyor. Eteğimi tutma ihtiyacı hissediyorum. Sokağa adım atınca aniden kendimi çok savunmasız hissediyorum. *Lan mini etekle nasıl yürünüyordun?* Yüz sene olmuş sanki giymeyeli. Esen rüzgâr beynime işliyor.

Rezan ile el ele önümden yürüyen Mert dönüp bana bakıyor. Rezan’ın elini koluna alıp “Gel sen de diğer koluma gir gözünün yağını seveyim, kardeşimi katil edeceksin zaten” diyor.

Pıtı pıtı gidip koluna giriyorum. Yokuş aşağı yürürken düşmemek için pür dikkat adım atıyorum. Ayakkabılarımın topukları taşların arasına sıkışmasın diye savaş veriyorum her adımında.

Mekâna geldiğimizde içeriden gelen müzik seslerinden konserin başladığını anlıyorum. Mert kapıdakilere ismi-mizi söylüyor. Korumalar ellerindeki listelere bakıp bizi içeriye alıyorlar. Montumu çıkartıp kapıdaki vestiyere bırakıyorum. Rezan da montunu çıkartıp vestiyere veriyor. İçeriye giriyoruz. Oğuzhan sahnede sevdiğim bir şarkısını söylüyor. *Başak, Oğuzhan’ın sevmediğin şarkısı var mı? Ne sayıklıyorsun sen Allah aşkına?* Mert bizi en öndeki bistro masalardan birine yönlendiriyor. Masaya doğru yürürken kalabalıkta erkeklerin bakışlarının bana döndüğünü hissediyorum. Oğuzhan’ın arkadaşları da masada bizi bekliyor. Beni gören dönüp yanındakini dürtüyor. Masaya geldiğimizde Meltem yanıma geliyor.

“İyi ki geldin. Sabahtan beri yüzü sirke satıyor seninkinin. Ay çok güzelsin” diyor bana sarılıp. Öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum.

“Meltem bırak kaburgalarımı kırdın” diyorum kulağına doğru bağırıp.

Gülerek beni bırakıyor. Nefes alıp masanın başına geçiyorum. Rezan bana votka getirip dans etmeye başlıyor. Oğuzhan sahnede zıp zıp zıplıyor. Vokalisti ile göz göze geliyoruz. Çocuk beni görünce kalakalıyor. Oğuzhan’a kaşıyla gözüyle beni işaret ediyor. Oğuzhan, oğlum ne var der gibi hareketler yapıyor. Sonunda çocuk parmağıyla beni işaret ediyor. Oğuzhan gözlerini kısıp benim olduğum tarafa bakıyor. Gözleriyle arkadaş grubunu tararken beni buluyor bakışları. Yüz ifadesindeki sertlik beni gördüğünde kayboluyor. Gülümsüyor. Gülümserken gözlerinin içi gülüyor. Sonra bakışları değişiyor. İlk bakışta fark edemediği şeyleri fark ettiğini anlıyorum ifadesinden. Tepeden tırnağa inceliyor beni. Tekrar gözümün içine baktığında gözleri alev saçıyor. İçinden bana küfrettiğine yemin edebilirim. Arkamı dönüp göz kontağımızı kesiyorum. Dönüp masadan bardağımı alıp kafama dikiyorum. Votka boğazımı yakıp geçiyor. Bardağım boşalınca kalabalığın içinden geçip kendime içki almaya gidiyorum. Her adımında başka bir kafa bana doğru dönüyor. Bara gelince bara yaslanıp barmene sesleniyorum. Elimdeki bardağı gösterip aynısından bir tane daha diye işaret ediyorum. İçkimi beklerken dönüp bara yaslanıyorum. Mekâna göz gezdiriyorum. Çok kalabalık. Sevmiyorum ben kalabalıkları. Barmen bana sesleniyor. Dönüp barmenin uzattığı bardağı alıp masaya geri dönüyorum. Bardağımı masaya koyduğumda yanıma bir adam geliyor. Elinde bir kart var. Bana uzatıyor. Oğuzhan’ın bir şey yazdığını düşünüp kartı alıyorum. *Bu ne be? Adam kendi kartvizitini*

vermiş bana. Bön bön yüzüne bakıyorum adamın. Salak salak gülüyor yüzüme. *Bilmem nerenin bilmem nesisin sen, peki.* Biz güzel kadınlar zaten hep unvana gideriz. Kendimiz bir şey olmak yerine her bir boku sizden bekliyoruz. *Ah be yavrum, sen giderken ben o yollarda beşinci turumu atıyordum. Kartvizit vermek ne lan?* Adama doğru eğilip kulağına bağırıyorum kartviziti göstererek.

“Düşüyor mu böyle cidden?” diyorum.

Adam söylediklerimi anlamayıp aval aval yüzüme bakıyor. Elimdeki kartviziti adamın ceketinin cebine tıktırıyorum. Adam bozulup gidiyor. Rezan ile Mert gülerek bana bakıyorlar. Müzik değişiyor. Rezan ve Mert dans etmeye başlıyorlar. Çok tatlı bir çift oldular. Al birini vur ötekine. İki sevgili birbirine ancak bu kadar benzeyebilir. İnşallah bu sefer ilişkisi uzun sürer arkadaşımın.

Masadaki bardağımlı alıp içmeye başlıyorum. Kafamı kaldırıp sahneye bakmaya cesaretim yok. Oğuzhan'ın kıskanç ve sinirli bir adam olduğunu biliyorum. Ama kıskandığında ve sinirlendiğinde nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum. Sadece bakışlarıyla beni olduğum yere çiviliyor bazen. Ateşle oynadığımın farkındayım. Ben kös kös içkimi içerken biri arkadan omzuma dokunuyor. İrkiliyorum. Arkama dönüp omzuma dokunan kişiye bakıyorum. Elini uzatıp saçımın buklelerinden birini tutup elinde büküyor. Saçımı elinden çekiyorum. Ben ne yaptığını anlamaya çalışırken kolumdan tutup beni kollarının arasına çekiyor. Öyle bir sıkıyor ki kıpırdamıyorum.

“Ne yapıyorsun? Bıraksana kardeşim manyak mısın?” diye bağırıyorum.

İnatla benimle dans etmeye çalışıyor. Mert ile Kağan'ın adamı uzaklaştırmak için yanıma yöneldiklerini

görüyorum göz ucuyla. Müzik duruyor. Sahneden aşağıya atladığını görüyorum Oğuzhan'ın. Başımı geriye atıp var gücümle adamın burnuna kafa atıyorum. Canının acısıyla beni bırakıyor. Benim de kafam acıyor. Gözüm kararıyor. Görüşüm bir iki saniye gidip geriye geliyor.

“Gerek yok ben kendimi koruyabilecek yaştayım” diyorum yanıma geldiklerinde.

Oğuzhan çocuklara kaş göz yapıp elimden tutup beni sahnedeki merdivenlerden yukarıdaki kulise çeğiştiriyor. Peşinden sürükleniyorum. Beni kulise sokup, kendisi de içeriye girip kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ellerini cebine sokmuş sinirden olduğu yerde zıplıyor.

“Hayatım giyinmeyi unutmuşsun” diyor sesini sakın tutmaya çalışarak.

“Yanlış, senin için giyindim” diyorum fısıldayarak yanına yaklaşp.

Derin bir nefes alıp başını geriye atıyor. Ellerini ceplerinden çekip eteğimin altına sokup kalçamın üzerine koyuyorum.

“Senin için” diye fısıldıyorum boynuna sarılırken. Uzanıp dudaklarını öpüyorum. Dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Öylece duruyor. Kendini zor tutuyor hissediyorum. Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. Ellerini kalçamdan çekip kollarımı boynundan çözüyor.

Bir adım geriye gidip “Otur şuraya beni bekle evde konuşacağız” diyor.

Dönüp kulisten çıkarken kapıyı çarpıyor. *Ah Oğuzhan ah! Sen içindeki duyguları çıkartamazsan ben çıkartırım rahat ol. Gerekirse delirtirim yine çıkartırım. Çünkü haberin yok belki ama senin kaçırdığın keçilerle benim kaçırdığım keçiler*

bir ovada buluşup otlanıyorlar. Kulisteki koltuğa oturup etrafıma bakıyorum. Kulis soğuk. Üşüyorum. Etrafta orkestradaki çocukların ve Oğuzhan'ın eşyaları var. Oğuzhan'ın montunu bulup giyiyorum. Parfümünün kokusu sarıyor bedenimi. Koltuğa oturup gözlerimi kapatıyorum. Aşağıdan Oğuzhan'ın sesi geliyor. O ne zaman şarkı söylese huzur doluyor kalbime. Onun sesi benim mabedim gibi. Çok kızdırdım onu bu gece, biliyorum. Benim de kıskançlıktan gözüm döndü. Onun başka bir kadına değil dokunması, konuşması, gülümsemesi ihtimali bile beni ürpertiyor. Sabahattan beri zihnen ve bedenen yoruldum. Gözlerim kapanıyor. Uykuya dalıyorum.

“Başak” diyen sesine uyanıyorum Oğuzhan'ın. Nerede olduğumu algılayana kadar geçen sürede Oğuzhan'ın söylediğini duyuyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Nihayet kendime geldiğimde elinde duran montumu ve çantamı bana uzatıyor. Montunu çıkarıp kendi montumu giymek için kalkıyorum.

“Çıkarma. Benim montum üstünde kalsın, anca kapanıyor kıçın başın. Hadi gidelim” diyor.

Dik kafalı ve car car cevap veren bir tip olmama rağmen üzerine gitmek istemiyorum daha fazla. Susup kafamı sallıyorum. Kulisten çıkıp merdivenlerden iniyoruz. Merdivenlerden inince bizi bekleyen arkadaşları ile vedalaşıyor. Karşılıklı iyi geceler dileniyor. Bardan çıkarken elimi tutuyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Daha önce hiç el ele tutuşmadık. Bana bakmıyor ama elinin sıcaklığından içim ısınıyor. Valenin getirdiği arabasına biniyoruz. Arabayı çalıştırıp emniyet kemerini bağlıyor. Ben emniyet kemerimi bağlarken

derin bir of çekiyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Gaza basıyor. Çevreyoluna çıkıyoruz. Gaza bastıkça basıyor.

“Arabayı biraz sakın kullanır mısın, korkuyorum” diyorum.

Daha çok gaza basıyor. Geriye doğru yapışıyorum koltukta. Araçların arasında makasa giriyor.

“Susup eve saklayayım diyorum tutamıyorum kendimi. Derdin neydi bu gece?” diyor bana dönüp.

“Önüne bak! Kaza yapacağız Oğuzhan, yavaşla” diyorum kalbim ağzımda.

Sallamıyor söylediklerimi. İnadına daha çok basıyor gaza. Kapının kolunu tutuyorum. İçimde korku, acı, travmalardan bir yumak oluşuyor. Dişlerimi sıkıyorum. Bütün bedenim kasılıyor. Korkudan titremeye başlıyor bedenim. Son bir gayret yavaşlaması için uzanıp elini tutuyorum.

“Oğuzhan, ben babamı trafik kazasında kaybettim ve arabanın içinde ben de vardım. Allah aşkına yavaşla” diyorum. Sözlerimi algılayınca arabayı yavaşlatıyor. Yüzüme baktığını hissediyorum ama kıpırdayamıyorum. Ne zaman içinde olduğum bir araba hızlansa bana felç iniyor.

“Başak iyi misin?” diyor elindeki elimi sıkıp.

“Değilim Oğuzhan. Camı açar mısın? Hareket edemiyorum” diyorum usulca. Camı açıyor. Gecenin soğuğu arabanın içine doluyor. Temiz havayı içime çektikçe nabzım dengeleniyor. Titremem kesiliyor. Kaslarım çözülüyor. Manasız bir boşluk hissi çöküyor üzerime. Ağladım ağlayacağım, sıkıyorum kendimi. Boğazım yanıyor. Sessiz sessiz yanında oturuyorum.

Siteye geldiğimiz zaman otoparka girip arabasını park ediyor. Emniyet kemerini açıp toparlanıyorum. Arabadan

inip konuşmadan yürüyoruz. Otoparktan asansöre binip dairesine çıkıyoruz. Kapıyı açıp eve giriyor. Peşi sıra ben de giriyorum. Üstümdeki montunu çıkarıp elimdeki eşyalarla girişteki portmantoya bırakıyorum. Eğilip topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Oğuzhan gidip koltuğa uzanıyor. Koltuğa yanına gidip üzerine uzanıyorum. Gözlerini kapatıyor. Ellerimi göğsünde birleştirip başımı ellerime yaslıyorum. Ellerini saçlarıma atıp okşuyor.

“Konu sen olduğunda sabırlı olamıyorum Başak. O adamı olduğu yere gömmemek için kendimi zor tuttum. Lütfen bir daha beni böyle bir durumla karşı karşıya getirme. Bir daha kendimi tutamam” diyor.

Söylediklerini duyunca doğrulup kucığına oturuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. Gözlerini gözlerime dikip ruhumun derinliklerine bakıyor. Ruhum kanatlanıyor. Ona olan aşkım bütün korkularımı ezip geçiyor. Aşk oyununda gardını ilk düşüren kaybeder bunu biliyorum. Ama ilk defa biri için kaybeden taraf olmayı umursamıyorum.

“Getirmem söz. Oğuzhan ben sana bir şey söyleyeceğim” diyorum.

“Söyle boncuk” diyor.

“Seni seviyorum” diyorum.

Cevap vermeden gözümün içine bakıyor. Söylemezsem ölecekmişim gibi hissettiren hislerim cevapsız kalınca daha fazla can yakıyor. Daha fazla bakamıyorum gözlerinin içine.

“Rezan bugün bana senin Instagram hesabını gösterdi. Yorumları görünce kıskançlıktan sinirim tepeme çıktı” diyorum sessizliği uzatmamak için.

“Allah tependen baksın Rezan” diyor benim ses tonumu taklit ederek.

“O benim repliğim” diyorum gülerek.

Kucağında ben varken doğruluyor. Çenemden tutup yüzümü yüzüne yaklaştırıyor.

“İlle de duymam gerekiyorsa iyi dinle; gözümün içine baktığın ilk andan beri sen benimsin, sevgilimsin, kadınımsın” diyor dudakları dudaklarımda.

“Sevgilini, kadını tanıyor musun Oğuzhan?” diyorum.

“Haklısın o kısmı atladım ama sen gel sohbet edelim dedin de etmedim mi dünya güzelim? Deli gibi koşturuyoruz ikimiz de. Yan yana geldiğimizde sevişmekten sohbet etmeye vakit bulamıyoruz ki boncuk, sen sevişmek için geldiğinde, hayır sevişmeyelim, konuşacağız demem mümkün mü? Sen kendine bakıyor musun hiç aynada?” diyor.

“Ne yapayım? Yanına yaklaşınca üstüne atlamak geliyor içimden. İçimi yakıyorsun, her dokunduğunda tir tir titriyorum baksana” diyorum kucağındaki titrek hâlime gülerek.

Dudaklarını boynuma doğru götürüp kulağıma fısıldıyor, “Sohbetimizi bir kez daha ertelemeyi teklif ediyorum, bir saattir kucağımdasın kendimi zor tutuyorum. İçini yakıyormuşum. Asıl ben kollarımda ateş topu tutuyormuş gibi hissediyorum sen koynumdayken. Şu çıkardığın ayak-kabıları da giy bakalım, bütün gece zor durdum sahnede. Bu gece seni gördüğüm andan beri seni onlarla bacakların omuzlarımda hayal ediyorum.”

Bütün tüylerim diken diken oluyor. Beni aynı anda hem bu kadar üşütüp hem de ısıtabilmesinin yarattığı arzu bedenimde yankılanıyor. Yavaşça kucağından kalkıp kapının önünde çıkarttığım ayakkabılarımı giymeye gidiyorum.

Ayakkabılarımı giyip salınarak yanına yürüyorum. Koltuktan kalkıp yanıma geliyor. Elimden tutup beni merdivenlere çekiyor. Beraber odasına çıkıyoruz. Yatağın kenarına oturup beni kucağına çekiyor. Kucağına oturup dudaklarını öpüyorum. Elleri elbisemin altına kayıp kalçalarımı okşuyor. Dudaklarımı dudaklarından çekip öperek boynuna doğru iniyorum. Boynunda geziniyor dudaklarım. Belimden tutup beni kendine bastırıyor. Ellerimi kemerine atıp pantolonunun düğmelerini açıyorum. Kalçasını yataktan kaldırıp pantolonunu indirmeme yardım ediyor. Bir an evvel onu içimde hissetmek istiyorum.

“Ön sevişme olayını es geçebilir miyiz?” diyorum gözü-
nün içine bakıp.

“Bana ne kudur, delirttin bu gece” diyor. İç çamaşırımı aralayıp parmaklarını içime itiyor. Bir inleme kopuyor boğazımdan. Parmakları içimde hareket ederken boynuna sarılıyorum. Sıkıyorum kendimi boşalmamak için. Düşüncelerimi farklı şeylere yöneltmeye çalışıyorum. Yine de ondan başka bir şey düşünemiyorum. *Neden bu kadar kolay seninle her şey? Neden her dokunduğunda dağılıyorum? Aşkla sevişmek böyle bir şeyse, ben daha önce hiç kimseyle sevişmemişim.* Bedenim, zihnim, bütün duygularım birbirine giriyor kollarında. Parmaklarını içimde döndürüyor. “Oğuzhan yapma, dayanamıyorum” diyorum boynuna daha sıkı sarılıp. Parmaklarıyla zorlamaya devam ediyor beni. “Oğuzhan lütfen” diyorum başımı geriye atıp yarı ağlar yarı inler bir sesle.

Gülüyor. Sesindeki keyfi duyuyorum. Yüzüne bakıyorum, gözleri parlıyor. Ona olan aşkım içimde büyüyor. Başımı eğip dudaklarını öpüyorum. Beni öperken çekmeceye uzanıyor. Sabrım tükeniyor. Ondan önce uzanıp çekmece-
den prezervatif alıyorum. Açıp penisine takıyorum. İç çama-

şırımı kenara çekip kucağına oturuyorum. Kendini içime itiyor. İnleyip iç geçiriyorum. Belimi geriye doğru büküp ayakkabılarımın topuklarını tutuyorum. Elbisemin askılarını indiriyor. Dudakları ve elleri memelerimde geziniyor. Kucagında hareket ettikçe daha fazlasını istiyor bedenim. Ayakkabılarımı bırakıp kalçamı tutup ayırıyorum. Daha derine giriyor. İçimde bir yerlere değiyor. Adı dökülüyor dudaklarımdan. Kollarımı boynuna dolayıp kucagında zıplıyorum. İnlemelerim derinleşiyor. Sırtüstü uzanıyor. Kendini alttan bana çarparken üzerine uzanıyorum. Belimden tutup beni yatağa deviriyor. Bacaklarımı hayal ettiği gibi omuzlarına kaldırıyorum. Bacaklarıma sarılıp bileğimden öpüyor. Dudaklarının verdiği his bileğimden bütün bedenime yayılıyor. İçime girip çıktıkça kasılıyorum.

“Daha hızlı” diye fısıldıyorum.

“Duyamıyorum” diyor.

“Daha hızlı” diye çığlık atıyorum. Hızlanıyor. Uzanıp yastıklara tutunuyorum. Kasılıyorum. “Oğuzhan” diye fısıldıyorum. Kafamı kaldırıp gözlerine bakıyorum.

“Gel” diyor. Kendimi bırakıyorum. İnlemem odayı dolduruyor. Kendi sesimi duydukça daha fazla kendimden geçiyorum. Oğuzhan da kontrolü bırakıp benimle beraber boşalıyor. Seslerimiz birbirine karışıyor. Üzerime uzanması için bacaklarımı omzundan indirip beline doluyorum. Üzerime uzanıyor. Alnını alnıma yashıyor. Öylece kalıyoruz bir sarmaşığın iki sürgünü gibi.

Sabah evden gelen tabak çanak sesine uyanıyorum. Oğuzhan yatakta yok. Yataktan kalkıp Oğuzhan'ın dolabından

tişört ve eşofman alıp giyiyorum. Bu evin boş olduğu beş saniye bile yok. Bir olay daha kaldıracak mecalim de yok. Tırabzanlardan aşağıya sesleniyorum. “Oğuzhan?”

Tırabzanların altına geliyor. Elinde kepçe var. Kepçeyi bana doğru sallıyor.

“Sarkma şuradan dedim kırk kere” diye bağıyor.

“Sana da günaydın” diyorum kollarımı tırabzanlara yaslayıp.

“Hadi gel kahvaltı hazır” diyor hiç geri adım atmadan.

Dönüp mutfığa gidiyor. Kahvaltı hazırlaması beni şaşırtıyor. Gündüz gözüyle oturup vakit geçiremedik bugüne kadar. Ne zaman geceyi beraber geçirsek apar topar kalkıp işe koşturmam gerekti. Onun yanında huzurlu uyuyorum ve her defasında bir yerlere geç kalıyorum. Aşağıya inip mutfığa gidiyorum. Ocağın başında yumurta kırıyor. Yanına gidip tavaya bakıyorum.

“Bu kadar şeyi neremize yiyeceğiz Oğuzhan?” diyorum.

“Kaç saat yalnız kalacağız sanıyorsun? Yarım saate burası yine tımarhaneye döner. Yer yamyamlar ne var ne yoksa” diyor.

Yanından ayrılıp masaya gidip oturuyorum. Elinde tavayla gelip tabağıma tepeleme omlet koyuyor. Elimle dur dur diye işaret ediyorum.

“Ben yiyemem o kadar. Yeter Oğuzhan” diyorum.

“Yersin yersin” diyerek geriye kalan omleti kendi tabağına koyup oturuyor.

Kalkıp Oğuzhan’a çay koyuyorum. Çayını alıp bir yudum alıyor. Yüzünü seyrediyorum. Kahvaltılıklara gömülüyor. İştahı yerinde. Telefonum çalıyor. Çantama gidip

telefonumu alıyorum. Kardeşim arıyor. Meşgule atıp mesaj atması için mesaj atıyorum. Masaya doğru yürürken cevabı geliyor. Para istiyor sığa. Otururken banka hesabıma girip kardeşime para gönderiyorum.

Oğuzhan çayımı koyarken “Kime para yolluyorsun?” diye soruyor.

“Kardeşime. Parası bitmiş yine” diyorum gülerek.

“Kaç yaşında?”

“Yirmi üç. Üniversiteye gidiyor. Trakya Üniversitesi’nde sinema televizyon okuyor” diyorum.

“Annen İstanbul’da mı?” diyor.

“Annem, anneannem ve Burak Edirne’de yaşıyorlar. Biz Edirneliyiz” diyorum.

“Baban nasıl öldü?” diyor. Nefesim kesiliyor. Derin bir nefes alıp anlatmaya çalışıyorum. İlk kelime bir türlü çıkmıyor ağzımdan.

“Anlatmak zor geliyorsa anlatma boncuk” diyor.

Kafamı sallıyorum. Geçmiş hatırlamak her zaman canımı acıtıyor. Bütün cümlelerim boğazımın orta yerinde düğümleniyor. Kollarımı bağlayıp arkama yaslanıyorum. Madem bir adım ileriye gidiyoruz zor da olsa ona hayatımı anlatmak istiyorum. İçimdeki en büyük yarayı kanatmak akıllıca mı bilmiyorum. Ne zaman anlatsam, uzun bir süre, hayatta kalmamı sağlayan buzdolabı tavrıma geri dönemiyorum. Yaşım yeniden on üç oluyor. Ama beni tanımak için buradan başlaması gerek.

“Babam da müzisyendi. Onu sahnede izlemeyi çok sevdim. Normalde bizi götürmezdi sahneye çıktığı mekânlara. O gün tutturdum ben de geleceğim diye. Hiçbir zaman

inatçı veya bir şeyler için tutturan bir çocuk olmadım ama o gün sanki öleceğini hissetmiş gibi sabahtan başladım ağlamaya. Beraber İstanbul'a geldik. Gece dönüş yolunda babam uyuyakaldı direksiyonun başında. Son sürat tırın altına girdik. Arabanın sol tarafını biçti geçti tır. Benim olduğum yere kadar. Bir santim daha yana kaysa yoktum ben şu an. Saatlerce gecenin karanlığında babamın soğuyan, ezilmiş bedenini izledim ben. On üç yaşında bir çocuğun saatlerce babasının cesediyle karanlıkta bir arabada sıkışıp kaldığını düşün. Burnu bile kanamadan çıktı derler ya onun canlı örneği benim. Bir santim ya, kıl payı farkla hayatta kalıyorsun. Karanlıktan korkma sebebim de bu, ne zaman karanlıkta kalsam kulağıma eğilip bükülen metal sesi gelir. Ne zaman kâbus görsem muhakkak bir yerlerde sıkışıp kalmış olarak görüyorum kendimi. Mağaralara giremem, kapalı kaydıraklar beni korkutur, mümkün mertebe gece trafiğe çıkmam, park hâlinde bile olsa sokakta iki arabanın arasından geçmem belki fark etmişsindir. İstanbul'da en çok korktuğum yer Yerebatan Sarnıcı. İlk gittiğimde bayıldım. Serdar neredeyse on üç senedir hayatımda hâlâ bilmez babamın nasıl öldüğünü. İlişkimizin ilk sevgililer gününde klasik müziği sevdiğimi bildiği için aldı beni götürdü Yerebatan Sarnıcı'nda bir konsere. Ben de tarih derslerinden şuradan buradan biliyorum sarnıcı ama nasıl girildiğini, yapısını vs. hiç bilmiyorum. Filmlerde gördüğüm kadarıyla tahmin ediyorum atmosferi. Hiç tahmin etmedim korkularımı tetikleyeceğini, iyi tamam gidelim dedim. Daha merdivenlerden inerken bana bir hâller olmaya başladı. Konser başlayana kadar sarnıçta dolaşalım dedi. Dolaşıyorum ama ben bende değilim. Karanlığın içinde ilerlerken ruhum çıktı. Bir de iyice kısmışlar konser var diye ışıkları. İlerledik ilerledik, Medusa ile göz göze geldim gerisi yok. Gerçekten göreni taş a çeviriyormuş” diyorum gülererek.

“Başın sağ olsun, zor” diyor.

“Zor olduğunu idrak edecek zamanım olmadı. Ben ne yaşadım diyebildiğimde yaşıım yirmi dört olmuştu. Bir anda bambaşka bir hayata geçiş yaptık babam öldüğünde. Hayatım tepetaklak oldu. Biz babamın müzisyenlikten kazandıklarıyla kıt kanaat geçinen bir aileydik. Ev kira, elde avuçta para yok. Hani cenazelerde herkesin artık yas evini terk ettiği bir an vardır. Ben o an büyüdüm. Annem hayatı boyunca hiç çalışmamıştı, anneannem bizimle yaşıyordu. Burak altı yaşında okula başlayacak. Çocuğa alınması gereken dünya kadar şey var. Küçük bir mahallede yaşıyorduk. Konu komşu yardım etti bir süre. Okuldan sonraları bir pastanede garsonluk yapmaya başladım. O gün bugündür çalışıyorum. Yapımcı Kemal Kutoğlu’nu tanıyor musun?” diyorum.

“Tanımayan var mı ki?” diyor.

“Babamın lise arkadaşıydı, sürekli gelip giderdi bize. Babam fikir verirdi, senaryolarını incelerdi Kemal amcamın. Babam gerçek anlamda kelimelerin efendisiydi. İki cümle yazsa oturur ağlardın sabaha kadar. Yeteneği bana da geçmiş. Kemal amcamın getirdiği senaryolara özene özene ben de senaryo yazmaya başladım. Gel dedi seni İstanbul’a götürüyüm kalemin kuvvetli, sinema oku, ben okuturum seni, benim yanımda kal, oradan yürür gidersin. Dedim gelirim İstanbul’a ama seninle kalmam, kendim okur çalışırım, yazdığım filmleri de beğenirsen çekersin oradan geçinir giderim bir şekilde. Geldim sonra İstanbul’a. İstanbul Üniversitesi’nde sinema televizyon okurken Alparslan Hoca ile tanıştım. O gün bugündür onun yanındayım. Gişe için çok film yazıp sattım Kemal amcama. Senin DVD’lerinin arasında senaryosu bana ait çok film var. Kendimi senaristliğe adadığım uzun bir dönem geçirdim. Setlerde de çalıştım.

Sonra sinemayı sadece izlerken sevdiğimi keşfettim. Gişe için film yazmak ruhumu kemirmeye başladı. Senaristlikten geçinmek istemediğimi fark ettim. Alparslan Hoca ile ajansta iyi para kazanmaya başladık. Ajansa ortak oldum. Yüksek lisans ve doktora yapıp Bahçeşehir’de ders vermeye başladım. Bildiklerimi öğretmenin daha büyük bir zevk olduğunu keşfettim. Sadece yazmak yetmemeye başlamıştı çünkü. Yazdığım filmlerle insanları güldürüp, ağlatabiliyordum ama insanların hayatına gerçek bir katkı sağlamanın yolunun benim için öğretmekten geçtiğini anladım. Kendi düzenimi kurdum. Babamın hayal ettiği her şeyi ben yaptım ailem için. Zor oldu ama bir şekilde yaptım. Hâlâ da deli dana gibi koşturuyorum bir işten diğerine. Okul, ajans, setler ve ev arasında mekik dokuyorum” diyorum.

“Benim ekibimde çalışsana” diyor. Yüzüne bakıyorum. Ciddi. Gülüyorum.

“Ben seni boğarım beraber çalışsak. Sen her yere geç gidiyorsun. Sevgi pıtırıcığ hâlime alışkınsın. Tamam, evet Oğuzhan dışında bir şey duymadın daha benden. Patron Başak’ı henüz görmedin. Şu reklam setine bir girelim sonra görüşürüz” diyorum.

“Eyvallah yazdım ben bunu” diyor gülerек.

“Neyse ajansta bir süre sonra bir yardımcıya ihtiyacım oldu. Serdar üniversitede sınıf arkadaşımı benim ama hiç muhabbetimiz yoktu. Zaten benim kimseyle muhabbet edecek vaktim yoktu o da ayrı. Alparslan Hoca okulun son senesinde Serdar’ı da işe aldı” diyorum. Yüzündeki ifadeyi görünce duraksıyorum.

“Beraber gece gündüz çalışmaya başlayınca yakınlaştık. Boş vakitlerimde ajanstaki işleri yetiştirebilmek için evime gelip gitmeye başladı. Hayatıma gittikçe daha fazla dâhil

oldu. Asistanım olduğu için bir saniyemiz ayrı geçmiyordu zaten. Varlığına alıştım. Zaman geçti, yıllar birbirini kovaladı. Nişanlandık. Ben hâlâ bir işten diğerine koşturuyorum. Evi otel gibi kullanıyorum. Bir gün varsam bir ay yokum. Hayatının içindeki yokluğum bir süre sonra Serdar'a ağır gelmeye başladı. Beş sene öyle böyle sürdü ilişkimiz. Sonra hayatında başka birinin olduğunu öğrendim. Ayrıldık. Dört sene oldu. O gün bugündür de yalnızım. Arada kısa süreli takıldığım bir iki kişi oldu ama hiç kimse tamamlamadı yapbozu” diyorum.

“Senden önce hiç kimse” cümlesi geliyor dilimin ucuna. Havada yakalıyorum. *Fren Başak, zincirleme kaza tamamlamasına gidiyorsun frene bas yavrum.* Yüzüne bakıyorum. Kahvaltı ederken bir yandan cep telefonundan mesajları okuyor. Eski sevgili muhabbetine gelemediğini hissediyorum. Dinliyor ama tahammül edemediğinden telefonu ile uğraşıyor. Bir şey okurken ya da bir işe odaklandığında çok ciddi bir ifadeye bürünüyor yüzü. Masanın üzerinden uzanıp boynunu öpüyorum.

Yerime geri otururken “Hiçbir şey yemedin, bu kadar şey hazırladım” diyor.

“Teşekkür ederim, ellerine sağlık. Ben pek iştahlı bir tip değilim. Sana bakmak daha iyi geliyor şu an” diyorum.

“Çok koşturuyorsun hasta olursun, en azından yumurtanı ye” diyor.

Onun için masadan çatalımı alıp kahvaltı etmeye başlıyorum. Ben yemeye başlayınca gülümseyip çayını yudumluyor. Açıta açıkta kaldığım zamanların bana verdiği bir dayanma kuvveti var. Açlık, susuzluk, uykusuzluk beni yıkmaz. Kolay kolay süngüsü düşen bir tip değilim. Ben istemediğim sürece beni yıkabilecek birini tanımıyorum. Ama

Oğuzhan bende kırılğan bir yan ortaya çıkartıyor. Onun yanında tuğlalarını özenle dizdiğim bütün duvarlar kâğıttan evlere dönüşüyor.

“Bugün neler yapacaksın?” diyorum ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra. Kafasını telefonundan kaldırıp yüzüme bakıyor. Eliyle sakallarını düzeltiyor.

“Bugün işin var mı senin?” diyor. Yüzündeki ifadeden aklında bir şey olduğunu anlıyorum.

“Benim işim olmayan gün yok ki. Sen aklındakini söyle ben neyi kime kilitleyebilirim ona bakayım” diyorum gülererek.

“Programını boşalt ufak bir mola verelim hayata” diyor masadan kalkarken. Telefonuyla birini arıyor. Mutfaktan çıkarken arkasından bakıyorum.

“Nereye gidiyoruz?” diye sesleniyorum.

Bana dönüp sus işareti yapıyor. Masada duran telefonumu alıp yatak odasına çıkıyorum. Maillerime ve iş programıma bakıp Serdar’a iteliyorum işleri. Telefonu yatağa bırakıp aşağı inmek için merdivenlere yöneliyorum. Merdivenlerden inerken salona bakıyorum. Oğuzhan koltukta oturmuş telefonda birine laf anlatmaya çalışıyor. Mutfağa gidip masayı topluyorum. Masayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra Oğuzhan’ın yanına gidip omzuna dokunuyorum. Telefonun mikrofonunu eliyle kapatıp bana bakıyor.

“Ben eve gidiyorum. Duşa falan girmem lazım. Bir saate gelirim” diyorum.

“Bilgin olsun diye söylüyorum iki tane banyo var bu evde” diyor.

“Peki, ne giyeceğim? Bu konuda bir fikrin var mı? İstersen dünkü elbiseyle gezeyim bana uyar” diyorum. Ters ters yüzüme bakıyor.

“Kardeşim ben arayacağım seni” diyerek telefonu kapatıyor.

Başka birini arıyor. Yanına oturup bekliyorum ki bir şey söylesin. Benimle değil telefonu açan kişiyle konuşuyor.

“Ahmet geliyor musun? Yengene bir kot, bir kazak ve bir spor ayakkabı al gelirken” diyor.

“Oğuzhan saçmalama, iki dakika gidip gelirim eve” diyorum.

Eliyle sus işareti yapıyor. Bana bakıp beden ölçülerimi söylüyor Ahmet’e. *Yuh! Mezura mısın sen mübarek? Gözlem yeteneğine senin! Ben adamla sevişirken adam beden ölçülerimi almış. İmdat!* Telefonu kapatıp bana bakıyor. Aval aval yüzüne bakıyorum.

“Oğuzhan benim boyum kaç?” diyorum şakasına.

“1.82” diyor saniye sektirmeden.

“Başka bir sorum yok hâkim bey” diyorum koltuktan kalkıp merdivenlere doğru giderken. Söylene söylene merdivenleri tırmanıyorum. Yukarıya çıkınca dayanamayıp tırabzanlardan aşağıya sarkıp bağıyorum.

“Ruh hastası, yapma böyle şeyler korkuyorum!”

Yukarıya doğru bakıp beni tırabzanlardan aşağı sarkarken görünce koltuktan kalkıp bana bakıyor. Yüzünde soğuk bir ifade var. İçim ürperiyor. Sessiz sessiz merdivenlere yöneliyor.

“Ne bakıyorsun öyle ya? Korkuyorum” diyorum. Merdivenlerin başında beliriyor, yüzündeki ifade sabit.

“Daha kaç defa sarkma oradan diyeceğim ben sana?” diyor.

Kurt gibi bakıyor. Yüzündeki ifade beni iki adım geri gitmeye zorluyor. Geri geri uzaklaşıyorum. Fırlayıp beni

omzuna atıyor. Bacaklarımdan tutup tırabzanlardan baş aşağı sallandırıyor. Çığlık atıyorum.

“Tamam, sarkmayacağım bir daha söz. Bırak beni” diye ciyaklıyorum.

“Bir daha buradan sarkarsan kendi elimle atarım seni aşağıya. Sen sağ ben selamet” diyor gülerek.

“Ya tamam bırak” diyorum tırabzanlara tutunup. Tırabzanlardan geriye çekip kucaklıyor. Yatağa götürüp yatağın ortasına atıyor. Yuvarlanıyorum yatakta.

“Bu evden taşınacağım senin yüzünden” diyor.

“Ya hayır! Seviyorum ben bu odayı” diyorum.

Odanın her yanında hatıralarımız var. Bu odada kendimi yuvamda ve güvende hissediyorum. Mekân algım genellikle işlevsellik üzerine kuruludur. Mekânlarla bağ kuramam. Kendi evim bile ev işte, yat, kalk, ye, iç, uyu hissi verirken bu odada kendimi kulübesinde uslu uslu oturan köpek yavrusu gibi hissediyorum. *Dur Başak, bir orada dur. Aklını başına al kapıldın gidiyorsun duygularının dalgalarına alo!* Duygularımdan arzularıma çeviriyorum direksiyonu.

“Beraber duşa girelim mi?” diyorum.

Gözünün içi parlıyor. Kalkıp elimden çekiyor. Yataktan kalkıyorum. Beraber banyoya giriyoruz. Oğuzhan suyu açıp ısınmasını beklerken üzerimdeki tişörtü ve eşofmanı çıkarıp duşa giriyorum. Ilık su tepemden vücuduma akar-ken Oğuzhan lavaboya yaslanıp bana bakıyor.

“Sen gelmiyor musun?” diyorum.

“Böyle iyi, ben sen uyanmadan önce duşa girdim” diyor beni izlerken. Bakışından utaniyorum.

“Öyle bakarsan ben yıkanamam ki” diyorum.

“Ben böyle bakarken yaptığın en masum şey yıkanmak bence, dön bakayım etrafında” diyor.

Kırılarak dönüp sırtımı gösteriyorum. Omuzumun üstünden bakıyorum. Kollarını bağlamış sakalıyla oynuyor.

“Ölçüsünü almadığın yerim kaldı mı?” diyorum saçlarımı şampuanlarken. Yanıma yaklaşıp omzumdan öpüyor.

“Elini çabuk tut ben aşağıdayım” diyor banyodan çıkarken. Duşun kapısını kapatıp saçlarımı duruluyorum.

Duştan çıkıp saçlarımı kuruturken evin kapısı çalıyor. Banyodan çıktığım zaman Oğuzhan ile burun buruna geliyoruz. Elindeki poşetleri bana uzatıyor.

“Giyin gel de çıkalım artık” diyor dönüp aşağıya inerken.

Aşağıya indiğim zaman Oğuzhan ile Ahmet’i oturmuş kahve içerken buluyorum.

“Nasılsın Ahmet, hoş geldin” diyorum çantama gidip cüzdanımı alırken.

“İyiym Başak yenge, sen nasılsın?” diyor bana doğru dönüp.

“İyiym, ne kadar verdin bunlara?” diyorum üzerimdekileri gösterip.

“Oğuzhan abimin kartı ile aldım yenge” diyor.

“Ben onu mu sordum Ahmet ne kadar tuttu bunlar?” diyorum.

“Başak tamam hayatım uzatma” diyor Oğuzhan.

Tip tip yüzüne bakıyorum. Her insanın bir kırmızı çizgisi vardır. Benimki de bu. Hayatımın hiçbir döneminde hiçbir erkek arkadaşımın maddi bir çıkarım olmadı ve pahalı bir hediye kabul etmedim. Öleceğimi bilsem yine kabul etmem. İnceden inceden sinir basmaya başlıyor beni.

“Bir dakika gelir misin Oğuzhan?” diyorum balkona çıkıp. Oğuzhan arkamdan balkona çıkıyor.

“Benimle üç kuruşun kavgasını yapmaya kalkışma Başak” diyor yanıma gelirken. O çıkışınca otomatik olarak benim de damarım tutuyor ama onunla didişerek bir yere varamayacağımı biliyorum. Derin bir nefes alıp izahat vermeye girişiyorum.

“Ben sana dün bir söz verdim. Seni bir daha dün geceki gibi bir durumla karşı karşıya bırakmayacağım. Şimdi de ben senden bir şey istiyorum. Ben senden istemediğim sürece lütfen bana maddi bir şey sunma bu benim kırmızı çizgim, hakaret sayarım. Beraberken ne harcarsak ortak harcarız, yeriz, içeriz, eğleniriz, ödersek de her şeyi beraber öderiz. Ben zaten seni sayacağım yeri bilirim. Kalabalığın içinde senden önce ben atılmam ama yalnızken bırak kendi hesabımı kendim ödeyeyim, bir şey alıyorsam bırak kendim alayım” diyorum.

“Başak saçmalıyorsun” diye cümleye giriyor.

“Lütfen” diyerek lafını kesiyorum. Cüzdanımdan çıkardığım parayı uzatıyorum. Gözünün içine dik dik bakıyorum ciddi olduğumu anlasın diye.

“Hediye de alamayacağız sevgilimize” diyor parayı elimden alıp. Uzanıp boynuna sarılıyorum.

“Teşekkürler, hediye alabilirsin ama hediye hazırlamanı tercih ederim. Parayla alabileceğim bir şeye değer verebileceğimi sanmıyorum” diyorum.

“Hadi çıkalım” diyor boynundaki kollarımı çözüp ters ters. İçeriye girip eşyalarımızı alıyoruz.

Kapıdan çıkarken “Nereye gidiyoruz?” diyorum.

“Sana ne” diyor.

“Ben de geleceğim ya o bakımdan” diyorum asansöre binerken.

“Sürpriz” diyor.

“Ben sürprizleri sevmem. Korkutma beni” diyorum. Asansörde sarılıp alnımdan öpüyor.

“Her şeyi kontrol edemezsiniz Başak Hanım” diyor.

Otoparka inince asansörün kapıları açılıyor. Uzanıp elini tutuyorum. Arabaya doğru yürüyoruz. Arabanın yanına gelince beni bırakıyor. Arabaya binip kemerimi takıyorum. Oğuzhan da arabaya binip kemerini takıyor.

“Kendi telefonumu bağlayabilir miyim ses sistemine?” diyorum.

“Bana şarkı mı dinleteceksin bakayım sen?” diyor.

Kafamı sallıyorum tatlı tatlı. Telefonunu cebinden çıkartıp bluetoothunu kapatıyor. Kendi telefonumu bağlıyorum arabanın sistemine. Sevdiğim bir caz albümünü açıyorum.

“Sen güzel sanatlar mezunusun değil mi? Öyle okuduğumu hatırlıyorum” diyorum.

“Evet. Öyle okuduğunu mu hatırlıyorsun? Hatmettin be Google’da benimle ilgili ne varsa. Aç göster arama geçmişi” diyor gülerek.

“Merak ediyorum ne var? İnsan sevdiğini merak etmez mi? Gerçi doğru sen merak etmiyorsun” diyorum somurtarak.

“Benim yöntemlerim farklıdır belki” diyor.

“Evet, sinir edip sonra tepkilerimden çıkarımlarda bulunmak bir yöntemse eğer haklısın çok farklı yöntemlerin var” diyorum.

Otobana çıkıyoruz. *Hayırdır inşallah*. Zihnimde vır vır konuşan ikinci bir Başak var. Onu susturmak ve susması için çaba harcamak beni yoruyor. Kendi kendine felaket senaryoları üretip onlara inanıp sonra beni de inandırmaya çalışıyor sürekli. Zihnimin dinlenmesi için çantamdan kitabımı çıkartıp okumaya başlıyorum. Okumak benim zihin akışımı kesen az sayıda aktiviteden biri.

“Miden bulanmıyor mu arabada kitap okurken?” diyor.

Kitaptan kafamı kaldırıp Oğuzhan’a bakıyorum.

“Amuda kalkar yine okurum, benim kolay kolay midem bulanmaz” diyorum.

Uzanıp müziğin sesini kısıyor.

“Ne okuyorsun, sesli oku ben de dinleyeyim” diyor.

Derin bir nefes alıp elimdeki kitabı sesli bir şekilde okuyorum.

Tekirdağ’a geliyoruz. Oğuzhan arabayı yazlık bir villanın otoparkına sokuyor. Kitabı kapatıp çantama koyuyorum.

“Burası kimin evi?” diyorum.

“Ailemin yazlık evi” diyor.

Arabayı durduruyor. Beraber arabadan iniyoruz. Hava serin içim titriyor.

“Az daha gidelim Edirne, anamı danamı göreyim baha-neyle. Gitmişken bir de halk konseri verirsin yolumuzu buluruz. Soğukmuş burası” diyorum beraber kapıya yürür-ken.

“Sırf meraktan soruyorum, hani merak etmiyorum diye söyleniyorsun ya merak ettim bak şimdi. Ne kadar daha inanarak saçmalayabiliyorsun?” diyor kapıyı açarken.

“Sen sazi benim elime verirsen geri alamazsın. Uzun metraj film çekerim ayaküstü o kadar diyeyim” diyorum içeriye girerken.

Kapı direkt salona açılıyor. Oğuzhan arkamdan eve girip ışıkları yakıyor. Olduğum yerde zıp zıp zıplıyorum ev çok soğuk. Oğuzhan köşedeki şömineye doğru gidip yakmak için önünde eğiliyor. Yanına gidiyorum titreye titreye.

“Ben bir çay falan demleyeyim mutfak ne tarafta?” diyorum. Bana doğru bakıp sol taraftaki koridoru işaret ediyor.

“Koridorda sağdan ikinci kapı” diyor.

Bakına bakına mutfağı buluyorum. Dolapların içinde çaydanlığı, çayı buluyorum. Musluğu açtığım zaman su gelmiyor. Oğuzhan’ın yanına dönüyorum.

“Oğuzhan su kapalı sanırım, su saati nerede?” diyorum.

“Dış kapının önündeki kapaklı bölmede” diyor şömine-deki tüten ateşe üflerken.

Dışarıya çıkıp tarif ettiği su saatini buluyorum. Su saatinin kolunu çeviriyorum. Saat dönmeye başlayınca içeri girip mutfağa geri dönüyorum. Çaydanlığa su koyup ocağın üzerine koyuyorum. Salona geri dönüyorum. Şömineden çıtır çıtır sesler geliyor. Şöminenin önüne Oğuzhan’ın yanına oturuyorum. Sıcaklık yavaş yavaş yayılıyor etrafa.

“Gel bakayım yamacıma” diyor beni kollarının arasına çekerken.

Sırtımı göğsüne yaslıyorum. Aklıma Can Yücel’in ezbere bildiğim bir şiiri geliyor. Ezberden okuyorum.

“Can Yücel, Ateş ve Suyun Aşkı. Peki, hangimiz ateş, hangimiz su?” diyor şiiri bitirdiğimde.

“Henüz bilmiyorum ama ikisinin de birbirinden bir farkı yok bence” diyorum.

“Kimsenin birbirinden farkı yok aslında” diyor. İç çekiyorum. Yorumu içimi sıkıyor.

“Çaydanlıktaki su kaynamıştır” deyip kucagından doğruluyorum.

Yerden kalkıp mutfığa gidiyorum. Çaydanlıktaki su fokurduyor. Çayı demleyip çaydanlığa tekrar su koyup ocağa koyuyorum. Oğuzhan mutfığa geliyor. Ben bardakları tepsiye dizerken tezgâha yaslanıp bana bakıyor.

“Kimsenin birbirinden farkı yok derken seni kastetmiyordum” diyor. Gülüyorum.

“Duymak istediklerimi söylediğini anlayabilecek kapasitedeyim. Bana duymak istediklerimi söyleme hiçbir zaman. Gerçeklerden daha fazla acı verir bana bu. Hem ben elmayı seviyorum diye elmanın da beni sevmesi şart değil” diyorum Nazım Hikmet’in dizelerini hatırlatarak. Raftan şekeri alıp tepsiye koyuyorum. Arkamdan bir Nazım Hikmet şiiri okumaya başlıyor.

“Biz ince bel, ela göz, sütun bacak için sevmedik güzelim.

Gümbür gümbür bir yürek diledik kavgamızda.

Ateşin yanında barut, barutun yanında ateş olasin diye!

Rakı sofralarında söylenip, acı tütün çiğnercesine sevdik.

Anlayamadılar”

“Hiçbir lafın altında kalma zaten sen. Ben seve seve kalırım senin altında” diyorum yanına gidip kollarımı boynuna dolarken.

“Üste çıkmak istiyorsan itiraz etmem” diyor kollarını belime sarıp.

“Şu ahir ömrümde şömine önü fantezisi yaşamadan ölmek istemiyorum” diyorum gülerек.

“Diğer fantezilerini de duymak istiyorum ama şunu bir aradan çıkaralım” diyor beni kucaklayıp salona götürürken.

“Çay içecektik” diyorum yalandan somurtup.

“Çay sevmediğini benim hatırım için içtiğini biliyorum” diyor beni şöminenin önünde yere bırakıp üzerime uzanırken.

“Nereden anladın?” diyorum.

“Ne zaman çay içsen ilk yudumu aldıktan sonra dilini çıkarıyorsun” diyor. Yaptığım hareketi gösteriyor. Gözlem yeteneği beni her seferinde şaşırtıyor. Bazen bana kaçacak alan bırakmıyor tespitleriyle.

“Neden çay sevmediğimi bilmek ister misin?” diyorum usulca. Kollarını başımın iki yanına yaslayıp yüzüme bakıyor.

“Babam öldükten sonra bir dönem hayat bizim için gerçekten çok zordu. Annem yemek diye şekerli çaya ekmek doğrardı Burak için. Burak mama diye onu yerdi yavrum” diyorum.

“Sana bir daha çay içirsem ne olayım” diyor üzerimden doğrulurken. Kalkıp mutfağa doğru gidiyor.

“Nereye gidiyorsun? Oğuzhan, saçmalama buraya gel, anlattığıma anlatacağıma pişman etme beni” diye sesleniyorum arkasından. Beş dakika bekliyorum gelmiyor. Oflaya puflaya yerimden doğrulup mutfağa yanına gidiyorum.

“Ne yapıyorsun Oğuzhan?” diyorum mutfağa girerken.

“Sana kahve yapıyorum” diyor elindeki kupayı bana uzatıp. Ağlayacağımı hissediyorum. Boğazıma bir yumru oturuyor. Elindeki bardağı alıyorum.

“Bana kendimi önemli hissettiriyorsun, yapma. Alışık değilim” diyorum.

“Bu ara senden daha önemli bir şey yok benim için” diyor.

“Çok da şımarma bu ara önemlisin sonra ne olur bilemem diyorsun. Yazdım bunu ben” diyorum gülerek. Mutfaktan çıkıp şöminenin başına dönüp oturuyorum. Çayını alıp yanıma geliyor.

“Doğum günün ne zaman Başak?” diyor otururken.

“Burç uyumumuza mı bakacaksın hayırdır?” diyorum gülerek. Gözlerini deviriyor.

“Ben baktım merak etme yüzde bir milyon uyumsuzuz sevgili kova burcu erkeğim benim” diyorum. Tip tip yüzüne bakmaya devam ediyor. Sorusuna ciddi bir cevap bekliyor.

“18 Kasım” diyorum kahvemden bir yudum alıp.

Kafasında bir hesaplama yapıyor gözlerinde görüyorum. Doğru hesaplayabilecek mi diye gözünün içine bakıyorum.

“İlk seviştiğimiz gece senin doğum günün müydü? Niye söylemedin?” diyor.

“Ne diyeydim? Ben sana veriyorum sen de bana hediye ver mi diyeydim?” diyorum. Gülüyor.

“O gün doğum günün için mi gelmiştiniz konsere?” diyor.

“Hayır, ben doğum günü kutlamayı sevmem. Rezan bile sallamıyor artık benim doğum günümün ne zaman olduğunu. Garip bir his geliyor bana her doğum günümde. Doğum günüm ölüm günüm mü olacak nedir zır zır ağlamak istiyorum bir duvarın köşesine çöküp” diyorum.

“Sevgilim benden sayko bir akrep burcu, yaşasın” diyor yumruğunu havaya kaldırıp.

“O değil de bir arkadaşım bana doğum günü hediyesi diye Mardin’den içinde gerçek akrep olan bir anahtarlık getirmişti. Elimden nasıl fırlatacağımı şaşırılmışım” diyorum gülerek. Gülüyor.

“Hani biz sevişecektik ne oldu o iş?” diyorum yan yan gözünün içine bakıp kahvemi yudumlarken.

“Hanıgım hanım bunun ki de can. İliğimi kemiğimi mi kurutucan sen benim be?” diyor pantolonunun önünü göstererek. Kahve gülmekten genzime kaçıyor.

“Bende işler bu şekil yol yakınken uyarayım da sonra bana deme vay belim ağrıyor, vay başım ağrıyor. Yemezler anam” diyorum.

Yüzündeki şakacı ifade siliniyor. Duruşu değişiyor. Tepeden turnağa öyle bir süzüyor ki bakışı içimi titretiyor. Elimdeki bardağı alıp şöminenin kenarına bırakıyor. Gözleri gözlerimde üzerime doğru gelip sırtüstü uzanmamı sağlıyor. Kendimi arkaya doğru bırakıyorum. Üstüme uzanıyor.

“Bunu sen de hissediyor musun?” diyor dudakları dudaklarımın üzerinde.

“Neyi?” diyorum fısıldayarak.

“Sana ne zaman yaklaşısam karnımın içinde yangın varmış gibi hissediyorum” diyor.

“Ben onu seni ilk gördüğüm andan beri hissediyorum. Bak tam burada” diyorum elini alıp rahmime bastırıp.

“Nasıl hissettiriyor?” diyor.

“Ne kadar sevişirsek sevişelim yetmeyecekmiş gibi” diyorum.

“Yetmiyor” diyor pantolonumun düğmelerini açarken. Elini iç çamaşırimın içine sokup parmaklarını içime itiyor. Yay gibi geriliyor bedenim, kendimi eline doğru kaldırıyorum, inliyorum.

“Çok güzelsin. Melek gibisin, sesin, bakışın, boncuk gözlerin, gamzelerin, gülüşün, her dokunduğumda titreyen tenin ama özellikle sesin. Bu inlemelerin artması için ne yapabilirim?” diyor. Parmaklarını içimde döndürüyor.

Dudaklarımdan çok daha derin bir inleme dökülüyor. “Yapma” diye fısıldıyorum. Elinin altında kıvranıyorum. Artık alıştığım titremeler başlıyor bedenimde.

“İlk sevişmelerimizde her titrediğinde numara yaptığını düşünüyordum. Her dokunuşumdan zevk aldığını fark ettiğimde titremelerin bana zevk vermeye başladı. Her dokunuşumda zangır zangır titriyorsun. Sadece dokunarak seni boşaltabilirmişim gibi hissediyorum” diyor gözümün içine bakıp.

Sözleri titremelerimi arttırıyor. Elektriğe kapılmış gibi seğiriyor tenim ellerinin altında.

“Oğuzhan işkence yapma bana. Dayanamıyorum, gir artık içime” diyorum uzanıp eşofmanını belinden aşağı iterken.

“Pantolonunu çıkar” diyor. Eşofmanını bırakıp pantolonumu çıkarıyorum. Kazağımı ve sutyenimi de çıkarıp yenden uzanıyorum. Bacaklarımı ayırıp, kollarımı uzatıyorum boynuna sarılmak için. Üzerime uzanıyor. Boynuna sarılıyorum. Kendini içime ittiğinde derin bir inleme dökülüyor dudaklarımdan. Oğuzhan gözlerimin içine bakıp içimde hareket etmeye başlıyor. Kendimi kaybediyorum.

Şöminenin önünde kollarının arasında yatıyorum. Seviştikten sonra acıktığımı fark ediyorum.

“Acıktım ben. Kalk markete gidelim yemeklik malzeme alalım” diyorum.

“Sen yemek yapmayı biliyor musun?” diyor doğrulurken.

“Pardon? Sen tabi annemi tanıyorsun. Ben Hülya Dizdar tarafından mutfakta aşçı, sokakta hanımefendi ol diyerek yetiştirildim. Geriye kalanını da kendim hallettim. Tabi annemin bu kısımla ilgili herhangi bir fikri yok. Kızını hâlâ bakire sanıyor. Deşer beni yemin ederim” diyorum gülererek. Giyinmek için yerden kalkıyorum.

“Çok mu disiplinlidir?” diyor.

“Hem de ne, SS subayı. Dövmez ama bir bakar dövse daha iyiydi dersin. Babasız iki çocuk büyüttü kadın, çocuklardan biri de benim o yüzden ona da hak veriyorum. Anasını ağlattım mahalledeki erkeklerin ama gerçekten ağlattım. Oğulları ayrı ağladı, anaları ayrı. Her gün başka biri Başak’ı oğlumuzu istiyoruz diye geliyordu eve. Annem üniversite için İstanbul’a gelmesem taşınacaktı mahalleden” diyorum.

“Tahmin edebiliyorum. Senin olduğun bir mahallede ergen olmak istemezdim. Gidelim bir yerde yiyeelim uğraşma yemek yapmakla falan” diyor.

“Öleceksin hazır yemek yiye yiye. Ayrıca ben o topa bir daha girmem. Dışarıda kahve içtiğimizde flaş görmekten gözüm, kızların ilgisinden asabım bozuldu. Gitmem ben bir daha seninle restorana falan, mümkün mertebe evden çıkmayalım biz” diyorum.

Gölerek sehpadan telefonunu alıp hayranları ile fotoğraflarını çekerken yüzümün aldığı hâli taklit ediyor.

“Çok mu komik? Tanımadığın etmediğin adamlar gelip benim belime sarılsa sen ne hissedersin?” diyorum.

“Tanıyıp tanımamam önemli değil dalarım” diyor. Gözü dalıyor. “Bardaki adam aklıma geldi bir an ürperdim şu an” diyor.

“Beni düşün. Ben sürekli diken üstündeyim. Biri götürecek seni tenhada diye üç buçuk atıyorum. Zaten konsere gelen kadınların üçte ikisi yazıyor sana. Deliriyorum izlerken. İmzamı atacağım sonunda alnının ortasına” diyorum. Montlarımızı giyip evden çıkıyoruz.

“Arabayı sen kullanmak ister misin?” diyor.

“Hayır, sen kullan bacaklarım tutmuyor benim” diyorum. Her adımında bacaklarım sızlıyor. Arabaya biniyoruz.

“Kim sızlanmaya başladı gördük” diyor gülerek yüzüme bakıp. Arabayı çalıştırıp evin otoparkından çıkıyor. Gaza basıyor. Yerime sınıyorum.

“Tamam, iyi araba kullanıyorsun anladım. Yavaş kullan korkuyorum” diyorum.

“İstersen boş yolda yirmiyle gideyim” diyor.

“Şunu seksene sabitle! Cruise control mü ne o yok mu bu arabada? Gözünün yağını yiyeyim öleceğim korkudan” diyorum kapının kolunu tutup.

“Aşman gerek bu korkuları boncuk, hayat kısa” diyor.

“Bir günde mi aşacağım Oğuzhan?” diye ciyaklıyorum.

Beş dakika sürmüyor markete varıyoruz. Araba durunca kendimi arabadan dışarı atıyorum nefes nefese.

“Ay yeri öpeceğim şimdi” diyorum ellerimi dizlerime yaslayıp soluklanırken.

Arabadan inip bana hadi hadi yapıyor eliyle. Doğrulup peşinden markete giriyorum. Markete girince ne yemek yapsam diye düşünmeye başlıyorum. Market arabasını alıp düşününe düşününe Oğuzhan’ı takip ediyorum. En kolay ne pişer? Sebze falan ikimize fazla gelir. Et yapsam uzun sürer pişmesi. Balık yapayım ben en iyisi.

“Rakı balık yapar mıyız?” diyorum.

“Rakı içebilir misin sen?” diyor bana dönüp.

“Sen yemek yapmayı biliyor musun? Rakı içebilir misin sen? Ne salak salak sorular bunlar ya? Oradan bakınca prenses gibi mi gözüküyorum ben acaba? Prensese arıyorsan yanlış yerlerde geziyorsun sevgilim, şimdiden uyaryım. Trakya kızanıyım ben. Doğar doğmaz dayadılar rakıyı bana biberonla” diyorum raftan aldığım mısır ununu market arabasına koyarken.

“Atarlı boncuk prenses, görüyorum içindeki minik psikopatı ben, sen merak etme. Sormasam sormuyorsun diye başımın etini yiyorsun. Sorsam, ne salak salak sorular bunlar ya, diyorsun. Karar ver. Sorayım mı sormayayım mı?” diyor.

“Sor, hobi olarak yine sor. Ama mantıklı sorular sor canımı ye” diyorum.

Beraber balık reyonuna yürüyoruz. Balık reyonundaki çalışandan iki tane palamut istiyorum.

“Nasıl hazırlayayım abi?” diyor market çalışanı Oğuzhan’a dönüp. *O mu pişirecek, kime soruyor manyağa bak.*

“Dilimlesin mi?” diyor Oğuzhan bana dönüp.

“Fileto yapsın, dilim istemiyorum zor pişiyor” diyorum.

Balıklar hazırlanırken arkamdan tiz bir çığlık duyuyorum “Oğuzhan!” diye. Arkamı dönmeme kızın birinin Oğuzhan’ın boynuna atlaması bir oluyor. *Allah, yine başlıyoruz.*

“Nasılsın Esra?” diyor Oğuzhan kızın kollarını boynundan söküp.

Oğuzhan’ın yüzündeki ifadeden eski kırıklarından biri olduğunu anlıyorum. Eski sevgilisi alarmı çalmaya başlıyor içimde. Dat, dat, dat ötüyor.

“İyiym canım, görüşmeyeli ne kadar oldu? Görmüyorum seni uzun zamandır gelmiyorsun yazlığa. Özlemişim” diyor kız.

Özlemişim? Kim? Ne? Ne diyorsun kızım sen? Gidip üstten bakar tonda seslenerek Oğuzhan’ın koluna giriyorum, “Sevgilim ben alacaklarımı aldım, gidelim mi?”

Kız dönüp bana bakıyor. Gözünün içine bakıyorum. İçi gidiyor benimle tanışmak için, ah yavrum. Sıkıyorsa bir cümle et ifadesiyle bakıyorum yüzüne. *Seninle tanışacak kadar sana alan tanıyacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun minnoş. Benim olan benimdir.* Öyle bir bakıyorum ki kız istem-sizce kafasını geriye çeviriyor. Göz göze dikleşmenin kuralı budur. Gözünü ilk kaçırın kaybeder.

“Hadi gidelim hayatım” diyerek Oğuzhan’ın koluna girip kasaya sürüklüyorum.

“Sen kimsin? Başak nerede? Nereye gömdün sevgilimi? Kızın aklını aldın, aklını. Dişi kurdum benim” diyor fısıldayarak yanımda yürürken.

“Arabaya kadar gülmeden gitmem lazım güldürme Oğuzhan” diyorum.

“Tamam. Ama arabaya bindiğimiz andan itibaren ben bunun dalgasını bir ömür geçirim haberin olsun” diyor.

Marketten alacaklarımızı alıp çıkıyoruz. Oğuzhan inceden inceden gülmeye başlıyor. Aldıklarımızı arabanın bagajına koyuyorum. Oğuzhan şoför koltuğuna binmek için yürürken iteliyorum. “Ben kullanacağım çekil” diyorum. Şoför koltuğuna oturuyorum. Gülerek gelip arabaya biniyor.

“Hayranları bitti eski sevgilileri çıktı şimdi de başıma. Keseceğim bileklerimi dikine komşular” diye söyleniyorum arabayı kullanırken.

“Cık cık cık, koskoca Doçent Dr. Başak Dizdar, hâline bak. Ben de seni kıskanıyordum ama böyle bir şeyi ben yap-sam ne yaparsın?” diyor gülerek.

“Benim eski sevgilim gelip boynuma sarılırsa ne istersen yap benden sana açık çek” diyorum.

“Unutmam ben bunu haberin olsun. Ben senin eski nişanlına böyle davranmıyorum. Bak altını çiziyorum eski nişanlına. Bir de adamla aynı ofiste çalışıyorsun, sürekli arayıp duruyor” diyor.

“Çok konuşma, ev neredeydi?” diyorum sinirli sinirli. Eliyle evin olduğu sokağı gösteriyor. Evin bahçesine girip arabayı park edip iniyorum.

“Yemek yaparken beni yalnız bırak sakinleşmem lazım” diyorum eve yürürken.

Oğuzhan poşetleri alıp arkamdan geliyor. “Çingene” diyor kapıyı açarken.

Elinden poşetleri hışımlla çekip mutfağa gidiyorum. Mutfaka girince poşetleri masanın üzerine bırakıp montumu çıkarıyorum. Saçlarımı toplayıp poşetleri boşaltıyorum. Tavayı ve yağı bulup ocağa koyuyorum. Yağ kızarken balıkları

unluyorum. Balıkları kızarması için tavaya koyduktan sonra salata yapmak için malzemeleri yıkıyorum. İçeriden Oğuzhan'ın sesi geliyor. Şarkı söylüyor. Havuçlardan birini alıp salona gidip kafasına fırlatıyorum. Havada yakalıyor.

“Şarkı söyleme, şarkı söylediğin zaman sana kızamıyorum” diyorum.

Gülüyor. Dönüp mutfağa gidiyorum. Arkamdan sesini yükselterek şarkıyı söylemeye devam ediyor. Salatayı yaparken şarkıya eşlik etmeye başlıyorum istemsizce. Şarkıya eşlik ettikçe sinirim dağılıp kayboluyor. Kıvrıkcıkları doğrar-ken Oğuzhan gelip arkadan belime sarılıyor.

“Truva atı gibisin. İnsan sevgilisinin açığını bulur mu ya?” diyorum gülerek.

“Bütün açıklarınızdan sızmak benim için bir zevk” diyor boynumdan öpüp. Gıdıklanıyorum.

“Dur. Elimde bıçak var kendimi keseceğim, şu balıkları döndürsene” diyorum.

Beni bırakıp maşayı alıp balıkları çeviriyor tavada. Salataya limon sıkıp ellerimi yıkıyorum. Dolaptan tabakları, çekmecedan de çatal ve bıçak alıp salatayla birlikte salondaki masaya götürüyorum. Masanın üzerinde örtü var. Eğilip dirseğimle örtüyü kenarından kaldırmaya çalışıyorum. Mümkün değil salata devrilecek.

“Oğuzhan şu masa örtüsünü katlar mısın?” diye bağıryorum mutfağa doğru.

“Kim hazırladı şimdi bu yemeği? Oğuzhan aşağı, Oğuzhan yukarı” diye söylenerek yanıma geliyor.

“Bir gün mangal yaparsak sana bunu hatırlatırım. Sahi siz erkekler niye mangal yapmayı sadece etleri olduğu yerde döndürmek olarak görüyorsunuz?” diyorum o masa örtüsünü katlarken.

“Biz angarya ile uğraşmak istemiyoruz. İşin keyifli tarafları ile ilgilenmeyi tercih ediyoruz” diyor.

“Doğru, bir kadını tanımadan önce tensel uyumu test etmek daha kolay geliyor size” diyorum yan yan gözünün içine bakıp.

“Bunu diyen de ilk kendi öptü beni, sonra geldi koltukta üstüme tırmandı. Bizden size hiç yanlış oldu mu hanımefendi?” diyor.

“Bak o konuda hakkını yiyemem. Ne yapayım, test sürüşüne çıkmadan almam ben arabayı” diyorum.

“Çok fazla test sürüşüne çıkmadığını düşünmek istiyorum. Benden daha deneyimli bir sürücüyle kapışmak istemem” diyor.

Elimle sayıyormuş gibi yapıyorum. Dik dik yüzüme bakıyor.

“Sürüş sayısına takılmayalım. Araç sayısı sayabildiğim dört” diyorum.

“Sayamadıklarınla on dört değildir inşallah” diyor ters.

“Dört. İlki on altı yaşımdaydı” diyorum mutfığa dönerken. Balık tabağını tezgâhtan alıp salona dönüyorum. Oğuzhan salondaki büfeden aldığı rakı bardaklarını masaya bırakıyor.

“Sen otur ben getiririm rakıyı” diyor.

Balıkları tabaklarımıza servis edip oturuyorum. Oğuzhan rakıyı ve buzu getirip karşıma oturuyor. Oturunca rakıyı açıp kadehlerimize koyuyor.

“Su istiyor musun?” diyor.

“Çok az su, az buz” diyorum.

Ayarladığı rakımı uzatıp “Buyurun hanımefendi, en kötü günümüz böyle olsun” diyor kadehini kaldırarak. Kadehimi alıp havadaki kadehine vuruyorum. Rakımdan bir yudum alıp bardağı masaya bırakıyorum. Çatal bıçak alıp balığını ayıklıyor. Balığın kenarından bir parça koparıp uzanıp ağzına tıkıyorum.

“Ne yapıyorsun acaba çatal bıçakla kibarcık” diye söyleniyorum o verdiğim balığı çiğnerken. Çatalı bıçağı bırakıp eliyle balığını yemeye başlıyor. Alkış tutuyorum.

“Salon beyefendisi imajı veriyorum şurada ne var?” diyor gülerek.

“Karşındaki salon hanımefendisi ya çünkü” diyorum kadehimi kaldırıp ona doğru uzatarak. Kadehimi alıp benimki- ne vuruyor.

“Çabuk sarhoş olur musun?” diye soruyor.

Bardağı masaya bırakıp “İstersem olurum istemezsem olmam. Sarhoş hâlimi görmek istersen olayım” diyorum.

“Gönder gelsin” diyor.

Bardağımı alıp kafama dikiyorum. Doldurması için uzatıyorum. Bardağı alıp yeniden rakı koyuyor.

“Su koyma sek ver” diyorum.

Şüpheyle yüzüme bakıp bardağı uzatıyor. Uzattığı bardağı alıp tekrar kafama dikiyorum.

“Yavaş yavrum, kuş kadarsın kanatlanıp uçacaksın” diyor.

“Olmaz bana bir şey” diyerek bardağı yeniden uzatıyorum.

Bardağı alıp yeniden dolduruyor. İnceden inceden sarhoşluğun ilk belirtilerini alıyorum zihnimde. Uzattığı bardağa

uzanıyorum. Aramızdaki mesafe uzuyor. Açlık ve alkol birleşimi ortaya şahane bir karışım çıkartıyor. Pat diye bardağı elinden çekip kafama dikiyorum.

“Direkt şişeyi vereyim ben sana” diyor şişeyi uzatıp.

“Evveeett, olur” diyorum. İlk kıkırdamam duyuluyor evde.

“Aaa benim hatun kikirdek çıktı. Yemeğini ye yemeğini. Uçacaksın birazdan” diyor.

Tabağımdan balık koparıp ağzıma götürecek oluyorum. Ağzımın yerini bulamıyorum. Oğuzhan sandalyesinden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturuyor. Elimdeki balığı alıp ağzıma uzatıyor. Verdiği balığı alıp çiğniyorum.

“Güzel şey yapmışım aferin baanaa” diyorum.

“Aferin aferin, aç bakayım ağzını” diyor balık uzatıp. Uzattığı lokmaları alıyorum peş peşe. Mideme iki lokma yemek girince sersemliğim azalıyor.

“Tamam. Yemeyeceğim daha fazla, yerine geç” diyorum.

“İki lokma yedin bitir tabaktakileri” diyor kalkıp yerine geçerken.

“Yemeyeceğim ama içeceğim” diyorum doldurduğu bardağı alıp kafama dikerken.

“Hop” demesine kalmıyor bütün bardağı bitiriyorum. Sersemlik bütün gücüyle geri dönüyor.

“Müzik açsana” diyorum ya da dediğimi sanıyorum şu an tam emin değilim.

“Ne yapayım?” diyor Oğuzhan.

“Müzik aç, müzik. Dans edelim!” diye bağıriyorum.

“Ya da ben açayım dur” diyorum telefonumu alıp. Müzik uygulamasını açıp şarkı listeme bakıyorum. Bir dans şarkısı gözüme geliyor. Şarkıyı açıp kalkıp Oğuzhan’ın yanına gidiyorum. Tatlı tatlı bana bakıyor.

“Gel ya” diyerek elinden çekiyorum.

Kalkıp beni kendi etrafımda döndürüyor. Dönünce başım daha çok dönüyor. Döne döne boynuna sarılıyorum. Vücudum istemsizce onun vücuduna ayak uyduruyor. Beni yönlendiriyor dans ederken.

“Aaa dans edebilen erkek çok tehlikeli” diyorum gülerек.

“Nerede öğrendiniz böyle güzel dans etmeyi Başak Hanım?” diyor beni döndürürken.

“Üniversitede dansçı sevgilim vardı” diyorum dönüp kalçalarımı kasıklarına sürterek.

Belime sarılıp benimle hareket ediyor. Kollarımı kaldırıp boynuna sarıyorum. Boynumu öpüyor. Yüzümü dönüp tekrar boynuna sarılıyorum. Başımı boynuna gömüp ben de onun boynunu öpüyorum. Kokusunu içime çekiyorum.

“Beni seviyor musun Oğuzhan?” diyorum fısır fısır boynunda. Bir yanımla Yaradan’a sığınıyor diğer yanımla sarhoşluğa. Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum.

“Sen beni seviyor musun?” diye soruyor.

“Ölüyorum ben senin için. İlk defa böyle hissediyorum ben. Ben seni çok seviyorum” diyorum. Belimdeki kollarını sıkılaştırıyor ama tek kelime bile etmiyor. Konuşmadan, seni kırmak istemiyorum, beni zorlama diyor bakışlarıyla.

Tamam, sevme sen beni. Ben ikimiz için de severim bizi. Bir yanımla her şeye rağmen onun da beni sevdiğine inanmak istiyor. Başımı boynuna gömüyorum. Boynunun kokusu

içimi rahatlatıyor. Öpüyorum boynunu. Boynundan doğru-
lup masaya gidip önce onun kadehini sonra da kendi kade-
himi kafama dikiyorum. Ateş yutmuş gibi hissediyorum. Az
önceki tek taraflı saçmalamamı bana bir şeyin unutturması
lazım. Bu anı hatırlamak istemiyorum. Onunla yaşadığımız
unutmayı istediğim ilk an bu. Geçip sandalyeye oturuyo-
rum. Ben oturunca o da geçip karşıma oturuyor. Gülmeye
başlıyorum istemsiz. Hislerin dayanılamayacak kadar acı-
dığında kafayı çizmek için gülmeye vuruyor insan ben-
liği kendini. Tam da o noktadayım şu an. Güldükçe daha
fazla gülmek geliyor içimden. Oğuzhan yüzüme bakıyor.
Derin derin üç nefes çekiyorum. Kahkahalarımı durdurma-
ya çalışıyorum.

“Bana bir kahve yapar mısın?” diyorum usulca.

Kalkıp mutfağa gidiyor. Arkasından bakıyorum. Bir anda
gözyaşlarım dökülüyor gözlerimden. Telaşla siliyorum göz-
lerimi, durmuyor gözyaşlarım. Boğazıma oturan yumruyu
defetmeye çalışıyorum. Oğuzhan görmeden banyoya gidip
kapıyı kilitliyorum. Suyu açıp elimi yüzümü yıkıyorum.
Gözlerimden akan yaşlar suya karışıyor. Lavabonun gide-
rini kapatıp suyun lavaboya dolmasını bekleyip kollarımı
dirseklerime kadar suya daldırıyorum. Buz gibi soğuk su.
Sinirlerimi yatıştırmasını bekliyorum. Nabzım yavaşladık-
ça gözyaşlarım azalıyor. Aynaya bakıyorum. Gözlerim gece
gibi karanlık.

Ben kendime ne yaptım böyle? Bir adamı beni neden
sevmiyorsun diyerek için için ağlayacak kadar nasıl se-
vebildim bu kadar kısa zamanda? *Sevda'nın zamanlaması
yoktur Başak. Bir kişiyle yaşadığın bir ana bir ömür tutuna-
bilirsin. Bir ömür tutunduğun birine ise bir an bile hiçbir şey
hissetmeyebilirsin. Şimdi hayal edip kâğıtlara döktüğün aşk*

hikâyelerinden birinin içindesin. Yazmak gibi kolay değilmiş değil mi yaşamak? Kimse senden daha değerli değil diyordun her sabah aynada kendine bakıp. Bu soruya tekrar cevap vermek ister misin? Kendine cevap verecek cesaretin var ve evet artık kendinden daha çok değer verdiğin biri var. Peki, bu aşkı taşıyacak gücün var mı?

Kendi kendine konuşuyor zihnim. Ucunu yakalayamıyorum düşüncelerin.

“Başak” diye sesleniyor Oğuzhan içeriden. Düşünceler dağılıyor sesini duyunca.

“Tuvaletteyim” diye cevap veriyorum. Lavabonun tıpasını çekip kollarımı suyun içinden çıkarıp havluyu alıp kuruluyorum. Tuvaletten çıkıp salona dönüyorum. Oğuzhan şöminenin önüne oturmuş rakısını yudumluyor. Yanındaki kahve bardağı beni bekliyor. Yanına gidip oturuyorum. Yerde duran kahveye uzanıyorum. Uzattığım elimi tutuyor. İrkiliyor.

“Başak niye bu kadar soğuksun sen?” diyor.

“Ellerimi yıkadım su çok soğuktu, üşüdüm” diyorum.

“Şofbeni açısaydın keşke. Kanın çekilmiş soğuktan” diyor.

Kollarının arasına çekip sarıyor bedenimi.

“İyi misin?” diyor kulağıma fısıldayarak.

“Değilim” diyorum.

İçtiğim kahveye rağmen gözlerim kapanıyor. Duygularım beynimi kapanmaya zorluyor.

“Yatalım mı artık? Benim uykum geldi” diyorum.

“Uykun mu geldi yoksa uyumak mı istiyorsun? Yavrum iyi misin? Bak bakayım bana” diyor.

Uykuyla aramın olmadığını biliyor. Ne kadar yorgun olursam olayım istersem uyumadan bir hafta geçirebilirim.

“Uyumak istiyorum” diyorum yüzüne bakıp.

“Gel ben seni yatırayım, etrafı toplayıp yanına gelirim” diyor yerden kalkıp.

Elini uzatıyor. Elini tutup kalkıyorum oturduğum yerden. Belime sarılıp merdivenleri çıkmama yardım ediyor. Odalardan birine giriyoruz. Yatağı açıp yatırıyor beni. Üstümü örtüp odadan çıkmak için doğruluyor. Gözlerim kapanıyor. Arkasını döndüğü zaman son bir gayret bileğinden tutuyorum. Bana dönüyor.

“Korkma bu kadar benden. Ne zaman bana güvenip kendini bırakabileceksin?” diyorum.

Eğilip alnımdan öpüyor. Doğrulup odadan çıkıyor, bir sorumu daha cevapsız bırakarak.

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerde telefonumun çaldığını duyuyorum. Güç bela gözlerimi aralayıp etrafıma bakıyorum. Oğuzhan yanımda uyuyor. Telefonumu başucumdaki komodinin üzerine bırakmış. Uzanıp kimin aradığına bakıyorum. Rezan arıyor. Meşgule atıp yataktan kalkıp alt kata iniyorum. Ev buz gibi olmuş. Şöminenin önüne gidip yakmak için çöküyorum. Telefonumu yere yanıma bırakıp şömineyi yakmaya girişiyorum. Şömine yanınca önüne oturup ısınmaya çalışıyorum. Bir süre sonra oturmaktan canım sıkılıyor. Kalkıp arabanın anahtarını alıp kahvaltılık bir şeyler almak için evden çıkıyorum.

Arabaya binip evin bahçesinden çıktığım zaman etrafın sakinliği beni şaşırtıyor. İstanbul’un keşmekeşine öyle bir

alışmışım ki bu kadar sakinlik bana fazla geliyor. Yazlık bölge olduğu için fazla insan olmaması normal.

Markete varınca arabayı park edip dışarıda duran market arabalarından birini alıp markete giriyorum. Şarküteri bölümüne gidip kahvaltılıkları aldıktan sonra reyonların arasında dolaşıyorum. Ekmek, yumurta, domates, salatalık alıp sepete attıktan sonra kasaya gidiyorum.

Marketten çıkıp arabaya bindiğim zaman telefon çalıyor. Arabayı çalıştırıp marketin otoparkından çıkarken Alparslan Hoca'nın aramasını yanıtlıyorum.

“Günaydın hocam, nasılsınız?” diyorum.

“İyiym Başak, neredesin kızım?” diyor.

“Şehir dışındayım hocam” diyorum.

“O zibidi yanında mı?” diyor. Ellerim direksiyonun üstünde kalakalıyor.

“Hayır” diyorum. İnkâr etmemin bir faydası yok. Belli ki Rezan veya Mert'ten duydu.

“Bana ne zaman söyleyecektin Başak, düğününe mi gelecektim kızım?” diyor.

“Hocam öyle bir şey değil zaten daha yeni görüşmeye başladık” diyorum.

“Yeni görüşmeye başladığın adamla şehir dışında tatile mi gidiyorsun Başak?” diyor.

Cevap veremiyorum. Alparslan Hoca gerçekten babam gibi ve babam bana böyle bir şey sorsa nasıl yerin dibine gireceksem o sorduğunda da utaniyorum.

“Ne zaman döneceksin?” diyor sinirli sinirli.

“Öğleden sonra İstanbul'dayım hocam üçte dersim var, uğrarım ajansa sonrasında” diyorum.

“Geleceğin varsa göreceğin de var” deyip telefonu yüzüme kapatıyor. Çok kızmış. Günün birinde Serdar’ı affedeceğime dair bir inanç besliyordu içinde.

Eve varınca arabayı park edip poşetleri alıp eve giriyorum. Mutfağa gidip çay koyuyorum. Mutfak balık kokuyor. Pencereyi açıyorum. Soğuk hava içeriye doluyor. Montumu çıkarmadan kahvaltılıkları tabaklara, tabakları tepsiye koyuyorum. Masaya götürdükten sonra dönüp çayı demliyorum. Çayı demledikten sonra Oğuzhan’ı uyandırmak için üst kata çıkıyorum. Derin uykuda. Yatakta yanına uzanıp boynunu öpüyorum. Huylanıp sırtını dönüyor. Gülüyorum. Uzanıp arkasından sarılıyorum.

“Pişt” diye sesleniyorum kulağına doğru. Tınlamıyor. “Oğuzhan” diye sesleniyorum yavaşça. Tık yok. Dürtüyorum kalkmıyor. Sarsıyorum umursamıyor. Doğrulup tepesine dikiliyorum.

“Oğuzhan kalk!” diye emredince çat diye gözlerini açıyor.

“Manyak mısın Başak sen?” diyor tepesinde dikilen beni fark edince.

“Ben miyim manyak? Asıl sen kendine bak. Bir saattir dil döküyorum uyan diye uyanmıyorsun ben ne yapayım?” diyorum.

“İnsan sevgilisini böyle mi uyandırır psikopat?” diyor somurtarak.

Sabahları çok aksi oluyor. Kalkıp sigarasını içene kadar kendine gelemiyor. Uykulu hâli gözüme çok tatlı geliyor. Saçı sakalı birbirine girmiş. Gözleri şişmiş. Gerçi her hâli tatlı geliyor ama bu hâli pek bir ponçık. Üstüne atlıyorum. Havada yakalayıp beni altına alıyor. Uzanıp dudağından öpüyorum.

“Kahvaltı hazır” diyorum.

“Kahvaltıda seni yesem olur mu?” diyor burnunu burnuma sürüp.

“Elini çabuk tut ocakta çaydanlık var” diyorum.

“Bir yere kıpırdama ocağı kapatıp geliyorum” diyor üzerimden kalkarken.

Gülüyorum. Doğrulup montumu çıkarıp yorganın altına giriyorum. Kalktığı yer hâlâ sıcak. Gelmesini beklerken yatakta yuvarlanıyorum.

Aşağıdan “Oğlum ne zaman geldiniz?” diyen bir kadın sesi duyuyorum.

“Sabah geldik anne Başak’la” diyor Oğuzhan.

Anne mi? Annesi mi geldi? Annesi beni tanıyor mu? Yataktan fırlıyorum. Kapı açılıp kapanıyor. Aşağıdaki insan sesleri artıyor. Üç farklı ses duyuyorum. Apar topar yatağı toparlayıp etrafı düzeltiyorum.

“Ben Başak’ı çağırayım” diyor Oğuzhan.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor. Odaya giriyor. Odayı topladığımı görünce gülüyor.

“Panikledim ne yapayım? Kim kim geldiler? Üç farklı ses duydum” diyorum.

“Annem, babam, Emirhan” diyor.

“İsimden Emirhan kardeşin diye tahmin ediyorum. Kardeşin olduğunu bilmiyordum” diyorum.

“Araştırmanızı eksik yapmışsınız doktor hanım. Hadi gel aşağıya inelim, insanlar seni bekliyor” diyor.

“Saçım başım düzgün mü?” diyorum üstümü başımı düzeltip.

“Sen her hâlinle güzelsin” diyor elimi tutup.

“Teşekkürler ama beni böyle sakinleştiremezsin. Biliyor muydun geleceklerini?” diyorum.

Cevap vermiyor. Beraber odadan çıkıp alt kata iniyoruz. Biz merdivenlerden inince koltukta oturan herkes dönüp bana bakıyor. *Kaçacağım ben galiba. İmdat! Oğuzhan beni koltuğa doğru sürüklüyor. Nefes al Başak. Beynin yandı kendine gel. Silkelenip kendime geliyorum. Öne doğru atılıp yanlarına gidiyorum.*

Önce babasının sonra annesinin elini öpüp “Ev sizin eviniz ama yine de hoş geldiniz” diyorum yüzlerine bakıp.

“Hoş bulduk kızım” diyor babası.

Annesi gülümsüyor. Emirhan’a dönüp elini sıkıyorum. Dikkatle yüzüme bakıyor. *Yüzümde bir şey mi var? Niye yüzüme böyle bakıyor bu? Daha fazla kalamayacağım galiba ben burada.*

“Siz oturun, dinlenin. Ben zaten kahvaltı hazırlıyordum. Sizin için de servis açayım. Oğuzhan geleceğinizi söylemedi bana. Bilseydim başka şeyler de hazırlardım” diyerek mutfağa koşturuyorum.

Oğuzhan’ın söndürdüğü ocağı yeniden yakıp çaydanlığa biraz daha su koyuyorum. Buzdolabına kaldırdığım kalan kahvaltılıkları çıkarıp hepsini tabaklara yerleştiriyorum. Tabakları alıp salondaki masaya götürüyorum. Arkadan koltukta oturan annesine doğru eğiliyorum. Annesi şaşırıp yüzüme bakıyor. Gülümsüyorum. O da gülüyor.

“Yumurta yapacağım, nasıl yapayım? Omlet mi yapayım, haşlayayım mı?” diyorum.

“Dur ben yapayım yumurtayı sen de görmüş olursun nasıl yediklerini” diyor annesi koltuktan kalkıp.

Beraber mutfağa gidiyoruz. Yumurtaları buzdolabından çıkarıp ocağın yanına bırakıyorum. Tavaların olduğu raftan bir sahan çekip ocağın üzerine bırakıyorum.

“Haşla demediğimize göre sahanda yapacaksınız diye tahmin ediyorum” diyorum.

Gülümsüyor. Kenara çekilip tezgâha yaslanıyorum. Yumurtayı nasıl yaptığını izliyorum. Yumurta pişince dolaptan tabak, çatal ve bıçak alıp “Ben servis götüreyim masaya” diyorum.

“Tamam, ben getiririm yumurtayı” diyor annesi.

Servisleri masaya götürüp yerleştiriyorum. “Kahvaltı hazır buyurun” diye sesleniyorum.

Ahsen Hanım yumurtayı getirip tabaklara servis ediyor. Mutfaka gidip çayı getiriyorum. Geri döndüğümde herkes masaya geçmiş. Sakin sakin oturuyorlar.

“Ben mi gerginim, siz mi hep bu kadar sakinsiniz ya da ben gelince mi susuyorsunuz?” diyorum çayları koyup Oğuzhan’ın yanına otururken. Gülmeye başlıyorlar. Onlar gülünce ben de gülüyorum.

“Tamam, hadi yumurtanız çayınız soğuyor” diyor Oğuzhan’ın babası. Kahvaltıya başlıyoruz.

“Başak sen çalışıyor musun?” diyor annesi.

“Akademisyenim Ahsen Hanım bir de reklam şirketim var” diyorum çay bardağımı masaya bırakırken.

“Ne güzel, hangi okulda ders veriyorsun kızım?” diyor babası.

“Bahçeşehir Üniversitesi’nde” diyorum.

“Ya, Başak Hocam ya, ben de diyorum bir yerden çıkacağım. Sinematografi sertifika programınıza katılmışım

Bahçeşehir’de ben sizin. Sonrasında bizi İzmir’de film çekimine götürmüştünüz. Başak Dizdar değil mi? İmzanız var sertifikamda” diyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Hatırlamaya çalışıyorum.

“Dört sene önceki sertifika programını diyorsun değil mi?” diyorum.

“Evet hocam. Hatırlayın, ben sizin tarzınızı abiminkine çok benzetiyordum, çok iyi anlaşırsınız demiştim, hatta abimle tanıştırmak istemiştim. Abim yönetmen demiştim hatırlıyor musunuz? Şansa bak. Geçıştirmiştiniz beni o zaman” diyor Oğuzhan’a bakıp. Gülüyorum söylediklerini hatırlayınca.

“Dünya küçük kaderimizde varmış tanışmak” diyor Oğuzhan.

“Abinle iş yapmamız için değil aramızı yapmak için başımın etini yiyordun” diyorum.

“Fark etmiş miydiniz?” diyor.

“Sen öğrencisin ben öğretmen. Sence ben senin yazdığın klişe senaryonun alt metnini fark etmemiş olabilir miyim?” diyorum.

“Böyle güzel hocaların var sen beni niye sete çağırıyor-sun oğlum? Tavlardım ben orada yengeni şimdiye üç çocuğumuz olurdu” diyor.

Masanın altından tekme atıyorum bacağına. “Oğuzhan ne diyorsun annenin babanın yanında?” diyorum sessizce.

“Bazen insanların birbirine varması için uzun yollar yürümeleri gerekir” diyor Atahan Bey. Gülümsüyorum.

“Ama hakikaten bu güzellekle bula bula Oğuzhan’ı mı buldun Başak?” diyor Ahsen Hanım Oğuzhan’ı göstererek.

“Sağ ol anne ya” diyor Oğuzhan. Dönüp yüzüne bakıyorum. Ne zaman baksam aynı şeyi düşüneneğim sanırım.

“Benim için dünyanın en yakışıklı erkeği Oğuzhan” diyorum.

“Kör müsün çocuğum sen?” diyor Atahan Bey. Ahsen Hanım ve Emirhan gülüyorlar. Dönüp babasına bakıyorum o da gülüyor.

“Kabul ediyorum siz daha yakışıklısiniz bunlar hiç size çekmemiş” diyorum uzanıp elini tutarak.

“Başak Dizdar. Nerelisin kızım sen? Babanın adı ne senin?” diyor Atahan Bey.

Niye sorduğunu anlamıyorum ama bıcır bıcır cevap veriyorum, “Edirneliyim Atahan Bey, Bülent babamın adı.”

Ahsen Hanım gülümseyerek Atahan Bey’e bakıyor.

“Oğuzhan, üzme oğlum Başak kızımı. Üzerim seni” diyor Atahan Bey gülümseyerek, yüzünde anlayamadığım bir ifade var.

“Üzmem babacığım” diyor Oğuzhan. Çayım bitince saatime bakıyorum. On ikiye geliyor.

“Oğuzhan benim derse yetişmem lazım, nasıl yapalım?” diyorum.

“Kaçta dersin?” diyor.

“Üçte” diyorum.

“Tamam, kalkalım o zaman trafiğe kalmadan. Ben yukarıdan montlarımızı alıp geliyorum” diyor. Masadan kalkıp üst kata gidiyor.

“Ahsen Hanım masa size kalacak kusura bakmayın” diyorum kalkarken.

“Yok, kızım. Senin dersin daha önemli insan yetiştiriyor-sun” diyor.

“Bilmiyorum Ahsen Hanım vallahi, yetiştirdiğim bu” di-yorum gülerek Emirhan’ı gösterip.

“Aşk olsun hocam” diyor Emirhan. Uzanıp omuzuna vu-ruyorum.

“Takılıyorum ben sana alınma sakın. Yalnız bu olmadı böyle. Ben sizi önümüzdeki pazar evime bekliyorum” diyo-rum uzanıp babasının elini sıkarken. Sonra annesine uza-nıyorum.

Ahsen Hanım masadan kalkıp yanıma gelip sarılıyor. Şaşıyorum. Ben de ona sarılıyorum. Kulağıma fısıldıyor, “Benim oğlum zordur kızım ama sen oğlumu bırakma” di-yor. Boğazıma bir yumru oturuyor. Geri çekilip gözünün içine bakıyorum. Oğuzhan gözlerini annesinden almış. Gözlerinin sıcaklığı içimi ısıtıyor. Usulca kafamı sallıyo-rum. Gözlerini kırıyor.

“Bekliyorum haftaya muhakkak” diyorum kollarından ayrılırken. Annesinden ayrılınca Oğuzhan ile göz göze ge-liyorum. Tuhaf tuhaf bakıyor yüzüme.

“Tamam, konuşuruz yine haber verir sana Oğuzhan” di-yor Ahsen Hanım.

Oğuzhan’ın uzattığı montumu giyip, çantamı alıp ka-pıya doğru gidiyorum. Oğuzhan annesini, babasını öpüp peşimden geliyor. Beraber evden çıkıp arabaya biniyoruz. Arabayı kullanan Oğuzhan’ın ağzını bıçak açmıyor. Ha-yırdır inşallah. Normalde çenesi durmayan adam put gibi oturmuş araba kullanıyor.

“Sevgilim iyi misin?” diyorum usulca.

“İyiim yok bir şey” diyor gözünü yoldan ayırmadan. *Hoş geldin Oğuzhan Zorluoğlu. Neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum.*

“Oğuzhan ailenle tanıştım diye evlenmeyeceğiz kendine gel, ben zaten sana evlenecek kadar güvenmiyorum henüz” diyorum uzanıp elini tutarak. Dönüp yüzüme bakıyor. Elini çekiyor.

“O ne demek lan? O kılkuyruk Serdar’a evlenecek kadar güveniyorsun da bana mı güvenmiyorsun?” diyor. *Merhaba Oğuzhan.*

“Arkadaşım olan, sohbet ettiğim, fikirlerini bildiğim, âşık olduğum Oğuzhan’a güveniyorum ama o içindeki deli var ya bık bık bık ötüp senin beynini kemiren, ben onun sevgisine inanmıyorum. Az önce dönüp bana bakmadan önce sen sevgilim olan Oğuzhan değildin mesela. Ben o adama güvenmiyorum. Her anımızı sorgulayan, kendi sevgisini sorgulayan Oğuzhan’a güvenmiyorum. Ben seni ruhumun her köşesiyle seviyorum. Ama Oğuzhan Zorluoğlu’nun benimle bir zoru var. Aklında bambaşka fikirler ve bambaşka kadınlar var. Ben kendimi ona teslim etmem” diyorum.

“Bazen ödüllü bir senarist olduğunu unutuyorum. Yaz yavrum, yaz. Roman yaz. Cümleye girdin, çıkana kadar yaşlandım burada” diyor.

“Haklı olduğumu biliyorsun lafı değiştirmeye çalışma” diyorum. Uzanıp müziğin sesini açıyorum. Çantamdan kitabımı çıkarıp okumaya başlıyorum.

“Hani bana?” diyor kitabıma gömüldüğümde.

“Okumuyorum sana, sen otur sıkıl orada” diyorum bedenimi cama doğru döndürüp kitabımı okumaya devam ederken.

“Merak ediyorum okusana kızım, gelirken okudun devamını merak ediyorum” diyor.

“Bitirince veririm okursun bana ne” diyorum omuz silkip.

“Sen bir daha Oğuzhan bana şarkı söyle dersin. Bakalım ne cevap alacaksın?” diyor.

“Ne cevap alacaktım?” diyorum. El hareketi çekiyor. Kitabı kapatıp omzuna vuruyorum. Gülüyor. Kitabı çantama koyup koluna girip omzuna yatıyorum. Kolunu kaldırıp beni göğsüne çekiyor. Gözlerimi kapatıp kokusuna bırakıyorum kendimi.

Oğuzhan beni eve bıraktıktan sonra program çekimine gidiyor. Evde alelacele duşa girip üstümü başımı değiştirip okula yetişmek için evden çıkıyorum. Hızlı hızlı okula doğru yürüyorum. Beşiktaş’ın kalabalığı böyle anlarda rahatsızlık veriyor bana. İnsanların arasından hızlı hızlı caddeyi geçiyorum.

Okula girince koştura koştura odama gidiyorum. Odaya girince asistanım Burcu’yu derse girmek için hazırlanırken buluyorum.

“Geldim Burcu, ben gireceğim derse” diyorum çantamı montumu asıp.

“Hoş geldiniz hocam, derse kahve getireyim mi?” diyor.

Elinden dosyaları alıp sınıfa gitmek için telaşla odamdan çıkarken “Getir, kazanla getir, tencereye koy getir ama getir Burcu” diyorum. Gülüyor.

Koridorda selam veren çocukların selamına karşılık verip koştura koştura sınıfa gidiyorum. Sınıfa girince elimdeki eşyaları kürsüye bırakıp kürsüye yaslanarak öğrencilerime bakıyorum.

“Hayır, ben anlamıyorum siz beni göremeyecek kadar körseniz nasıl film yapacaksınız? Ben geldim alo” diye bağı-rıyorum kürsüye vurup.

“Hocam hoş geldiniz” diyor Demir.

“Sen sus Demir, niye benim dersimdesin ayrıca sen?” di-yorum gülerek.

“Hocam Alparslan Hoca git Başak Hoca’nı getir dedi” di-yor.

“Dersten sonra gideriz otur dersi izle” diyorum.

Öğrencilerin dikkati bana dönünce “Ne yaptınız ne etti-niz ben yokken Burcu Hoca ile?” diyorum kürsüden tahta kalemini alıp.

“Synopsis anlattı Burcu Hoca” diyor kızlardan biri. Tah-ta kaleminin kapağını açarken yüzlerine bakıyorum.

“Taslak öykü kuzum onun adı. İsterseniz kısa öykü de diyebilirsiniz. Aynı kapıya çıkar. Çalışırken sürekli İngiliz-cesini duyacaksınız ve belki kullanacaksınız ama benim dersimde Türkçesini kullanmanızı rica ediyorum. Milli kül-türün zedelenmesi önce dilden başlar. İlkokul bilgilerinizi hatırlayın. Nedir? Aynı dili konuşan insanların bir araya getirdiği topluluk millettir. Hiçbir millet de bizim millet ka-dar yabancı dillere meraklı değil. Yedi dil konuşabiliyorum, hanginiz beni Türkçe’nin içine yabancı kelimeler katarken gördünüz? Göremezsiniz. Ben de sizlerde görmek istemiyo-rum. Taslak öykü ile ilgili aklınıza takılan bir şey var mı?” diyorum tahtaya dönerken.

“Hayır hocam, yok hocam” gibi nidalar yükseliyor ar-dımda.

“Olsa şaşardım” diyerek tahtaya büyük harflerle “Geliş-tirim Senaryosu” yazıyorum. Kalemi tahtaya vurup “Bunun

ne olduğunu bilen ve benimle paylaşmak isteyen beri gelsin” diyorum. Burcu sınıfa girip kahvemi kürsüye bırakıyor. Burcu tahtaya bakıp elini kaldırıyor.

“Balım böreğim sen mezun oldun, öğretmensin artık. İndir elini” diyorum gözlerimi devirip.

“Alışkanlık hocam sizi görünce yeniden öğrenci oluyorum” diyor Burcu.

Çocuklardan biri “Tretman” diye bağıyor. Alkışlayıp tahtaya “Treatman, Tretman” yazıyorum.

“Bana geliştirim senaryosu ile taslak öykü arasındaki farkı kendi kelimeleri ile anlatabilecek biri var mı?” diyorum. Sus pus oluyolar.

“Çocuklar bu sizin bilmediğiniz bir şey değil. Kendinizi ifade etmekten çekinmeyin. Hayat korkaklaragöre değil. Kimden utanıyorsunuz, benden mi utanıyorsunuz? Ben üniversiteye başlayana kadar Trakya şivesi ile konuşuyordum. Hâlâ arada kayar şivem biliyorsunuz. Aklınıza gelen ilk şeyi söylemeniz de olur. Hadi” diyorum.

“Taslak öykünün genişletilerek işlenmesi” diyor Tuğba.

“Aferin yavru ceylan ama eksiğin var. Geliştirim senaryosunun kendine has yanları vardır. Romana veya öyküye kaçmadan özgün bir dille yazmanız gerekir. Roman ve öyküye yakın ama sinema koşullarına uygun olmalıdır. Farzı misal hissetti kelimesini direkt olarak hissetti olarak yazamazsınız. Görsel olarak ifade edeceğiniz bir eylemi yazıya dökerken de tekniğinizi konuşturmanız gerek. Kamera oyuncuya döner. Oyuncunun gözlerinde hissettiği yalnızlığı görürüz gibi. Bu sayede senaryo yazarı oyuncuya vermesi gereken duyguyu, çekim ekibine de kamera açısını söyler” diyorum. Tahtaya dönüp geliştirim senaryosunun özellikle rini alt alta yazıyorum.

“Not almanıza gerek yok üzerinde çalışacağız” diyorum. Sonra dönüp dosyamın içerisinden aldığım kâğıtları çocuklara dağıtıyorum.

“Dağıttığım kâğıtları incelemenizi istiyorum. Kâğıtlarda geliştirim senaryosuna uymayan bir şey var. Beş dakikanız var bulmanızı istiyorum” diyorum. Telefonumu alıp saate bakıyorum.

“Süreniz başladı hanımlar beyler.”

Çocuklar kâğıtları incelerken pencerenin kenarına gidip dışarıya bakıyorum. Hava kasvetli. Deniz dalgalı. İstanbul’a ilk geldiğim günden beri bu semtte yaşıyorum. Evim gibi oldu artık Beşiktaş Sahili. Vapurdan inen insanlara bakarken telefonumun alarmı çalıyor. Dönüp kürsüden telefonumu alıp alarmı kapatıyorum.

“Evet, cevapları duyalım” diyorum. Hiçbirinden çıt çıkmıyor. Yüzlerine bakıyorum. Kafaları karışmış önlerindeki kâğıda bakıyorlar. “Valla mı ya? Biriniz bile bulamadınız mı?” diyorum. Tuğba çekine çekine elini kaldırıyor.

“Söyle Tuğba” diyorum.

“Hocam bu geliştirim senaryosu değil” diyor çekinerek.

“Yok ya neymiş o zaman?” diyorum.

“Hocam bu taslak öykü” diyor. Gülümsüyorum.

“Tuğba çarşamba günü reklam setinde benimlesin” diyorum. Gözleri parlıyor. “Tahtaya bakar mısınız sevdiceklerim? İlk satırda ne yazıyor biri bana okuyabilir mi?”

“Geliştirim senaryosu, taslak öykünün otuz kırk sayfa kadar genişletilmiş hâlidir” diyor Tuğba hevesle.

“Verdiğim metin kaç sayfa kâmiller?” diyorum gülerek.

“Bir” diyorlar hep bir ağızdan.

“Neyse en azından bire kadar saymayı biliyorsunuz. Hocanız olarak size bir tüyo vermek istiyorum hayat ile ilgili. Eğer bir şeyi gizlemek istiyorsanız onu göz önünde bir yere saklayın. Gerektiğinde resmin tamamına bakmayı öğrenmeniz gerek. Detaylar işimiz için çok önemli ama bazen resmin geneline bakmayı atlarsanız bütünlüğü gözden kaçırsınız. Elinizdeki taslak öyküleri önümüzdeki haftaya kadar geliştirim senaryosu hâline getirin. Burcu Hocanıza teslim edin. Kalemınız çalışsın biraz. Ders bitti çıkabilirsiniz. Tuğba sen benimle odama gel” diyorum dosyalarımı kürsüden alıp sınıftan çıkarken.

Demir, Tuğba ve Burcu peşime takılıp benimle odama yürüyorlar. Odaya girince dosyaları masaya bırakıp montumu giyiyorum.

“Tuğba çarşamba sabahı saat yedide Maslak Film Sokağı’na gel. Burcu sen detayları anlat Tuğba’ya, setteyken asistanımdan neler beklediğimi anlat. Demir hadi biz ajansa geçelim” diyorum odadan çıkarken.

“Alparslan Hoca felaket köpürdü senin mevzuları öğre-nince hocam” diyor kapıdan çıktığımızda.

“Anladım zaten telefonda sesinden, ağzıma sıçacak” diyorum.

“Hocam bütün ajans biliyor Oğuzhan Abi’yi haberiniz olsun, Alparslan Hoca öyle bir sinirlendi ki sabahtan beri dört dönüyor ajansın içinde.”

“İyi. Geç kalıp iyice delirtmeyelim, koş” diyorum caddeyi koştura koştura geçerken. Demir peşimden koşuyor.

“Başak Hocam senin turbo motorun var biliyor musun? Bir yere koşturduğun zaman kimse yetişemiyor hızına” diye bağırıyor arkamdan.

“Çenen değil bacakların çalışsın Demir” diyorum çantamdan arabamın anahtarını çıkarırken. Anahtarı Demir’e atıyorum. Yakalıyor. “Arabamı ajansın otoparkına getir, evimin önünde” diyorum ajansın olduğu apartmana girerken. Merdivenleri çıkıp kapıyı çalıyorum. Ayten kapıyı açıyor.

“Hoş geldiniz Başak Hanım” diyor. Daha karşılık veremedi Alparslan Hoca’nın sesini duyuyorum.

“Başak odama gel” diye bağılıyor Alparslan Hoca.

Ya ama kapıdan yeni girdim ben daha. Alparslan Hoca’nın gazabına hazırlanmanın bir yolu yok. Odasına girip çantamı sehpaye bırakıyorum. Dik dik yüzüme bakıyor. Karşısında dikiliyorum.

“Başak ben seni böyle mi yetiştirdim kızım? Ben seni saçma sapan adamların oyuncağı ol diye mi yetiştirdim?” diye damardan giriyor.

“Hocam ben size hiç laf getirdim mi bugüne kadar? Siz benim inanmadığım bir insanın yanında duracağıma inanıyor musunuz?” diyorum.

“Bana edebiyat yapma Başak. İş yaptığın adamla düşüp kalkmak ne demek? Yakında magazine de düşersin sen!” diyor. Masasının önündeki koltuğa atıyorum kendimi.

“Tamam. Dinliyorum. Ne kadar istiyorsanız azarlayın. Yapacağım bir şey yok. Çok seviyorum Oğuzhan’ı. Ne yapayım? Gidip ayrılalım mı sevdiğim adamdan?” diyorum.

“Seviyorum mu dedin? Doğru mu duyuyorum?” diyor.

“Evet, seviyorum” diyorum. Gözlüklerini gözünden çıkarıp masaya fırlatıyor. Gözlerini ovalıyor.

“İçeride bir adam var on senedir sana köpek gibi âşık. Git ona açıkla derdini” diyor Serdar’ın odasını işaret ederek.

“Hocam madem bana köpek gibi âşıktı, neden aldattı beni?” diyorum. Benim de sinirim zıplıyor.

“Kızım erkek bu yapar. Konuşturma beni” diyor.

“Hocam rica ediyorum bu konu daha fazla uzamasın. Artık hayatımda biri var. Hem bana hem hayatımdaki insana saygısızlık Serdar’ı gözümün önüne getirip durmanız” diyorum.

Odasından çıkıp kendi odama gidiyorum. Çantamı ceketimi çıkarıp masama bıraktıktan sonra kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Migrenim tutuyor. Kafamı mutfağın duvarlarına vurmak istiyorum. Kahve makinesine kahve koyup çalıştırıyorum. Arkamda mutfağın kapısı açılıyor. Dönüp bakıyorum. Serdar mutfığa giriyor.

“Başka bir erkekle yatmak için bana toplantı itelemek, helal olsun sana Başak” diyor Serdar beni alkışlayarak. Cevap vermemek için dişlerimi sıkıyorum.

“Yattın mı o herifle?” diyor.

“Abuk sabuk konuşma Serdar. Ağzından çıkanı kulağın duysun” diyorum.

“Başak yattın mı o herifle?” diye bağıyor. Suratına bakakalıyorum. Arkamda kahve makinesi ötüyor. Dönüp düğmesine basıyorum. *Ay yok tutamayacağım kendimi.*

“Sen kimsin bana böyle bir soru sorabileceğini zannediyorsun?” diyorum.

“On senedir gece gündüz demeden senin hayatında olan adamım. Seni memnun etmek için kırk takla atan adamım. Beni affet diye yalvarmadığım bir günüm yok benim dört senedir. Nişanlıydık biz Başak. Bugün duyduklarına inanamıyorum. Çocuklarımin annesi olacağını düşündüğüm kadın hakkında bu duyduklarına inanmak istemiyorum” diyor.

“Serdar biz seninle ayrılalı dört sene oldu. Dört senede Oğuzhan dışında insanlar da oldu benim hayatımda. Bitti bizim ilişkimiz unuttun mu?” diyorum.

“Benden sonra hayatında insanlar oldu ama ben hiçbiri gözlerinde görmedim Başak. Karşıma hiç boynunda bir başkasının bıraktığı izlerle çıkmadın” diyor boynumu işaret ediyor.

“Laflarına dikkat et Serdar. Ben senin nişanlın değilim artık. Ne yaptığım, ne yaşadığım seni ilgilendirmez. Benimle birlikteyken yediğin naneleri biliyorum zaten de dört senedir seksen tane kadınla gezdin, tozdun. Kafayı mı yedin geldin de beni sorguya çekiyorsun? Hayırdır? Sen hayatına devam ederken benim oturup seni bekleyeceğimi mi sanıyordun?”

“Senin için bitmiş olması bittiği anlamına gelmiyor. Ben senin için ölürüm, sen nasıl bunu görmezsin ya?” diyor.

“Benim için ölmene gerek yok sen kendin için yaşa” diyorum kahve fincanımı alıp mutfaktan çıkmak için kapıya giderken.

“Sen ne biçim bir orospuymuşsun da ben anlamamışım” diyor. Elim kapının kolunda kalakalıyorum. Gözlerim doluyor. Sıkıyorum kendimi dökülmemek için. Dönüp elimdeki bardağı tezgâha bırakıyorum. Karşısına dikiliyorum.

“Vay be. Benim için ölüyordun hani ne oldu şimdi? Çocuklarının annesi olacağını düşündüğün kadına orospuluğu yakıştırıyorsun vay be. Orospu seviyormuşsun sen demek ki” diyorum.

“Bu kadar kaliteli bir orospu olduğunu bilmiyordum, gözüm yeni açıldı” diyor.

Kanım beynime sıcıyor. Sol yumruğumu burnunun üstüne indiriyorum. Acıyla kıvrılıp burnunu tutuyor. Sol elimi sağ avucuma bastırıyorum. Elim kırıldı galiba. Sızım sızım sızılıyor. Ama içimin yağları da eriyor. Serdar'ın bağırtısına çalışanlar mutfağa geliyor. Bizi gören donup kalıyor. Arkalarından Alparslan Hoca mutfağa giriyor.

“Ne oluyorsunuz çocuklar?” Serdar'ın yüzünü görünce yanına koşuyor.

“Başak kızım ne oluyorsunuz?” diyor bana dönüp.

“Bir şey yok ama Serdar artık bizimle çalışmıyor hocam, hak ettiği tazminatın tamamını verin gitsin bu ajanstan” diyorum dönüp mutfaktan çıkarken. Demir arkamdan mutfaktan çıkıyor.

“Hocam iyi misiniz?” diye koşturuyor peşimden.

“Elimi kırdım galiba Demir, arabamı getir hastaneye gidelim” diyorum.

Demir koşup ajanstan çıkıyor. Odama gidip çantamı ve montumu alıyorum. Elim tutup koştur koştur ajanstan çıkıyorum. Demir arabayı çalıştırmış beni bekliyor. Arabaya atlıyorum.

“Nereye gidelim hocam?” diyor.

“Dön şuradan Sait Çiftçi Hastanesi'ne en yakın yer orası” diyorum yerimde hoplayarak. Telefonum çalıyor. Elim kucığıma bırakıp çantamdan telefonumu alıyorum. Oğuzhan arıyor. Ay ne diyeceğim ben şimdi? Öğrenirse gömer Serdar'ı Beşiktaş'a. Derin bir nefes alıp telefonu açıyorum.

“Hayatım ben şimdi bir toplantıya giriyorum çıkınca arayayım mı seni?” diyorum hızlı hızlı.

“Tamam, eve geçiyorum ben. İşin bitince bana gel” diyor.

“Tamam” diyorum telefonu kapatırken. Demir hastane-nin acil servisinin önünde durduruyor arabayı.

“Geleyim mi hocam ben de?” diyor.

“Gelme arabada bekle beni” diyorum acile koştururken.

Hastaneden çıkıp Demir’i arıyorum. Telefonu açıyor. “Hocam aşağıdaki büfenin oradayım” diyor. Arabayı bulmak için büfeye doğru yürüyorum. Demir arabayı park etmiş tost yiyor.

“Allah’ım koyun can derdinde Demir çift kaşarlı” diyorum söylene söylene.

“Hocam kırmış mısınız?” diyor son lokmasını ağzına tı-kıştırırken.

“Yok, incinmiş” diyorum.

Telefonumu çıkarıp navigasyona Oğuzhan’ın ev adresini yazıyorum. Adres tarifini açıp Demir’e veriyorum.

“Beni buraya bırak” diyorum.

Arabaya biniyorum. Kemerimi bağlıyorum. Demir de ge-lip arabayı çalıştırıyor. “Nereye gidiyoruz hocam? Kimin evi burası?” diyor.

“Demir benim asabımı bozma çocuğum. Sana ne evla-dım?” diyorum.

“Hocam ben sizin her şeyinizi bilirim niye söylemiyor-sunuz?” diyor.

“Bir şeyimi de bilme Demir. Oğuzhan’ın evi” diyorum gü-lerek.

“Tanıştırırsanıza hocam bizi, ajansa geldiğinde ben dışarıdaydım. Çok seviyorum ben Oğuzhan abiyi” diyor.

“Tanışırısın oğlum çarşamba günü sette. Şu gün bir bit-sin gözünü seveyim” diyorum.

Kafamı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Ne biçim gündü hakikaten bugün ya?

Siteye girince “Demir şu reçetedeki ilaçları alsana sitenin eczanesinden, şu restorandan da su al, ağrı kesici içeceğim ölüyorum ağrıdan” diyorum çantamdan çıkarıp uzatıyorum reçete kodunu. Kimliğimi de veriyorum. Demir arabayı eczanenin önüne park edip arabadan iniyor. Ben de peşi sıra arabadan inip beklemeye başlıyorum.

Demir gelip suyu ve ilaç poşetini bana uzatıyor. Poşetten ağrı kesici çıkarıp üç tane birden içiyorum.

“Hocam dokunmasın?” diyor Demir.

“Dokunsun ölüyorum Demir. Sen arabayı al git. Ben burada kalırım büyük ihtimalle. Beni ara haber ver olup bitenleri” diyorum.

“Hocam hakikaten kovacak mısınız Serdar Hoca’yı?” diyor.

“Sen ne zaman benim boşa sıkıttığımı gördün Demir?” diyorum.

“Ne bileyim hocam yılların hatırı var neticede” diyor.

“Yılların hatırı var dediğin adam bana kaliteli orospu dedi” diyorum gülerek.

“Ne dedi? Hocam şaka mı yapıyorsunuz?” diyor.

“Bak bakayım şaka mı yapıyorum?” diyorum elimi gösterip.

“Neyse hadi git sen, kimseye de bir şey söyleme” diyorum.

Demir arabaya binip gidiyor. Oğuzhan’ın evinin bloğuna doğru yürüyorum. Hava niye böyle tuhaf ya? Sabah yazlıkta hava nasıldı, gel şimdi İstanbul’a bak. Kendimi darlaya darlaya binaya giriyorum. *Öf, kendi kendimi depresyona soktum hayırlı olsun.* Asansöre binip Oğuzhan’ın dairesine çıkıp kapıyı çalıyorum.

Ahmet kapıyı açıyor. Beni görünce “Yenge ne oldu sana?” diyerek şaşırmayla böğürme arası bir ses çıkarıyor.

“Ne olmuş yengene?” diyerek yakınlaşan Oğuzhan’ın sesi geliyor arkadan.

“Yengemin eli kırılmış abi” diye bağılıyor içeri doğru.

“Ne diyorsun oğlum sen?” diyen Oğuzhan, Ahmet’i omzundan tutup geriye çekiyor.

“Başak iyi misin? Eline ne oldu?” diyor Oğuzhan bir yüzüme bir elime bakıyor.

“İncindi bir şey yok. Allah aşkına ben bir içeri girebilir miyim?” diye sızlanıyorum.

“Geç” diyor kenara çekilip.

İçeriye giriyorum. Arkamdan geliyorlar. Salon yine mahşer yeri gibi, Oğuzhan’ın bütün ekibi salonda oturuyor. *Bu ev bir gün boş olmayacak mı yarabbi?* Ağrı kesici yüzünden öyle bir sersemleştim ki bayıldım bayılacağım. Yürürken yalpallıyorum. Oğuzhan gelip belimden yakalıyor.

“İyi misin hayatım? Anlat bakayım ne oldu? Kaza falan mı yaptın?” diyor.

“Oğuzhan benim biraz uyumam lazım uyanınca anlatırım olur mu? Üç tane ağrı kesici içtim kafam iyi” diyorum.

“Tamam, çıkarayım ben seni yukarıya” diyor merdivenin başına gelince.

“Ben çıkarım sen çocuklarla ilgilen” diyorum.

Merdivenin tırabzanından tutunarak güç bela merdivenleri tırmanıyorum. Çantamı ve ceketimi çıkarıp koltuğa bırakıyorum. Yatağa doğru yürüyünce yatağın üzerindeki gül buketini görüyorum, aralarında başak dalları olan beyaz yediveren güllerinden bir buket. Yatağın üzerine oturup buketi alıp kokluyorum. Kokusu aklımı başımdan alıyor. Bukete sarılıp yatağa uzanıyorum. Gözlerim kapanıyor.

“Başak” diye usulca sesleniyor Oğuzhan. Gözlerimi aralayıp yüzüne bakıyorum. “Uyuyan güzel misin sen? Tipe bak sarılmış bukete uyumuş” diyor. Gülümsüyorum.

“Çok güzeller teşekkür ederim” diyorum. Sonra aklıma bir şey geliyor. Gülmeye başlıyorum.

“İlaçların etkisi geçmedi galiba” diyor yüzümü okşayıp.

“Geçti. Geçti de ben pek çiçek, çikolata, kırmızı kalpler kadını değilim biliyorsun. Bana bir daha çiçek alırsan canlı çiçek al. Bakarım, beslerim, büyütürüm. Üzülüyorum dalından kopmuş çiçekleri görünce ben. Bir de böyle gül buketlerini görünce içimden yapraklarını yemek geliyor. Bak-sana gazeteye sarılmış marul gibi duruyor” diyorum buketi göstererek. Gülüyör.

“Anlat bakalım ne oldu eline?” diyor.

Hatırlatınca içim daralıyor. Doğrulup çiçeklerimi başucumuzdaki komodine bırakıyorum. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp bağdaş kuruyorum. Oğuzhan da doğrulup oturuyor.

“Yemin ederim ne tepki vereceğini bilmediğim için korkuyorum” diyorum.

“Başak ben daha fazla kafamda kurmadan söyler misin?” diyor.

“Tek nefeste söyleyeceğim ama fazla delirme olur mu? Verilecek en büyük tepkiyi ben verdim zaten” diyorum. *“Birini delirtmek istemiyorsan fazla delirme denmez Başak. Ne diyorsun Başak? Haplı beynine ben senin. Yüzüme bakıyor dik dik.”*

“Ajanstakiler sevgili olduğumuzu öğrenmişler. Serdar da öğrenmiş. Geldi salak salak konuştu. Ben de burnunu kırdım. Sonra da işten kovdum” diyorum.

“Ne dedi salak salak konuşurken?” diyor.

“Boş ver” diyorum.

“Başak sana beş saniye veriyorum. Söylemezsen kalkıp gider ben de kafasını kırarım” diyor.

“Orospu dedi” diyorum. Derin bir nefes alıyor, ofluyor. Kaşı gözü seğiriyor.

“İnşallah bir gün bir yerde karşıma çıkmaz o yavşak. O kadar söylüyorum” diyor yataktan kalkıp. Merdivenlerden iniyor.

“Reklam çekimine gelecek. Nereye gidiyorsun Oğuzhan?” diyorum.

“Sigara içeceğim, niye geliyor reklam çekimine? Gelme-sin çekime falan” diyor.

Yataktan kalkıp peşinden gidiyorum. Koltuğa oturup sigarasını yakıyor. Ben de gidip yanına oturuyorum. Sigarayı içmiyor yiyor adeta.

“Prodüksiyonu o ayarladı” diyorum.

“Ben biliyordum bunun böyle olacağını. İçime doğuyordu benim bir yerden patlayacak bu pezevenk diyordum. Bugüne denk gelmesi de şahane oldu gerçekten. Ah yavrum ya şu elinin hâline bak, ağrıyor mu?” diyor dönüp elimi avuçlarının arasına alıyor.

“Biraz, ilaçlar iyi geldi. Ne var ki bugün, bir yere mi gidecektik?” diyorum.

“Gidip bir şey de yapamıyorum. Dikilsem karşısına bana diyecek sen kimsin?” diyor.

Koltuktan kalkıp TV ünitesine gidiyor. Çekmeceden bir kutu alıp yanına oturuyor. Elindeki kutuyu bana uzatıyor. Yüzüne bakıyorum. En sevdiğim gülüşü var yüzünde, bakışlarına yansıyor. Elindeki kutuyu alıp açıyorum. Kutunun içinde çok güzel birbirine kavuşan iki başak dalı şeklinde bir yüzük var. Aklım sabahki konuşmamıza gidiyor. Bir şey söyleyemiyorum. *Nereden çıktı şimdi bu yüzük? O konuşmaların üzerine evlilik teklif etmez herhâlde, yani, inşallah. Kafam durdu. Komşular! Yetişin! Bir erkek sevgilisine bir yüzük hediye ediyorsa bunun evlilik teklifi olmama ihtimali yüzde kaçtır? Milyonda bir mi? Sevgilim bu kadar güzel evlenme teklif etmeyi nereden öğrendi?*

“Başak bir şey söyle kalp krizi geçiriyorum burada” diyor. Ben de.

“Çok güzel teşekkür ederim” diyorum salak salak. Gülerek yüzüme bakıyor.

“Tamam, sen kaşındın” diyor. Dönüp pat diye diz çöküyor koltuğun önünde. Elimden kutuyu alıp içinden yüzüğü çıkarıyor.

“Yapma” diye inliyorum. *Yapacak, vallahi yapıyor.* Yüreğim ağzıma geliyor. Kalbimin sesinden Oğuzhan’a odaklanamıyorum.

“Benimle evlenir misin?” diyor gözümün içine bakıp.

Zaman duruyor. Hayatımın aşkı dizlerinin üzerine çökmüş bana evlilik teklifi ediyor. Ben donup kalıyorum. Kafam çalışmıyor. Galiba öldüm.

“Oğuzhan emin misin?” diyorum. Gülüyor.

“Evet, evlenirim” diyorum usulca.

Yüzüğü sağ elime takıyor. Yüzük elime tam oturuyor. Uzanıp dudağından öpüyorum.

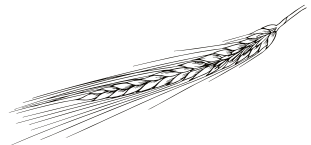

Hayat dönüm noktalarında verdiğimiz tepkilerin sonuçlarıdır. Bazen bir soruya verdiğiniz cevap bütün hayatınızı kökünden değiştirir. Bazen bazı sorulara cevap veremeyiz. Dilimiz tutulur. Ağzımızı açıp bir kelime edemeyiz. O veremediğimiz cevap bir ömür boyu sürecektir bir pişmanlığa sebep olabilir. Ve bazen sırf sonradan pişman olmamak için içimizden gelmeyen cevaplar veririz bazı sorulara. Aklımızdaki soru işaretlerini göz ardı ederek. Oysa soru işaretleri bizim emniyetimiz için oradalar. Soru işareti belirdiği anda insan cevabını nokta ile bitirmelidir virgül ile değil. Sonuçta şiir yazmıyoruz.

Bunlar mantıklı yanının cümleleri.

Dilimden ne döküldü peki?

Evet, evlenirim...

Öpüşürken kapı çalıyor. Oğuzhan yerden doğrulup kapıyı açmaya gidiyor. Arkasından bakıyorum. Kapıyı açıyor. Rezan ve Mert içeriye giriyorlar. Ellerinde pastane poşetleri var.

“Evdedir bunlar uğrayalım dedik” diyor Rezan içeri girerken.

“İyi yaptınız, hoş geldiniz” diyorum kalkıp Rezan’ın yanına giderken. Ev, ev değil yolgeçen hanı zaten.

“Başak senin eline ne oldu?” diyor Rezan elime bakıp.

“Gel sen kahve yap, ben anlatayım” diyorum mutfağa doğru yürürken. Gerisin geriye dönüp Oğuzhan’a sesleniyorum “Hayatım size çay yapıyorum” diyorum.

“Yap kurban olduğum” diyor.

Mutfakta uğraşan Rezan’a “Çay da koy” diyorum. Pastane poşetinden aldıklarını çıkarıyorum. Dolaptan iki tane

tabak alıp kutudaki kurabiyeleri tabaklara bölüyorum. Rezan yan gözle ellerime bakıyor.

“Eline ne olduğunu biliyorum. Ajansta olanları öğrendim ben Demir’den o yüzden geldim. Seni mutfağa çekmek için öyle söyledim. Bir tane de benim için çaksaydın o Serdar’ın ağzının ortasına. Yüzüğün güzelmiş nereden aldın, ben de alayım” diyor. Gülüyorum.

“Alyans bu, evleniyoruz biz” diyorum.

Elindeki bardağı tezgâha düşürüyor. Koştura koştura salona gidiyor. Arkasından gidiyorum.

“Aşkım evleniyor bunlar” diyor Mert’in yanına varıp.

“Hadi be, doğru mu kardeşim?” diyor Mert, Oğuzhan’a. Oğuzhan kafasını sallıyor. Rezan gidip Oğuzhan’ın ellerini tutuyor. Oğuzhan şaşırıyor.

“Eee bunda yüzük yok Başak” diyor Rezan.

“Evlilik teklifinin üzerine geldiğin için olabilir mi istenmeyen ot?” diyorum koltukta Oğuzhan’ın yanına oturup.

“Ben sana gitmeden arayalım dedim Rezan” diyor Mert.

“Kız kardeşimi randevu ile mi göreceğim ben?” diye çemkiliyor koltuğa otururken. “Zaten eve uğradığın da yok” diyor.

“Uğradım bugün okula gitmeden önce eve” diyorum.

“Eee ne zaman yüzük alıyoruz sana Oğuzhan?” diyor Rezan.

“Küçük şeytan sen ne karşıyorsun bizim işimize?” diyor Oğuzhan.

“Aaa bu yüzük takmak istemiyor Başak, neden?” diyor Rezan yalandan büyüte büyüte.

“Ben öyle bir şey dedim mi Başak?” diyor Oğuzhan bana bakıp. Rezan ile göz göze geliyoruz. Kahkahayı basıyoruz.

“Pislik yapma Rezan. Rahat bırak sevgilimi. Hayatım sen istersen ben yüzük takarım. Sen ister tak istersen takma ben sallamam öyle şeyleri. Hem zaten takmasan daha iyi olur. Ortam bir değişti. Evlenilecek erkek olarak görüp daha çok kadın atlıyor alyansı görünce” diyorum.

“Kardeşim cingözlerin eline düştük ne bok yiyeceğiz biz?” diyor Oğuzhan gülerек. Rezan mutfağa gidip çayları getiriyor.

“Allah’ım dünyada ne kadar mantıklı kadınlar var ya, keşke herkes senin kadar mantıklı olsa Başak, değil mi Rezan?” diyor Mert.

“Rezan ve mantık. Sen sevgilini hiç tanıyamamışsın” diyorum gülerек. Sehpadaki telefonum çalıyor. Uzanıp alıyorum. Alparslan Hoca arıyor.

“Efendim hocam?” diyorum telefonu açıp.

“Başak neredesin kızım?” diyor Alparslan Hoca. Rezan bacağımı dürtüyor. Hoparlörü aç diye işaret ediyor. Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp hoparlörü açıp telefonu sehpa-ya bırakıyorum.

“Rezan ile dışarıdayız hocam ama müsaitim buyurun” diyorum.

“Şimdi sen o sinirle Serdar’a siktiri çektin de bu çocuğun tazminatı ne kadar ediyor senin haberin var mı? Yetmiş bin lira Başak, yetmiş. Tazminatını vermezsek bir de patronum burnumu kırdı derse nasıl bir dava gelir karşımıza farkında mısın?” diyor. Şişiyorum.

“Hocam sadede gelir misiniz? Ne söylemek istiyorsanız dümdüz söyleyin. Uzatmak istemiyorum bu muhabbeti” diyorum.

“Kızım çocuk değilsiniz ikiniz de saçmalama gel bir orta yolunu bulalım” diyor.

“Ortası yok hocam bu mevzunun. Karşıma geçip gözümün içine baka baka bana orospu diyen adam benim etrafımda veya ekibimde barınamaz” diyorum.

“Ne? Ne dedi?” diyor Alparslan Hoca.

“Sen ne biçim bir orospuymuşsun da ben anlamamışım. Bu kadar kaliteli bir orospu olduğunu bilmiyordum, gözüm yeni açıldı dedi” diyorum dümdüz.

Oğuzhan elindeki fincanı sehpayaya vuruyor. Sinirli sinirli sakallarını düzeltiyor. Bacağını okşuyorum sakın olması için.

“Başak sen ciddi misin? Ben sizi hâlâ birlikteyiniz zannediyorum. Ben o yüzden köpürdüm kızım Oğuzhan ile seni duyduğum zaman. İkisini bir arada idare ediyorsun sandım ben. Bana, daha pazartesi gecesi Başak benim koynumdaydı ne ara gitti başkasını buldu dedi” diyor Alparslan Hoca.

“Ne dedi?” diye ciyaklıyorum.

“Boş ver kızım, sakın ol” diyor Alparslan Hoca.

“Hocam ne dedi?” diye bağıriyorum.

“Pazartesi gecesi sen Serdar’ın evine gitmişsin, yemek yemişsiniz, içmişsiniz, takılmışsınız işte kızım, ne anlatayım ben sana daha. Anlattı ne yaptıysanız” diyor. Kan bey-nime sıçırıyor.

“Ben şahsi hesabımdan yollayacağım onun parasını ama ona da bu dünyayı dar edeceğim siz karışmayın hocam artık bu mevzuya” diyorum.

“Başak delirme kızım sakın ol biraz” diyor Alparslan Hoca.

Gözüm Oğuzhan'ın yanında oturan Mert'e kayıyor. Oğuzhan'ın arkadaşının yanında ben bu imayı cevapsız bırakamam.

“Oğuzhan ile tanıştığımız geceyi hatırlıyorsunuz değil mi hocam? Siz de oradaydınız hani? O geceden beri Oğuzhan ile bir geceyi bile ayrı geçirmedi. Ha bir geceyi ayrı geçirdik onda da Rezan vardı evde. O da bu pazartesi değildi” diyorum. Telefonu Alparslan Hoca'nın yüzüne kapıyorum. Derin derin nefes alıyorum. *Sabır Başak, sakin ol! Sakin ol kızım!*

“Başak sakin ol” diyor Oğuzhan.

“Başak sakin ol değmez yüz göz olmaya” diyor Rezan.

“Bana bir müdahale etmeyin” diyorum. Elim ayağım titriyor. Sinirim geçmiyor. Delireceğim. Sakinleşemiyorum. Serdar'ı arayıp telefonu hoparlöre verip sehpanın üzerine bırakıyorum. Rezan bir ekrana bir bana bakıyor.

“İyi geceler, özür mü dileyeceksin bir tanem?” diye açıyor telefonu. Kahkaha atıyorum sinirimden. Allah, gel, bana bunlarla gel Serdar. İyice bitir kendini.

“Bir şey soracağım ben sana Serdar, onun için aradım” diyorum sakince.

“Söyle güzelim” diyor.

“Başlarım güzelinden de senden de. Sen benim şerefimi haysiyetimi ağzına alıp benim baba saydığım adama gidip nasıl yalan yanlış konuşursun? Sen kimsin? Ne cesaretle, kime güvenerek karşıma bu şekilde geliyorsun sen benim?” diyorum.

Araya giriyor, “Başak bir saniye beni dinler misin? Ne duyduysan yalan. Yok öyle bir şey, dinle beni. Sen bilmiyor musun benim sana olan sevgimi?” diyor.

“Ben seni on yıldır dinliyorum Serdar. Ben senin yalanlarını dinlemeyi çok seviyorum bilirsin. Şimdi sen aç kulağını da iyi dinle. Senin benim kim olduğumu hatırlama zamanın geldi. Seni işe aldım, iş öğrettim. Hayatıma aldım, hayatı öğrettim. Sevgilim dedim, nişanlım dedim, aldım seni bir tahta oturttum, piyasanın kralı oldun. Öz babanın yapamadığını yaptım seni adam ettim. Hepsi için senden tek bir şey istedim, benim seni saydığımın çeyreği kadar beni saymanı. Ama sen beni yedi düvele rezil ettin. Ha sana bu cüreti de ben verdim yine sen haklısın. Artık yeter. Sana benim hakkım helal olsun Serdar. Helal olsun. Sana benim hakkım helal olsun. Tazminatını yolluyorum. Karşıma çıkma bir daha. Bence kendine iş kur. Ha sana bu piyasada ekmek yedirir miyim? Yedirmem. Sana işveren olursa bu piyasadan siler miyim? Kazıya kazıya silerim. Ben sana verdiğim parayı burnundan fitil fitil getireceğim sen hiç merak etme. Ben sana verdiğim parayı üç ayda kazanırım da sen kimi kaybettin otur bir düşün. Hadi kal selamete. Selamete geçirdiğin son günlerin de tadını çıkar. Paranı da idareli harca kapımda seni görmek istemiyorum” diyerek telefonu alıp kapatıyorum.

“İyi misin?” diyor Rezan.

“Bunca yıl sonra bana yaptığı harekete bak. Ayrıldığı-mızda atacaktım ben bunu işten iyi niyetime sıçayım” diyorum koltukta aşağı doğru kayarken.

“Yine iyi tuttun kendini. Tebrik ederim. Oğuzhan seni sakinleştirmiş. Üç ay önce olsaydı çarşı pazar karıştırdı Başak” diyor Rezan.

“Bu mu sakin hâli?” diyor Oğuzhan.

“Sen tanıımıyorsun bunu daha. Biri Başak’a orospu diyecek, gidip hakkında abuk sabuk konuşacak ve Başak

burada oturup telefonda iki laf söyleyip susacak. Ayy var ya evire çevire döverdi” diyor Rezan.

“Yaşlandım be, yaşlandırdı bu hayat beni. Ama sağlam vurdum, ameliyatsız düzelmez o burun” diyorum gülerек.

“Eline sağlık ahretlik” diyor.

“Cingöz demiştim lafımı geri alıyorum, melek görünüm-lü şeytan bunlar” diyor Oğuzhan, Mert’e bakıp.

“Melek görünümlü şeytan neymiş izleyin de görün şim-di” diyorum.

Telefonumu alıp ezbere bildiğim bir numarayı arıyorum. İkinci çalışta açılıyor telefon. Hoparlöre alıp masaya bırakı-yorum.

“Başak Hanım siz bizi arar mıydınız hayırdır?” diyor.

“Aramaz mıyım amca? Ayıp ediyorsun. Piyasayı biliyor-sun, curcuna ortalık. En kısa zamanda Edirne’ye gidip lo-kumlarını da alıp öyle geleceğim sana Kemal amca. Benim senden bir ricam var” diyorum.

“Emret gülüm” diyor.

“Estağfurullah, Serdar bizim ajanstan ayrıldı amca” di-yorum.

“Üzdü mü seni kızım?” diyor.

“Onun gücü yetmez beni üzme, canımı sıktı” diyorum.

“Eyvallah kızım ben anladım anlayacağımı, bekliyorum lokumlarımı. Getirince bir de Türk kahvesi yapar mısın bana?” diyor.

“Yaparım kahve senin köpeğin olsun. Kek yapayım mı sana hem de neyli istersen?” diyorum.

“Deme be! Portakallı ikolatalı bir kek yapıyordun sen. Ondan yapıp yolla bana” diyor. Göluyorum.

“Yapıp yollarım Demir’le. O beğendiğın senaryomu da yolluyorum sana. Ne istiyorsan yap” diyorum.

“Valla mı kız? Film senaryosunu mu yolluyorsun?”

“Evet, yazın okuduğın senaryoyu yolluyorum. Bekle iki dakıkaya mailinde. Beni karıştırma, senarist olarak kimi istiyorsan yaz üstüne, kimi istiyorsan da oynat senindir” diyorum.

“Senaryonun parasını yollarım Demir’le bal gözlüm, olmaz öyle. Sonuçta üç saatini harcıyorsun yazmak için, kıyamam bal gözlerine” diyor gülerek.

“Üç saat mi? Resmen hakaret, bir saatte yazdığım filmle rin var” diyorum gülerek.

“Eşek sıpası bir de dalga geçiyor benimle. Neyse. Serdar işi bende sen rahat ol” diyor.

“Teşekkürler amca. Görüşürüz Allah’a emanet ol” diyorum.

“Görüşürüz sarı şekerim” diyor. Telefonu kapatıyorum. Telefonumdan bahsettiğım senaryoyu bulup yolluyorum.

“Bu Kemal, yapımcı Kemal Kutoğlu mu? Sesini benzetim” diyor Mert.

“Ta kendisi” diyorum.

“Mafya kızım adam. Sen nereden tanıyorsun?” diyor Mert.

“Akıllı ol akıllı. Aklını alırım, arkadaşşıma da iyi davran” diyorum Mert’in dizine vurup. Rezan gülüyor.

“Dalga geçiyor seninle. Kemal amcanın yanında büyü-
dük biz. Babasının yakın arkadaşıydı. Ayrıca o ayıla bayıla
izlediğiniz filmleri var ya onların çoğunu Başak yazdı” di-
yor Rezan.

“Hadi be, manyak mısın niye adını yazdırmıyorsun film-
lere?” diyor Mert.

“Benim derdim yazmak, tanınmak değil. Beni tanıyan
zaten tanıyor” diyorum.

“Ya Oğuz bir şeyler içsek yok mu evde kafamız dağılsın?
Manyak etti bu deliler beni” diyor Mert.

“Beni de kardeşim, beni de. İçelim hakikaten biz. Viski
var votka var ne istiyorsun?” diyor Oğuzhan koltuktan kal-
karken.

“Votka açalım abi” diyor Mert. Mert kalkıp mutfığa gidi-
yor Oğuzhan ile.

“Kızlar siz de istiyor musunuz?” diyor Oğuzhan.

“Başak içelim mi biz de?” diyor Rezan.

“Olur. O değil de ben hâlâ kahvaltı ile duruyorum Oğuz-
han öleceğim ben açlıktan” diyorum. Koltuktan kalkıp
mutfığa gidiyorum. Buzdolabını açıyorum. Buzdolabı boş.
Fare düşse kafası kırılır.

“Ay bekâr erkek evi hiç sevmem” diyorum buzdolabını
kapatıp.

“Doldurun hanımefendi ne diye alıyorum ben seni” di-
yor yanıma gelip sarılarak.

“Bana ne, benim evim mi burası? Yani en azından henüz
değil diye düşünüyorum” diyorum.

“Evet, adımını attığın ilk günden beri senin evin,
ne söyleyelim? Ne yersin?” diyor. İçim gidiyor. Uzanıp

dudağından öpüyorum. Zaten hissettiğim bir şeyi onun da onaylaması beni mutlu ediyor. Onun yanında kendimi evimde hissediyorum, bu evde kendimi evimde hissediyorum. Büyüdüğüm evden sonra ilk defa başka bir evde kendimi yuvamda hissediyorum.

“Pizza söyle, lahmacun söyle ne bileyim bir şey söyle, tavuk dışında her şeyi yerim” diyorum. Mert iki tane votka bardağını bana uzatıyor. Oğuzhan’ın kollarından ayrılıp bardakları alıp salona Rezan’ın yanına dönüyorum. Bardakları sehpaye bırakıp yanına oturuyorum. Oğuzhan ve Mert de bardaklarını alıp geliyorlar. Mert, Oğuzhan’ın gitarlarından birini alıp koltuğa oturuyor.

“Tıngırdatalım mı bir şeyler?” diyor Mert.

“Sen çal Başak söylesin” diyor Rezan.

“Senin sesin güzel mi kız?” diyor Oğuzhan.

“Sen hiç duymadın mı bunu şarkı söylerken? Yuh! Ses tonundan belli olmuyor mu? Melek gibi sesi var bunun. Söyleyeceksin Başak farz oldu” diyor kolumu sarsıp.

“Rezan hiç havamda değilim, darlama beni” diyorum votkamdan bir yudum alıp sehpaye bırakıyorum. Rezan bardağı alıp burnumun dibine sokuyor.

“Dik şunu bakayım keyfin yerine gelsin sonra da şarkı söyle bize” diyor. Bardağı alıp yarıya kadar içiyorum.

“Ne söyleyeceksin Başak?” diyor Mert.

“Bilmem, sen çal ben biliyorsam devamını getiririm” diyorum.

“Aaa Başak piyano var, çalsana. Başak’ın babası piyanisti, Başak da çok güzel piyano çalar” diyor Rezan.

“Karar ver Rezan, şarkı mı söyleyeyim, piyano mu çalayım? Ayrıca çalamam elimin hâline bak” diyorum dizine vurup elimdeki sargıyı gösteriyorum.

“Bir şey olmaz ya tek elle bile çalarsın sen” diyor.

“Çalsana, ben evindeki piyanoyu dekor sanmıştım çok eski” diyor Oğuzhan. Gözümün içine bakıyor. Ben seni kıramam ki.

“Evet, babamın piyanosu, çok eski. Sen istiyorsan çalarım” diyorum kalkıp piyanoya doğru yürürken. Bir yandan da elimdeki bandajı açıyorum.

“Ne çalayım Rezan? Büyük performans beklemeyin dijital piyano bu, benden sağlam bir performans isteyenlere bir gün kendi piyanomda çalarım” diyorum tabureye otururken. Piyanonun kapağını kaldırıp bir iki notaya basıyorum.

“Senin en çok sevdiğin neydi? Onu çal” diyor Rezan.

Omuzlarımı esnetip en sevdiğim parçaya giriş yapıyorum. Beethoven’ın Ay Işığı Sonatı’nın birinci bölümünün notaları yankılanıyor evde. Kendimi notaların akışına bırakıyorum. Uzun zaman oldu piyano çalmayalı. Ne zaman piyano çalsam babamın hatırası belirir gözümün önünde. Herkes bana piyano çalmayı babamın öğrettiğini sanıyor. Hayır. O hiçbir zaman benim piyano çalmamı istemedi. Sanatçı olmamı istemeyen bir yanı vardı. Müzisyen olarak bize varlıklı bir hayat sunamıyordu. O yüzden benim piyano çalmamı hiç istemedi. Gizli saklı, kenarda köşede onu seyrederek öğrendim ben piyano çalmayı. Nota defterlerine bakıp hangi notalarda hangi tuşlara bastığını ezberledim gizliden gizliye çünkü okumayı bilmiyordum. Hafızamın bu kadar kuvvetli olmasının sebebi büyük ihtimalle nota ve tuşları ezberden hatırlama çabam. Annem bile babam öldükten sonra

öğrendi benim piyano çalabildiğimi. Ne zaman piyanonun başına otursam babamın ellerinin sıcaklığını hissedirim tuşların üzerinde. Oda onun kokusuyla dolar. Onu çok öz-lüyorum. Sesini, söylediği şarkıları özlüyorum. Parmakla-rım piyanonun üzerinde dans ederken babamın sesi geliyor kulaklarıma. Sonrasında Oğuzhan'ın sesi geliyor. Babamın sesi, Oğuzhan'ın sesi. Birbirlerine karışıyorlar. Çok benzi-yorlar. Onu ilk defa şarkı söylerken duyduğum anda nasıl felç inmiş gibi kalakaldığımı hatırlıyorum. Babamın sesini o kadar uzun zamandır duymuyorum ki yeni fark ediyorum seslerinin ne kadar benzediğini. Annemle babamın şarkısı çalıyor kulaklarımda. Parmaklarım tuşların üzerinde devi-nip Ayışığı Sonatı'ndan annemle babamın şarkısına kayıyor, “Her Şey Seninle Güzel” Notalar akarken dönüp Oğuzhan'a bakıyorum. Gözünün içine dikiyorum gözlerimi. Şarkının sözleri dudaklarımdan dökülüyor.

Son notalara bastıktan sonra gözlerimi gözlerinden ayı-rıp piyanoya dönüyorum. Mert arkamdan gitarla başka bir parçaya giriyor. Piyanonun kapağını kapatıp piyanonun başından kalkıyorum. İyi değilim. Ruh hâlîm hiç iyi değil. Adımlarım beni üst kata yönlendiriyor. Merdivenleri zıpla-ya zıplaya çıkıp banyoya giriyorum. Aynaya bakıp babamın gözlerini kendi gözlerimde görünce bin parçaya bölünüyor zihnim aynanın karşısında. Babamın yokluğunu doldur-mak için yırttığım yıllar geliyor gözümün önüne. Küçük bir mahallede başlarında erkek olmadan bir başına kalmış bir ailenin tek dayanağı oldum yıllarca. Ama benim daya-nacak gücüm kalmamış artık. Hayatımda ilk defa kendimi bırakmak istiyorum. Kendi kendime kalkmak istemiyorum artık düştüğümde.

“Hayatım” diyor Oğuzhan.

Aynadan yüzüne bakıyorum. Geldiğini fark etmedim. Yanıma gelip arkamdan sarılıyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum.

“İyi misin?” diyor usulca kulağıma.

Ağlamamak için sıkıyorum kendimi. Ağladığımı göstermeyi sevmem. Zayıf yanlarımı ortaya koymaktan korkarım. Çok güçlü taklidi yapmayı da iyi beceririm. Kucağının sıcaklığı içimdeki buzdağlarını çözüyor. Dönüp boynuna sarılıyorum.

“Oğuzhan, ben babamı çok özledim” diyorum.

Kollarının arasına, boynunun kokusuna sığıyorum. Artık bu hayatta sığınabileceğim tek yer onun kollarının arası bunu biliyorum. Yine de çocuk gibi ağlamak koyuyor bana. Ağlayamıyorum. İçimdeki cam kırıkları ufalanıp kum fırtınasına dönüşüyor. Nefesimi kesiyor. Soluk alamaz hale geliyorum. Çıkmam lazım bu fırtınadan. Ağlayabilsem belki sağ salım çıkacağım bu girdaptan ama ağlayamıyorum. *Öyle boşaltamıyorsan sinirini bunun başka yolları da var. Bazen aşkla değil yasla sevişirsin.* Şehvet örter bazen acıları. Başımı boynundan kaldırıp dudaklarına yapışıyorum. Şaşıyor. Bana nefes olsun istiyorum. Geri çekilip gözünün içine bakıyorum.

“Dokun bana” diyorum.

“Rezan ile Mert aşağıda” diyor.

“Umurumda değil” diyorum yeniden dudaklarına uzanırken. Öpüşüme karşılık vermeden önce uzanıp banyonun kapısını kapatıyor. Dudakları dudaklarıma kapandığında beline uzanıp tişörtünü çıkarmaya çalışıyorum. Beni bırakıp ensesinden çekip çıkarıyor tişörtünü. Kıyafetlerimi çıkarıp lavabonun kenarına oturup bacaklarımı ayırıyorum.

Oğuzhan elini saçlarıma atıp tokamı çekiyor. Saçlarım memelerime dökülüyor. Belime sarılıyor. Bacaklarımı beline doluyorum. Memelerime öpücükler konduruyor.

Memelerimi okşarken “Gökten mi düştün yavrum sen ya, ben ne iyilik yaptım da sen nasip oldun bana vallahi bilmiyorum” diyor.

“Ben biblo değilim kırılmam Oğuzhan” diyorum.

Geri çekilip yüzüme bakıyor. Bana dokunduğunda her defasında kendini frenliyor. İncitmekten korkar gibi. Bana iyi geliyor gösterdiği hassasiyet, tapınır gibi aşkla sevişiyor benimle ama zihnimin bir yerinde aşkı kenara bırakıp beni hoyratça kullanmasını isteyen bir ben daha var. Ve biliyorum ki sınırları aşmasını istediğimde yakıp geçecek. Ben bu gece iflah olmam. İçimde yaktığı ateşi bedenimin her noktasında hissediyorum.

“Oğuzhan telefonun nerede?” diyorum.

Arka cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açıp bana veriyor. Rezan’ı arıyorum. Aşağıdan Rezan’ın telefonun sesi geliyor.

“Efendim?” diye açıyor telefonu.

“Rezan evden gidin” diyorum. Oğuzhan gülerek bana bakıyor.

“Başak sen misin?” diyor Rezan.

“Rezan evden gidin. Benim Oğuzhan ile baş başa kalmam lazım” diyorum sesim boğuklaşıyor. Telefonu kapatıp Oğuzhan’a geri veriyorum. Aşağıdan kapının kapanma sesi geliyor. Oğuzhan’ın gözünün içine bakıyorum.

“Bana dokunurken aşırı hassas yaklaştığının farkında mısın?” diyorum. Ne demek istiyorsan açık söyle der gibi

bakıyor. “Ben de sana kıyamıyorum ama sen kıy bana” diyorum.

Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. “Ne istiyorsunuz Başak Hanım?” diyor fısıldayarak.

Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. O bana böyle bakarken lal oluyorum. Binlerce kelimeyi binlerce farklı şekilde, farklı dillerde yazabilecek bir zihin erkeğine ne istediğini söylemekten çekiniyor. Kalbim çırpınıyor. Hadi Başak, parmağında yüzüğünü taşıyorsun söyle şu kelimeleri.

“Ben senin hanımın olmak istemiyorum. Ben senin orospun olmak istiyorum” diye fısıldıyorum.

Bakışı değişiyor. Gözlerinde bir kıvılcım görüyorum, bir deli yangın, cayır cayır yanan.

Sabah gözlerimi açtığımda doğrulup yanımda yatan Oğuzhan'ın yüzüne bakıyorum. Derin uykuda. Yüzündeki bütün kaslar gevşemiş. Yanağından öpmek için uzanıyorum bütün bedenim sızlıyor. Kendini tutma demek çok iyi bir fikirmiş gerçekten. Burnumu sakallarına sürüyorum. Burnum gıdıklanıyor. Oğuzhan elleme beni der gibi bir hareket yapıp sırtını dönüyor. İçimden rahatsız etmek geliyor ama dinlensin diye yataktan kalkıp giyinip salona iniyorum. Akşamdan kalma bardaklar ve tabaklar var sehpa. Tabakta kalan kurabiyelerden birini kemirerek ortalığı toparlamaya girişiyorum. Kurabiyeyi yemek dün sabah kahvaltıdan sonra hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor bana. Dün piyano falan derken yemek söylemeyi de unuttuk. Bir anda bütün enerjim tükeniyor. Hiçbir şeye hevesim kalmıyor. Beynimin içindeki savaşı susturmam gerek. Oğuzhan'ın kitaplığına

gidip okumadığım bir kitabı alıp balkona çıkıyorum. Hava buz gibi, içim titriyor balkona çıkınca. İçeriye geri dönüp kapıyı kapatıyorum. Koltuğa oturup kitap okumak istiyorum, oturamıyorum. Eyvah! Her yerim ayrı sancıyor. Yüz üstü uzanıyorum koltuğa. Kitabı açıp okumaya başlıyorum. Zihnimi kitaba odaklamaya çalışıyorum. Bir cümleyi beş kere okuyunca kendime sinirlenip kitabı kapatıp sehpaye bırakıyorum. Koltuğa sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum. En son ne zaman bu kadar çok sinirlendim hatırlamıyorum. Sanırım her sinir krizim bir öncekinden kuvvetli vuruyor. Hayata öfkeliyim. Bu öfkeyi genellikle kâğıtlara dökerim. Kâğıda döküldüğünde geçmeyecek kadar sinirlendiğimde öfkem kendime döner. Bir başkasından sinirimi çıkarmam veya etrafı kırıp dökmem. Serdar'a saydığım laflar geliyor aklıma oturduğum yerde kendi kendime utancımın koltuğa gömülüyorum. Söylediğim her şeyi hak etti evet ama ben bana yakışmayacak bir şey yaptım. Çenen çekilmesin Başak. Sana mı kaldı zaten anlamayacak bir adama ahlak dersi vermek? Hadi Rezan alışık manyaklıklarına Oğuzhan ve Mert'in yanında hiç olmadı bu. Yastığı yüzüme bastırıp nefesimi tutuyorum. *Öleyim ben. Öleyim cidden. Ayarsız Başak.*

“Başak ne yapıyorsun?” diyen Oğuzhan'ın sesini duyuyorum.

Yastığı yüzümden çekip etrafta Oğuzhan'ı arıyorum. Odasının tırabzanlarından bana bakıyor.

“İntihar etmeye çalışıyorum” diyorum gülererek.

“Sen bana lazımsın yapma öyle şeyler” diyor.

“İmza atana kadar vazgeçme şansın var bilgin olsun. Sonra, yok efendim ben bunu hanım sandım da aldım sapık çıktı bu, geri vereceğim falan kabul etmem” diyorum.

“Dün geceki sapıkla bir ömrü geçirebilirim sıkıntı yok. Hanım falan olma sen bir daha iyi böyle. O neydi kız?” diyor gülerek.

Dün geceyi hatırlayınca kanım yanaklarıma hücum ediyor. Yastığı geriye yüzüme bastırıyorum. Merdivenlerden indiğini duyuyorum.

“Her yerim ayrı acıyor, oturamıyorum” diyorum kıkırdarak. Yanıma gelip yastığı yüzümden çekiyor. Oturup du-dağımdan öpüyor. Kollarımı doluyorum boynuna. Gülüyor.

“Senin enerjin bitmedi mi daha?” diyor koluma vurup.

“Uyuduk ya” diyorum kıkırdarak. Kollarımı ayırıyorum boynundan.

“Bizim sonumuz kötü ben sana söyleyeyim. Her seferinde bir üst seviyeye çıkarıyorsun çıtaı, biz böyle gidersek futbol takımı kurarız” diyor sehpadan sigarasını alırken.

“Tövbe de” diyorum sıçrayıp çantama koşarken. Çantamdan doğum kontrol hapımı alıp mutfaktan su almaya gidiyorum. Arkamdan geliyor.

“Sen hap mı kullanıyorsun? Ben niye korunuyorum o zaman? Tanıştığımız günden beri prezervatife harcadığım paranın haddi hesabı yok” diyor gülerek.

“Kullanmıyorum. Yeni aldım başlayayım diye. Hatta ben gidip spiral falan mı taktırsam Oğuzhan?” diyorum.

“Hayır. Bırak içme, hap bütün dengi altüst edecek. Ben de korunmak istemiyorum artık. Bir şey olursa da evleneceğiz zaten biraz daha erken evleniriz olur biter” diyor. Yüzüne bakıyorum.

“Ay sen ciddisin! Korunmak istemiyorum derken, çocuk yapalım mı diyorsun?” diyorum.

“Ciddiyim. İçme, at şunu çöpe. Evet, çocuk yapalım” diyor.

Ağzım açık kalakalıyorum. Yüz ifademe gülüyor. Hapı göstere göstere çöpe atıyorum. Dönüp salona gidiyor.

Kahve makinesini çalıştırıp peşinden salona gidiyorum “Biraz daha birbirimizin tadını çıkaralım biz. Ben çocuk sevmiyorum. Yani seviyorum da uzaktan. Düşünsene her şeyine muhalefet bir bastı bacak geziyor etrafında sürekli. Burak imanımı iflahımı kesti büyürken” diyorum.

“Bir gün çocuğumuzun olmasını istiyor musun?” diyor koltuğa otururken.

“Eee illaki olacak bir gün” diyorum koltuğun sırtına dirseklerimi yaslayıp.

“Bir gün olacaksa, neden şimdi olmasın?” diyor.

“Olsun mu?” diyorum.

“Olsun. Daha fazla yaş almadan baba olmak istiyorum ben artık. İkimiz de hayatımızı rayına oturttuk. Bu raya artık minik vagonlar ekleyebiliriz bence” diyor.

“Tren örneği şahane oldu gerçekten. Ördek ailesi olmak istiyorum ben. Düşünsene önde biz arkamızda sarı sarı bebeler. Biz yürüyoruz onlar da debelene debelene geliyorlar arkamızdan. Yuvarlanıyorlar falan. Çok gülüyorum ben ördek yavrularına” diyorum gülerek.

“Bizden ördek sürüsü zor be boncuğum. Olsa olsa kurt sürüsü olur. Sen bizden çıkan bebelerin ördek kadar sakın olacağına inanıyor musun?” diyor gülerek.

“İnanmadım şimdi sen söyleyince. Çıkmaz haklısın” diyorum. *Ne ara ikna oldum çocuk yapmaya ben ya? Tövbeler olsun. Bu adamın isteyip yaptıramayacağı hiçbir şey yok bana. Sehpadan telefonumu alıp Demir’i arıyorum.*

“Efendim hocam?” diye açıyor telefonu.

“Demir arabam sende mi? Oğuzhan’ın evine gel. Sende vekâletim var değil mi?” diyorum.

“Var hocam” diyor.

“Bana yeni bir faturalı hat al, eski numaramı da kapatır. Bir de evime nasıl alışveriş yapıyorsan, ne alıyorsan aynı şekilde alışveriş yap buraya getir aç bırakıyor Oğuzhan abin beni. Hadi göreyim seni çabuk ol” diyorum gülerek.

“Tamam hocam” diyor telefonu kapatırken.

“Senin bütün çalışanların neden erkek Başak?” diyor Oğuzhan.

“Bu bir tespit mi kıskançlık krizinin ilk belirtileri mi?” diyorum gülerek.

“Tespit” diyor.

“Kadınlarla anlaşılamıyorum ben. Hem güzel hem başarılı olunca olay yarışa dönüyor. Çok çektim zamanında kadın asistanlardan. Erkek olunca hem gözünü hem aklını alıyorum konu kapanıyor” diyorum gülerek.

“Aldanma çocuksu masum yüzüne” diye şarkı mırıldanmaya başlıyor. Gülüyorum.

Mırıldanması bitince “Benim için gül başkaları için safi dikensin” diyor.

“Deli deliyi gördü mü sopayı saklıyorsa demek” diyorum yanına gidip kucağına tırmanıp. Sigarasının dumanını üfleyip belime sarılıyor. Alnımı alnına yaslayıp “Seni seviyorum” diye mırıldanıyorum.

“Sakın konuşup bozma bu anı” diyorum peşi sıra. Gülüyor.

“Gel film izleyelim” diyor sehpadaki kumandalara uzanıp.

“Sen izle ben kucağında oturacağım. Sen hâlâ film izleyebiliyor musun? Ben çok fazla takılıyorum teknik detaylara. Hem sen hazır mısın? Yarın sete giriyoruz aç şu senaryoyu az oku ya” diyorum.

“Kucağımdan insen okuyacağım da nefes aldırmiyorsun ki. Oğuzhan seviş benimle, Oğuzhan dokun bana, Oğuzhan aşağı, Oğuzhan yukarı” diyor. Kucağından kalkıyorum.

“Daha da yanaşırsam ben sana, ben seni koşturamaz mıyım peşimde? Kahve içiyor musun?” diyorum kucağından kalkıp.

“İçerim” diyor gülerek.

Mutfağa gidip bardaklara kahve koyuyorum. Buzdolabını açıyorum süt almak için. Süt de yok. Nasıl içeceğim ben bu kahveyi? İçmekten vazgeçip Oğuzhan’a kahvesini götürüyorum. Televizyonu açıp izlemeye başlıyor. Sehpaya bıraktığım kitabı alıp yanına oturuyorum.

“Senin ekip nerede Oğuzhan?” diyorum.

“Gelirler birazdan, sen niye işe gitmedin?” diyor.

“İşi kendime getiriyorum, dersim yok zaten. Bir de bugün ajansa gidersem Serdar ile burun buruna gelirim. Camı çerçeveyi tepesine indiririm. Ben niye eve gitmiyorum ya? Ben bir eve gideyim artık bu ne? Yerleştim iyice buraya gideyim de sen de biraz beni özle” diyorum.

“Ben seni yanımdayken de özlüyorum çok uzaklaşmana gerek yok” diyor televizyondan gözünü ayırmadan.

“Yemezler gülüm. Ben ne dedim sana, seni peşimde koşturacağım dedim mi demedim mi?” diyorum.

Yan yan yüzüme bakıyor. Okuduğum kitaba odaklanıyorum. Zaman, mekân, benlik algım okuduğum kitaba odaklandıkça kayboluyor. Kitabın içinde buluyorum kendimi.

Evin kapısı çalıyor. Elimde kitapla koltuktan kalkıp tın tın kapıya gidiyorum. Kapıyı açıyorum. Göz ucuyla bakıyorum, Demir. Tuğba'yı da getirmiş.

“Hoş geldiniz çocuklar geçin” diyorum kitaptan kafamı kaldırmadan.

“Hoş bulduk hocam ne okuyorsunuz?” diyor Tuğba.

Kitabı kaldırıp yüzüme tutuyorum okurken. Ellerinde poşetlerle içeriye giriyorlar. Okuduğum sayfanın sonuna gelince kaldığım sayfaya bakıp kitabı kapatıyorum. İçeriye girerken Demir, Tuğba'ya “Tuğba Başak Hocamıza sormaman gereken iki soru var. Birincisi, ne okuyorsunuz, çünkü asla takip edemezsin. İkincisi, hocam bu kitapların hepsini okudunuz mu? Çünkü okumuyor yiyor kitapları, bir de şu saniyeden sonra kitap satın alma büyük ihtimalle hocanın evinde vardır ben sana getiririm” diyor.

“Doğru söylüyor almak istediğin bir kitap olursa önce evdeki kitaplığıma bak” diyorum.

Oğuzhan televizyonu kapatıp yanımıza geliyor. “Hoş geldiniz çocuklar” diyor.

Tuğba, Oğuzhan'a bakakalıyor. Oğuzhan'ın genç kızlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu unutmuşum. Ay bayılacak kız.

“Hoş bulduk Oğuzhan abi” diyor Demir.

“Hoş bulduk” diye geveliyor Tuğba.

“Sen nereye geldiğinizi Tuğba’ya söylemedin mi Demir?” diyorum mutfağa gidip poşetlerdeki eşyaları çıkarırken. Arkamdan geliyorlar. Oğuzhan yanıma gelip kolunu omuzuma atıyor. Dönüp dudağından öpüyorum.

“Tuğba, siz Oğuzhan abinle kahvaltı hazırlayın biz de Demir ile işlerimizi halledelim. Demir cüzdanından çıkardığı hattı bana uzatıyor.

“Demir telefonum salonda sehpa da getirir misin?” diyorum.

Demir salona gidip telefonumu getiriyor. Küpemin iğnesi ile eski hattımı telefonumdan çıkarıyorum.

“Hayatım şunu atar mısın?” diyorum sim kartı Oğuzhan’a uzatıp. Kartı elimden alıp çöpe atıyor. Yanıma gelip sim kartın zarfında yazan yeni numaramı telefonuna kaydediyor.

“Demir bu sene mezun olacaksın değil mi? Dersin falan yok alttan?” diyorum yeni sim kartı takarken.

“Yok hocam mezun oluyorum Allah’ın izniyle” diyor.

“İki senedir yanımdasın, beni tanıyorsun. Biliyorum benimle çalışmak zor. İmkânsız isteyebiliyorum bazen senden” kalkıp çantamdan not defterimi alıyorum. Dönüp masaya oturuyorum tekrardan.

“Hocam ben asistanınız olmaya hazır değilim” diyor. Zeki çocuğum, leb demeden leblebiyi anlıyor.

“Ben on dokuz yaşımda asistan oldum Alparslan Hoca’ya sen yirmi iki yaşındasın. Hazırsın merak etme, Serdar olmasaydı ben seni çoktan asistanım yapmıştım” diyorum.

“Yok hocam. Vallahi yapamam ben. Teşekkürler beni layık görüyorsunuz ama ben iyiyim böyle stajyer hâlimle” diyor.

Not defterimden bir sayfa koparıp onun için düşündüğüm maaş tutarını yazıyorum. Kâğıdı önüne itiyorum.

“Ne diyorsun?” diyorum.

“Hocam bu ne pin kodunuz mu?” diyor meblağı görünce.

“Maaş teklifin” diyorum.

“Anam” diye ayağa fırlıyor. Gülüyorum. Oğuzhan uzanıp kâğıdı alıyor Demir’in elinden. Işık çalışıyor.

“Serdar Hocan bunun iki katını kazanıyordu yanımda. Senin de kısa sürede o parayı kazanmanı sağlarım” diyorum.

“Hocam Allah razı olsun da siz ne kazanıyorsunuz tam olarak?” diyor. Gülüyorum.

“Kabul edersen öğrenirsin, hesaplarım da senin kontrolünde olacak. Şaka bir yana Demir ben sana güveniyorum. Yeteneklisin. Serdar yanımda işe başladığımda senin yarın kadar kafası çalışmıyordu. Sana altı ay veriyorum. Altı ayda Serdar’ı siler atarsın ajansın tarihinden. Ben sana destek olacağım ama ne dersem onu yapacaksın ne eksik ne fazla. Ben zamanı geldiğinde inisiyatifi sana bırakacağım ve fikrini sormaya başlayacağım. O dakikadan sonra kendi projelerin de olacak. Bana sormadan karar alabileceksin. Ben sana hayallerinden vazgeç demiyorum. Bu yaz yine Los Angeles’a götürürüm seni animasyon eğitimi için. Geçen yaz gittiğimiz eğitimde çok geliştirdin kendini. Film yaparız sonra beraber. Aklıma gelmişken not al Taner’i ara vizelerimizi uzatsın. Ne diyordum, git benim kartımla istediğin bilgisayarı al kendine, ajansta istediğin odaya geç otur, öğrenmek iste ben sana bildiğim her şeyi öğreteyim. Senden tek bir şey isteyeceğim aksini görürsem gözünün yaşına bakmam” diyorum.

“Emredin hocam” diyor.

“Özün sözün bir olsun Demir. Adın gibi duracaksın yanımda. Eğilmeden bükülmeden. Canın o gün çalışmak istemiyorsa bana söyle, iş mi kaybettiniz bana söyle, kayda girmeden reklam mı çektiniz gel bana söyle, bana sinirlendiğinde gel direkt yüzüme say ne söylemek istiyorsan ama arkamdan iş çevirme. Serdar’ın yediği naneleri bilmediğimi sanıyorsunuz ya o iş öyle değil. Siz giderken ben dönüyordum oğlum bu piyasada. Benim kulağım deliktir. O yüzden öleceğini bilsen bana doğruyu söyle Demir. Ben de seni bu piyasanın aranan adamı yapayım” diyorum. Kafasını sallıyor.

“Duyamadım” diyorum kulağımı ona doğru uzatıp.

“Tamam hocam, yalan dolan yok” diyor. Omuzuna yumruk atıyorum. Aklıma Tuğba geliyor. Kız orada dikiliyor benim burada ne işim var acaba ifadesiyle. Dönüp yüzüne bakıyorum bu kızı da kaçırmamak lazım.

“Tuğba Demir’in şu an ki işini yapmak ister misin?” diyorum. Şaşıyor.

“Tamam, ne yapacağım Hocam?” diyor Tuğba masaya kahvaltılıkları taşıırken.

“Demir sana anlatır neler yapacağını, elim kolum olacaksın, hayatımı, evimi çekip çevireceksin. Ben biraz kontrol manyağı bir tipim” diyorum.

“Biraz mı? Hocam kendinize haksızlık etmeyin” diyor Demir.

Yan yan yüzüne bakıyorum. Dudaklarına fermuar çekme hareketi yapıyor.

“Neyse Demir sana anlatır detayları, maaşını falan Demir ile konuş ihtiyacına göre makul bir rakamda anlaşırırsınız. Hadi kahvaltı yapalım, oturun siz ben hazırlarım” diyorum masadan kalkıp.

“Hocam yardım etseydim” diyor Tuğba.

“Otur yavru kuş, yakında götün yer görmeyecek” diyor Demir ben tabakları masaya yerleştirirken.

“Korkutma kızı” diyorum.

“Tuğba, Welcome To The Jungle parçasını bilir misin?” diyor Demir. Oğuzhan gülüyor.

“Bilmiyorum” diyor Tuğba.

Oğuzhan sandalyeye otururken telefonundan şarkıyı açıp masaya bırakıyor.

“Ezberle bak çok güzel şarkı, yakında içinde yaşayacaksın zaten. Başak Hocamın hayat rutini ha bu şekil” diyor Demir eliyle gitar solosunu takip ederken.

Çaylarını verirken gülüyorum. “Şu arkadaki inlemeler var ya onlar da Demir” diyorum masaya otururken.

“He valla, şu davulcu da sizsiniz hocam. Alıyorsunuz bageti elinize kafama kafama vuruyorsunuz sürekli” diyor Demir.

“Bayadır dinlememiştım, keyfım yerine geldi hadi kahvaltınızı edin çok işimiz var, annemler gelecek Edirne’den onları karşılayacağım daha” diyorum.

“Evet, zaten normalde az işimiz var” diye söyleniyor Demir çayını içerken.

“Ne güzel şakalaşıyorsunuz aranızda. Hocam ben sizin böyle cana yakın biri olduğunuzu hiç tahmin etmemiştim, derslerde çok sinirlisiniz” diyor Tuğba.

“Delirtiyorsunuz derslerde beni. Sanki sinema okumaya gelmemişsiniz de hepiniz ben niye buradayım ya der gibi bakıyorsunuz suratıma. Saygısızlıkla, samimiyetin ince bir çizgisi vardır Tuğba. Ben lafını esirgeyen insanı sevmem. Demir

ile olan diyalogumuzdan alışacaksın zaten zamanla. İçinden geleni süzmeden söyle bana ki seni nerede nasıl destekleyeceğimi bileyim” diyorum.

“Hocam bir şey sorabilir miyim, Oğuzhan abi ile nasıl tanıştınız, anlatır mısınız?” diyor. Kahvem i içerken gülüyorum. Genç kızlar ve aşk hikâyelerine olan merakları...

“Sen anlat hayatım, süsleye süsleye anlat. Kızan seni dinlemek istiyor anladım ben” diyorum Oğuzhan’a bakıp. İnanılmaz bir hikâye anlatıcısı Oğuzhan. Başkası anlattığında ilgi çekmeyecek konular o anlattığında bir şölene dönüşüyor. Televizyon programı öyle çok izleniyor ki, her kitleden hayranı var. Tuğba da o kitleden anladığım kadarıyla. Oğuzhan sakallarını düzelterip çayından bir yudum alıyor. Kafamı elime yaslayıp yüzüne bakıyorum.

“Bir akşam Taksim’de konserim var. Benim de sinirim tepemde o gün program kayıtları silinmiş. Konser mekânına geldik. Çocuklara dedim sahneye çıkana kadar kapıda sigara içelim, hava alalım biraz, daraldım ben. Neyse kapıda dikildik biz sigara içiyoruz, barın kapısından paldır küldür bir kız uçtu. Nasıl güzel, şaşkın şaşkın dengesini sağlamaya çalışıyor. İçimden bir ses koş kıza yardım et diyor kıpırdayamıyorum. Kafasını kaldırdı göz göze geldik. Gülümse dim böyle salak salak ama içimde ela gözlüm ben bu elden gidersem çalıyor. Neyse biz öyle baktık kaldık birbirimize, omuz silkti, tatlı tatlı gülüyor yüzüme, ben eriyorum. Sonra Rezan geldi Başak’ı içeri sürükledi. Ben de peşlerinden girdim içeriye. Her adımını takip ediyorum. Allah’ım su gibi, benim bu kızı gözden kaybetmemem lazım. Bir yandan da kuruyorum kafamda nasıl tanışacağım ben bu kızla diye. Tanışmam lazım. Deliriyorum durduğum yerde. Sahneye çıkacağım iki dakika sonra. Yanına gitsem gidemem,

tersleyebilir. Biliyorsunuz işte Başak hocanızı, Berlin Duvarı gibi duruyor ama yıkılmamış. Baktım arkadaşlarımın masasına gitti. Allah'ım dedim bizimkiler tanıyor bu kızı, sahneden sonra tanışırım. Hâline tavrına eriyorum ben o sırada. Bir insan kafasını kaldırıp hiç mi bakmaz etrafına? İçkisinden bir yudum aldı. Yüzünü ekşitti. Bara doğru gidiyor. Dedim barda yakalarım ben bunu. Sahneye çağırdılar. Çıktım sahneye bir yandan da bakınıyorum masasına döndü mü, nerede? Sol yanımda bir şey hissettim. Ama nasıl bir his, kalp krizi geçiriyorum resmen. Kafayı soluma bir çevirdim barda oturmuş bana bakıyor. Bakışları ateş gibi ayıramıyorum gözümü gözünden. O da benden ayırmıyor gözünü. Karanlıkta yanan ateş gibi gözleri, bak hâlâ tarif edemiyorum. Nasıl yanıyor, alamıyorum gözümü. Böyle gözünün içine baka baka söyledim şarkıyı. Şarkı bitti zar zor ayırdım gözümü. Orkestraya döndüm şunu çalın bunu çalın diyorum. Bir döndüm Başak yok. Anam dedim gitti kehribar boncuğum. Ölüyorum korkudan gitti diye. Bakındım etrafa, baktım masasına dönmüş. Eğmiş kafasını önüne içiyor. Kafanı kaldır da bir kez daha bak gözüme Allahsız. Yok, kaldırmıyor kafayı. Demir sürekli yeniliyor Başak'ın içkisini. Dedim var bu kızın bir dalgası. Kimse böyle odaklanmış bir şekilde içmez. Kesin aşk acısı çekiyor. Ben hayatta bu kızı tavlayamam. Dikilmiş orada duvar gibi kimseyle de konuşmuyor ama nasıl güzel. Orkestraya dedim bir ara verelim. Tanışmam lazım başka yolu yok. Atladım sahneden gittim masalarına. Bizim çocuklarla selamlaştım. Bu hâlâ bakmıyor benden tarafa. Rezan'a dedim hanımefendi arkadaşınız mı? Rezan dürttü bunu öyle kendine geldi. Döndü yüzüme baktı. Elimi uzattım adımı söyledim. Elimi tuttu bir elektrik çarptı beni. Elimi çekemiyorum. Adını söyleyince içime işledi sesi. Böyle dövmeler belirliyor vücudumda.

Alnıma kazıyacağım neredeyse adını. Bırakamıyorum elini. Neyse o çekti sonra elini. Tak döndü yine önüne. Sahneye döneceğim ama diyorum ben bu kızı bırakamam burada. Ölüyorum de bırakamam. Mertleri eve çağırdım. Döndüm Rezan’a siz de gelin dedim. Rezan tamam dedi. Başak’ın tepkisine bakıyorum. Azarlıyor Rezan’ı. Ah dedim boku yedim hayatta gelmez bu kız. Ama geldi, sonra da hiç gitmedi. Hakikaten evin yok mu kızım senin?” diyor Oğuzhan gülererek gözümün içine bakıp.

“Benim evim sensin” diyorum uzanıp boynundan öperken.

Eve döndüğümde etrafa bakınıyorum. Demir evi temizletmiş. İyi bari bir de temizlikle uğraşmayacağım. Odama gidip üzerimdekileri çıkarıp kirliye atıyorum. Banyoya gidip duşun suyunu açıyorum. Suyun ısınmasını beklerken aynanın önüne geçip saçlarımı tarıyorum. Çok uzamış saçlarım, belimden kalçama inmiş. Rapunzel’e dönmüşüm. Bir ara saçlarımı kesmem lazım. Saçlarımı taradıktan sonra duşa giriyorum. Ilık su vücudumdan akarken kendimi suyun sakinliğine bırakıyorum. Su her zaman bana iyi gelir. Gerilen kaslarım açılıyor. Dönüp boynumu suyun altına tutuyorum. Fazla curcuna iyi gelmiyor bana. Sakinliği, huzuru tercih ediyorum. Kalabalıklarda bile yalnız olabilen bir insanım, verdiği kargaşa hissine alışamıyorum. Bu sebeple hayatımın her döneminde insanlardan kaçtım. Kalabalık arkadaş ortamlarım olmadı hiç. Yakın arkadaşlarımın sayısı bir elin parmaklarını geçmez diyeceğim direkt bir tane yakın arkadaşım var saymama gerek yok. Yakın çevremi iş yaptığım insanlar oluşturuyor. İş dostluğa gelince Rezan sağ olsun yetip de artıyor.

Duştan çıkıp havluya sarınıp aynanın önünde saçlarımı kurutuyorum. Çok zor kuruyor saçlarım, uzun saçlı olmanın en büyük dezavantajı bu. Islak da bırakamıyorum başıma ağrı saplanıyor. Bir de ıslakken yüz kilo çekiyor saçlarım. Boynum ağrıyor. Saçlarımı kuruttuktan sonra odama gidip eşofmanlarımı giyiyorum. Mutfığa dönüp kendime kahve yapıyorum. Kahvemi alıp salondaki masaya gidiyorum. Masadaki çantamdan telefonumu çıkarıp arayan soran olmuş mu diye bakarken kapı çalıyor. Gidip kapıyı açıyorum. Anneannem annemi itekleyip içeriye giriyor.

“Hoş geldiniz” diyorum.

“Hoş bulduk bir tanem” diyor anneannem. Uzanıp elini öpüyorum. Salondaki koltuğa gidiyor.

“Anne hoş geldin” diyorum anneme sarılıp. Annem sıkı sıkı sarılıyor boynuma.

“Oy nasıl özlemişim kuzum benim” diyor.

“Ben de sizi özledim anne. Sanki çok uzak bir yermiş gibi gelmiyorsunuz ne zamandır” diyorum.

“Abla şu poşetleri taşımama yardım et” diye bağıyor Burak.

“Anne yine ne yüklendin bu kadar eşyayı?” diyorum terliklerimi giyip merdivenlerden inerken.

Burak’ın uzattığı poşetleri alıyorum.

“Bütün Edirne’yi döktü kadın yollarına” diyor Burak.

“Kıskanma it, git nevalemi getir” diyorum dilimi çıkarıp.

Somurtup arabasına geri gidiyor. Poşetleri yüklenip eve çıkarıyorum. Tekrar dönüp Burak’ın getirdiği poşetlerin kalanlarını da alıp eve çıkıyorum. Eve girince poşetleri mutfığa götürüyorum. Annem mutfakta çay demliyor.

“Anne niye bu kadar çok şey yaptın yine? Bitiremiyorum ki tek başıma” diyorum.

“Olsun kuzum. Bak yine zayıflamışsın, en azından elinin altında yemek olunca ısıtır yersin, koşturmaktan yemek yapmaya zamanın olmuyor” diyor.

“Sağ ol annem benim” diyerek gidip yanağından öpüyorum. Saçlarımı okşuyor.

“Hülya, Başak” diye bağılıyor anneannem içeriden.

“Efendim anneanne” diyorum salona gidip.

“Şu televizyonu aç dizim var” diyor.

Kumandaları alıp televizyonu açıyorum. Televizyonun sesini iyice açıp her zaman izlediği kanalı açıyorum. Burak kapiya vuruyor. Kumandayı anneannemin yanına bırakıp kapiyı açıyorum. Burak elindeki bavulları içeriye sokuyor.

“Odaya götür Burak ortaya bırakma” diyorum.

“Abla bir dur nefes alayım” diyor. Gülüyorum.

“Ver ben götüreyim ver” diyorum elindeki bavulları alırken.

Bavulları alıp misafir odasına götürüyorum. Salona geri dönüyorum. Burak montunu çantasını asıyor. Koridorda kollarımı bağlayıp yüzüne bakıyorum. Çok özlemişim sıpayı.

“Büyüdükçe iyice yakışıklı oldun sıra gel buraya” diyorum yanına gidip sarılıyorum.

“Abla yavaş kemiklerimi kıracaksın” diyor gülerken. O da kollarını bana sarıyor.

“İçime sokarım seni, oy kurban olurum” diyorum yanaklarını sıkıp.

“Abla eşek kadar adam oldum ayıp ya” diyor mızımızlanarak.

“Sen benim için hep sıra olarak kalacaksın” diyorum. Beline sarılıyorum. Beraber koltuğa gidip oturuyoruz.

“Anne aç mısınız?” diye bağıryorum mutfağa doğru.

“Yok kuzum. Gelmeden Tekirdağ’da köfte yedik” diyor annem.

“İyi, gelsene o zaman bir yüzünü göreyim” diyorum.

“Şunları dolaba yerleştireyim geliyorum oturun siz” diyor. Yol yorgunu kadın kendini hırpalayacak. Koltuktan kalkıp mutfağa annemin yanına gidiyorum.

“Ben yaparım anne bırak sen” diyorum elindeki paketleri alıp buzluga yerleştirirken. Annem mutfak masasına oturup bana bakıyor.

“Başak bak bakayım sen bana” diyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Sen de bir hal var kızım yüzüne renk gelmiş” diyor.

“Var anne var, anlatacağım az sabret” diyorum.

“Hadi hayırlısı olsun kızım” diyor gülerek. Dönüp anneme bakıyorum. Ben zeki bir insanım ve annem benden beş kat zeki. Manidar bakıyor yüzüme, anne olmak böyle bir şey demek ki. Kadın iki saniyede anladı hayatımda bir değişiklik olduğunu.

“Nereden anladın anne söylesene?” diyorum masada yanına oturup. Kalkıp arkama geçiyor. Saçlarımı arkama alıp örmeye başlıyor.

“Seni bu kadar sakın görmeyeli on sene oldu kızım. Gözlerinde minik minik yıldızlar var. Zaten güzelsin, melek gibi ışık saçıyorsun âşık olmuşsun belli ki sen” diyor.

“Anne babama âşık mıydın?” diyorum. Saçlarımdaki elleri huzur veriyor.

“Cevaplarını bildiğin şeyleri niye sürekli soruyorsun Başak? Her şey onunla güzeldi be kızım. Babamı ilk gördüm sahnede, yaşıım on beş. Dedim ben evleneceğim bu adamla. Öyle bir aldı ki aklımı bir gün olsun da geri vermedi. Aklımı aldıydı zaten ölünce de kalbimi aldı gitti” diyor. Gözlerim doluyor.

“Sen anlatınca mutlu oluyorum ondan soruyorum anne. Babamı çok özledim ben” diyorum.

“Kızım özlemeyen mi var?” diyor.

Ördüğü saçlarıma takması için bileğimdeki tokamı veriyorum. Tokamı takıp örgümü omuzumdan aşağıya bırakıyor. Eğilip boynuma sarılıyor. Boynuma sarılan kollarını tutuyorum. Burak mutfağa geliyor.

“Oh buldun tabi kızını anında sat beni” diyor. Annem doğrulup Burak’a sarılıyor.

“Kıskaç köpek” diyorum gülerek. Sandalyeden kalkıp çay bardaklarını hazırlıyorum annemle anneannem için.

“Burak montumu alayım da gezelim mi biraz ne zamandır evden çıkmadım” diyorum.

“Olur. Nereye gideceğiz?” diyor.

Annemlerin çaylarını salona götürüyorum. Arkamdan geliyorlar. “Çıkalım da bakalız” diyorum. Anneannemin çayını veriyorum.

“Sağ ol yavrum” diyor.

“Afiyet olsun tombiğim benim” diyorum yanaklarını sıkıp. Gülüyor.

Odama gidiyorum. Gardıroptan kalın montumu alıp giyiyorum. Kışın ortasında incecik montla dolaşıyorum. Şifayı kapacağım. Dolaptan çantamı alıp içine cüzdanımı ve

telefonumu atıp salona dönüyorum. “Hadi çıkalım” diyorum. Burak gelip montunu giyiyor.

“Nereye gideceksiniz?” diyor annem.

“Bilmem anne gezeriz biraz. Geç kalırsız bekleme sen bizi. Anahtar var zaten sende, bir yere çıkmak isterseniz arabamın yedek anahtarı masanın üstündeki kâsede” diyorum.

“Tamam dikkat edin kendinize, vakitlice gidin vakitlice dönün” diyor. Burak ile birbirimize bakıp gülüyoruz. *Kadın otuz yaşına geldim. On üç senedir yalnız yaşıyorum ben zaten ya.*

“Tamam, annecim” diyorum kapıdan çıkarken. Merdivenlerden iniyorum. Burak arkamdan geliyor.

“Nereye park ettin arabanı?” diyorum.

“Kapının önünde abla” diyor.

Apartmandan çıkınca arabanın kilitlerini açıyor. Arabaya biniyorum.

“Nereye gideceğiz abla? Aslında benim birkaç bir şey almam lazım bir alışveriş merkezine gidelim mi?” diyor. Gülüyorum.

“Oğlum sen bilmiyor musun benim alışveriş yapmayı sevmediğimi? Yine alacaksın bir sürü şey bana kilitleyeceksin değil mi?” diyorum.

“Valla kuru iftira. Param var hem benim” diyor gülerek.

“Cebindeki parayı nereden aldın acaba Burak?” diyorum.

“Yok abla ya valla tanıtım filmi çektim bir firma için güzel para geldi” diyor.

Dönüp göz ucuyla yüzüne bakıyorum. İçimde kuşlar uçuyor verdiği cevabı duyunca. Verdiğim emeklerin boşa gitmediğini görmek mutlu ediyor beni. Omzuna yumruk atıyorum.

“Aferin çekirge mutlu ettin beni. Senin için çiğ tavuk yerim şu an. Bir yemek ısmarlarsın artık ablana. Hadi gidelim Vadi İstanbul’a sür” diyorum gülerek.

“Annemlere köfte ısmarladım gelirken” diyor.

“Ay sevsinler götüm” diyorum. Gülüyor.

AVM’ye girip arabayı otoparka park ediyoruz. Montumu çıkarıp arabaya bırakıyorum. Burak da montunu çıkarıyor bana bakıp. Beraber içeriye giriyoruz. Güvenlikten geçip dolaşmaya başlıyoruz. Etrafımızda dolaşan herkes dönüp dönüp bize bakıyor. Haklı millet anasını satayım. Helen ile Adonis yan yana yürüyor. Ben zaten güzel bir kadının, bu sıpa desen Yunan heykeli gibi. Sapsarı saçlar, yemyeşil gözler, kalemle çizilmiş gibi bir yüz, bir doksan boy, beni bile çatlatıyor kıskançlıktan. Dönen bir daha dönüp bakıyor. Kızlar Burak’a baktıkça sinirim bozuluyor. Yanına yaklaşım beline sarılıyorum. Kaptırmam kardeşimi.

“Burak ben seni nasıl evlendireceğim? Kıskanıyorum oğlum ben seni” diyorum.

“Bana kıskanç köpek diyene bak. Zaten sen beni biraz zor evlendirirsin, hiç işim olmaz abla” diyor.

“İyi o zaman sevgilim. Sarıl omzuma diyorum” gülerek.

Kolunu omzuma atıyor. Teletabiler gibi geziyoruz alışveriş merkezinde. Mağazaları dolaşıyoruz. Burak alışveriş

yaparken onu bekliyorum. İçim çekiliyor o kıyafetleri denerken. *Anam ruhumu teslim edeceğim.* Erkeğin uyuşuğu da bir başka oluyor. İki de bir gelip “Abla bu olmuş mu?” diyor iyice şişiyorum. Çantamdan telefonumu alıp vizyondaki filmlere bakıyorum.

“Burak filme girelim mi? Sonra da Jolly Joker’e çıkarız Cem Adrian varmış seversin sen” diyorum.

“Efsane olur abla daraldım iki aydır Edirne’de” diyor. Al-dıklarını ödeyip mağazadan çıkıyoruz. Kızlar Burak’ı süze süze yanımızdan geçiyorlar.

“Aşkım gel şu mağazaya bakalım” diye koluna giriyorum.

“Abla evlenmiyorum ekmeğimden de etme bari” diyor.

“Ederim ulan! Ben kimi istiyorsam onunla takılacaksın” diyorum. Gülüyor. Telefonum çalıyor. Oğuzhan arıyor.

“Hayatım ne yapıyorsun Vadi İstanbul’da?” diyor telefonu açtığımda.

Burak’ın kolundan çıkıp etrafıma bakıyorum. *Oğuzhan AVM’ye gelmez ki.*

“Sen takip mi ediyorsun beni?” diyorum gülerek.

“İşim gücüm yok seni takip ediyorum Başak, adam tak-tım peşine. Yanında kim var?” diyor.

“Burak. Annemler gelecek Edirne’den dedim ya kahvaltıda” diyorum. Bizi biri görmüş muhakkak. Allah’ım ya, adamın uçan kuştan haberi var. Tövbe estağfurullah.

“Yengeyi biriyle sarmaş dolaş gördük diyorlar” diyor gülerek.

“Diyeydin godoşum ben, normal diyeydin” diyorum.

“Başak!” diye dikleniyor.

“Tamam demedim bir şey. Sen kardeşimi görmedin tabi bilmiyorsun ne kadar yakışıklı olduğunu, görenlerin seni araması normal. Burak ile sinemaya gireceğiz şimdi sonra da Jolly Joker’e girelim diyoruz” diyorum.

“Bana da bilet alın ben de geliyorum sinemaya” diyerek telefonu kapatıyor. Elimde telefon kalakalıyorum.

“Abla o kim?” diyor Burak.

“Enişten” diyorum gülerek.

“Serdar eniştem mi geliyor?” diyor.

“He! Serdar enişten geliyor. Maralım çünkü ben. Boy-nuzlarım da bayağı bir uzadı hani doldurup duvara asarsın artık beni” diyorum. Dönüp yüzüme bakıyor.

“Kim kız benim eniştem? Aaa bu âşık olmuş” diyor yüzüme bakıp. Omuz silkiyorum.

“Gel şurada oturalım evi yakın zaten gelir on dakikaya” diyorum. Bir kafeye girip oturuyoruz. Garson gelip sipariş-lerimizi soruyor.

“Bana bir sütlü Türk kahvesi lütfen” diyorum.

“Kola” diyor Burak. Telefonunda bir şey izlerken gülüyor salak salak.

“Ne izliyorsun?” diyorum.

Telefonunu bana uzatıyor. Telefonu alıp ne izlediğine bakıyorum. İzlediği şeyi görünce gülme geliyor zor tutuyorum kendimi. Oğuzhan’ın programından bir bölümü gösteriyor bana.

“Kim bu tip ya?” diyorum somurtarak telefonu geri verip.

“Oğuzhan Zorluoğlu. Sen ne anlarsın zaten mizahtan” diyor.

Dur sen dur, sen mizahı göreceksin birazdan. Telefonum titriyor. Açıyorum. Olduğumuz mekânı söylüyorum Oğuzhan’a. Garson kahvemi getiriyor. Bir yudum alıyorum. Burak’ın omuzunun arkasında kafeye giren Oğuzhan’ı görüyorum. Çalışanlarla selamlaşıyor. Masaya geliyor. Kalkıp sarılıyorum.

“Hoş geldin hayatım” diyorum.

“Özledim kız iki saatte ben seni” diyor.

Göz ucuyla Burak’a bakıyorum. Trene bakan öküz gibi kitlenmiş Oğuzhan’a bakıyor. Koltuğa oturup yana doğru kayıyorum. Oğuzhan oturuyor. Burak tip tip bakıyor.

“Başak kardeşin iyi mi?” diyor Oğuzhan kulağıma doğru.

“Öldü o, beş dakika önce senin programını izletiyordu bana telefonundan” diyorum. Oğuzhan gülüyor. Uzanıp Burak’ın omzuna vuruyor.

“Gerçekten buradayım oğlum kendine gel” diyor Burak’a. Burak gözlerini kırpiştiriyor.

“Emirhan ile çok iyi anlaşır bunlar dur onu da çağıralım” diyor Oğuzhan bana dönüp. Telefonunu masadan alıp Emirhan’ı arıyor.

“Abla sen neden böyle şeyler yapıyorsun?” diyor Burak ayılıp.

“Hangimiz anlamıyoruz mizahtan söyle bakalım yavru kuş?” diyorum. Oğuzhan garsonu çağırıyor. Çay istiyor.

“Kalk git film biletlerini al Burak” diyorum. Burak fırlıyor. Sonra geriye oturuyor.

“Para ver” diyor. Gülüyorum. Çantama uzanıp kartımı veriyorum.

“Ne oldu hani sendendik bugün?” diyorum.

“Bir sürü şey aldım param bitti” diyor poşetleri gösterip.

“Yürü git, parası bitmiş. İliğimi kemiğimi sömürdün doymadın. Götür poşetlerini de arabaya” diyorum. Oğuzhan gülüyor. Burak gidince pıt diye Oğuzhan’ın kolunun altına sokuluyorum. Kolunu omzuma atıyor. Boynunu koklayıp öpüyorum.

“Oynama Başak” diyor.

“Bana ne” diyorum elimi masanın altına atıp bacağını okşayarak.

“Ev yakın, film başlayana kadar döneriz yürü gidelim” diyor gülerek. Elim çikip masanın üzerine koyuyorum.

“Daha yeni kendime geliyorum, gidemem eve falan hem sıkıldım evden. Bir ara arabada takılalım” diyorum kulağına doğru fısıldayarak.

“Aklıma sokma böyle şeyler otoparkta kaportaya yaslarım seni” diyor eşofmanının önünü düzelterek. Kızarıyorum.

“Pancar turşusuna döndün yine” diyor gülerek.

“Konuşma böyle şeyler ulu orta yerlerde, utanıyorum. Ayrıca yapıştırmazsan terbiyesizsin” diyorum. Dönüp burnunu burnuma sürtüyor.

“Arabada sevişelim diye ben dedim sanki” diyor.

“Ne yapayım seninle ilgili çok fantezim var” diyorum dudığına bir öpücük kondurup. İçim kıpır kıpır oluyor. Emirhan kafeye giriyor.

“Geldi seninki” diyorum Oğuzhan’a. Emirhan masaya geliyor.

“Hocam nasılsınız?” diyor otururken.

“Hocam aşağı hocam yukarı, yengen oğlum artık Başak, evleniyoruz biz” diyor Oğuzhan.

“Hadi be, söyledin mi annelere? Yalan söyleme” diyor. Oğuzhan uzanıp sağ elimi gösteriyor Emirhan’a.

“Aaa, cimriye bak! Bir pırlanta alamadın mı yengeme? O kadar paran var” diyor gülerek.

“Takmaz ki” diyor Oğuzhan ben “Takmam ki” derken. Gülüyoruz birbirimize.

“Ah ah! Ben sizi tanıştırabilseydim zamanında şimdi yengenlerim ilkokula başlardı” diyor Emirhan.

“Abla aldım biletleri bir saat var filme” diyor Burak gelip. Emirhan ile tanışıyorlar.

“Siz oturun biz biraz dolaşalım” diyor Oğuzhan.

“Ne yapacağız ki dolaşıp?” diyorum.

“Bana bir iki tane tişört alalım giyecek tişört kalmadı evde” diyor.

Masadan kalkıp kafeden çıkıyoruz. Herkes bize bakıyor. Oğuzhan ile dışarıda gezmek beni çok rahatsız ediyor. Ünlü biriyle yürümek diye bir kâbus var sayesinde tadıyorum. Allah’tan hafta içi de biraz olsun sakın AVM. Spor kıyafetler satan bir mağazaya giriyoruz. Oğuzhan siyah tişörtlere bakıyor. Yana iteliyorum askının önünden. Hızlı hızlı tişörtlere bakıyorum. Beğendiğim siyah tişörtleri çekip Oğuzhan’ın eline tutuşturuyorum. Bana bakıyor.

“Ne bakıyorsun?” diyorum.

“Sen ne yapıyorsun?” diyor.

“Sevgilime neyin yakıştığını biliyorum ve alıyoruz, nedir?” diyorum kasaya yürürken.

“Yıllardır aradığım stil danışmanını buldum yaşasın” diyor arkamdan gelirken.

Kasada aldıklarımızın parasını ödüyor. Kendime bakıyorum. Konsere gideceğimizi hesaba katmadım eşofman takımı var üzerimde.

“Oğuzhan bana bir elbise alalım böyle giremem ben konsere” diyorum.

“İyisin böyle bebeğim yakışmış eşofmanlar” diyor.

“Kendi eşofmanlarım da var bak” diyorum kendi etrafımda dönüp. Ne zaman ona gitsem kıyafetlerimi çıkardıktan sonra onun eşofmanlarına kalıyorum mecburen.

“Gördüm. Sen benim kıyafetlerimi giy her zaman. Seninkiler çok dar, oturunca belin açılıyor. Biraz dikkatli ol yapıştıracağım tişörtü beline” diyor.

“Tamam dikkat ederim” diyorum gülerek.

Bir kadın giyim mağazasına giriyoruz. Gözümle kıyafetleri tarıyorum. Gözüme siyah bir elbise iliştiriyor. Askıdan kendi bedenimi alıp arkamı dönüyorum kasaya gidelim demek için Oğuzhan yok. Etrafıma bakıyorum göremiyorum. Mağazanın içinde dolaşıyorum. İç çamaşırı reyonunun önünden geçerken Oğuzhan’ı görüyorum nihayet. Yanına gidiyorum.

“Ne yapıyorsun Oğuzhan?” diyorum.

Askıdan aldığı siyah bir jartiyeri üzerime tutuyor. Eline vuruyorum. Jartiyeri çekip başka bir takımı tutuyor üstüme. Gülüyorum. Beğendiği takımların fiyatlarına bakıyorum.

“Çüş, iki dakika durmayacak zaten üstümde” diyorum.

“Sen yeter ki giy ben alacağım” diyor.

“Sen istiyorsan giyerim ama ben alırım ver. Konuştuk bunu daha önce” diyerek elinden çekiyorum jartiyeri.

“Kızım ben sana mı alıyorum kendime alıyorum bırak” diyerek elimden çekiyor takımları.

“Yakışmaz onlar sana yalnız” diyorum gülerek.

“Sana yakışır” diyor gözleri çakmak çakmak. Bakışı kalbime indiriyor. *Hah, yine kızardım. Allah'ım ya.* Kenara çekilip Oğuzhan'ı takip ediyorum. Raflardan beğendiği şeyleri topluyor.

“Ben kasaya gidiyorum sonra da şu elbiseyi giyeceğim ne hâlin varsa gör” diyorum arkamı dönüp giderken. Hiç tınlamıyor askılardan bana bir şeyler almaya devam ediyor.

Kasaya gidip elbiseyi aldıktan sonra deneme kabinine gidip elbiseyi giyiyorum. Çıkardığım eşofmanlarımı katlayıp poşete koyuyorum. Saçımın örgüsünü açıp saçlarımı dağıtıyorum. Oğuzhan'ı bulmak için kabinden çıkıyorum. Elinde poşetlerle kasadan yanıma geliyor. Elinde iki tane büyük poşet var. Yanına yaklaştığım zaman poşetleri bana uzatıyor. Uzattığı poşetleri alıp içine bakıyorum. İç çamaşırı takımları, jartiyerler, kombinezonlar, pijama, gecelik ne bulduysa toplamış.

“Bence sen bana maaş bağla. Kilitle eve sabah akşam...” diyorum fısıldayarak kulağına.

“Maaş bağlamama gerek yok. Başak odadan çıkma desem çıkmazsın zaten” diyor dik dik.

Koluna girip yanağından öpüyorum. Hemen yumuşuyor. Tatlı tatlı bakıyor yüzüme. Oğuzhan vicdanı yüzüne ve

bakışlarına yansıyan adamlardan. Bu bakışıyla bana yaptıramayacağı şey yok. Eriyorum, içimi ısıtıyor.

“Bakma öyle içim gidiyor sana” diyorum.

“İçini de yerim, dışını da yerim boncuğum” diyor.

“Ara çocukları da sinema katına gelsinler biz de şu poşetleri arabaya bırakalım” diyorum.

“Sen bekle ben bırakıp geliyorum, bir de sigara içeyim” diyor.

“Tamam, bekliyorum” diyorum.

Oğuzhan asansörlere doğru gidiyor. AVM’nin ortasındaki koltuklardan birine oturup beklemeye başlıyorum. AVM sevmiyorum ben. Alışveriş yapmak için Sinanpaşa Pasajı’ndaki butikleri tercih ediyorum genellikle. Etrafımda hep aynı tipte insanları görüyorum etrafa bakınca. Muhakkak çocuklu aileler. Babalar telefonuyla ilgilenirken anneler çocukların peşinde koşuyor. Eğer çocuk biraz büyükse onun da elinde bir telefon veya tablet kimse birbirinin yüzüne bakmıyor. Sonsuz bir tüketim çılgınlığı var etrafımda. Ben, az eşya, az insan, az tüketim, az dert demektir diyenlerdenim. Aynı ayakkabının bin farklı rengini istemem. Evimde fazla eşya olması beni daraltır. Bir eşyam eskimeden yenisini almam kolay kolay. Yenisini aldığımda da eskiyeni ya ihtiyacı olan birine veririm ya da atarım. Giyilmeyi bekleyen kıyafetlerim, dursun lazım olur diye sakladığım eşyalarım yoktur. Maddeleri değil duyguları biriktirmeyi severim. Oysa kapitalizmin ağababası bir iş yapıyorum. Ben kapitalizmin ta kendisiyim bu açıdan bakarsak. İnsanları bir şeyleri tüketmeye itelemek benim işim. Daha çok tüketin, daha çok harcayın, daha çok çalışın ve çalışıp kazandığınız tüm parayı yine benim size sunduğum ürünlere verin. Oh

harika. Oysa “daha” sonu yok bir kavramdır. Her şeyin daha güzeli, iyisi, tatlısı, tuzlusu, ekşisi vardır. Tüketim denilen şey koşu bandında yürümeye benzer. Önce yavaş yavaş yürürsün, sonra ritme alırsın hızlanırsın, sonunda da koşmaya başlarsın ama yol bir yere varmaz. Dengeni kaybedip yere kapaklanıverirsin haberin olmaz.

Oğuzhan asansörden çıkıp yanıma geliyor. Üstünden sigara kokusu geliyor burnuma. Hapsiriyorum.

“Hayatım sigarayı bırakmak ister misin? İstersen yarıdımçı olabilirim” diyorum. Tekrar hapsiriyorum.

“Bu ne, sigara içmeni istemiyorum demenin kibar hâli mi?” diyor gülerek.

“Hayır, bunun kararını yalnızca sen verebilirsin. Ama senin, benim ve gerçekten bir gün çocuğumuz olmasını istiyorsan onun sağlığı için bu konu ile ilgili düşünmeye davetlisin” diyorum.

“Ben bunu bir düşüneyim” diyor ben koluna girerken.

Beraber sinema katına çıkıyoruz. Çocuklar sinemanın kapısında bizi bekliyorlar. Aralarında konuşup gülüşüyorlar. Oğuzhan haklı çıktı. Birbirleriyle iyi anlaşmışlar. Biletleri görevliye gösterip salona giriyoruz. Koltuklarımızı bulup oturuyoruz. Oturunca telefonumu çıkarıp uçak moduna alıyorum. Geriye çantama koyuyorum. Oğuzhan da telefonunun sesini kısıp bana veriyor. Çantama atıyorum onu da. Emirhan ve Burak kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlar. İzleyeceğimiz film hakkında muhabbet ediyorlar. Sinirim atıyor.

“Oğlum sizin yaşınız kadar benim çektiğim film var en-telektüellik böyle bir şey değil susun lan!” diye çemkiriyorum Oğuzhan’ı aşır.

“Başak haklı susun dışarıda konuşursunuz” diyor Oğuzhan.

“Siz okulda da böyle kızardınız hocam bir şey izlerken konuştuğumuz zaman” diyor Emirhan.

“Hadi Burak’a öğretemedim de sen hiç mi bir şey öğrenmedin Emirhan benden? Telefonlarınızı da kapatın eğer birinizden telefon sesi gelirse perdeye fırlatırım telefonu alıp” diyorum.

Ellerini ceplerine atıp telefonlarını çıkarıyorlar. Gözüm üzerinizde işareti yapıp arkama yaslanıyorum.

Film bitince salondan çıkıyoruz. “Ne boktan filmdi bu Burak. Senin seçeceğin filmi ben! Yarın öbür gün kendi filmini çektiğin zaman bu gördüklerini unutma” diyorum.

“Biraz daha kamerayı sallasalardı kusacaktım” diyor Emirhan.

“Ben de iki üç kere uykuya daldım galiba” diyorum.

Kafam gidip geldi film boyunca. Asla yapmayacağım şeylerden biri film izlerken uyumak dıgieriye beğenmediğim filminden kalkıp çıkmak. Ama filme tahammül edemedim.

“Ömrümüzden iki saat çaldılar resmen” diyor Oğuzhan.

“Acıktım ben. Konsere gitmeden bir şeyler yiyelim açık bir yer kalmış mıdır?” diyor Burak.

“Aşağıdaki restoranlar açıktır” diyor Oğuzhan.

“Aç değilim ben” diyorum yürürken. Oğuzhan yürürken dönüp bana bakıyor.

“Ne zaman yemek yedin?” diyor.

“Kahvaltı ettik beraber” diyorum tatlı tatlı. Saatine bakıyor.

“On iki saat önceydi o Başak. Zaten kahvaltıda da bir şey yemedin. Yalandan oturdun masada” diyor.

“Aç değilim hayatım ben ne yapayım?” diyorum.

“Tanıştığımız günden beri ne kadar kilo verdiğinin farkında mısın sen?” diye çemkiliyor.

“Nereden biliyorsun?” diyorum. Yanıma gelip kucaklayıp omzuna atıyor beni.

“Oğuzhan bırak” diye çığlık atıyorum. Ben sırtındayken yürüyor. Çocuklar arkamızda gülüyorlar. Sırtını yumrukluyorum.

“Tanıştığımız gece merdivenlerden yukarıya taşıdığım kadınla bu kadın arasında en az altı kilo fark var” diyor.

“Tamam, ne verersen yiyeceğim söz, indir başım dönüyor, kusacağım” diyorum. Beni sırtından indirip saçlarımı düzeltiyor. Beraber restorana giriyoruz. Masamıza geçiyoruz. Garson menüleri getiriyor. Menüye bakıyorum. Canım bir şey istemiyor. Dudaklarımı büzüp yiyebileceğim hafif bir şey arıyorum. Menü elimden uçup gidiyor.

“Ne istersem onu yiyeceksin söz verdin” diyor Oğuzhan. Garson geri geliyor. Oğuzhan kendine ve bana et siparişi veriyor.

“Bitiremem ben onu” diyorum.

“Ben yerim kalanını” diyor.

Çocuklar da siparişlerini söylüyorlar garsona. Uyku bastırıyor yemekleri beklerken. Etrafıma bakıyorum. Hiç konser havam yok, uyudum uyuyacağım.

“Oğuzhan biz yemekten sonra eve geçelim mi? Benim kafam gidiyor. Hem yarın çekim var gidip dinlenelim. Çocuklar beraber gitsinler konsere” diyorum.

“Olur, gidelim” diyor.

“İşin yoksa yarın sen de çekime gel kanka” diyor Burak, Emirhan’a.

“Geleyim nerede çekim?” diyor Emirhan.

“Film sokağında” diyor Oğuzhan.

Garson yemeklerimizi getiriyor. Yemeğin kokusu ağır geliyor. Ben tabağa bakıyorum tabak bana bakıyor.

“Başak yemeğini ye” diyor Oğuzhan.

Çatalımı bıçağımı alıp eti kesip ağzıma bir lokma et atıyorum. Lokma ağzımda büyüyor. Ben ne zaman bu kadar iştahsız biri oldum ya. Yemek mi, o da ne seviyesine geleceğim yakında hissediyorum.

“Burak annem sorarsa ablam sette dersin” diyorum yemeğimi yerken.

“Eve gelmeyecek misin?” diyor.

“Eve gidecek hâlîm yok. Hatta şuradan şuraya gidecek hâlîm yok. Az önce indir beni dedim ya, kucağına al götür beni Oğuzhan” diyorum gülerek. Oğuzhan yemeğini bitirip peçeteyle ağzını siliyor.

“Yemeğini bitir iyi gelmezse alırım kucağıma. Yeme içme halsiz düş sonra Oğuzhan beni kucağına al. Yok ya” diyor burnuma üfleyp.

Tabağımdaki yemeği tırtıklıyorum. “Daha fazla yiyemiyorum. Hadi kalkalım” diyorum.

Restorandan çıkınca Oğuzhan'ın koluna giriyorum. Asansöre binip otoparka iniyoruz. Arabaya binerken aklıma bir şey geliyor.

“Oğuzhan ben annemlerin geleceğini unutup annenleri davet ettim pazar günü kahvaltıya” diyorum Oğuzhan arabaya binerken.

“İptal ederiz hayatım sıkıntı yok” diyor emniyet kemeri ni bağlarken.

“Ahsen ve Atahan Zorluoğlu'na yaptığım daveti iptal edeceğim. Yürek yedim çünkü ben. Ecelime susadım. Düşünüyim bakayım. Susamamışım” diyorum.

“Konumuz ne tam olarak şu an?” diyor.

“Ailelerimiz mi tanışacak?” diyorum.

“Öyle söyleyince kalbim sıkıştı Başak. Niye evham yapıyorsun bana, daha beş gün var” diyor.

“Önümüzdeki iki gün setteyiz, cuma günü dinlensek, cumartesi annelere gidip biz evleniyoruz desek, pazar günü pat diye karşı karşıya mı getireceğiz insanları?” diyorum.

Arabanın ekranına basıp annesini arıyor.

“Arama Oğuzhan, yapma. Ters bir şey söylerse ben duymak istemiyorum” diyorum. Ahsen Hanım telefonu açıyor.

“Efendim yavrum?” diyor telefonun diğer ucundan.

“Annem nasılsın?” diyor Oğuzhan. Koltuğa gömülüp kollarımı bağıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Elim ayağım titriyor heyecandan.

“İyiym oğlum sen nasılsın? Hayırdır gece gece” diyor Ahsen Hanım.

“Anne ben evlenmeye karar verdim” diyor. Ahsen Hanım telefonun diğer ucunda gülmeye başlıyor.

“Kiminle Başak’la mı?” diyor. Dönüp yan yan yüzüne bakıyorum Oğuzhan’ın. *Başak’la mı derken?*

“Başak’la mı derken? Anne ne diyorsun? Herhâlde Başak’la” diyor.

“Ne bileyim oğlum kırk tane kız var hayatında” diyor Ahsen Hanım gülererek. Betim benzim atıyor.

“Anne ne diyorsun? Başak duyuyor anne hoparlördesin” diyor panikle.

“Ay! Oğuzhan, evleniyorum deyince şaka yapıyorsun sandım oğlum. Başak, takılıyor yavrum ben. Öyle bir şey yok” diyor Ahsen Hanım.

“Ahsen Hanım kalp krizi geçireceksiniz bana, nasılsınız?” diyorum.

“İyiym güzel kızım benim. Ben biliyordum zaten sizin evleneceğinizi. Ben seni gördüğümde dedim gelinim geldi diye. Yavrum benim üzülme sen” diyor.

“Ahsen Hanım benim annemler geldi Edirne’den. Hafta sonu siz de uygun görürseniz tanıştırmak istiyorum sizinle” diyorum.

“Ata, Oğuzhan evleniyor” diye bağıyor Ahsen Hanım telefonun diğer ucunda.

“Yeni anladı ciddi olduğumu” diyor Oğuzhan gülererek.

“Sen sus ben evde alacağım senin ifadeni” diyorum dik dik yüzüne bakıp.

“Oğuzhan, annen sevinçten havalara uçtu dalga geçiyor-san üzerim seni evladım” diyor Atahan Bey.

“Babacım şaka yapmıyorum. Pazar günü Başak’ın ailesi ile tanıştıralım sizi diyoruz” diyor Oğuzhan.

“Tamam oğlum. Selam söyle Başak kızıma da” diyor Atahan Bey.

“İyi geceler” diyorum mırıl mırıl aradan.

“Sen orada mıydın kızım? Ben de konuşuyorum kendi kendime. Nasılsın evladım?” diyor.

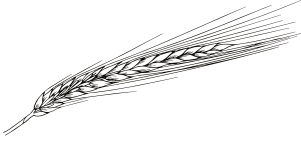
“İyiym, teşekkürler. Siz nasılsınız?” diyorum.

“İyiym kızım ben de. Görüşürüz pazar günü” diyor.

“Görüşürüz efendim” diyorum.

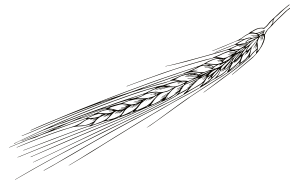
“Görüşürüz babacım” diyor Oğuzhan telefonu kapatıyor.

Oğuzhan sitenin otoparkına girip arabayı park ederken yan koltuktan yüzünü seyrediyorum.

Bazen zehirli bir duman ortaya çıkar zihnimde. Bütün düşüncelerime, hislerime, verdiğim kararlara sirayet eder. Ne yöne gideceğini bilmeyen rotasız bir gemiye dönüştürür beni. Savrulup dururum dalgaların arasında. Aslında bana ne söylediğini biliyorum o dumanın. Bir şeyin pusuda beklediğini ve ortaya çıkmak için gün saydığını biliyorum.

Dalgalar yükselirken çırpınmak faydasızdır. Bazen dalga-
nın içinden geçmek gerekir limana varabilmek için. Ve bazen dalgaların ortasında durmak ve fırtınayı izlemek, limana var-
maktan daha değerlidir. Her liman güvenli değildir.

Gecenin bir yarısı kalbim sıkışarak uyanıyorum. Ter içinde kalmışım. Kâbus mu gördüm? Gördüysem de hatırlamıyorum. Başıma ağrı saplanıyor. Oğuzhan yanımda uyuyor. Yataktan kalkıp su içmek için aşağıya iniyorum. Mutfakta kendime su koyup masaya oturuyorum. Etrafıma bakıyorum boş boş. İçimde patlamaya hazır bir bomba var sanki. Beni zorluyor. Bir şeyler yapmam lazım yoksa bu his beni bitirecek. Kalkıp evi toparlıyorum. Çamaşır odasına gidip yeni aldığımız tişörtlerin etiketlerini kesip tişörtleri çamaşır makinesine atıyorum. Oğuzhan'ın ütülenecek eşyalarını ütüleyip dolabına götürüyorum. Tekrar aşağıya inip evin içinde dolanıyorum. Doğum sancısı çekiyorum resmen zihnim kasılıyor. Koltuğa oturup Oğuzhan'ın sehpa da duran not defterini ve kalemini alıyorum. Kalemi gelişi güzel sallıyorum kâğıdın üzerinde. Sancım kelimelere dönüşmeye başlıyor. Kulağıma bir şarkının ilk notaları çalınıyor. Kalkıp piyanonun önüne oturuyorum. Zihnime

takılan notalara basıyorum. Peşi sıra cümleler dökülüyor dudaklarımdan. Çalarken söylüyorum. Sözleri ve notaları yanıma koyduğum deftere yazıp kalkıyorum. İçimdeki karanlık dağılmıyor.

Oğuzhan'ın yanına dönüp yatağa uzanıyorum. Yorganın altında kıvrılıp yanına sokuluyorum. Belime sarılıp beni kendine çekiyor. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum. Uykum gelmiyor. Kollarının arasında dönüp başımı göğsüne yaslıyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Ne zaman kokusunu içime çeksem uyuşuyorum. Aynı anda birçok hissi bir araya getiriyor benim için kokusu, aşk, arzu, huzur, mutluluk, tedirginlik. Bana sarıldığında ne hissettiğini bilmek isterdim. Bilmekten öte hissetmek isterdim. O benim kalbimi avuçlarında tutuyor. Umarım bir gün elinde kalbim varken yumruklarını sıkmaz. Kalbim sıkışıyor.

Kollarından ayrılıp yeniden yataktan kalkıyorum. Eve sığmıyorum. Duvarlar üstüme üstüme geliyor. Oğuzhan'ın üstünü örtüp evden çıkmak üzere aşağıya iniyorum. Montumu giyip, çantamı alarak evden çıkıyorum. Asansörde inerken taksi uygulamasından taksi çağırıyorum. Ben binadan çıkarken taksi kapıya yanaşiyor. Taksiye binip Beşiktaş'a gideceğimi söylüyorum. Başımı taksinin camına yaslayıp dışarıyı seyrederken şehrin ışıkları gözlerimi alıyor.

"Hanımefendi Beşiktaş'a geldik nerede ineceksiniz?" diyen taksi şoförünün sesi ile kendime geliyor. Etrafıma bakınca otobüs duraklarının önünde durduğumuzu fark ediyorum.

"Burada ineyim ben" diyorum cüzdanımdan para çıkartıp taksiciye uzatırken. Parayı alıp para üstünü ayarlamaya çalışıyor.

"Üstü kalsın kardeşim" diyorum taksiden inerken.

Beşiktaş'taki mekânlar yeni yeni kapanıyor, saat sabahın dördü. Ajansın sokağına giriyorum. Apartmana gelince çantamdan anahtarlarımı çıkarıp içeriye giriyorum. Merdivenleri hızlı hızlı tırmanıp ofise giriyorum. Açık bilgisayarların ışıkları dışında ajans karanlık. Işıkları yakmadan mutfaka gidip kendime kahve hazırlıyorum. Tezgâha yaslanıp etrafıma bakıyorum. Bu ajans benim evim gibi. Evimden çok burada vakit geçirdim son on yıldır. Ajansta işe başladığımda on dokuz yaşımdaydım. Aylarca Alparslan Hoca'nın getir götür işlerini yaptım. Sonra bana ufak bir metin verdi düzeltmem için, sonra yazmam için bir broşür, sonra bir reklam filmi, sonra ajansın yüzde ellisini. Üniversite mezuniyetimi burada kutladım, yüksek lisans tezimi bu mutfakta yazdım. Öğrencilerim ilk defa burada öğretmenler günümü kutladı. Hayatımın aşkını bu ajans sayesinde bulacağımı hiç tahmin etmezdim.

Bu kadar kafa karıştırıcı bir şeyi neden istiyor insanlar anlamıyorum. Hissettiklerim güzel ama tüketici duygular. Bir yanımda havalarda uçuyor. Oğuzhan yanımdaysa ayaklarım yere basmıyor sevinçten. Ama iki adım uzağına gittiğimde derin bir yokluk hissi çöküyor içime. Odasından salona indiğimde bile hasret çekiyorum. Bu his bana kafayı yedirecek. Birine bu kadar bağlanmak aptallık derdim eskiden. Kahve makinesi ötüyor. Dönüp raftan aldığım fincanıma kahve koyuyorum. Odama gitmek için mutfaktan çıkıyorum.

Odama girip bilgisayarımı açıyorum. Bilgisayar açılırken telefonumu çantamdan çıkarıp masaya bırakıyorum. Bilgisayarım açılınca müzik açıp sesi ajansın ses sistemine bağlıyorum. Müzik sesi sarıyor bütün ofisi. Elimde kahvemle odamdan çıkıp ortak alanda çalışan grafikerlerin ekranlarında kalan son çalışmalarını gözden geçiriyorum. Ajansta

altı grafiker, dört metin yazarı, iki sanat yönetmeni, iki senarist ki bunlardan biri benim, bir mali müşavir, iki sekreter, iki stajyer ve bilgi işlem personelimiz var. Bu kadar insanın hayatını sürdürmesi için gerekli enerjiyi harcamak beni çok yoruyor. Gün geçtikçe Alparslan Hoca üzerimdeki sorumluluğu arttırıyor. Yavaş yavaş ajanstan elini çekmeye başladı ve ben bazen ne tarafa koşacağımı şaşıyorum. Çalışanlarıma karşı sorumluluklarım var, işveren firmalara karşı sorumluluklarım var, öğrencilerime karşı sorumluluklarım var, aileme karşı sorumluluklarım var ve şimdi bir adım daha atıp hayatımdaki erkeğin sorumluluğunu alacağım. Sorumluluktan kaçan bir yanım yoktur. Hiçbir zaman olmadı. Ama bir noktada aman be diyecek miyim, merak ediyorum. Kolaycı değilim, kolayı sevmem ama işin içine hisler girince olay zordan öte bir hal alıyormuş yeni yeni idrak ediyorum. Oğuzhan'dan önce hayatıma giren insanlara olsan da olur olmasan da tavrı ile yaklaştım hep. Kafamda tilkilerle ajansın içinde dolanıp duruyorum. Alparslan Hoca'nın odasına gidiyorum. Ortalık yine Çarşamba Pazarı'na dönmüş.

Kitaplık bana ben kitaplığa bakıyorum. Fincanımı masaya bırakıp kitaplığa giriyorum. Kitapları yazarlarına göre sıralamaya başlıyorum. En sevdiğim şey kitaplık düzeltmek sanırım. Gerçi genel olarak düzenlemek benim işim. Ruh hastalığı derecesinde titiz bir kadını. Etrafta en ufak bir dağınıklık varsa ben o ortamda duramıyorum. Çalışamıyorum ve hatta nefes alamıyorum. Bir insan mutfak tezgâhında duran tek bir bardak yüzünden paralize olabilir mi? Ben oluyorum. O sıçığımın bardağı yıkanacak ve rafına kaldırılacak. Yoksa komaya giriyorum. Beynimde şu sesi duyuyorum, tezgâhta bardak var, bardak var tezgâhta, var tezgâhta bardak. Bütün camlar kırılmandır. Bardak

camdandır. O halde bardak da kırılıgandır. Tümnden gelim, tüme varım. Gelemedim. Varamadım. Tövbeler olsun yarabbi. Aldım yine saçmalamanın o nadide sazını elime tıngırdatıyorum. İmdat, psikolojim bozuldu. İmdat! He sanki normalde çok sağlamdı.

Kahveden bir yudum daha alıp kitap raflarını düzeltmeye devam ediyorum. Kitaplar tozlanmış. Hapşırıyorum. Mutfağa gidip bir leğene su koyup, bez de alıp kitaplığın yanına dönüyorum. Bezi ıslatıp suyunu iyice sıkıp kitaplığın ve kitapların tozlarını alıyorum. Su yavaş yavaş siyaha dönüyor. Buraları temizlemiyor mu temizlik görevlileri? Konuşmak lazım. Benim tüm titizliğime ve takıntılarıma rağmen Alparslan Hoca'nın odası hep dağınık ve pis. Beni delirtiyor. Ona sorsak beni tedavi ediyor. Bazen onun odasında otururken her yanı ıslatıp çamaşır suyu ile ovalamak istiyorum. Böyle köpürte köpürte. En sevdiğim koku temizliğin kokusu. Yarabbi etraf kalıp sabun koksun ben orada bir ömür kalırım. Ben evi sabun, mutfağı kek kokan kadınlardanım. Zırt pırt yaptığım tek hamur işi kek. Kek çırparken sakinleşiyorum. Tuhaf bir terapi yöntemi ama iyi geliyor. Yapıp yapıp ajanstakilere yediriyorum.

“Başak Hoca Kek Yapmış” isimli bir şarkım bile var. Ajanstaki çocuklar yazdı.

“Başak Hoca kek yapmış, belli ki yine sıyırmış, acaba yine kafayı neye takmış, keki nasıl da kabarmış” diye gidiyor. Ne zaman elimde kek ile kapıdan girsem cümbür cemaat söylüyorlar. Kitaplığı temizleyip düzenledikten sonra leğeni boşaltıp bezi de yıkayıp yerlerine kaldırıyorum. Oda ma dönünce sabah ezanı okunmaya başlıyor. Müziğı kapatıyorum. Pencerelelden birini açıp ezanı dinlemek için koltuklardan birine oturuyorum. Günün en sevdiğim zamanı

sabah ezanı vakti. Sanki bütün dünya susuyor sabah ezanı okunurken. Öyle ya da böyle her sabah ezanında uyanırım. Bünyem alıştı sanırım. Sabah ezanını dinlemek zihnimi hem dinlendirir hem de uyandırır. Edirne’de, büyüdüğüm evin etrafında altı tane cami vardı. Üniversite için İstanbul’a gelinceye kadar her sabah ezanla beraber uyanırdım. Eski-den şimdiki gibi merkezi yayın sistemi de yoktu. Her hoca kendi okurdu ezanı. Hepsinin ezana başlama ve bitirmesi arasındaki farkı ezbere bilirdim. Hangisi önce başlıyor hangisi son bitiriyor hepsini ezberlemiştim. Unutamadığım tek ezan ise babamın selası. Sanırım çok az şey canımı yakabildi o günden sonra. Ezan okunurken gözlerimi kapatıp dua ediyorum. Son zamanlarda tek bir duam var sürekli içimden geçen. Tek bir dua, Oğuzhan’a dair. Durup dururken, yüzüne bakarken, yolda yürürken, bana dokunduğunda veya yüzüme güldüğünde hep tek bir şeyi diliyorum canı gönülden, Allah’ım biz bozsak da sen bozdurma mutluluğumuzu, huzurumuz daim olsun. Kalkıp pencereyi kapatıp kahve fincanımı alıp yıkamak için mutfığa götürüyorum. Bardağı yıkadıktan sonra odamdan eşyalarımı alıp eve dönmek üzere ajanstan çıkıyorum. Kapıyı kilitleyip, alarmı kuruyorum. Binadan çıkıp evime doğru yürüyorum. Hava aydınlanıyor. Sabah saatlerinin temiz havasını içime çekiyorum. Parktan gelen toprak kokusu doluyor burnuma.

Apartmana girip daireme çıkıyorum. Anahtarım ile kapıyı açıp eve girince anneannemi salonda namaz kılarken buluyorum. Rahatsız etmeden usulca odama gidiyorum. Burak benim yatağım da yatmış. Öküz gibi uyuyor. Yanına gidip omzunu dürtüyorum. Gözünü açıyor.

“Hadi kalk sete gideceğiz” diyorum. Şakaklarımı ovalayıp doğruluyor.

“Geç geldim eve, mal gibiyim abla ya” diyor.

“Kalk duşa gir açılırsın, ben de giyineceğim zaten çık odamdan” diyorum.

Söylene söylene kalkıp odadan çıkıyor. Burak odadan çıkınca yatağımy düzeltip etrafa attığı kıyafetleri topluyorum. Tertipsiz sıra. Kapıma vuruluyor.

“Başak müsait misin kızım?” diyor annem.

“Gel annem müsaitim” diyorum. Annem odama giriyor.

“Neredeydin bu saate kadar sen?” diyor.

“Sette hazırlık vardı anne, Burak’ı almaya geldim üstümü değiştireyim tekrar gideceğiz sete” diyorum.

Eşofmanlarımı çıkarıp kirli sepetine atıyorum. Dola-bımdan aldığım rahat bir elbisemi tepemden geçiriyorum. Annem yanıma gelip elbisemi düzeltiyor. Gülümsüyorum. Berjere gidip oturuyor.

“Sen anlat bakayım dün konuşamadık kimmiş bu yüzünde güller açtıran çocuk?” diyor.

“Oğuzhan Zorluoğlu ismi sana tanıdık geliyor mu anne?” diyorum.

“Atahan Zorluoğlu’nun oğlu Oğuzhan mı?” diyor. Ne? Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Sen nereden tanıyorsun anne?” diyorum.

“Sen doğduğunda baban Çanakkale’de bir okula atandı müzik öğretmeni olarak. Yeni doğmuştun baban Çanakkale’ye atandığında. Benim de kimim kimsem yok o zamanlar Edirne’de, peşinden gittim mecbur babanın. İki sene orada kaldık. Komşuyduk Çanakkale’de. Babanla Atahan Bey de iyi dosttular. Oradan tanışırız. Oğuzhan’ın çocukluğunu biliyorum. Sekiz yaşında falandı galiba. Aranız

sekiz yaş olması lazım.” diyor düşünerek. Yazlıktaki kahvaltıda Atahan Bey’in bana babamın adını sorduğu geliyor aklıma.

“Dünya küçük vallahi, yürütecini aldığı bebeği oğluna almak varmış adamın kaderinde. Çok desteği oldu sen bebekken bize” diyor.

“Hep bir şekilde birbirimizi teğet geçmişiz. Emirhan’ı tanıyor musun? Oğuzhan’ın erkek kardeşini?” diyorum.

“Senden bir yaş büyük olması lazım, tanıyorum” diyor.

“Emirhan da bir ara benim derslerime katılmıştı okulda. Sizi abimle tanıştırmak istiyorum dedi bana altı ay boyunca sabah akşam” diyorum.

“Ne zaman geliyorlar istemeye?” diyor. Aynadan annemin yüzüne bakıyorum.

“Pazar günü kahvaltıya gelecekler, isteme falan yok anne şu an” diyorum.

“Yeni yeni adetler çıkarıyorsunuz başımıza. Eşek kadar-sınız ikiniz de. Sen otuz oldun, Oğuzhan kırka merdiven dayamış. Kahvaltı neymiş? Tanıyoruz biz zaten birbirimizi. İstemeye gelsinler, vereyim de git başımdan” diyor.

Ağzım açık bakakalıyorum annemin suratına.

“Ne meraklıymışsın sen de beni birilerine yamamaya Hülya Sultan. Hem bakalım sevecek misin damadını? Hem kilitliyorsun beni tanımadığın etmediğin adama” diyorum.

“Bana ne ben mi gireceğim koynuna? Adamın nasıl biri olduğu seni ilgilendirir. Ben Ahsen Hanım istesin, değil seni canımı veririm” diyor.

“Sizin baya baya muhabbetiniz var o zaman” diyorum.

“O zamanlar çok yardımları dokundu bize. Sonrasında da hep görüştük yolları ne zaman Edirne’ye düşse. Babanın cenazesinde gördüm en son. Eskiden insanlar vefa nedir bilirdi. Biz sizin gibi unutmuyoruz hayatımızdan geçen insanları” diyor.

“Anne öyle ölmem füze at” diyorum. Gülüyor.

“Valla kızım hayırlısı olsun ikiniz için de ama ağırlığı olan bir aileye gelin olacaksın bunu bil” diyor.

“Ağırlık taşımayı yük olarak görenlerin bahanesidir anne” diyorum saçlarımı tararken.

Aklıma Oğuzhan’ı uyandırmam gerektiği geliyor. Kalkıp çantamdan telefonumu alıp Oğuzhan’ın asistanı Ahmet’i arıyorum.

“Efendim yenge?” diye açıyor telefonu.

“Ahmet, Oğuzhan’ı uyandır tam dokuzda sizi sette görmek istiyorum” diyorum. Oğuzhan ancak on birde gelir. Ben eşiği sağlam kazığa bağlayayım.

“Tamam, yenge. Şimdi gidiyorum eve” diyor. Telefonu kapatıyorum.

“Oğuzhan mı oynayacak reklamda?” diyor annem.

“Evet. Anne, Oğuzhan’ın sanatçı olduğunu biliyor muydun?” diyorum makyaj yaparken.

“Burak programlarını izliyor sürekli, benim de geçenlerde gözüm takıldı. Burak’a sordum kim bu çocuk, tanıyorum ben bu çocuğu dedim. Ahsen Hanım’a çok benziyor siması. Burak adını söyleyince dedim doğru tahmin etmişim. Beraber izliyoruz programlarını Burak’la. Akıllı çocuk Allah sahibine bağışlasın” diyor imalı imalı.

“Kızmadın” diyorum usulca.

“Kızsam ne işe yarayacak kızım? Gönlüne ateş düşmüş bir kere. Ben kızsam ne işe yarayacak? Benim dememle silebilecek misin kalbinden? Hadi kalbinden sildin diyelim aklından silebilecek misin? Yok. Ne diye kaybedeceğim savaşa gireyim ben?” diyor.

“Oğuzhan’ı hiç şarkı söylerken duydun mu anne?” diyorum aynadan yüzüne bakıp.

“Babanın sesi değil mi?” diyor.

“Babamın sesi” diyorum. İçim daralıyor.

“Şu çekimdi, tanışmaydı falan filan bitsin de ben bir Edirne’ye geleyim. Babamı ziyaret edeyim” diyorum.

“Gel özlemiştir seni, bak aklıma ne geldi sana ne vereceğim” diyor koltuktan kalkıp içeriye gidiyor. Parfümümü sıkıp kalkıyorum aynanın başından. Annem geri geliyor. Elinde bir fotoğraf var.

“Edirne’den bebeklik fotoğraflarını getirmiştim sende kalsın diye” diyor fotoğrafı bana uzatırken. Elindeki fotoğrafı alıyorum. Babamı fotoğraftan bana bakarken görmek içimi yakıyor. Beş saniye sonra fotoğrafın geneline bakabiliyorum.

“Tanıdın mı fotoğraftaki çocuğu?” diyor annem.

“Oğuzhan” diyorum.

“Ahsen Hanım’ın kucığındaki bebek de sensin” diyor annem.

Hayat sen nelere kadirsin? Annem, babam, ben, Oğuzhan, Emirhan, Ahsen Hanım ve Atahan Bey bir fotoğraf karesinin içine hapsolmuşuz. Babam bugünleri göremedi belki ama damadının çocukluğunu biliyormuş demek.

“Anne fotoğraf bende kalabilir mi?” diyorum.

Burak ile sete geldiğimizde Alparslan Hoca'nın arabasını görüyorum otoparkta. Dilemem gereken bir özür var. Haklı olan taraf ben olsam da üzerimde bu kadar büyük emeği olan bir insanın yüzüne telefon kapatmak bana yakışmaz. Burak arabayı park ederken ben çekimin yapılacağı platoya giriyorum. Alparslan Hoca, Mert, Serdar ve yönetmen Anıl ile sohbet ediyor köşede. Yanlarına gidiyorum.

"Günaydın hazırlıklar ne âlemde?" diyorum yanlarına yaklaşırken.

"Işık ve ses tamam, sanat ekibi sahneyi hazırlıyor Oğuzhan'ı bekliyoruz" diyor Alparslan Hoca.

"Benimkiler nerede?" diyorum.

"Buradayız hocam" diye yanıma geliyor Demir yanında Tuğba ile. Tuğba elindeki kahve bardağını bana uzatıyor.

"Teşekkürler Tuğba. Siz gidin sanat ekibine yardım edin. Alparslan Hocam biraz konuşabilir miyiz?" diyorum.

"Gel konuşalım şurada" diyor Alparslan Hoca. Beraber setin içerisinde başka bir noktaya yürüyoruz.

"Hocam özür dilerim. Saygısızlık ettim size" diyorum. Gülümsüyor.

"Sen haklıydın Başak. Asıl ben senden özür dilerim" diyor.

"Barıştık mı?" diyorum melül melül gözlerine bakıp.

"Sarıl bakayım barışmış mıyız?" diyor. Uzanıp boynuna sarılıyorum. İçim ısınıyor.

“Hocam Serdar’ı setten gönderir misiniz? Ben yüz göz olmak istemiyorum. Oğuzhan gelir birazdan bir tatsızlık çıkmassın” diyorum. Dememe kalmadan Oğuzhan ekibi ile platoya giriyor. Buyurun cenaze namazına. Erken geleceğı tuttu.

“Gönderirim birazdan kızım” diyor Oğuzhan’ı gören Alparslan Hoca. Oğuzhan’ın yanına koşturuyorum.

“Hoş geldin hayatım” diyorum uzanıp yanağından öperken.

“Nereye gittin sen gece?” diyor.

“İçim daraldı ajansa gittim. Evin içinde dolan dolan uyku da tutmadı, hoş geldiniz çocuklar” diyorum ekibine dönüp.

“Hoş bulduk” diyorlar.

“Konuştu mu seninle bu?” diyor Oğuzhan. Omzumun gerisinde bir noktaya bakıyor. Kimi sorduğına bakmama bile gerek yok.

“Hayır” diyorum. Kafasını sallıyor.

“Demir, Tuğba” diye sesleniyorum geriye doğru. Koştura koştura yanımıza geliyorlar.

“Demir, Oğuzhan Bey’i kostüme, makyaja alalım. Set amiri nerede?” diyorum.

“Geldim Başak Hocam, buyurun” diyor set amiri. Adı neydi bu adamın? Erdal.

“Erdal abi, Oğuzhan Bey’i kostüme, makyaja alalım. Tuğba sen Oğuzhan Bey’in ekibine bir ihtiyaçları var mı sor. Kahvaltı etmişler mi, öğren. İstedikleri bir şey varsa alın gelin Demir ile. Burak nerede Demir?” diyorum.

“Yönetmenin yanında Başak Hocam” diyor Demir.

“Ben bir bakayım ne yapmışlar” deyip yanlarından tüüyorum.

Daha iki adım atamadan “Başak Hanım!” diye sesleniyor Oğuzhan. *Bismillah. O nasıl bir ses tonu Yarabbi?* Olduğum yerde donup kalıyorum. Tatlı tatlı gülümseyerek Oğuzhan’a dönüyorum. Yanına gidiyorum tırıs tırıs.

“Buyurun Oğuzhan Bey?” diyorum.

“Çekim süresince bana eşlik etmenizi rica ediyorum, asistanlarınız sizin yerinize bir şeyleri halledebilecek kadar yetenekli” diyor. Yani diyor ki dibimden ayrılma.

“Oğuzhan işime müdahale etme hayatım” diyorum kuşağına sessizce.

“İşine müdahale etmiyorum, etseydim Başak eve git derdim” diyor. Yüzüne bakıyorum. Avını seyreden kurt edasıyla yüzüme bakıyor. Gık desem üzerime atlayacak. Kanım donuyor.

“Biz hazırlanmaya gidelim o zaman” diyorum.

“Önden buyur” diyor.

“Erdal abi nerede karavanlar?” diyorum set amirine.

“Bu taraftan Başak Hanım” diyor.

Beraber hazırlanmak için karavanlara doğru yürüyoruz. Yürürken Oğuzhan kolunu belime sarıyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Tamam, anladık, Başak senin” diyorum gülerek.

“Ne var, sarılmak geldi içimden” diyor.

Sözü dinlenince keyfi yerine geliyor. Çocuk gibi. Dönüp boynuna sarılıyorum. Kollarını belime sarıyor. Sıcaklığı içimi ısıtıyor. Görmeyeli şunun şurasında kaç saat oldu ki,

nereden çıkıyor bu kadar özlem? Dip dibeyken birbirimize eş oluyoruz ama yarım saat ayrı kalsak birbirimize sinirleniyoruz. Özleyince neden birbirimize sarıyoruz anlamıyorum. Bir metre uzağa gitsem bir ömür ayrı kalmış gibi hissediyorum. Sarılmayı bırakıp kostüm karavanına giriyoruz beraber.

“Merhaba kızlar kolay gelsin” diyorum karavandaki kostüm asistanlarına.

“Merhaba, hoş geldiniz” diyorlar.

“Hoş bulduk” diyor Oğuzhan montunu çıkarırken.

“Oğuzhan Bey şunları giyin lütfen” diyor asistanlardan biri gülümseyerek elindeki gömleği ve pantolonu uzatıp. Oğuzhan kazağını çıkarmak için elini kazağının beline atıyor.

“Hop” diyorum. Dönüp bana bakıyor.

“Hanımlar sizi dışarı alalım mı?” diyorum tatlı tatlı gözlerimi kısarak kızlara bakıp. Oğuzhan yan yan yüzüme bakıyor. Kızlar kös kös dışarı çıkıyorlar. Özellikle erkek sanatçılar kostüm ekiplerinin önünde giyinip soyunmaya alışıktır. Ama ben sevgilimin kızların önünde soyunmasına tahammül edemeyeceğim. Kızlar çıkınca Oğuzhan kazağını çıkarıyor. Çıplak vücudunu görmeye dayanamıyorum. Oturduğum yerden kalkıp yanına gidiyorum. Arkasından beline sarılıp sırtının ortasını öpüyorum.

“Başak Hanım çekmemiz gereken bir reklam filmi var” diyor.

Kollarımı çözüp geri geri gidip karavanın kapısını kilitliyorum. Bana dönüyor. Gözlerimi gözlerinin içine dikiyorum.

“Beni geri mi çevireceksin?” diyorum dudağımlı ısırp.

“Enerjimizi eve saklayalım bence” diyor.

“Korkak” diyorum fısıldayarak.

Bileğimden tutup beni kollarının arasına çekiyor.

“Ayy” diye ciyaklıyorum.

“Korkak kimmiş gösteririm ben sana” diyor. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Kendimi bırakıp öpüşüne teslim olmak istesem de gerçekten çekmemiz gereken bir reklam filmi var.

“Tamam, şaka yaptım bırak. Sana bir şey anlatacağım” diyorum dudaklarımı dudaklarından ayırıp.

“Korkak” diyor gülerek. Belimi bırakıyor. Oğuzhan kostümcülerin verdiği kıyafetleri giyerken çantamı alıp annemden aldığım fotoğrafı çıkarıyorum. Yanına gidip fotoğrafı uzatıyorum. Gömleğini düğmeledikten sonra fotoğrafı elimden alıyor.

“Sen benim eşyalarımı mı karıştırdın?” diyor fotoğrafa bakınca.

“Karıştıramaz mıyım?” diyorum.

“Ben senin eşyalarını karışırsam hoşuna gider mi? Ayrıca çocukluk fotoğraflarım kolayca bulabileceğin bir yerde durmuyor. Bulabilmen için evi baya detaylı araştırman lazım. Neden bu kadar detaylı bir araştırmaya giriştin onu merak ediyorum?” diyor.

“Benim senden saklayacağım bir şey yok ama senin benden saklamak istediğin şeyler var anladığım kadarıyla. Dikkat ederim haddimi hududumu aşmamaya. Sen benim evimde nereyi istiyorsan karıştırabilirsin. Benim bütün kapılarım açık sana. Sinsi sinsi arkandan iş çevirecek biri olmadığımı şu zamana kadar anlamayı beklerdim. Neyse.

En baştaki soruna geri dönüyorum bu gereksiz tartışmayı uzatmadan. Fotoğrafta annenin kucağında duran bebek benim. Emirhan annemin kucağında oturuyor. Babanın yanında oturan da benim babam. Fotoğraf benim bebeklik albümümden. Ailelerimiz birbirlerini tanıyormuş. Giyin de makyaja geçelim artık” diyorum fotoğrafı elinden çekerken.

Kapıyı açıp karavandan çıkıyorum. Kostüm asistanları kapının önünde çay içiyor. Karavana yaslanıp telefonumla uğraşıyorum yalandan. Verdiği tepkiye takılmamaya çalışıyorum. Eğer bir takarsam bugün bitmez. Dünyayı Oğuzhan’a dar edemeyeceğim için kendime dar ederim. Hiç gerek yok. Karavanın kapısı açılıyor. Oğuzhan karavandan çıkıp bir sigara yakıyor. Yandan yüzüne bakıyorum. Kıyamıyorum ki ben buna.

“Sevgilim kahve içer misin?” diyorum dönüp gülümseyerek.

“Zehirlemeyeceksen içerim” diyor gülerek. Gözlerimi deviriyorum. Demir’i arıyorum.

“Efendim hocam?” diyor telefonu açan Demir.

“Demir bir tane sade filtre kahve ile bir tane de sütlü kahve alır mısın bize? Makyaj karavanındayız Oğuzhan’la” diyorum.

“Tamam, hocam” diyor. Telefonu kapatıyorum. Oğuzhan sigarasını söndürüyor. Hadi gel diye işaret ediyorum makyaj karavanına doğru gidip. İçeriye girip kuaför ve makyöz ile selamlaşıyorum. Gidip içerideki masaya oturuyorum. Oğuzhan karavana girip aynanın önüne oturuyor. Kuaför fönü çalıştırıp Oğuzhan’ın saçlarını yapıyor. Demir karavana giriyor.

“Hocam sütlü kahveniz, Oğuzhan abi bu da senin kahven” diye bağıyor fön makinesinin sesini bastırmaya çalışarak. Kahvelerimizi veriyor. Bardağımı alıp masaya bırakıyorum.

“Demir gel otur ne yaptınız set hazır mı?” diyorum.

“Hazır hocam sizi bekliyoruz” diyor otururken.

“Burak ne yapıyor?” diyorum.

“Oğuzhan abinin kardeşi geldi beraber yönetmenin yanındalar” diyor.

“Oğuzhan, Burak ile Emirhan iyi anlaştılar, biz hep beraber film mi çeksek?” diye sesleniyorum.

“Ben ilk filmimi kendim çektim, çalışsın çabalasın çeksinler. Yok öyle hazır konmak” diyor.

“Annesi ben olur muyum bilmiyorum ama sen iyi bir baba olacaksın” diyorum.

“Annesi sen olmadıktan sonra ne yapayım ben o çocuğu? Senin genlerine güveniyorum yoksa benden bir cacık olmaz tipe bak” diyor aynada kendine bakıp. Gülüyorum. Yanına gidip aynadan yüzüne bakıyorum.

“İçten gülümsediğinde dünyamı aydınlatıyorsun, o gülümsemeyi istiyorum bu reklamda” diyorum.

“Böyle mi?” diyor yalandan sırtıp.

“He öyle, tam olarak bu gülümseme. Aydınlandım şu an” diyorum.

Oğuzhan’ın ekibiyle çekimi izlemek için rejinin arkasına geçiyoruz. Demir ile Tuğba da yanıma geliyorlar. Yönetmen kayda giriyor. Şaryo hareketiyle beraber Oğuzhan da

yürüyor. Oğuzhan'ı seyrederken bir çınlama duyuyorum. Zemin ayağımın altından çekilir gibi oluyor. Yanımda duran Tuğba'nın koluna giriyorum. Tuğba bana bakıyor. Yanında duran Demir'i dürtüyor.

“Çocuklar çaktırmadan dışarı çıkalım, çekim bölünmesin, bana bir şey oluyor” diyorum sessizce. Demir yanıma geliyor. Koluna giriyorum. Beraber platonun dışına doğru yürüyoruz. Yürümekten ziyade Demir beni sürüklüyor. Bayılmamak için kendimi sıkıyorum.

“Tuğba sen burada kal, Oğuzhan sorarsa Başak Hocam okula gitti dersin, panikleme” diyor.

“Tamam hocam. İdare ederim ben Oğuzhan abiyi” diyor.

Demir ile kapıdan çıkıyoruz. Kapıdan çıktığımızda bütün gücüm tükeniyor. Demir'in kucığına yığılıyorum.

Gözümü açtığımda kendimi hastane odasında buluyorum. Demir odadaki koltukta uyukluyor. Damar yolu açılmış. Kan veriyorlar bana. *Bana niye kan veriyorlar?*

“Demir” diye ciyaklıyorum. Sıçırıyor.

“Hocam uyandınız mı nasılsınız?” diyor.

“Ne oldu oğlum bana? Bu kan ne?” diyorum.

“Hocam ameliyat oldunuz” diyor.

“Ne diyorsun oğlum sen? Manyak mısın ne ameliyatı?” diyorum panikleyip. Kalbim çarpıyor.

“Şaka yaptım hocam ya kanınız ikiye düşmüş yine” diyor sırtarak.

“Senin yapacağın şakayı da seni de alır birbirinize sokarım Demir” diyorum bağırarak. Odanın kapısı açılıyor.

“Abla sesin dışarıya geliyor, ne bağırıyorsun? İyi misin?” diyor Burak içeriye girerken.

“Bu manyak yüzünden, ödümü patlattı. Demir çık dışarı gözüm görmesin seni, attırdın bütün şalterlerimi” diye bağırıyorum. Demir odadan çıkarken Oğuzhan ile Emirhan odaya giriyorlar.

“Başak Hocam delirmiş, geçmiş olsun” diyor Emirhan bana bakıp.

“Deliren biri var o da Başak değil” diyor Oğuzhan. Sövdüm söveceğim hazır ol ifadesi var yüzünde. Söyleyeceklerini söylemeden rahat edemeyeceğini biliyorum. Yatağın kenarına yanıma oturuyor.

“Çocuklar siz dışarıya çıkar mısınız?” diyorum. Burak ve Emirhan odadan çıkıp kapıyı çekiyorlar.

“İyi misin?” diyor yüzümü inceleyip.

“İyi hissediyorum” diyorum.

“Başak olanı biteni ilk önce öğrenmesi gereken benken neden her defasında en son ben öğreniyorum?” diyor.

“Çekimi bölmek istemedim” diyorum.

“Böl, bölünsün siktiğimin çekimi! Hangi çekim senden daha önemli olabilir benim için? Bu kadar başına buyruk hareket etme. Ben seni okula gittin zannediyorum. Çekim bitti, Tuğba geldi. Oğuzhan abi, Başak hocam okulda değil hastanede dedi, nereye gideceğimi şaşırdım. Öldüm korkudan Başak. Bak elim ayağım titriyor hâlâ korkudan” diyor.

Uzanıp elini tutuyorum. “Paniklemini istemedim ama daha kötü oldu galiba” diyorum.

“Şöyle düşün, gayet keyfin yerinde işini gücünü bitirmişsin eve gitmeye hazırlanıyorsun saat olmuş gecenin üçü, biri gelip sana diyor ki Oğuzhan hastanede. Ne yapardın?” diyor.

“Ölürdüm galiba” diyorum.

“Aklım çıktı aklım” diyor.

“Önce beni sevmen lazım benim kadar endişelenebilmen için” diyorum başımı yana eğip yüzüne bakarak.

“Bütün meselemiz iki kelime mi? Sana olan sevgim dilimde olduğunda mı anlayacaksın değerini?” diyor.

“Bütün meselemiz iki kelime olmasa da meselenin büyük bir bölümü o iki kelimeden geçiyor” diyorum.

“Şu an çok farklı yerlerden bakıyoruz konuya, kapatalım bu konuyu ben çıkıp bir sigara içeceğim” diyor yanımdan kalkıp kapıya doğru giderken. Kafamın altında duran yastığı alıp kafasına fırlatıyorum. Yastık sırtına çarpıyor. Dönüp yüzüme bakıyor.

“Tabi konu duygularına geldiğinde kaç sen, arkana bakmadan kaç, maazallah ağzından iki güzel laf çıkar da incilerin dökülür” diyorum.

“Zorla mı söyledirmek istiyorsun içimden gelmeyen bir şeyi?” diyor.

“İçinden gelmiyor mu? Konu kapandı o zaman daha fazla uzatmaya gerek yok. Yalnız bir şey soracağım madem sevmiyorsun ne diye evlenme teklif ettin ki sen bana?” diyorum.

“Ya ben sana öyle bir şey dedim mi?” diye köpürüyor.

“Yok bir de deseydin!” diyorum. Yanıma gelip yatağın üzerinden yüzüme doğru eğiliyor.

“Başak kendinle çelişiyorsun şu an. Bir kendine gel öyle konuşalım” diyor. Odanın kapısı çalınıyor. Doktor içeriye giriyor. Sakinleşmeye çalışıyorum.

“Uyanmışsınız, nasıl hissediyorsunuz?” diye soruyor.

“İyiim” diyorum.

“Kan değerinizi sık sık düşüyor mu böyle?” diyor.

“Evet, demir eksikliği anemim var arada sırada oluyor böyle ama daha önce hiç kan nakline ihtiyacım olmamıştı” diyorum.

“Adet düzeniniz nasıl? Bir şekilde kan kaybediyor olmanız lazım” diyor doktor.

“Normal, aşırı bir kanamam olmuyor. Düzenli tahlil de yaptırıyorum. Herhangi bir sıkıntım yok” diyorum.

“Yemek yemiyor doktor bey” diyor Oğuzhan. Kafamı eğip doktorun arkasında duran Oğuzhan’a bakıyorum tip tip.

“Nasıl yani?” diyor doktor.

“Günde iki kaşık yemeği zar zor yediriyorum. Yemiyor” diyor.

“Anoreksiya mı var hanımefendide?” diyor.

“Ben buradayım bana sorabilirsiniz” diyorum doktora.

“Hastalar genellikle kendilerine itiraf edemezler anoreksiya olduklarını o yüzden beyefendiye soruyorum” diyor doktor.

“Sanmıyorum, unutuyor bence. Keyfi yerinde olduğunda yemek yiyor” diyor Oğuzhan.

“Demir yönünden zengin beslenmeniz gerek. Aneminin ölüme kadar giden ciddi sonuçları olabilir” diyor doktor.

“Dikkat etmeye çalışırım doktor bey, ne zaman çıkabiliriz?”

“Hemşire birazdan gelip damar yolunu çıkarır, sonrasında çıkabilirsiniz. Yarın tekrar gelin size serum demir de verelim, geçmiş olsun” diyor.

“Teşekkürler” diyorum.

Doktor odadan çıkıyor. Doktorun arkasından Oğuzhan da odadan çıkıyor. Kendimi yorgun hissediyorum. Fiziksel olarak değil ruhsal olarak yorgunum. Oğuzhan ile tartışmak bana iyi gelmiyor. Bütün hayat enerjim çekilmiş gibi hissediyorum. Gözlerimi kapatıp düşünmemeye çalışıyorum. Durmuyor zihnim. Üşüyorum aynı zamanda. Ruhum üşüyor. Gözlerimi tavana dikip tavanı seyrediyorum. Bazen günlerce tavanı seyrederek yatmak gelir içimden. Hiç kimse benimle konuşmasın, ben kimseye bir şeyler anlatmak zorunda kalmayayım ve günlerce tavanı seyrederek yatayım. Odanın kapısı açılıyor. Önce hemşire arkasından da Demir ve Burak odaya giriyorlar.

“Damar yolunu çıkarmaya geldim” diyor hemşire kateterin valfini kapatıp.

Kolumu uzatıyorum hemşireye. Koluma alkol döküp ığneyi çekiyor. Koluma pamuk bastırıyor. “Bastırın biraz morarmasın geçmiş olsun” diyor. Kafamı sallıyorum. Hemşire odadan çıkıyor.

“Burak arabayı aldın mı AVM’den?” diyorum doğrulurken.

“Aldım abla otoparkta ama eniştem bekliyor seni” diyor.

“Demir sen al arabamı eve git, yoruldu sen de. Ben birkaç gün evdeyim, dinlenmek istiyorum. Acil bir şey olursa beni ararsın ya da eve gelirsin bakarız beraber” diyorum.

“Peki, geçmiş olsun hocam, iyi geceler” diyor odadan çıkarken.

Kalkıp koltukta duran çantamı ve montumu alıyorum. Burak ile odadan çıkıyoruz. Üstümde hâlâ sersemlik var. Burak’ın koluna giriyorum.

“Çıkış işlemlerini yaptıralım vezne ne tarafta acaba?” diyorum Burak’a.

“Danışmanın orada gördüm” diyor.

Oğuzhan ile Emirhan hastanenin kapısından girip yanımıza geliyorlar.

“Ne yaptınız kardeşim?” diyor Emirhan Burak’a.

“Ne yapalım çıkış işlemlerini yapacağız. Gel halledelim kardeşim. Abla senin özel sağlık sigortan vardı değil mi?” diyor Burak bana bakıp.

“Evet, hepimizin var ya oğlum ne soruyorsun?” diyorum.

“Ne bileyim abla senin ne yapacağın belli olmuyor ki, kimliğini versene” diyor.

Çantamdan cüzdanımı alıp kimliğimi Burak’a veriyorum. Oğuzhan benden tarafa bakmıyor. Telefonuyla ilgileniyor. Az önceki delirmemden eser kalmıyor yüzüne baktığımda. *Ben neden bu adama tavır yapamıyorum ki?* Yanına gidip koluna giriyorum. Başımı omzuna yaslıyorum. Telefonunu kilitleyip beni kolunun altına alıyor.

“İyi misin?” diyor başımın üstünü öpüp.

“İyiyim. Eve gidip yatmak ve mümkünse bir on gün falan yatakta kalmak istiyorum. Kendimi tren çarpmış gibi hissediyorum” diyorum.

“Bana geliyorsun” diyor.

“Annemler evde biliyorsun. Burak eve gider de ben gitmezsem annem köpürür” diyorum.

“Burak da bana geliyor o zaman” diyor.

“Hayatım ben kendi evime gitmek istiyorum” diyorum.

“Hani senin evin bendim? Ben seni bu halde eve göndermem. Hem senin için yemek hazırlattım kızlara, merak etti onlar da” diyor.

“Yemek hazırlattın? Sipariş verdirmişsindir bence” diyorum gülerek.

“Olabilir” diyor gülümseyerek.

Burak ve Emirhan yanımıza dönüyorlar.

“Emirhan sen Burak’la gel, benim eve geçiyoruz yolu tarif et” diyor.

“Tamam abi” diyor Emirhan.

Beraber hastanenin otoparkına gidiyoruz. Arabanın kapısını açıp oturmama yardım edip emniyet kemerini bağlıyor. Kolumu kaldıracak hâlim yok. Kapıyı kapatıp arabanın etrafından dolaşıp arabaya biniyor. Başımı koltuğa yaslayıp yüzünü seyrediyorum. Arabayı çalıştırıyor. Otoparktan çıkıp gaza basıyor.

“Aşktan bu kadar korkma Oğuzhan” diyorum usulca. Cevap vermiyor.

“Ne yaşadın, nelerden geçtin inan ki bilmiyorum. Bana hangi eski yaranın acısıyla yaklaşıyorsun, bilmiyorum. Ben de korkuyorum. Ama korksam da buradayım. Ben seni sende yeni yaralar açamayacak kadar çok seviyorum. Eski yaralarını kanatmaya da kıyamam. Hayatın getirebileceği acılara engel olamam ama kendi elimle sana acı veremem, vermem. Adına ister aşk de ister sevgi. Bir yerim var sende

biliyorum. Ama şu duvarları bir indir artık. Bırak ardına geçeyim o duvarların. Zor mu bu kadar kendini bana teslim etmen? Ben bunu bu şekilde sürdüremem. Sen kendini her geri çektiğinde ben yalpalıyorum. Bana güvenmediğin her an, gözlerinde soru işaretlerini gördüğüm her an ben dağılıyorum. Bak bu öyle tırı vırı kadınsal triplerden biri değil. Edebiyat kasmıyorum sana. Senden sonsuza kadar bir bağlılık falan beklediğim de yok. Sadece birlikte olduğumuz, olacağımız tüm zamanları gerçekten birlikte olarak yaşamak istiyorum. Elini bir sok şu taşın altına artık. Çünkü benim ruh hâlim bu kadar çalkantıya alışık değil. Sen bin tane aşk yaşamış olabilirsin. Benim âşık olduğum ilk erkek sensin. Benim kafam karışıyor. Ben ne tarafa gideceğimi bilmiyorum. Serseri mayın gibi dolanıyorum ortalarda. Sen beni, ben aklımı kaybedeceğim. Bir şey oluyor bana hissediyorum ve bu olan şey her neyse hiç de iyi bir şey değil” diyorum.

Sitenin otoparkına girip arabayı park ediyor. Arabayı durduruyor. Arabanın ışıkları yanıyor. Uzanıp ışıkları söndürüyor. Karanlıkta kalıyoruz. Emniyet kemerini çözüp doğrulup kucağına tırmanıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp alnımı alnına yaslıyorum.

“Bırak kendini bana” diyorum.

Dudaklarını öpüyorum. Kollarıyla belimi sarıyor. Ömrümü geçirmek istediğim yerdeyim, zaman dursa ve biz sonsuza kadar böyle kalsak. Arabanın camına vuruluyor. Oğuzhan camı açarken kucağından inip yerime geçiyorum.

“Hadi abi yarım saattir bekliyoruz burada” diyor Emirhan.

“Oğlum bir şey konuşuyoruz siz çıkın eve” diyor Oğuzhan.

“İkna öyle bir şey değil kardeşim çekil” diyor Burak, Emirhan’ı çekip camdan içeriye bakarken.

“Eviniz yok mu kardeşim sizin? Çıkın odanızda sevişin. Gördüm az önce kucağındaydın eniştemin. Ayrıca acıkmadın mı sen? Yeni kalktın hastane yatağından” diyor bana bakıp.

“Doğru söylüyor çocuk, gel hadi Başak” diyor Oğuzhan.

“Hayatımın ömür törpüsüsün Burak yeminle” diyorum arabadan inerken.

“Biz kardeşler bunun için varız” diyor Emirhan gülerek.

Arabanın etrafından dolaşıp Oğuzhan’ın yanına gidip koluna giriyorum. Hep beraber eve çıkıyoruz. Çocuklar kapıyı çalıyor. Meltem kapıyı açıyor.

“Ay Başak iyi misin? Aklımız gitti hastanede olduğunu duyunca” diyor.

“İyiim canım, daha iyiyim” diyorum eve girerken.

“Geçmiş olsun, nasılsın?” diye sesler yükseliyor salondan.

“İyiim teşekkürler sizi de telaşlandırdım şunları odaya bırakayım geliyorum” diyorum.

Montumu çıkarıp çantamla birlikte odaya bırakmak için üst kata yöneliyorum.

“Başak geç yemeğini ye onları ben çıkarırım yukarıya” diyor Oğuzhan. Yanıma gelip elimdeki eşyalarımı alıyor.

“Teşekkürler” diyorum. Mutfığa gidip masaya oturuyorum. Meltem ısıttığı tabağı mikrodalgadan çıkarıp önüme bırakıyor. Yanımdaki sandalyeye oturuyor.

“Teşekkürler Meltem zahmet ettin” diyorum.

“Ne zahmeti Başak sen iyi ol yeter bana” diyor.

Çatalımı alıp yemeği yerken gülümsüyorum. İyi bir kız Meltem. Onunla da vakit geçirmek istiyorum ama bir türlü oturup sohbet edemedik. O sürekli benimle diyalog kurmaya çalışıyor ama koşturmaktan hiç zaman ayıramadım kıza. Kapı çalıyor. Ahmet koşup kapıyı açıyor. Rezan ile Mert'in sesini duyuyorum. Rezan koşup yanıma geliyor.

"İyi misin Başak? Ne oldu?" diyor boynuma sarılıp.

"Kan değerlerim terelelli biliyorsun. Kanım düşmüş yine. Sana kim haber verdi?" diyorum. Boynumdan ayrılıp Meltem'in yanına sandalyeye oturuyor.

"Demir. Doğru düzgün beslenmiyorsun, kaç defa dedim ben sana ilaç kullanman lazım diye beni de dinlemiyorsun. Ya kimse yokken düşsen bayılsan kafanı çarpsan ne olacak?" diyor.

"Rezan felaket senaryosu yazma iki dakika, sen bana iyi bir vitamin al kullanayım" diyorum ağzımdaki lokmamı yuttuktan sonra. Masadaki telefonumu alıp burnumun dibine sokuyor.

"Aç bakayım e-nabızdan tahlillerine bakacağım" diyor. Telefonu elinden alıp uygulamayı açıp eline tutuşturuyorum. Oğuzhan yanımıza geliyor.

"Oğuzhan çocuklardan birini eczaneye yollar mısınız Başak'a bir şeyler aldıracağım" diyor Rezan.

Çantasından not defterini ve kalemini çıkarıp bir şeyler yazıyor. Yırttığı kâğıdı Oğuzhan'a uzatıyor. Oğuzhan kâğıdı alıp Ahmet'i çağırıyor.

"Eczaneden şunları al gel" diyor kâğıdı verip. Mutfaktan çıkıyor.

"Rezan, Pazartesi Edirne'ye gidiyorum ben annemlerle, sen de gelsene annenleri görürsün" diyorum.

“Çok işim var Başak ya gelemem” diyor.

“Sen bilirsin” diyorum tabağımdaki son lokmamı yerken.
“Meltem bir şey rica edebilir miyim?” diyorum Meltem’e bakıp.

“Tabi Başak ne istersen” diyor.

“Türk kahvesi yapsana, Rezan, sen, ben, beraber balkonda biraz sohbet edelim” diyorum.

“Yapayım, nasıl içersiniz?” diyor.

“Orta da içeriz sade de sen kendine göre yap” diyorum.

Gülümsüyor. Yemeğimi bitirince kendime geliyorum. Masadan kalkıp salona Oğuzhan’ın yanına gidiyorum. Arkadaşlarıyla sohbet ediyor. Yanına oturup dizine dokunuyorum. Dönüp bana bakıyor. Uzanıp kulağına fısıldıyorum. “Çok işin var mı?” diye.

“Montaj yapacağım” diyor.

“Ben de kayda girersin diye düşünmüştüm” diyorum imalı imalı.

“Sahne hazırsa girerim” diyor gözümün içine çapkın çapkın bakıp.

“Yönetmen sensin ben bir kahve içeyim sen trafiği kes” diyorum boynundan öpüp.

Kızlar kahvelerle balkona çıkıyorlar. Kalkıp peşlerinden gidiyorum. Oturup kahvemi alıyorum.

“Eline sağlık Meltem” diyorum ilk yudumumu alırken.

“Afiyet olsun” diyor.

“Nasılsın, keyfin yerinde mi?” diyorum.

“Başak şu an seninle samimiyet kurmaya çalışıyor” diyor Rezan gülerек. Meltem de gülüyor.

“Ne yapayım hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki. Bir tek adını, mesleğini, sevgilisini biliyorum” diyorum ben de gülerek.

“Zamanla tanırsın boş ver” diyor Meltem. Fincanında kalan son kahveyi de yudumlayıp fal bakmak için fincanını çeviriyor.

“Fal bakabiliyor musun? Bana da baksana” diyor Rezan kendi fincanını kapatıp.

“Biri psikolog diğeri diş hekimi oturmuşlar fal kapatıyorlar. Ya bi siktirin gidin” diyorum kahvemın telvesini yerken.

“Başak, bu yediğin telveler senin kanını yerle bir ediyor benden söylemesi” diyor Rezan.

“Şu an hiç inandırıcı değilsin pis şarlatan” diyorum ağzımdaki telveyi yutarken.

“Niye inanmıyorsun ki? Ben inanıyorum fallara” diyor Meltem. Rezan, Meltem’e kaş göz yapıyor.

“Sorma, şuna soru sorma! Üç buçuk saat konuşacak şimdi, olasılıktan girecek kuantumdan çıkacak, İslam’da karar kılacak. Ne yaptın sen Meltem ya?” diyor isyan ederek.

“Tamam inancı al kenara. Günahından sevabından geçiyorum. Ben en azından bilim üzerine eğitim almamış olmama rağmen bilimsel verilere dayanarak fal bakmanın ve gelecek tahmini yapmanın tamamen olasılıklar üzerinde tahmin yapmada ne kadar başarılı olduğunuz ile alakalı olduğunu ve aksinin ne kadar saçma olduğunu idrak edebiliyorum. Siz bir de doktor hâlinizle fallara inanıyorsunuz. Hayır, bir de ikinizin de sevgilisi var, işiniz gücünüz yerinde ve gayet mutlu mesut yaşıyorsunuz. Falınız fallanmış yani daha ne istiyorsunuz hayattan acaba? Dam buldunuz kırmızı kiremitlisini mi arıyorsunuz?” diyorum gülerek.

“O laf öyle değil” diyor Rezan.

“Açtırma kutuyu söyletme kötüyü Rezan. İki gramlık sayısalcı beyninle bana küfür mü öğreteceksin?” diyorum.

Oğuzhan elinde sigarasıyla balkona çıkıyor. “Kızlar kocalarının gidiyor” diyor yanımıza gelirken.

“Ay fal bakacaktık biz ya” diyor Rezan.

“Ne falına bakıyorsunuz siz daha? Üçünüzün de sevgilisi var” diyor Oğuzhan. Açık fincanımı gösteriyorum. Gülüyor.

“Aynı bokun mavisini Başak’tan duyduk biz iki saattir konuşuyor bir de sen başlama” diyor Meltem.

“Bunların dertleri evlenip evlenemeyecekleri senin haberin yok” diyorum Oğuzhan’a.

“Başak hocanızdan ders alın. Bakın, iki ayda taktı yüzüğü parmağına” diyor.

“Siz zaten evlenin. Siz iki ayrı insan değilsiniz bence. Sizi zamanında yanlışlıkla iki parçaya bölmüşler. Biriniz oraya savrulmuşsunuz biriniz buraya. Birbirinizi bulana kadar milleti eskitmişsiniz. Ha şimdi yiyin birbirinizi. Küçük küçük psikopatlar yapın ben de onları seveyim” diyor Rezan masadan kalkarken.

“Siktir et şimdi sen onu, geliyor musun gelmiyor musun pazartesi Edirne’ye?” diyorum kızları geçirmek için masadan kalkarken.

“Kaç kere gelmiyorum demem gerekiyor ikna olman için” diyor Rezan.

“Edirne’ye niye gidiyorsun?” diyor Oğuzhan. Beline sarıyıyorum beraber içeriye yürüyoruz.

“Burak İstanbul’da kalacak kısa film çekeceklermiş okul arkadaşlarıyla. Ben de anneleri götüreceğim. Gitmişken babamı da ziyaret edeceğim” diyorum.

İçeriye giriyoruz. Burak ile Emirhan da montlarını giyiyor. “Bunlar nereye gidiyor?” diyorum Oğuzhan’a sessizce.

“Cehennemin dibine inşallah” diyor gülerek. Ben de gülüyorum. Kapiya doğru yürüyüp insanları uğurluyoruz. Herkes gittikten sonra salonu toparlamak için sehpaye doğru yürüyorum. Bardakları toparlayıp mutfığa taşıyorum.

“Oğuzhan sen montajını yap, ben buraları toparlayayım yanına gelirim” diyorum.

“Bana bir çay yapsana Başak” diyor bilgisayarının başına giderken.

“Aç mısın hayatım?” diye sesleniyorum arkasından.

“Değilim hayatım” diyor.

Çay demlemek için çaycıya su koyup çalıştırıyorum. Bu-laşıkları makineye yerleştiriyorum. Salona geri dönüp ortalığa saçılan şeyleri toparlıyorum. Koltuğun yastıklarını düzeltiyorum. Balkonun kapısını açıp evi havalandırıyorum. Canım tatlı bir şey yemek istiyor. Mutfığı karıştırıp yiyecek tatlı bir şey arıyorum. Bulamıyorum çünkü canım sevgilim tatlı sevmiyor. Şekerim mi düştü ne oldu bana ya? Ben bir markete gideyim bu böyle olmayacak.

“Oğuzhan ben markete gidiyorum” diye bağıryorum çalışma odasına doğru.

“Sipariş ver gelsin, sen niye gidiyorsun?” diye geriye bağıryor.

“Anneannem olsaydı sana şimdi ne derdi biliyor musun, erindiğin yere bırakıyorsun” diye bağıryorum montumu giyip çantamı alırken.

“İyi tamam sigara al bana da” diyor.

Anahtarı alıp evden çıkıyorum.

Sitenin içindeki markete gidiyorum. Bir tane market sepeti alıp reyonların arasında dolaşıyorum. Canım tatlı bir şey yemek istiyor ama ben hazır gıdaları tüketmekten hoşlanmıyorum. İçerdiği tatlandırıcı, kıvam artırıcı gibi ıvır zıvırların verdiği yapay tattan hoşlanmıyorum. Ben yine kek yapayım en iyisi. Oğuzhan’ın evinde kek yapmak için bir malzeme dahi olmadığına bahse girebilirim. Züccaciye bölümüne girip kek kalıplarına bakıyorum. Gözüme kestirdiğim bir tane kek kalıbını alıyorum. Bir çırpma teli bulup onu da alışveriş sepetime atıyorum. Reyonların arasında dolaşıp kek için gerekli diğer malzemeleri de alıyorum. Gözüme alkollü içecekler reyonu çarpıyor. Alkolle aram olmasına rağmen bazen canım meyve şarabı istiyor. Sevdiğim karadut şarabından alıp sepetime koyuyorum. Kasaya gidip Oğuzhan için sigara istiyorum. Aldıklarımın ödemesini yapıp marketten çıkıyorum.

Binaya doğru yürürken telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarıp ekrana bakıyorum. Uluslararası bir arama. Yurtdışında yaşayan birçok arkadaşım var ama saat farkı da var. Hayırdır inşallah.

“Efendim?” diyorum.

“Başak Dizdar ile görüşecektim?” diyor karşı taraftaki erkek sesi İngilizce olarak. Tanımadığım bir ses.

“Ta kendisi ile görüşüyorsunuz, buyurun” diyorum.

“Başak Hanım, ben Amerikan Film Enstitüsü yöneticilerinden Jacob Maryam. İletişim bilgilerinizi üniversitenizden aldık. CalArts’da yapmış olduğunuz atölyenin bir benzerini yapmanız için sizi ‘Kadınlar İçin Yönetmenlik

Atölyesi' kapsamında ağustosta Los Angeles'a davet etmek istiyoruz" diyor.

Bahsettiği atölyeden haberim var. Uzun zamandır yapıyor. Arkadaşlarımla üç sene önce Emmy ödülleri için Los Angeles'a gittiğimizde enstitünün yöneticileriyle tanışmıştım.

"Memnun oldum davetiniz için. Ancak telefonda kesin bir cevap vermem mümkün değil. Detayları bana mail ile iletirseniz size mail üzerinden olumlu veya olumsuz geri dönüş yaparım" diyorum.

"Mail adresiniz b.dizdar@bau.edu.tr doğru mu?" diyor.

"O öğrencilerimin iletişim maili, siz maili benim kişisel mail adresime iletin lütfen. basakdizdar@creaturk.com" diyorum eposta adresimin harflerini kodlayarak.

"Teşekkürler Başak Hanım, olumlu geri dönüşünüzü bekliyoruz" diyor.

"Görüşmek üzere" diyorum telefonu kapatırken.

Bayram değil seyran değil Hollywood beni niye öptü acaba? Apartmana girerken rehberle girip Alparslan Hoca'yı arıyorum.

"Başak iyi misin yavrum?" diye açıyor telefonu.

"Hocam ben sizi aramayı unuttum kusura bakmayın. İyiyim iyi. Kanım düşmüş yine koşturmaktan" diyorum.

"Kızım hiç dikkat etmiyorsun kendine" diyor.

"Hocam önceliğim ben değilim biliyorsunuz. Neyse, hocam AFI'den aradılar beni. Eğitimi olarak Los Angeles'a davet ediyorlar. Sizin haberiniz var mı?" diyorum asansörün düşmesine basarken.

“Evet, üniversiteyi aramışlar, onlar da ajansın numarasını vermiş ben de senin numaranı verdim. Kötü mü ettim?” diyor.

“Yok hocam, siz neyi kötü yapmışsınız bugüne kadar? Gideyim mi?” diyorum.

“Zaten altı ay ülkede dursan şaşarım. Ha bire bir yerlere gidiyorsun Başak” diyor.

“Ne yapayım hocam duramıyorum ben yerimde rahat batıyor bana” diyorum evin kapısını açarken.

“Başak gitmek istiyorsan git, istemiyorsan gitme” diyor.

Aldıklarımı mutfak masasına bırakıp tezgâha yaslanıyorum.

“Mail atacaklar. Bir atsinlar bakayım da gittiğime değer mi değmez mi göreyim. Gerçi dolar aldı başını gidiyor. İyi para teklif ederlerse gitmek lazım hocam” diyorum.

“Attığım taş ürküttüğüm kurbağaya değsin diyorsun” diyor. Gülüyorum.

“Öyle hocam, görüşürüz” diyorum telefonu kapatırken. Telefonu masaya bırakıp montumu çıkarıp asıyorum.

Aldığım malzemeleri çıkarıp kek yapmaya girişiyorum. Onu koy, bunu koy, kat karıştır çırp derken keki fırına koyup artan malzemeleri kaldırıyorum. Çayı demliyorum. Üstümdeki elbiseden içime fenalık geliyor. AVM’den aldığımız geceliklerden birini giymek için odaya çıkıyorum. Elbisemi çıkarıp gardiroydan alışveriş poşetlerini çıkarıp yatağın üzerine boşaltıyorum. *Anam bunlar ne? Oğuzhan nasıl bir hayal gücün var senin ya?* Tamam, sustum. Benimki onunkinden de renkli. Aldıklarımızı görmek gözümün önüne farklı farklı mizansenler getiriyor. Bunlara girişeceksem ben bir beş dakika duşa gireyim. Çalışma odasının kapısı açılıyor.

“Başak çay Rize’den mi geliyor hayatım?” diye sesleniyor Oğuzhan.

“Yirmi dakika” diye sesleniyorum. Çalışma odasının kapısı kapanıyor.

Banyoya gidip duşa giriyorum. Hızlı hızlı duş alıp, saçlarımı kurutup banyodan çıkıyorum. Yatağın üzerinden aldığı en seksi iç çamaşırı takımını alıp giyiyorum. Dantelin tenimde yarattığı his beni gülümsetiyor. Sabahlıklardan birini alıp üstüme geçiriyorum. Belini bağlayıp yatağın üstünde kalan eşyaları dolaba yerleştiriyorum. Buralarda bir yerde bana bir yer açmak lazım. Koştur koştur mutfaka inip keke bakıyorum. Çekmecedan bir bıçak alıp içi pişmiş mi kontrol ediyorum. Fırını kapatıp keki fırından çıkarıp soğuması için tezgâha bırakıyorum. Mutfak dolabından çay bardağı ve tabak alıp Oğuzhan’a çay koyuyorum. Çayı tepsiye koyup çalışma odasına gidiyorum. Kapıyı açıp içeriye giriyorum. Oğuzhan kulağında kulaklık odaklanmış bilgisayara bakıyor. Arkadan uzanıp çayı önüne bırakıyorum.

“Teşekkürler” diye bağırıyor bana dönmeden.

“Kulaklık sende takılı bende değil. Ne bağırıyorsun?” diyorum kulaklığın tek kulağını kaldırıp. Gülüyor. Montajına devam ediyor. Bugün bundan bana fayda yok. Bırakayım da rahat rahat çalışsın. Kulaklığını bırakıp çalışma odasından çıkıyorum.

Tepsiyi tezgâha bırakıp buzdolabına koyduğum şarabı alıp açıyorum. Bir kadeh alıp içebileceğim kadar şarap koyuyorum. Şişeyi buzdolabına koyduktan sonra oturmak için koltuğa gidiyorum. Koltuğa oturup şarabımdan bir yudum alıyorum. Gözüm piyanoya ilişiyor. Kadehimi alıp piyanoya gidiyorum. Kadehi yere bırakıp tabureye oturuyorum. Piyanonun kapağını açıp bir iki tuşa basıyorum ne

çalmak istediğimi düşünürken. Yann Tiersen'in, Porz Goret parçasının notaları akıyor zihnimde. Çalmaya başlıyorum. Modern zamanların en iyi müzisyeni bence Yann Tiersen.

Notaları takip ederken bedenim gevşiyor. Gözlerimi kapatıyorum. Bana sıkıntı veren bütün düşüncelerimden uzaklaşıyorum. İçimde kelebeklerin kanat çırpıtığını hissediyorum. Notalar dökülüyor parmaklarımdan yağmur gibi. İçimi temizliyor her damlası. Yağmurlu bir akşamüstü, ormanda yürüyorum. Esen rüzgâr gazellenmiş ağaçların dallarını birbirine vurmasına sebep oluyor. Yürüyorum, herhangi bir hedef olmadan, keyfe keder. Yetişmem gereken bir yer yok, yetiştirmem gereken bir iş yok, haybeye harcamam gereken kelimeler yok, alabildiğine orman, alabildiğine yeşil. Hayat dolu, huzur dolu, varoluşun bütün anlamını taşıyan toprağın kalbindeyim. Attığım her adımda bir parça yas dökülüyor eteklerimden. Adım adım ardımda bırakıyorum bütün yüklerimi. Umuda yer açıyorum karanlığın içinde. Oğuzhan'ın kokusu burnuma geliyor. Bedenimin yanındaki bedenini hissediyorum. Gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum. Tatlı tatlı yüzüme bakıyor. Parmaklarımı takip edip piyanoda bana eşlik ediyor. Şaşıyorum.

“Çalabiliyor musun?” diyorum.

Gözlerini kırıyor. Kafasını hafifçe eğip çaldığım parçanın devamını getiriyor. Evinde çok müzik aleti var. Ben orkestrası için olduğunu düşünüyordum. Çalabildiğini bilmiyordum. Hiç sormadığımı fark ediyorum. Ellerinin piyanonun tuşları üzerinde gezinmesi boğazımın orta yerine bir yumru oturmasına sebep oluyor. Ruhum yeni yuvasını bulmuş gibi hissediyorum. Boğazım yanıyor. Uzanıp yerde duran kadehimi alıp bir yudum şarap içiyorum. Başımı omuzuna yaslayıp tek elimle parçaya tril yapıyorum. İçimde durmayan bir şarkıya dönüşüyor aşk. Deviniyor, sürükleniyor

ve beni de peşinden sürüklüyor. Onunla hiç bitmeyen bir şarkıya dönüşmek istiyorum. Yükselip alçalmak, bazen durup soluklanmak, sonra koşmak istiyorum. Hayatımın en güzel şarkısının yanında oturuyorum. Bu şarkıyı bir senfoniye dönüştürmek istiyorum. Oğuzhan son notalara basıp parçayı bitiriyor. Dönüp yüzüme bakıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Elini yüzüme uzatıp saçlarımı okşuyor. Yüzümü avucuna bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

“Seni seviyorum” diyor.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Gözlerimi açmaya korkuyorum. Aştan kafayı yiyip gaip ten sesler duymuş olmaktan korkuyorum. Açamıyorum gözlerimi. Yüzümdeki elini boynuma atıp yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. Dudakları dudaklarımın üzerindeyken “Seni seviyorum” diyor tekrardan. Gözlerimi aralayıp gözlerine bakıyorum, gözleri yangın yeri, gözleri cehennem. Tutuşmaktan korkuyorum.

“Ben kek yapmıştım yer misin?” diyerek oturduğum yerden fırlıyorum.

Bileğimden tutup kucağına çekiyor. Belime sarılıyor.

“Ateşe su ile gidecektin, barut olamayacaktın madem, ne diye harlayıp durdun bu ateşi?” diyor dudakları dudaklarımda.

“Yanarak ölmekten korkuyorum” diyorum.

“Küllerinden yeniden doğan bir kalbe söylüyorsun bunu” diyor.

Kollarımı boynuna dolayıp “Beni yatağıma götür” diyorum.

Uzanıp yerde duran kadehimi alıp kalan şarabı içiyor. Beni kucaklayıp tabureden kalkıyor. Merdivenleri çıkıyoruz.

“Düşersek birlikte kalkarız” diyorum.

“Yanarsak beraber yanarız” diyor yatağa doğru yürürken.

Beni yatağa bırakıp üzerindeki tişörtü çıkarıyor. Sabahlığın kemerini açıp üstümden çıkarıyorum. Oğuzhan, eli eşofmanının belinde kalakalıyor. Beni tepeden tırnağa süzerken kelimeyi şehadet getiriyor. “Kulun köpeğin olayım evlen benimle” diyor sonra.

“O aşamayı geçtik Oğuzhan” diyorum gülerek yüzüğümü gösterip.

“Çocuk yap benimle, evi ocağı üstüne yaparım kurban olduğum” diyor bıyıklarını bükerken.

“Dalga geçme benimle” diyorum yastığı alıp vücudumu kapatırken. Gözlerinde öyle bir yangın var ki utandırıyor beni. Tepeden tırnağa kızarıyorum. İçimden saklanmak geliyor. Diğer yastığı da alıp sarılıyorum.

“Dur burada kıpırdama bir yere fotoğraflarını çekeceğim” diyor merdivenlerden inerken.

“Ben sevmiyorum fotoğraf çektirmeyi” diye sesleniyorum arkasından.

Sonra aklıma beraber hiç fotoğrafımız olmadığı geliyor. Oğuzhan elinde fotoğraf makinesi çantası ile odaya dönüyor. Çantayı koltuğa koyup makineyi içinden çıkarıp ayarlamalarını yapıyor.

“Beni çekeceksen bir şartım var” diyorum.

Gözünü vizörden ayırıp yüzüme bakıyor gülerek. “Ne istiyorsun?” diyor.

“Sonra ikimizi beraber çekeceksin, hiç fotoğrafımız yok birlikte” diyorum.

“Beraber fotoğraflarımız var ama senin haberin yok” diyor.

“Ne demek beraber fotoğraflarımız var? Ben de görmek istiyorum” diyorum.

Cebinden telefonunu çıkarıp bana fırlatıyor. Telefonu havada yakalıyorum. Tuş kilidini açıp fotoğraflara giriyorum. Farklı gecelerde göğsünde uyurken çekilmiş fotoğraflarım var galeride. Oğuzhan bazen komik bazen karizmatik ifadelerle poz vermiş. Göğsünde melek gibi uyuyorum bütün fotoğraflarda.

“Baskısını alalım bunların” diyorum telefonunu uzatıp.

“Olur, istersen çerçeveletip başucumuza da asalım” diyor telefonunu alırken gülerek.

“Çok doksanlar ama olabilir” diyorum ben de gülerek.

“Sırf senin portrelerinden oluşan bir sergi açmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Ama sana benim gözümle bakan gözler kör olsun, bu ne? Şuna bak, sen telefona bakarken çektim” diyor yanıma gelip makinenin ekranında çektiği fotoğrafı gösteriyor.

“Fotoğraftaki ben olduğum için objektif olamıyorum. Benim yani işte” diyorum burun kıvrıp.

“Yani götün kalkmasın tabi ama hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın” diyor.

“Kalksa ne olacak, götüm de senin gönlüm de. Bence söylediğin kadar güzel değilim sen beni sevdiğin için böyle düşünüyorsun” diyorum.

“Âşık Veysel miyim Başak ben? Hem bu sadece benim fikrim değil. Seni her gören dönüp beş kere tekrar bakıyor. Bir sana bir de bana bakıyorlar bu kadının bu adamla ne işi var acaba diye. Uzan bakayım yatağa” diyor.

“Bu bir teklif mi?” diyorum yatağa uzanırken.

“Hayır direktif, yüz üstü dön bana bak” diyor.

Yatakta yuvarlanıp yüzüstü dönüp yüzüne bakıyorum. Deklanşöre basıyor.

“Dirseklerine yaslan başını geriye at. Çok kasıyorsun kendini doğal ol” diyor.

“Fotomodel miyim ben? Müzik aç bari belki biraz rahatlarım” diyorum.

Telefonunu odasındaki hoparlöre bağlayıp müzik açıyor.

“Dönüp dizlerinin üstüne otur bana bak” diyor.

Doğrulup sırtımı ona dönerek dizüstü oturuyorum. Dönüp objektife bakıyorum. Deklanşöre basıyor.

“Dans müzikleri açsana dans edeyim” diyorum.

Telefonunu alıp çalma listesini değiştiriyor. Odanın içini Latin müziği ritimleri dolduruyor. Yataktan zıplayıp kendi etrafımda dönüyorum. Saçlarım benimle savruluyor. Oğuzhan seri çekim yapıyor. Birbirini takip eden deklanşör sesini duyuyorum ritimlerin arasında. Salınıp kıvrılıyorum. Gülerek bakıyor vizörün ardından. Koşturup odadaki koltuğa oturup bacaklarımı havaya kaldırıp sırt üstü bırakıyorum kendimi koltuktan. Oğuzhan makinenin lensini değiştiriyor. Aklıma bir şey geliyor.

“Bir yanıma gelsene” diyorum.

Yanıma gelip vizörden yüzüme bakıyor. Deklanşöre basıyor. Elimi eşofmanının önüne atıp penisini okşuyorum. Elimin altında sertleşiyor. Elimi eşofmanının içine sokup penisini dışarı çıkarıyorum. Makineyi yüzünden çekip gözümü bakıyor.

“Tadına bakmak istediğim bir şey var” diyorum dudaklarımı aralayıp.

Uzanıp penisinin başını yalıyorum. İç geçiriyor. Dişlerimi dudaklarımla örtüp penisini ağzıma alıyorum. Yeniden deklanşöre basıyor. Elindeki makineyi yere bırakıp yanıma yaklaşıyor. Başımı iyice geriye atıp bacaklarına tutunuyorum. Kendini boğazımın gerisine doğru itiyor.

Oğuzhan’ın sırtımda gezinen parmağı beni uyandırıyor. Başımı ona doğru çevirip yüzüne bakıyorum. Yatağın kenarına oturmuş bana bakıyor. Giyinmiş.

“Günaydın, saat kaç?” diyorum mırıl mırıl.

“Bir” diyor.

“O kadar uyuduk mu ya?” diyorum.

“Bu evin yedek anahtarı sende kalsın. Ben çekime gidiyorum” diyor komodinin üzerine anahtarı bırakırken. Yataktan kalkıyor.

“Bu arada annemler yarın kahvaltıya gelmeyecekler” diyor.

“Neden?” diye sıçrayıp oturuyorum yatakta.

“Kahvaltıya gelmekten vazgeçtik, yarın akşam seni istemeye geleceğiz” diyor merdivenlerden inerken gülerek.

“Ne yapacaksınız?” diye ciyaklıyorum.

Sallamıyor sorumu. Yerde duran sabahlığımı alıp üstüme geçirip merdivenlerden aşağı koşturuyorum. Sehpadan araba anahtarını alırken yakalıyorum.

“Ne dedin sen az önce?” diyorum sırtını dürtükleyip.

“Ne duyduysan o” diyor.

“Ne diyeceğim ben anneme Oğuzhan, hazırlık yapmamız lazım delirdin mi?” diyorum.

“Annem aradı anneni. Merak etme halletmiştir onlar kendi aralarında” diyor gülerek kapıya doğru yürürken. Arkasından kurbanlık koyun gibi bakıyorum.

“Oğuzhan” diye sesleniyorum. Dönüp bakıyor.

“Yarın evime geldiğinizde tuvalete gideceğin zaman yerini sor” diyorum gülerek.

“Bu yalancılığın kaçınıcı seviyesi acaba müstakbel karıcığım?” diyor kapıdan çıkarken.

“Doktora” diyorum.

Eve dönüp kapıyı açtığım zaman anneannemi ve Burak’ı salonun ortasında oturmuş sarma yaparken buluyorum. Yanlarında iki tencere sarılmış dolma var. Hâlâ da sarıyorlar. Elimdeki poşetleri yere bırakıp yanlarına yürüyorum. Mutfaktan çıkan annem söylene söylene yanıma geliyor.

“Başak mesajda yazdığım her şeyi aldın değil mi kızım?” diyor.

“Aldım almasına anne de siz ne yapıyorsunuz? Bu kadar dolmayı kim yiyecek?” diyorum.

“Karışma kızım benim işime” diye çemkiriyor.

“Abla geldiğinden beri tek kelime ettim mi? Neden etmedim, bir düşün” diyor Burak.

“Ne yapayım ben anne? Ben de bir şey yapayım” diyorum.

“Sen hiçbir şey yapma. Rezan gelecek şimdi. Siz alışverişe gideceksiniz. Git adam gibi bir elbise al üstüne. Böyle erkek Fatma gibi çıkamazsın benim dünürlerimin karşısına” diyor.

“Anne dünya kadar elbisem var giyerim birini niye alışverişe gidiyorum ben şimdi?” diyorum.

Yüzüme öyle bir bakıyor ki cevabımı alıyorum. Kapı çalıyor. Otomatiğe basıyorum. Kapıyı açıyorum. Rezan merdivenlerin ucundan “Gel hadi ben bir daha çıkmayayım yukarıya” diye bağıyor. Çantamı alıp evden çıkıyorum.

“Sen ne zaman öğrendin yarın beni istemeye geleceklerini?” diyorum merdivenlerden inerken.

“Yarım saat önce annen aradı” diyor dümdüz. Annemin azarını o da yemiş ifadesinden anladığım kadarıyla.

“Sen ne zaman öğrendin?” diyor gülmemeye çalışarak.

“Sabah söyledi Oğuzhan” diyorum apartmandan çıkarırken.

“Sen de öylece tamam dedin öyle mi?” diyor.

“Ne deseydim?” diyorum yokuş aşağı yürürken.

“Serdar’ın istemeye gelmesine izin vermediğini hatırlıyorsun değil mi? Yüzükleri takıp tamam işte nişanladık gerek yok başka bir şeye dediğini falan” diyor.

“Hatırlıyorum evet ne olmuş?” diyorum. Rezan, Abbasağa Parkı’nın tam ortasında duruyor.

“Oğuzhan’ı ipleri ona teslim edecek kadar çok mu seviyorsun kocam köylü?” diyor.

“İpleri mi? Canımı teslim edecek kadar çok seviyorum” diyorum.

“Allah’ım sen şu kulunun gözündeki mutluluğu ömürlük kıl” diyor ellerini göğе doğru açp.

“Âmin” diyorum ben de ellerimi göğе açp. Çantamdan telefonumu çıkarıp Oğuzhan’a mesaj atıyorum, müsait olunca arasın diye. Akabinde telefonum çalıyır.

“Efendim hayatım?” diyor.

“Ben nereye gidiyorum biliyır musun?” diyorum.

“Alışverişе diye düşünüyörüm” diyor.

“Bundan da haberin var. Peki. Ama bana attığın bu ka-zığı bir ömür unutmayacağım haberin olsun Oğuzhan. Ben ne kadar gereksiz düğün ritüeli varsa sana yaptırmaz mıyım? Ben sana nişan bohçası hazırlatmaz mıyım? Ben sana robdöşambr almaz mıyım? O kınaları böyle ellerine ellerine yaktırtmaz mıyım? Gidip en pahalı mobilyaları almaz mıyım?” diyorum gülerek.

“Saydıklarını istemediğini bilmek içimi rahatlattı. İstemiyorsun değil mi?” diyor.

“İstiyörüm. Hatta şimdi gidiyörüm kendime mutfak önlüğü yaptıracığım Oğuzhan’ın Başak’ı diye. Ah ben o evin her yerini dantellerle kaplamaz mıyım?” diyorum. Kahkaha atıyor.

“Ne var beğenemedin mi? Düğüne de deveye binip geleceğim bunlar senin iyi günlerin” diyorum.

“Tamam, kayda giriyörüm çok konuşma” diyor telefonu kapatırken. Rezan’ın koluna girip yürümeye devam ediyörüm.

“Ay Oğuzhan’ı robdöşambr ile hayat ettim Başak, Allah canını almasın” diyor Rezan gülerek.

Beraber Sinanpaşa Pasajı'na giriyoruz. Arkadaşımız Ece'nin butiğine çektiştiriyorum Rezan'ı. Ece dükkâna girdiğimizi görünce kasadan kalkıp yanımıza geliyor.

“Başak yoksun ne zamandır? Rezan uğruyor arada sırada da seni görmeyeli uzun zaman oldu” diyor uzanıp sarılırken.

“Sevgili buldu koynundan çıkmıyor ondan” diyor Rezan.

“Aaa gerçekten mi? Kim, tanıyor muyum ben?” diyor Ece benden ayrılıp Rezan'a sarılıyor.

“Oğuzhan Zorluoğlu. Yarın sözümüz var” diyor Rezan ballandıra ballandıra.

“Bildığımız Oğuzhan Zorluoğlu mu Başak?” diyor.

“Nasıl bilirdiniz?” diyorum gülerek.

Kadınlarda titre tutulma hastalığı var. Ya kendileri bir baltaya sap olamadıkları için karşılarına gelen insanın unvanına göre kendilerine bir değer biçiyorlar ya da unvanları elde edilmesi çok zor bir şeymiş gibi görüyorlar. Çalışıp bir unvan sahibi olmak zor geliyor. Hayatım boyunca bu fikre karşı çıktım ben. Kadın öğrencilerimi ve çalışanlarımı da hep titre takılmayacak şekilde yetiştirdim. Çünkü ben ailem tarafından böyle yetiştirildim. Elbiselere bakarken düşünüyorum. Eğer Oğuzhan ile başka bir yerde karşılaştıydım, sıradan bir hayatı olsaydı yine aynı noktada olur muyduk? Aynı karakter, aynı bakış, aynı ses ve dokunuş olacaksa evet. Her şeyi arkamızda bırakıp istediği her yere gidebilirim. Yanımda o olduğu sürece nerede, ne yaptığım umurumda olmaz. Titre tutulmayacak kadar dipten geldim bugünlere. Çeyiz sandığımda danteller değil fikirler dolu.

“Başak baksana bu sana çok yakışır” diyen Rezan beni düşüncelerimden koparıyor. Dönüp elindeki elbiseye

bakıyorum. Siyah, uzun kollu, V yaka, belinde kemeri olan, eteği piliseli kadife bir elbise gösteriyor.

“Senin ben zevkine... O ne be perde gibi? En son kadife giydiğimde sekiz yaşımdaydım” diyorum.

“İlle de siyah elbise istiyorsan, kum saati gibisin Başak, şunu dene bir” diyerek kalp yakalı bir kalem elbise uzatıyor Ece.

“Başak bunu beğendi, ver bakayım” diyorum elindeki elbiseyi alırken. Deneme kabinine girip perdeyi kapatıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp elbiseyi giyiyorum. Cuk oturuyor. Perdeyi açıp kabinden çıkıyorum. Rezan ile Ece kahve içiyorlar.

“Rezan çok güzel oldu bu, baksana” diyorum. Rezan ayağa kalkıp yanıma geliyor. Elimden tutup kendi etrafımda döndürüyor beni.

“Güzel evet ama kuaföre gidelim de saçlarına kat versin. Kezban gibi olmuş saçların. Bu ne böyle götünde?” diyor.

“Bu fikrini Oğuzhan ile paylaşmanı tavsiye ederim” diyorum.

“Ay Başak gözümün önüne geldiniz, yine iki tur dolar eline o kadar çok kestirmeyiz” diyor.

“Nasıl tanıyor beni görüyor musun? Ben de kahve istiyorum” diyorum Ece’ye.

“Yapıyorum canım sade içiyorsun değil mi?” diyor Ece. Kafamı sallıyorum.

“İyi mi sizde o durumlar bakayım?” diyor Ece.

“İyi mi sizde o durumlar?” diye taklidini yapıyorum Ece’nin, aynada elbiseye bakarken.

“Adam sokakta değil yatakta ikna edilir evlenmeye. Yaptığınız yemeklere, giydiğiniz kıyafetlere, oturup kalkmanıza adam değil annesi dikkat eder. Bir zahmet evde adam boş boş otururken ev temizlemeyin. Boş boş otururken adamı değil evi temizliyorsanız o ilişki zaten bitmiş demektir. Seksi kirli bir şey olarak görmekten vazgeçin. Tam tersi seks hem zihnen hem bedenen arınmadır. Ayrıca o durumlar sadece adama değil sana da bağlı canım. Sen kendi bedenini tanımadan adamdan almak istediğini alamazsın. Az ayık olun ya. Dümdüz yatıp bekliyorsunuz ki adam sizi göklere çıkarsın, yok öyle bir şey. Adam sizle mi sevişiyor, kendi elini mi sikiyor bir ayırt etsin bir zahmet” diyorum gülererek. Aynadan yüzlerine bakıyorum. Baya ciddi ciddi oturmuş dinliyorlar.

“Başak Hocam devam et ben dinliyorum” diyor Ece elinde kahvesi. Gülüyorum.

“Başak Hoca ile seks 101. İyi fikir. Ben bunu program yapayım Youtube’da. Ya bir siktirin gidin ya. Hadi bunu biliyorum, bacım diye demiyorum muamelesi iyidir. Sen otuz yaşına gelene kadar yattın mı bacaklarını ayırıp yatakta?” diyorum. Kafa sallıyor Ece. Rezan gülüyor.

“Harbi mi lan? Ay ben kıyamam sana. Bir ara gece oturmasına gel bana. Ben sana erkek nedir, nasıl zevkten öldürülür uygulamalı anlatayım” diyorum.

“Uygulamalı derken?” diyor Rezan gülererek.

“Sevgilini de getir, evlilik garantili seks atölyesi yapacağız Ece” diyorum gülererek.

“Ya bir git Başak ya! Ben de oturdum dinliyorum niye dinliyorsam. Sanki aynı adamla sevişmedik anasını satayım. Ben senden daha iyiyim yatakta şahidim var. Ben öğretirim sana sen bana gel” diyor Rezan gülererek.

“Amacınız neydi aynı adamla birlikte oldunuz ikiniz de?” diyor Ece.

“Üniversitedeyiz, o zaman beraber yaşıyoruz. Bir gün eve geldik arkadaşlarımızla. Bu çocuk da var. Başak dedi, ben bu çocuğu götürürüm. Dedim ne yapacak acaba? Hiç geri vites yok, tuttu elinden, aldı götürdü çocuğu odaya. Gece güm güm kapıma vuruyor bu. Ne oldu Başak, diyorum. Kaldıramadı bu işe gidiyorum ben, diyor. Çocuk bunu çıplak görünce nutku tutulmuş kaldıramamış. Sonra biz çocukla sevgili olduk” diyor Rezan gülerek.

Gülüyorum o geceyi hatırlayınca. “Ne sinirlenmişim ya, herkese viski içirmemek lazım o gün öğrendim” diyorum. Rezan gülüyor.

“Onun içkiyle alakası yok. Seni en çok çıplak gören benim yine de alışamıyorum. Her gördüğümde Yarabbi boş zamanına mı denk getirdin diyorum” diyor Rezan gülerek.

“Bu güzel bir şey söylediğini sanıyor ya öyle değil. Hoşlandığım kimse yanıma gelememi lan senin yüzünden okuldayken. Bu kız bize bakmaz, bu kız bize bakmaz. Lan bakarım, bakıyordum. Bütün beğendiğim çocukları buna kaptırdım. Bu orospu da demiyor bacım beğeniyor ben vermeyeyim bu adama. Bu güzellekle benim dört tane sevgilim oldu hayatım boyunca ha bunun seksen dört” diyorum.

“Allah çirkin şansını versin gerçekten” diyor Ece gülerek.

“Oğlum ben çirkin miyim? Bunun yanına kimi koysan çirkin kalıyor” diyor Rezan.

“Yedirmem ceylan gözlümü, şu kömür gözlere, kara kaşlara bak. Sarışının adı esmerin tadı demişler Ece. Ölürüm kız sana. Rezanım, kurban olduğum, bir değil bin erkek feda olsun sana ama Oğuzhan’ı vermem” diyorum gülerek. Yanına gidip Rezan’a sarılıyorum.

“Ona bir tek sen tahammül edebiliyorsun zaten, almaya-
yım sağ ol” diyor.

“Ay götüm! Sana da sadece ben tahammül edebiliyorum
zaten” diyorum.

“Başak cidden sende peygamber sabrı var” diyor Ece yan
yan Rezan’a bakıp.

“Sabrım sadece sevdiklerime, seni de seviyorum kız” di-
yorum. Rezan’ı bırakıp Ece’ye sarılıyorum. Kollarını belime
sarıyor.

“Bacımlı sevgi pıtırıcığı yaptı bu Oğuzhan. Nerede benim
ruh hastası ahretliğim? Gel de sev şimdi Oğuzhan’ı” diyor
Rezan.

“Elbisenin altına siyah, kırmızı tabanlı stilettolarını giy
güzel olur” diyor Rezan çarşıdan çıkarken.

“Ben de öyle düşünüyorum, geleceksin değil mi sen de?”
diyorum.

“Herhâlde yani Başak, kim yapacak kahveleri sanıyor-
sun?” diyor.

“Ben yapacağım. Verir miyim oğlum ben sana o cezve-
yi? Evlenmeden öldürürsün sen adamı” diyorum koluna
girip.

“Sen daha önce tanıştın mı Oğuzhan’ın ailesi ile?” diyor.

“Evet, yazlığa gittiğimizde kahvaltı ettik hep birlikte” di-
yorum.

“Nasıl insanlar? Sevdin mi kaynananı, kayınpederini?”
diyor.

“Kayınpeder, kaynana. Neden babası kayınpeder oluyor da annesi kaynana oluyor Rezan?” diyorum.

“Ne?” diyor.

“Babası kayınpeder ya annesi de kayınvalide olmuyor mu?” diyorum.

“Yani haklısın tabi de genellikle erkek anneleri kaynana oluyorlar” diyor.

“Yani sen diyorsun ki kocam anneme saygı duysun ama ben onun annesine saygı duymam. Öyle mi?” diyorum.

“Valla Başak Mert’in annesini görsen anlarsın neden böyle konuştuğumu” diyor.

“Yeme beni Rezan, ben seni tanıyorum. Kadının her şeyine kulp takmışsındır sen. Gerçekten kötü niyetli ve ters bir insan olsa bile sevdiğin adamın annesi o kadın. İki dakika suyunu gidersen o da ona göre şekil alır. Kendini doldurma boşu boşuna” diyorum.

“Söylediklerinden Oğuzhan’ın annesini sevdiğini çıkarıyorum” diyor.

“Oğuzhan’ın annesini sevmem için kadının ekstra bir şey yapmasına gerek yok. Sevdiğim adamı doğurmuş neticede. Ayrıca tanıdığım en karakteri sağlam adamı yetiştirmiş. Oğlunu böyle yetiştiren bir kadının boş bir kadın olduğunu sanmıyorum. Hem güzellik nesnede değil gören gözdedir. Sen güzel bakarsan güzel görürsün canım arkadaşım benim” diyorum.

“Görürüm ben seni iki gün sonra. Hele bir ev dizmeye başlayın göreceğim ben seni” diyor.

“Niye ev diziyorum ben? Bavulumu alıp gideceğim Oğuzhan’ın evine. Niye ev dizeyim ben? Ev duruyor orada” diyorum.

“Ay şaka mısın Başak sen ya?” diyor.

Eve döndüğüm zaman annemi mutfakta börek yaparken buluyorum.

“Anne, anneannem ile Burak nerede?” diyorum.

“Uzandılar kızım biraz, yordum ikisini de” diyor gülerrek.

“Buzdolabına mı koyacaksın böreği niye bugünden yapıyorsun?” diyorum.

“Evet, bir gün bekleyip pişince daha güzel oluyor. Aldınız mı elbise?” diyor.

“Aldık, saçımı da kestirdim biraz bak” diyorum kafamı sallayıp elbiseyi poşetten çıkarırken. Annem elini yıkayıp bana dönüyor. Başlıyor ağlamaya.

“Anne niye ağlıyorsun?” diyorum panikle.

“Ay Başak su gibisin be kızım. Niye siyah aldınız elbiseyi, kırmızı falan alsaydın ya yakışır sana” diyor.

“Sevmiyorum anne bilmiyor musun sen beni?” diyorum.

“Ay ruhsuz, nereni sevdi de alıyor bu çocuk seni ben bilmem ki? Çocuğa da böyle gıcık gıcık davranma vallahi koyar seni kapının önüne” diyor.

“Davranmam anne merak etme” diyorum. Börek yapmaya devam ediyor.

“Vallahi yarın Oğuzhan’ı alnından öpeceğim. Senin o keçi inadını kırmış ya helal olsun çocuğa. Daha önce sana böyle bir cümle kursam feminizmden girer, domates miyim ben beni alacaktan çıkardın. Aferin vallahi çocuğa” diyor.

Mutfaktaki masaya oturuyorum. “Anne gerçekten o kadar farklı mı geliyorum gözüne?” diyorum.

“Fark değil artık daha fazla kendin gibisin. Baban öldüğünden beri evin erkeği oldun sen. Kadın olduğunu unutun. Duygularını yok saydın, robot gibi bir şeydin sen. Yaşıyorsun Başak. İçindeki uyuyan güzeli uyandırmış” diyor.

“Anne sana bir şey söyleyeceğim ama dalga geçmeyeceksin” diyorum. Dönüp yüzüme bakıyor.

“Söyle bakayım” diyor.

“Evimin kadını çocuklarımın anası ol dese işi gücü bırakır oturur yolunu gözlerim evde” diyorum.

“Sen bütün kariyerini bırakıp evde oturacaksın öyle mi? Aşk sen nelere kadırsın?” diyor annem.

“Kariyer demişken, Alparslan Hoca’ya haber verdiniz değil mi? Kimden isteyecekler beni?” diyorum.

“Verdim kızım, anneannenle Alpaslan’dan isterler” diyor. Bileğimdeki saate bakıp yerimden kalkıyorum.

“Anne benlik bir şey yoksa ben yatayım artık kafam kazan gibi oldu. Yarın bugünden de uzun olacak belli ki” diyorum.

“Yat kızım dinlen güzelce. Yarın da zaten Rezan ile annesi de gelecekler. Biz kalan işleri hallederiz” diyor.

“Ben ne oluyorum o sırada? Vitrin mankeni mi?”

“Sen gelinsin kızım, oturacaksın orda oyuncak bebek gibi bir tek kahve servisi yapacaksın başka bir şeye karışmak yok” diyor.

Annemin evhamı beni de evhamlandırıyor. Saatime bakıyorum. Saat on ikiye geliyor. Ben yatsam uyuyamam. Çalışsam çalışamam. Ben daha da bu eve sığamam.

“Anne ben uyuyamayacağım. Oğuzhan’ın yanına gidiyorum. Konseri var Beşiktaş’ta” diyorum.

“Kızım yatıp dinleneyim diyordun” diyor annem ben montumu giyip çantamı alırken.

“Yok anne bitmez bana bu gece, uyuyamam heyecandan” diyorum.

“İyi yalnız dönme Oğuzhan getirsin eve” diyor ben kapıdan çıkarken.

İsteyim desem kaçta döndüğümü umursamaz. Dışarıda bir yere gitsem beş dakikada bir arar. Ah annem ya!

Apartmandan çıkıp konser mekânına doğru hızlı hızlı yürüyorum. Hava soğuk. Bu kansızlık beni öldürecek. Donuyorum.

Mekânın kapısına gelince telefonumu çıkarıp Ahmet’i arıyorum gelip beni içeriye soksun diye. Telefonunu açmıyor. Oğuzhan’ı arıyorum. Doğal olarak o da bakmıyor. Kapıdaki görevlilere yaklaşıp adımı söylüyorum, listede adım da yok. Kaldık mı kapıda? Aman ne güzel! Aklımdan bin tane fikir geçiyor. En makul olanını uygulamaya karar veriyorum. Telefonumdan Oğuzhan ile bir fotoğrafımızı açıp kapıdaki görevlinin burnunun dibine uzatıyorum.

“Oğuzhan’ın sevgilisiyim ben girebilir miyim? En olmadı bari ekipten birini çağırın alsın beni içeriye” diyorum. Adam bir fotoğrafa bir bana bakıyor.

“Sevgili olsanız adınız listede olurdu, beraber fotoğrafınızın olması bir şey ifade etmiyor. Oğuzhan Bey sevgililerinin adını yazdırır listeye” diyor tip tip.

“Aynı Oğuzhan Bey, nişanlısını kapıda ağaç ettiğini duyarsa sana ne yapar sen onu bir söyle bana?” diyorum aynı tavırla.

“Adınız neydi?” diyor.

“Başak” diyorum dik dik. Yanındaki çocuğa bir şeyler söyleyip içeriye gönderiyor. Kollarımı bağlayıp bekliyorum. Beş dakika sonra Ahmet kapıya çıkıyor.

“Yenge, haberimiz yoktu geleceğinden. Bilseydik yazdırdık adını listeye” diyor. Yenge lafını duyan görevli üç buçuk atıyor.

“Başak Hanım, kusura bakmayın lütfen” diyor kenara çekilip.

“Yok kardeşim sen görevini yapıyorsun. Kim bilir kaç çeşit manyak görüyorsun burada beklerken, sen de haklısın” diyorum.

“Sen niye telefonlarına bakmıyorsun Ahmet, çekil önümden” diye carlıyorum mekâna girerken.

“Sessize almıştım yenge ya” diye bağıyor.

“Şimdi sessize alacağım seni Ahmet. Götüm dondu soğuktan, ekip nerede?” diyorum montumu çıkarırken. Oğuzhan’ın sesi kulağıma geliyor. Anında sakinleşiyorum. İçim ısınıyor. Ahmet kalabalıkta beni yönlendiriyor. Masa da Meltem ile Elif’i görüp yanlarına gidiyorum.

“Kızlar ben geldim” diyorum sırtlarına dokunup.

“Hoş geldin” diyor Meltem sarılıp.

Elif de “Hoş geldin” diye bağıyor bana doğru.

“Hoş buldum” diye bağıyorum.

“Ne içersin yenge?” diyor Ahmet yanıma gelip.

“Votka içirim, bir tane de Oğuzhan’a götür. Benim gönderdiğimi söyle” diyorum.

“Tamam yenge” diyor.

Meltem koluma giriyor. Beraber Oğuzhan'ın söylediği şarkıya eşlik ediyoruz. Ahmet gelip önüme votka bardağını bırakıyor. Garsonlardan biri Oğuzhan'a gönderdiğim bardağı uzatıyor. Kulağına yaklaşıp bir şeyler söylüyor. Oğuzhan bardağı alıp masamıza doğru bakıyor. Beni görünce gü-lümsüyor. Öpücük atıp bardağımı kaldırıyorum bir yudum alıp masaya bırakıyorum. O da bardağını kaldırıp bir yu-dum alıp arkasındaki sehpa bırakıyor. Dönüp gözümün içine bakıp parmağını kulağına vuruyor. Dinle diyor sanı-rım. Davulcusuna dönüp bir şey söylüyor. Orkestra bir rock parçasına giriyor. Oğuzhan mikrofonu ayaklığına takıp bo-yunu ayarlıyor. Masada yüzümü ellerime yaslayıp söylediği şarkıyı dinliyorum. Şarkının sözleri ruhumu okşuyor.

Şarkı bitiyor. Seyirciler alkışlıyor. Oğuzhan'a bakmaya devam ediyorum. Göz kırıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Meltem sırtımı okşuyor. Dönüp kulağına doğru bağıriyorum, “Meltem bu şarkının adı ne?”

“Pera, Sensiz Olmaz” diyor.

Yatağımın sarsılması ile uyanıyorum. Tek gözümü açıp etrafıma bakıyorum. Rezan yatağımın üstünde tepiniyor. Üstünde pijama var.

“Başak kalk saat on iki oldu” diye zıplıyor yatağın üs-tünde.

“Senin sabahları keyifli uyanan pozitif enerjine sığarım. Dur lan midem bulanıyor” diyorum.

Durmuyor tabi ki. Ruh hastası. Yatakta zıplamaya de-vam ediyor. Midem ağzıma geliyor. Yataktan fırlayıp banyo-ya koşuyorum. O kadar içersen böyle olur. Aşk sarhoşluğu

gerçekmiş. Klozete eğiliyorum. İçim dışıma çıkıyor. Rezan peşimden geliyor.

“Bok mu vardı sözünüzden önceki gece bu kadar içtiniz?” diyor.

Kendimi banyonun zeminine bırakıyorum.

“Sen de mi geldin akşam ben hatırlamıyorum?” diyorum.

“Hayatımızda ilk defa seni ben topladım. Düşün artık nasıl bir sarhoş oldun. Oğuzhan ayrı dağıldı sen ayrı” diyor.

“Rezan git bana bir ilaç getir migrenim tuttu” diyorum şakaklarıma bastırıp.

Rezan doğrulunca arkasında annem beliriyor. Elinde iki tane bira şişesi var.

“Al iç şunları kendine gel, resmen kepezelik yaptığınız” diyor annem.

“Trakya annesi, alırım bir dal” diyorum.

Ay ne diyorum ben? Uzanıp şişeleri alıyorum elinden. Sinirli sinirli mutfağa gidiyor.

“Ay ben hiçbir şey hatırlamıyorum” diyorum biradan bir yudum alıp.

“En son Oğuzhan ile sahnede göbek atıyordunuz Ankara’nın Bağları eşliğinde” diyor Rezan.

“Hadi be” diyorum.

“Al bak” diyor telefonunu bana uzatıp. Videoyu oynatıyor. Baya baya sahnede Oğuzhan ile göbek atıyoruz. Dönüp eğiliyorum alnıma para yapııştırıyor falan. Anam rezilliklere gel.

“Yalnız iyi eğlenmişiz” diyorum gülerek.

“Seni ilk defa o kadar eğlenirken gördüm. Çok tatlıydınız” diyor.

“Tut elimden odama gidelim, fayansta oturmaktan üşüteceğim” diyorum doğrulurken.

Rezan koluma girip beni yerden kaldırıyor. Odama gidiyoruz. Yatağa oturup başucumdan telefonumu alıp Oğuzhan’ı arıyorum.

“Ne haber kız Mezdeke?” diyor telefonu açınca.

“İyidir Adnan Şenses, seni de gördüm videoda” diyorum gülerek.

“Ne yapıyorsun?” diyor.

“Akşamdan kalan kafama turan taktığı uyguluyorum elimde bira şişeleri. Ben alışık değilim bu kadar içmeye. Sen niye izin verdin benim bu kadar içmeme?” diyorum.

“Çok gergindin rahatla biraz diye bir bardak içirdim sonrası bende de yok” diyor.

“Niye içiriyorsun, sevişseydik rahatlardım” diyorum.

“Sen kuliste yaptıklarını da hatırlamıyorsun” diyor gülerek.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey. Ne yaptım ya?” diyorum inleyerek.

“Hayatta anlatmam, bende hepsi” diyor.

“İyi. Anlatma. Akşam görüşürüz” diyorum.

“Görüşürüz hayatım, yemek yemeyi unutma tamam mı?” diyor.

“Tamam unutmam” diyorum telefonu kapatırken.

Rezan odanın ortasına ütü masasını açıyor. Bira şişesini alıp kafama dikiyorum. İçki içmeyi sevmiyorum, bira da en sevmediğim içki. Ağzım yüzüm birbirine giriyor. Dünyanın en gereksiz şeyi bira bence, içemiyorum. Odanın kapısı çalıyor.

“Abla müsait misiniz?” diye sesleniyor Burak.

“Gel Burak müsaitiz” diyorum. Burak içeriye giriyor.

“Sen mi aldın bu biraları evde yoktu?” diyorum.

“Evet, malum ben marketin çırağı oldum iki gündür. Annem beni güdümlü füze olarak kullanıyor. Siz evleneceksiniz diye ben eskidim burada” diyor yanıma oturup.

“Rezan dün eve bir geldim anneannemle yere oturmuş dolma sarıyor bu” diyorum gülerek.

“Nasıl bir bıktıysa artık senden, evlen diye elinden gelen her şeyi yapıyor” diyor Rezan elbisemi ütülerken.

“Yok Rezan Abla ya, didişiyoruz falan ama ablası babası olan tanıdığım tek çocuk benim. Abla hakkını helal et valla. Bir gün olsun param yok lafı duymadım ben Rezan abla ya. Ne istesem canını dişine taktı yaptı benim bu ablam, biliyorsa sen de işte” diyor.

“Burak ağlatma beni hiç havamda değilim. Kafam kazan gibi. Ne diyeceğim ben sana mezun ol da artık İstanbul’a gel. Sıkıldım oğlum. Eve geliyorum, evde ses yok. Yalnızlıktan yemek yapmaya bile üşeniyorum. Aç yatıp kalkıyorum. Sen olunca en azından sana yemek yapınca ben de yerim” diyorum.

“Neyse ben çekime gidiyorum geleceğim akşam. Sizi kahvaltıya çağırmaya geldim bir saattir çene çalışıyorum. Siz insanı manyak edersiniz, gelmiyorum İstanbul’a falan. Ben geleceğim sen evlenip gideceksin. Git kocana yemek yap, yemezler” diyor.

“Bırak sonra ütülersin, gel kahvaltı edelim Rezan” diyorum yataktan kalkarken.

Salona gidince Rezan’ın annesi ve annemi masada sohbet ederken buluyorum. Anneannem koltukta oturmuş uyukluyor.

“Rahşan teyze hoş geldin” diyorum Rezan’ın annesinin yanına gidip yanağından öperken.

“Hoş bulduk Başak, hayırlı olsun kızım” diyor.

“Ne zaman geldin?” diyorum otururken.

“Sabah geldim, annen Başak’ı istemeye geliyorlar deyince az kaldı koşarak geliyordum” diyor.

“Rezan seni ne zaman evlendiriyoruz kızım inşallah?” diyor annem.

Rezan annemin yüzüne bakakalıyor. Oh, geldik cenaze namazına. Rezan ile ben nasılsak, annelerimiz de öyle dostlar. Onlar da beraber büyümüşler. Birazdan tenis maçına başlayacaklar. Bizi de top yapacaklar. İçimden ondan geriye doğru sayıyorum. İkiye geldiğim anda daha bir diyemeden Rahşan teyze raketi kafama yapıştırıyor. Ağzımda lokmam kalakalıyorum.

“Başak otuz yaşınıza geldiniz artık. Evlenir evlenmez çocuk yap, sonra olmaz falan uğraşırsınız” diyor.

“Rezan sevgilin var mı senin?” diyor annem.

Rezan’la birbirimize bakıyoruz. İkimiz de cevap vermiyoruz çünkü en ufak bir cevabımızdan muhabbeti üç saat uzatacak iki tip annelerimiz. Biz de onların yaşına geldiğimizde böyle mi olacağız acaba? Muhtemelen. Muhabbeti değiştirmek için Rahşan teyzemi dürtüyorum.

“Rahşan Teyze, Yılmaz amcam nasıl, keyfi yerinde mi?” diyorum Rezan’ın babasını sorup.

“İyi kızım selamı var” diyor.

“Aleykümselam. Anne başka kimleri çağırdınız?” diyorum.

“Bu kadarız kızım işte” diyor annem.

“Başak, Oğuzhanlar kaç kişi gelecekler?” diyor Rezan.

“Bilmem ki, net verebileceğim sayı dört” diyorum.

“On altı, on yedi falan” diyor annem çayından bir yudum alıp.

“Kaç? Kim geliyormuş ki?” diye ciyaklıyorum.

“Oğuzhan, annesi, babası, kardeşi, iki amcası, iki yenges, iki teyzesi ve enişter, kuzenleri, anneannesi” diyor annem.

“Siz ne yapıyorsunuz düğün mü var akşam benim habirim yok?” diyorum.

“Kızım işte sözü nişanı bir arada yapalım bitsin gitsin dedik Ahsen Hanım’la” diyor annem.

“Dediniz. Bize de bir sorsa mıydınız acaba?” diyorum.

“Oğuzhan’a sorduk kızım” diyor annem.

“Gelin benim siz bunun farkında mısınız? Üçünüz birlik olmuşsunuz arkamdan iş çeviriyorsunuz?”

“İşte gelin sensin ya o yüzden zaten sana sormuyoruz” diyor annem güler, gülerek.

“Aman bu da sanki Oğuzhan ne dese evet demeyecekmiş gibi bıldı bıldı yapıyor” diyor Rezan çay koymak için bardağını alıp mutfığa giderken.

“Ben Oğuzhan’ın her söylediğine evet demiyorum Rezan. Düşünce yapımız benziyor o da size sürekli onun dediği oluyormuş hissini yaşıyor. Aynı fikirde olduğum bir konuda niye aynı lafı tekrar söyleyeyim?” diye sesleniyorum arkasından.

“Savunmaya geçiyorsun Başak” diyor masaya gelirken.

“Savunmaya geçiyorum diye ben mi haksız oluyorum götüm. Benim senin gibi haybeye hır çıkarmaya vaktim de enerjim de yok. Kavga ederek harcayacağım sürede kendimi yıpratmaktan başka ne karım olacak. Finalde ayrılmayacaksam niye kavga ediyorum ben sevgilimle? Kavga etmeden ortak paydada buluşamıyor muyuz? Sen olsaydın senden habersiz nişan düzenledi diye olay çıkaracaktın değil mi? Gel bunu masaya yatıralım. Sen olsaydın aramıştın şimdi, başlamıştın sen bana sormadan nasıl nişan organize edersin, vay sen beni sevmiyorsun, vay sen benim düşüncelerime saygı duymuyorsun diye. Ama burada dikkat etmediğin bir şey var. Detaylardan kurtul genele gel annem. Biz netice itibariyle evlenecek miyiz? Evet. Ha bugün nişan yapmışsınız, ha yarın ne fark eder? Bu adam benim kim olduğumu bilmiyor mu? Biliyor. Benim aile arasında bir nişan törenini, beş yıldızlı otelde bin kişilik nişan törenine tercih edeceğimi de biliyor mu? Biliyor. Emin ol benim ufak bir parçam bile büyük organizasyonlara girişmek istese Oğuzhan bunu bilirdi ve ona göre bir şey düzenlerdi. Biz didişmek yerine birbirimizi dinliyoruz. Dinlemek, anlamak, ortak paydada buluşmak, tanıdık geliyor mu bunlar sana?” diyorum.

“Adamın kölesi olmuşsun, gelmişsin burada bana edebiyat yapıyorsun. Anlat anlat çok güzel buralar” diyor.

“Hiç seninle laf yarıştıramayacağım çünkü sinir katsayımı arttırıyorsun. Senin dediğin olsun. Var mı kardeşim kölesi oldum sevgilimin, var mı? Ne isterse yapacağım, nereye derse gideceğim, otur derse oturacağım, kalk derse kalkacağım. Sen de kudur. Bu kafayla sen bok evlenirsin Mert ile” diyorum.

İkimizin annesinden de şu sesi duyuyorum “Mert kim Rezan?”

“Sevgilisi var bunun, Oğuzhan’ın da yakın arkadaşı ama evlenmek istemiyor” diyorum koşarak odama kaçarken. Rezan arkamdan koşuyor.

Alparslan Hoca ile çalışma odamda Oğuzhan’ın oynadığı reklam filminin ham görüntülerine bakıyoruz. Kapı çalınca annemin bağirtısını duyuyorum.

“Rezan kapıya bak, misafirler geldi” diye.

“Hocam bunun montajına ben gireyim, hatta Oğuzhan ile girelim” diyorum.

“Başak şu an seni ciddiye alamıyorum kızım. Rujun gözümü alıyor. Amerika olayını ne yaptın?” diyor.

“Oğuzhan ile konuşamadım daha onunla konuşmam lazım net bir şey söylemek için” diyorum.

“İş konusunda Oğuzhan’ın fikrini mi alacaksın? Sen? Benim kızıma ne yaptı o zibidi? Neyse gideyim oturayım geldi insanlar” diyor gülererek. Çalışma odamdan çıkıyor.

İçeriden gelen konuşmalara kulak kabartıyorum. Annem, Atahan Bey ve Ahsen Hanım ile konuşuyor.

“Görüşmeyeli on beş sene oldu Hülya, dünya küçük” diyor Atahan Bey.

“Yürütecini aldığın bebeğin gün gelip de gelinin olacağını düşünür müydün Atahan?” diyor Ahsen Hanım.

“Oğuzhan sen restoranda Başak’ın seni ısırıldığı günü hatırlıyor musun?” diyor annem Oğuzhan’a. Atahan Bey ile Ahsen Hanım kahkaha atıyorlar.

Kalabalığın içinde Oğuzhan'ın sesini ayırt ediyorum. “O zamandan göz koydu demek ki” diyor.

“Çok zeki bir bebektir zaten Başak” diyor Atahan Bey. Aralarındaki muhabbet içimi ısıtıyor.

“Oğuzhan oğlum nereden buldun bu kızı bir metre boyu var?” diyor biri.

“Anneanne o Başak değil” diyor Oğuzhan.

“Anne, o Başak değil arkadaş” diyor Ahsen Hanım.

“Ne iş yapıyorsun sen çocuğum?” diyor anneannem bağırarak.

“Şarkıcı anneanne” diye bağırıyor Burak.

“Hülya, bu kızı tek başına bırakma İstanbul’da ya davulcuya varacak ya zurnacıya dedim, dinlemedin beni. Anasının kızı, bu da buldu bir zurnacı” diyor bağırarak anneannem. Çalışma odamın kapısı açılıyor.

“Hadi gel Başak, hoş geldiniz de kızım misafirlere” diyor annem.

Derin bir nefes alıp elbisemin eteğini düzeltiyorum. Kapıdan çıkıp salona yürüyorum. Bacaklarım titriyor. Resmen sahne korkusu yaşıyorum. *Öğretmensin Başak sen, sürekli yabancı insanların karşısına çıkıyorsun kendine gel.* İç sesim dış sesimle kavga ediyor. “Burada otorite sen değilsin şekerim” diyor. Salona adım atmam ile herkesin bakışları bana dönüyor.

“Hoş geldiniz” diyerek Atahan Bey’in yanına gidip elini öpüyorum. Sonra sırayla amcalarının, yengelerinin, teyzelerinin ve annesinin elini öpüyorum. Küçük teyzesi sarılıyor bana. Eniştereli elimi sıkıyorlar. Anneannesine gidiyorum en son. Elini öpüyorum.

“Oğuzhan, bu kız geri zekâlı ya da kör yoksa seninle ne işi olur, biz kalkalım gidelim” diyor yanında oturan Oğuzhan’a fısıldadığını zannederek. Hepimiz duyuyoruz. Kadınlar gülüyor. Gülmek geliyor içimden gülemiyorum insanların içinde.

O şaşkınlıkla gidip Oğuzhan’ın elini sıkıyorum “Hoş geldiniz” diye.

O da refleks olarak “Hoş bulduk” diyor.

“Abla damat o damat, tanımiyorsan tanıştıralım” diyor Burak geriden.

Oğuzhan’ın elini bırakıp köşede Emirhan ve Burak ile oturan kuzenlerinin yanına gidip tanışıyorum. Köşeye benim için koydukları sandalyeye oturuyorum. Rezan kordondan bana kaş göz yapıyor. Kalkıp mutfağa gidiyorum. Kahveleri yapmışlar. O ne lan? Tencerede kahve var. Tenceyle kahve yapmışlar. Gülüyorum. Allah’tan psikopat gibi fincan ve kupa alma hastalığım var da tabakla kahve servis ettirmeyecekler. Annem tepsiyi bana uzatıyor. Erkeklerden başlayarak kahveleri servis ediyorum. Tepsideki fincanlar bitince mutfağa geri dönüp diğer kahveleri alıyorum.

“Bu Oğuzhan’ın fincanı sakın başkasına verme” diyor Rezan en sağdaki fincanı gösterip.

“Rezan ne koydun içine? Allah aşkına bak sevgilimi bayılma burada” diyorum. Rezan’ı tanıyorsam bu kahveye bulaşık sabunu bile koymuştur.

“Adettir kızım uzatma hadi” diyor annem beni iteleyip.

Beraber mutfaktan çıkıyoruz. Annem gidip anneanne-min yanına oturuyor. Kahveleri dağıtıyorum. Oğuzhan’a kahvesini verirken gözünün içine bakıyorum. “İçme sakın!” diyorum fısır fısır. Elimde tepsiyle gidip sandalyeme

oturuyorum. Herkes Oğuzhan'ı izliyor. Oğuzhan kahveden bir yudum alıyor. Rengi değişiyor. Kaş göz yapıyorum içme-sin diye. Gözümün içine bakıp, derin bir nefes alıp fıncanı kafasına dikeyor. Kaşı gözü seğıriyor.

“Su ister misin?” diyorum.

“İstemem eline sağlık” diyor.

“Başak yavrum” diyor Atahan Bey. Ses tonu o kadar etki-leyici ki herkes ister istemez ona dönüyor.

“Efendim Atahan Bey?” diyorum.

“Babanı tanıdığımda sen kundakta bebeğtin. Annenin kucagındaki hâlini hatırlıyorum, ilk adımlarını biliyorum ben senin yavrum. Babanla birbirimizi severdik. Baban öğ-retmenliği bırakıp Edirne'ye döndükten sonra da ne zaman yolum Edirne'ye düşse görüştük. En son ölmeden birkaç ay önce gördüm babanı. Seni de en son babanın cenazesinde gördüm. Kahvaltıda gördüğümüzde tanıdık geldin Ahsen ile bana ama emin olamadık. Emirhan soyadını söyleyince dedik bu kız Bülent ile Hülya'nın kızı” diyor.

Boğazıma bir yumru oturuyor. Atahan Bey gözümün içi-ne bakıyor.

“Babasız büyümek zordur kızım, bilirim. Sen hem baba-sız büyümüşsün hem kardeşini büyötmüşsün hem de aile-ni sırtlayıp götürmüşsün. Bülent de görseydi keşke kızının büyüyüp nerelere geldiğini. Seninle gurur duyardı. Baban piyanonun başına oturduğu zaman başka hiçbir ses duya-mazdın. Herkes susar o çalardı. Sen de çalıyormuşsun doğ-ru mu?” diyor.

“Çalayım sizin için” diyorum ayağa kalkarken.

Salonun köşesinde duran babamın piyanosuna gidiyo-rum. Oturup piyanonun kapağını açıyorum. İçimde zehir

zemberek bir yas var. Keşke babam da burada olsaydı ama bugünü yas gününe çevirmek istemiyorum. İçimdeki kara bulutları dağıtması için Einaudi'nin, Nuvole Bianche'sini çalmaya başlıyorum. Notalar salonda yankılanıyor. Gözlerimi kapatıp kendimi akışa bırakıyorum. Bu parça bana her zaman neşe veriyor. Yeni başlangıçları, biten yasları, gökyüzünde ortaya çıkan gökkuşağını hatırlatıyor. Bir an sonra piyanodan ikinci bir piyanistin notalarını duyuyorum. Gözlerimi açtığımda Atahan Bey'i yanıma oturmuş benimle şarkıyı çalarken buluyorum. Yüzüne bakıyorum. Gülümsüyor. Ben de gülüyorum. Dört el bir düet yankılanıyor evin içinde. İçimde bir his peyda oluyor. Biz notaları takip ederken gelip yüreğimin ortasına çöküyor. Babam hayata dönmüş gibi hissediyorum. Farklı bir beden, farklı bir adam, akıp giden notaların arasında babama dönüşüyor. Sevdiğim adamın babası o anda benim de babam oluyor.

İnsanları birbirlerine bağlayan anlar vardır. İnsanları birbirlerine bağlayan olaylar vardır. Akıp giden zamanın içinde daima hatırlanacak olan anlar bahşeder bazen hayat bize. Ve biz o anlardan birini yaşıyoruz Atahan Bey ile.

“Size baba diyebilir miyim?” diyorum kimseye duyurmadan sadece onun duyabileceği kadar kısık bir sesle. Usulca gözlerini kapatıyor. Yandan yüzünü seyrediyorum. Birlikte son notalara basıyoruz. Arkamızdan alkış sesi yükseliyor.

“Bu parçayı babandan öğrendim” diyor.

“Bana bizzat öğretmedi ama ben de onu izleyerek öğrendim” diyorum.

Piyanonun başından kalkıp koltuğuna geri dönüyor. Ben de kalkıp sandalyeme gidip oturuyorum. Oğuzhan gülümseyerek bana bakıyor. Bakışı erimiş çikolata gibi sıcak ve tatlı. Ben de ona gülümsüyorum.

“Ben Başak’ın piyano çalabildiğini on altı yaşına geldiğinde öğrendim. Bir gün komşudan eve dönüyorum evin bahçesine girdim evden piyano sesi geliyor. Bülent’in piyano çalışı. Eve koştum. Bir girdim eve Başak piyanonun başında. Nasıl mutlu oldum anlatamam” diyor annem.

“Neden söylemedin Başak?” diyor Oğuzhan’ın teyzesi.

“Babam öğrenmemi hiç istemiyordu. Piyanonun başında gördüğünde çok kızardı bana. Ben de gizli gizli onu izleyerek öğrendim çalmayı. Annem de kızacak sandığım için hep sakladım çalabildiğimi. Geceleri herkes uyurken tuşların üzerinde basmadan sessiz alıştırma yapardım. Ne zaman evde yalnız kalsam hemen piyanonun başına koşardım” diyorum.

“Öğretmen dediler ama ne iş yapıyorsun kızım?” diyor yengesi.

“Doğru demişler üniversitede öğretmenim bir de reklam ajansımız var Alparslan Hoca ile” diyorum.

“Siz Başak’ın üniversiteden hocası mısınız?” diyor Ahsen Hanım.

“Evet, Ahsen Hanım” diyor Alparslan Hoca.

“Gelelim sebebi ziyaretimize” diyor Oğuzhan’ın amcası. Atahan Bey yerinde doğrulup ceketini düzeltiyor.

“Hülya Hanım, sen bizi tanırısın, biz de seni tanırız. Çocuklar da birbirlerini tanımış sevmişler. Benim bu güzel kızım bebekken deselerdi ki gün gelecek bu kıza soyadını vereceksin inanmazdım. Allah’ın işine akıl sır ermez derler, bu da öyle bir şey herhâlde. Uzun lafın kısıası, Allah’ın emri peygamberin kavliyle kızınız Başak’ı oğlumuz Oğuzhan’a istiyoruz” diyor.

“Doğurmasına ben doğurdum ama benim kızım kendi kendini büyüttü. Sonra da zaten çıktı geldi İstanbul’a Alparslan Hoca’sının kızı oldu. Varsa bir söz hakkı sizindir Alparslan Bey, ne diyorsunuz verelim mi Başak’ı Oğuzhan’a?” diyor annem.

Oğuzhan ile göz göze geliyoruz. Allah’tan ikimizin de iç sesini hiç kimse duymuyor. İkimizin de aynı şeyi düşündüğümüzden yüz de yüz eminim. *Veren vermiş, siz kime şekil yapıyorsunuz?* Bir gülme geliyor bana. Ben gülünce Oğuzhan da gülüyor. Ay sinirlerim bozuldu. Tutamıyorum gülmemi. Bizim gülmemiz herkesi dağıtıyor. Cümbür cemaat gülme krizine giriyoruz. Elimi yüzüme sallıyorum sakinleşmek için.

Oğuzhan da dağılıyor. “Ay sinirlerim bozuldu” diyor kahkahalarının arasında. Daha çok dağılıyorum. Tepiniyorum oturduğum yerde. Herkes birbirine bakıyor. Gözlerimizden yaş geliyor.

“Sanırım cevabımızı aldık Hülya Hanım, bunun üstüne söylenecek bir söz yok. Allah mutluluğunuzu daim etsin çocuklar” diyor Alparslan Hoca gülüşünü durdurmaya çalışarak.

“Tamam yeter hadi, hayırlı uğurlu olsun çocuklar” diyor Atahan Bey.

Ayağa kalkıyoruz. Oğuzhan bir taraftan ben diğer taraftan el öpe öpe ilerliyoruz. Tur birbirimize ikinci kez denk geldiğimizde bitiyor. Kalakalıyoruz karşılıklı. *Yine bir salaklık yapıp tokalaşacak mıyız acaba ne oluyor şu an?* Oğuzhan’ın gözünde eh yeter be bakışını görüyorum. Omuzlarımdan tutup pat diye alnımdan öpüyor. İçimde Emrah, *Belalım Benim* söylüyor. *Ayarlarımla oynama Oğuzhan.* Elini cebine atıp bir yüzük kutusu çıkarıyor. Kutuyu açıp içindeki yüzüğü alıp

bana uzatıyor. Yüzüğü elinden alıyorum. Sağ elini uzatıyor. Elimde yüzükle yüzüne bakakalıyorum.

“Yüzük takmayacaksın sanıyordum” diyorum.

“Ben öyle bir şey demedim” diyor.

“Sende bu lafı alışkanlık hâline getirdin” diyorum. Gü-lüyor.

Yüzüğü parmağına takıyorum. Anne ve babası yanımıza geliyorlar. Sarılıyor. Oğuzhan’ın kuzenlerinden biri bir saat kutusu getiriyor.

“Bana kalsa ben takı seti alacaktım sana ama Oğuzhan takmaz dedi” diyor Ahsen Hanım saati kutusundan çıkarıp bileğime takarken.

“Niye zahmet ettiniz? Çok güzel, teşekkür ederim” diyo-rum.

Rezan, Oğuzhan’a aldığım hediyeyi getiriyor. Kutuyu elinden alıp Oğuzhan’a uzatıyorum.

“Ne aldın kız sen bana, heyecan yaptım bak şimdi” diyor kutuyu alırken. Kutuyu açıp içine bakıyor. İçindeki tespihi alıp elinde çeviriyor. En sevdiğim gülüşü yüzünde belirliyor.

“Kehribar mı bu?” diyor.

“Ateş kehribarı” diyorum.

“Sen yokken gözlerin yanımda olsun diye mi?” diyor.

“Sabırlı bir insansın biliyorum ama olur da bir gün sab-rını taşıırsam gözlerime bakarak, ya sabır çek diye. Beğen-din mi?” diyorum gülümseyerek.

“Çok beğendim. Bana benden çok sana lazım olacaktım gibi geliyor” diyor.

“Göreceğiz” diyorum.

“Sizin gözünüz birbirinizden başka bir şey görüyor mu acaba?” diyor Rezan. Burnumuzun dibine girip elindeki tabakları bize uzatıyor. Tabaklarımızı alıp yerlerimize geçiyoruz.

“Rezan yardım edeyim mi?” diyorum otururken.

“Yok. Kızlar yardım ediyor otur sen. Ye o tabakta ne varsa, beni kendine sıçratma!” diyor.

“Evet, ye tabağındakileri eğlenmeye gideceğiz” diyor Oğuzhan.

“Nereye gidiyoruz?” diyorum tabağımdan aldığım sarmayı ısıırken.

“Çocuklar bir yer ayarlamışlar eve gelemedikleri için” diyor.

“Düğünü ne zaman yapalım çocuklar?” diyor Atahan Bey.

Düğün derken, düğün mü yapacağız biz? Ağzımdaki lokmamı yutmaya çalışırken Oğuzhan’ın yüzüne bakıyorum.

“Biz bunu hiç konuşmadık Başak ile. Biraz konuşalım mı Başak?” diyor oturduğu yerden kalkıp.

“Çalışma odama geçelim, şu tarafta” diyorum yalandan Oğuzhan’a çalışma odamı gösterip.

Peşimden gelip odanın kapısını kapatıyor. Yanına gidip boynuna sarılıyorum. Belime sarılıyorum.

“Ceket çok yakışmış” diyorum.

“Satayım sana” diyor gülerek.

“Şimdi oldun Trakya damadı” diyorum.

“Anlat bakalım, nasıl bir düğün hayal ediyorsun?” diyor.

“Böyle” diyorum kafamla ikimizi işaret edip “Sen, ben, nikâh memuru, ailelerimiz, imza, kapanış.”

“Bizim aile kalabalık, çevremizde malum. Düğün yapmamızı ister bizimkiler. Hepsini bir yana bırak ben senin gelinlikle kollarımın arasında durduğun anı görmeyi istiyorum” diyor.

“Şöyle yapalım mı o zaman? Sen aklındaki düğünü yap, ben sana ayak uydurayım. Çünkü hiç böyle bir şey hayal etmedim. Evlilik ve gelinlik hayalleri kuracağım yaşlarda ödenecek faturaları falan düşünüyordum ben. Sen yanımda olduğun sürece ne yaptığımız önemli değil. Ben her türlü senden başka hiçbir şeyi görmeyeceğim zaten” diyorum.

“Benim de aklımda bir şey yok ki. Bırakalım ailelerimiz halletsin o zaman” diyor.

“En mantıklısı bu” diyorum.

“Bugün Ocak’ın on altısı. Nisan’ın ortalarında yapalım mı düğünü?” diyor.

“Yetiştirebilirlerse yapalım bana uyar” diyorum.

“Hadi gel içeri geçelim insanlar bizi bekliyor” diyor.

Beraber salona dönüyoruz. Oğuzhan koltuğa geçip oturuyor. Ben de yanındaki sandalyeye oturuyorum.

“Karar verdiniz mi çocuklar?” diyor Oğuzhan’ın amcası.

“Nisan’da yapalım düğünü, siz nasıl bir şey düşünüyor-sanız bize uyar. İkimizin de öyle çok büyük organizasyonlarda gözümüz yok. Size ayak uydururuz” diyor Oğuzhan.

“Üç ayda evi barkı nasıl kuracağız oğlum?” diyor Ahsen Hanım.

“Hallederiz anne, her şey paraya bakıyor biliyorsun. O da var çok şükür” diyor Oğuzhan.

“Olur olur hallederiz” diyor Atahan Bey.

“Siz detayları konuşursunuz o zaman biz izninizi isteyelim, çocuklar bizi bekliyor” diyor Oğuzhan.

“Tamam çocuklar siz gidin biz konuşalım detayları” diyor Ahsen Hanım.

Oğuzhan oturduğu yerden kalkıp “Hadi Başak, çocuklar, toparlanın da çıkalım” diyor.

“Ben montumu çantamı alıp geleyim” diyorum odama giderken. Odama girip montumu giyip kapıda bekleyen Oğuzhan’ın yanına dönüyorum. Evden çıkıyoruz.

Apartmanın kapısından çıkıp serin havayı soluduğumda içerideki kalabalıktan ne kadar bunaldığımı fark ediyorum. İşin kötüsü muhtemelen daha kalabalık bir yere gidiyoruz. Arabaya yürürken Oğuzhan’ın koluna girip başımı omuzuna yaslıyorum.

“Oğuzhan arabaya kimseyi alma, ikimiz yalnız gidelim. Gerekirse benim arabamı alsınlar, Burak’ın arabası da var. Biz baş başa kalalım” diyorum.

“Kalabalık sana iyi gelmiyor” diyor.

“Kendimle ilgili bir şey fark ettim geçen gün. Bana iyi gelen tek bir şey vardı bu hayatta, yazmak. Şimdi listeye bir de sen eklendin. Bazen seni böyle mıcıklayıp içime sokasım geliyor” diyorum gülerek.

“Mıcıklamadan da yapabilirsin o dediğini” diyor bıyık altından gülerek.

“Ben mıcıklayayım sonra finalde varacağımız yer belli zaten” diyorum otoparka girerken.

Oğuzhan çocuklara bakıyor, “Emirhan, Burak, ikiniz de arabalarınızı alın. Biz Başak ile bir yere uğrayıp öyle geleceğiz” diyor arabasının kapısını açarken.

Kapıyı açıp arabaya biniyorum. Emniyet kemerimi bağlayıp Oğuzhan'ın arabaya binişini izliyorum.

“Ne kadar kolay yalan söylüyorsun tıpkı ben” diyorum gülererek.

“İnsanlar bizim söylediğimiz yalanlara para ödüyor” diyor. Kafamı sallıyorum.

“İkimizin de ne kadar iyi yalan söyleyebildiğimizi cebimize koyarsak eğer senden tek isteğim bana her konuda doğruyu söylemen Oğuzhan. Senin gibi ben de söylenen yalanı beş yüz metreden fark edebiliyorum. Ben sana, hep dürüst olacağıma dair söz veriyorum. Zaten ben seni doğruları gizlemene sebep olacak kadar sıkboğaz edecek biri değilim” diyorum.

“Düğünden iki ay sonra Başak Zorluoğlu, Oğuzhan kim o kadın? Oğuzhan niye telefonun sürekli elinde? Oğuzhan neredesin? Oğuzhan kaç saattir tuvalette ne yapıyorsun? Oğuzhan neden beş dakikadır beni aramıyorsun?” diyor ses tonumu taklit ederek.

“Başak Zorluoğlu. Yakıştı gerçekten ama babamın soyadını da kullanacağım bilgin olsun. İzin istemeyip bilgi veriyorsam bil ki bu konu tartışmaya açık değil sevgilim. Ayrıca cimbıza bu cümleyi servis ettin diye diğerlerini algılamadım sanma. Bir yaparsan beş yaparım bunu da unutma” diyorum.

“Yani olur da seni aldattırsam sen de beni mi aldatacaksın?” diyor kaşı gözü seğiriyor yandan görebiliyorum.

“İhtimalini duymak bile kaşının gözünün yerini değiştirdi. Ben o kadar alçalamam. Ömrümün geri kalanında senden başkasının bana dokunmasına izin verebileceğimi de sanmıyorum. Bakma sen söylediğim lafa hava cıva hepsi. Angut gibi kalırım muhtemelen. Nereye gidiyoruz?” diyorum arabanın camından yolu seyrederken.

“Galata’ya. Bana bir sigara verir misin torpidodan? Aklıma soktukların yüzünden başıma ağrı girdi” diyor.

Uzanıp torpidodan sigarasını alıp bir tane çekip Oğuzhan’a uzatıyorum.

“Arabayı Karaköy’e park edip yürüyelim mi Galata’ya? Seviyorum ben Karaköy’den Galata’ya yürümeyi” diyorum o sigarasını yakarken.

“Tabi yürüyelim, Tophane’den Galata’ya yürüyelim. Yol da beş nargileciyi öldürürüm artık. Sen nasıl görünüyorsun farkında mısın acaba Victoria Secret? Eşofmanlarla huri gibisin, giymişsin elbiseyi Azrail olmuşsun” diyor ters ters sigarasının dumanını üflerken.

“İltifat ettin galiba, teşekkürler ruh öküzüüm benim” diyorum.

Arabayı köprüye yakın otoparklardan birine park edip köprüye yürüyoruz. Galata Köprüsü’ne adım attığım zaman ruh hâlim değişiyor, yorgunluk kendini romantizme bırakıyor. Hızlı hızlı yürüyüp köprünün ortasına geliyorum. Mekâna gitmeden önce köprüde oylanmak istiyorum biraz. Galata Köprüsü’nden tarihi yarımadağa bakmak zihnimi her zaman bin farklı hikâyeye sürükler. Köprünün trabzanlarına yaslanıp şehre bakıyorum. Oğuzhan gelip arkamdan belime sarılıyor.

“Edirne’den İstanbul’a ilk geldiğimde çok korkmuştum. Ben bu şehirde nasıl hayatta kalacağım dedim. Edirne’de hayatta kalmak İstanbul’a göre nispeten daha kolay. Küçük şehir, küçük masraflar. Ben hem Edirne’deki aileme bakmak zorundayım hem bu şehirde ayakta kalmam gerek. Gündüz

okula gidiyorum Beyazıt’a, okuldan sonra Beşiktaş’a ajansa geçiyorum, ajanstan çıkıp geceleri Beşiktaş’ta bir barda barmaidlik yapıyorum. Günde iki üç saat uyursam şanslı sayıyorum kendimi. Bakıyorum etrafıma, yaşıtlarıma, okuldan arkadaşlarıma falan, ya diyorum benim neden onlar gibi bir hayatım yok. Hiçbir şey umurlarında değil. Gündüzleri derslerde uyuklayıp geceleri gezip tozuyorlar, akılları beş karış havada. Şu aklımla o yıllara gitsem farklı yapacağım o kadar çok şey var ki. Gidip gençliğine ne söylersin geyiği var ya. Ben herhâlde hayatı bu kadar ciddiye alma derim. Dışım bahar bahçe ruhum yüz yaşında” diyorum.

“Sana öyle geliyor. Benim gördüğüm Başak’ın ruhu babasını gömdüğü yaşta. Baban öldükten sonra kendini arka plana atıp başka birine dönüşmüşsün. O tarafını görüyorum çalışırken, benden başka insanlarla iletişime geçtiğin zaman bir anda büyüyorsun. Rezan’a bile o duvarlarla yaklaşıyorsun. Sen geceleri konuştuğunu biliyor musun?” diyor.

“Hadi canım, ne anlatıyorum?” diyorum.

“Her gece uyandırırıyorsun beni. Bazen beni sevdiğini söylüyorsun, bazen sana yardım etmemi istiyorsun. Sevgini frenleyemiyorsun uykunda konuşurken. Beni ürküteceğini sandığın bütün duygularını anlatıyorsun. Bazı geceler Oğuzhan gitme diye sırıyorsun uykunda. Sarılıp sakinleştirene kadar uykunda ağlıyorsun. Seni terk ettiğimi görüyorsun rüyalarında. Sen gitmediğin sürece ben senden gitmem Başak” diyor.

Dönüp boynuna sarılıyorum. Belimdeki kollarını sıkılaştırıyor. “Ben seninle uyuduğum zaman çok huzurlu uyuduğumu sanıyordum. Dinlenmiş uyanıyorum” diyorum.

“Sadece reklam çekiminden önceki gece kendiliğinden uyandın. Sen uyuduğumu zannederken ben uyanıktım. Evin içinde dolaştın, bir ara oturdun beste yaptın, yanıma gelip sarıldın, sakinleş diye sarıldım sıkıca, olmadı kalktın gittin evden. Merak ettim ama aramadım kendinle baş başa kal diye. Bir daha o hislerle uyanırsan uyusam da uyandır beni. Konuşalım. Sadece sevgine değil derdine de ortağım ben senin. Dengen değişiyor, değişiyorsun farkındayım. Alışık değilsin hayatının yükünü paylaşmaya. Birbirimizi dinlemezsek bir ömrü nasıl geçireceğiz beraber? Sen bana tamamen teslim olduğunu sanıyorsun. Bedenin ve kalbin benim evet farkındayım ama zihnini kilitli tutmaya çalışıyorsun. O da bilinçaltında ne varsa uykusunda bırakıyor kendini kucağıma” diyor.

“Verecek cevabım yok Oğuzhan. Benimle ilgili tespitle-
rinde her zaman nokta atışı yapıyorsun. Düşüncelerim ve
zihnim benim en güvendiğim kalem. Teslim edebileceğim
en son kalem. Kalbime ve bedenime rağmen sen gidersen
hayatta kalabilmek için beynime ihtiyacım var. Bu gidiş ille
de senden veya benden kaynaklanacak diye bir şey yok.
Mesela sen benden önce gidersen bu hayattan ben ne bok
yerim yemin ederim bilmiyorum” diyorum başımı göğsüne
yaslayıp.

“Salak salak konuşma Başak, beraber yaşayacağımız
uzun bir ömür olduğunu düşünmek istiyorum ben” diyor.

Kollarını çözüp elimi tutuyor. Merdivenlerden inip köp-
rünün altındaki mekâna yürüyoruz. Meyhaneye girince
Rezan’ın sesini duyuyorum. Bize sesleniyor. Masada ne-
redeyse elli kişi var. Tanıdığım her zaman görüştüğümüz
arkadaş grubunun yanı sıra tanımadığım insanlar da çok.
Baya nişan yemeği düzenlemiş bunlar.

“Oğuzhan kim organize etti bu yemeği?” diyorum masaya yürürken.

“Elif ile Meltem. Rezan uçuşa geçmişsin” diyor Oğuzhan masanın başında durup.

“İkiniz de çok sıkıcısınız gerçekten” diyor Rezan rakı bardağını bize doğru kaldırıp.

“Bunun doktor olduğuna inanabiliyor musun Oğuzhan?” diyorum.

“Ben direkt Rezan’ın var olduğuna inanamıyorum” diyor gülerek.

Misafirlerle selamlaşıyoruz. Oğuzhan’ın tanımadığım arkadaşlarıyla tanışıyorum. Kızların yanına geçip oturuyorum. Oğuzhan da karşımdaki sandalyeye oturuyor.

“Kızlar uğraşmışsınız bu kadar şeyle. Keşke bana haber verseydi Oğuzhan da size yardım etseydim” diyorum.

“Panik yaparsın diye kıyamadı seninki. Bin tane şeyle uğraşıyorsunuz ikiniz de boş ver hallettik ikimiz. Zaten benim işim bu biliyorsun” diyor Elif.

“Olsun canım iş mi bu? Bıraksaydınız yardım ederdim, etmesem de Rezan’ı salardım üstünüze Meltem” diyorum.

“Aman, aman abi. O bir şeye karışmasın. Başak nereyi sever diye aradım beş gün konuştu” diyor Meltem.

“Rezan senin nişan yapacağımızdan haberin vardı o zaman” diyorum.

“Benim haberim olmayan ne olmuş bugüne kadar?” diyor kafası bir trilyon.

“Bir de bana numara çekiyor annen sabah söyledi diye, Oğuzhan?” diyorum.

“Sana evlenme teklif ettiğim gün arayıp söyledim ben ona” diyor Oğuzhan.

“İyi, güzel. Düğün için davetiye gönderirsin artık bana da” diyorum. Oğuzhan garsonun ayarladığı rakı bardağını bana uzatıyor. Bardağı alıp masaya bırakıyorum.

“Ben hâlâ dünün ceremesini çekiyorum. Midem bulanıyor hâlâ. Çok içmeyeceğim bugün” diyorum.

“Videolarınızı gördün mü yenge?” diye bağıyor Ahmet.

“Hadi ben dağılınca beni Oğuzhan toplar, sen niye bırakıyorsun Oğuzhan’ı? Sana çok pis kuruluyorum Ahmet. Dün de kapıda kaldım senin yüzünden. Sana çok pis kuruluyorum, sana hiç güvenmiyorum oğlum” diyorum parmağımı sallayarak.

“Buna güvenemeyeceğini yeni mi anladın hayatım?” diyor Oğuzhan.

“Ayıp ediyorsun yenge, ne istediniz de yapmadım?” diyor Ahmet.

“Konu o işte oğlum. Ne istesek yapıyorsun. Az inisiyatif kullan. Az kafanı kullan diyeceğim de var mı emin de olamıyorum. Oğuzhan abin ne zaman bana içecek bir şeyler getir dese gidip ne kadar kadeh varsa önüne koymuşsun” diyorum.

“Koymazsam bu sefer Oğuz abim beni dövecek yenge. Aranızda kaldım yemin ederim hanginizi dinleyeceğimi şaşırtıyorum” diyor.

“Hele hele. Normalde hiç şaşırmıyorsun zaten hiçbir şeyi, bırak ya” diyorum kadehimi alıp Ahmet’in kadehine vurarak.

Kadehimden bir yudum alırken arka masadaki adamın bana bakışını yakalıyorum. Oturuşumu değiştirip vücut

açımı Meltem'e doğru çeviriyorum. Meltem kulağıma eğiliyor.

“Başak bu adam sana mı bakıyor, bana mı? Sen varken bana baktığını sanmıyorum ama sinirim bozuldu öküz gibi bakıyor” diyor.

“Bakma o tarafa bakma, dikkatini çekme adamın iyice. Sen bana odaklan sohbet edelim. Çarşı pazar karışır, beş yüz kişiyyz burada. Biz birbirimize bakalım. Eee nabıyon beya?” diyorum. Gülüyor.

“Karides ye, bak çok güzel al” diyorum çatalı karidese batırıp Meltem'in ağzına tıkarken.

Canlı müzik başlıyor. Rezan masadan kalkıp oynamaya başlıyor. Yanıma gelip kolumdan çekestiriyor.

“Lan bir dur! İki saniye oldu müzik başlayalı. Kapı gıcirtısına oynamaya başlıyorsun Rezan” diyorum kolumu kurtarıp.

Elif ile Meltem'i çeke çeke piste sürüklüyor. Kalıyorum mal gibi masada. Dönüp Oğuzhan'a da bakamıyorum. Ne zaman hafif dönsem adam suratıma bakıyor. Delireceğim yarabbi. Bütün dünyada tek bir anlamı olduğuna inandığım hareketi yapıp yüzüğümün görünebileceği şekilde ellerimi yüzümün önünde birleştirip yüzümü saklıyorum. Oğuzhan burada olmasa ben buna yapacağımı bilirdim de ortalık karışsın istemiyorum. *Ay cıgılık atacağım şimdi. Öküz oğlu öküz bakmak var bakmak var dön lan önüne!*

“Kağan yer değiştirelim mi? Ben Oğuzhan'ın yanına oturmak istiyorum. Sen de gel sevgilinin yanına otur” diyorum yerimden kalkıp.

“Bir şey konuşuyoruz Başak dur iki dakika” diyor Oğuzhan. Masanın etrafından dönüp Oğuzhan'ı sarsıyorum omuzlarından tutup.

“Bana ne evde konuşun. Burayı mı buldunuz konuşacak?” diyorum.

“Kalk oğlum kalk, aşka geldi yengen” diyor Kağan’a. Kağan kalkınca sandalyeye oturup Oğuzhan’ın koluna girip başımı omzuna yaslıyorum.

“Hayırdır boncuk?” diyor.

“Arka masadaki adamın bakışından rahatsız oldum” diyorum. Omzunun üstünden arka masaya bakıyor. Göz ucuyla yüzüne bakıyorum. Evrendeki bütün küfürleri yüz ifadesine toplamış bakıyor adamın yüzüne.

“Oğuzhan gecemizi mahvetmeyelim, sakın ol” diyorum kulağına. Dönüp kolunun altına alıyor beni. Yüzümü boynuna gömüyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Sakalı burunumu gıdıklıyor. Başımın tepesini öpüyor.

“Oh cennet kokulum benim” diyor.

“Lafı ağzımdan aldın” diyorum.

“Alırım, ağzını da yerim” diyor.

“Bu bir teklifse kabul edilmiştir” diyorum boynundan öpüp.

Restorandan Oğuzhan’ın evine dönüyoruz. Oğuzhan kapıyı açarken duvara yaslanıp uyukluyorum. Allah’ım bittim yorgunluktan. Saate bakıyorum saat gecenin üçü. Eve girip ışıkları yakıyor Oğuzhan. Peşinden sürükleniyorum. Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yaslıyorum. Oğuzhan ceke-tini, ayakkabılarını çıkarıyor. Yüzüne bakıyorum bön bön. Gözlerim kapanıyor. Yanıma gelip montumun fermuarını açıp çıkarmama yardım ediyor.

“Ben niye dönüp dolaşıp kendimi senin evinde buluyorum?” diyorum mırıl mırıl montumu Oğuzhan’a verirken.

“Benim evim senin de evin olduğu için olabilir mi?” diyor burnumun üstünü öpüp. Gıdıklanıyorum. Montumu portmantoya asıyor.

“Yukarı çıkacak hâlim yok, salonda yatabilirim şu an” diyorum kendimi merdivenlere sürüklerken.

“Gel oturalım biraz” diyor. Elimden tutup salondaki koltuğa sürüklüyor.

“Uykum var Oğuzhan, yatağa gidelim. Akşam Edirne’ye gideceğim biliyorsun” diyorum.

“Uyursun öğlene kadar gel” diyor koltuğa oturup. Yanına oturuyorum. Dönüp kucağıma uzanıyor. Eğilip alnından öpüyorum.

“Oh yiyeceğim ben bunu” diyorum yanaklarını sıkarak. Sakallarını karıştırıyorum. Gülüyor.

“Ne kadar kalacaksın Edirne’de?” diyor.

“Bir hafta falan, gitmişken evde yapılacak tadilatlar varmış usta falan bulacağım. Aslında annem İstanbul’a taşınsa işime gelir ama babanı bırakıp gelemem diyor” diyorum.

“Çok mu seviyorlardı birbirlerini?” diyor.

“Çok. Öyle böyle değil. *“Her Şey Seninle Güzel”* onların şarkısıydı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarlardı. Annem on beş yaşındaymış babamı ilk gördüğünde. Bir komşusunun düğününde sahnede görmüş babamı. Gözü gözüme değdiğinde onunla evleneceğimi anladım der annem. Annem hep siz aşk bebeğisiniz o yüzden böyle güzelsiniz der bize. Babamla sesiniz çok benziyor Oğuzhan. Tanıştığımız gece seni sahnede duyduğumda öleceğimi zannettim ama anlam veremedim. Babamın sesini duymayalı o kadar uzun

zaman oldu ki sesinizin ne kadar benzediğini senin için ilk kez piyano çalarken fark ettim. Bir anda babamın sesi geldi kulağıma piyano çalarken. Çok acayıptı. Aynı anda konuşabilseniz kimse anlamaz biliyor musun iki kişinin konuştuğunu. Bak bu kayıtları annem bulmuş” diyorum. Sehpayaya uzanıp telefonumu alıyorum. Dosyalardan babamın şarkı söylediği ses kayıtlarından birini bulup oynatıyorum. Babam şarkıya giriyor. Oğuzhan kucağımdan kalkıyor babamın sesini duyunca.

“Oha! Annen bu yüzden her konuştuğumda bana kilitlemiyor” diyor. Gülüyorum.

“Fark ettin mi?” diyorum.

“Ağzımı açsam kadın kahrından ölüyor nasıl fark etmeyeyim? Dedim kadın bana sinir oldu herhâlde, kızım bula bula bunu mu buldu diyor diye düşündüm” diyor.

“Sevdi seni ben anladım bakışından. Gerçi seni sevmese de anneni ve babanı o kadar çok seviyor ki senin kim olduğunu önemsemedi” diyorum.

“Sen beni gördüğünde benimle evleneceğini anladın mı?” diyor.

“Hayır. Akışa öyle bir bıraktım ki kendimi eğer sen reklam filmini kabul etmeseydin bir daha seni nasıl görürdüm bilmiyorum. Gelmezdim peşinden. Bir geceyi birlikte geçirdik diye yapıştı kaldı yakama cümlesini kendime yediremezdim. Aşkımdan ölsem de gelmezdim sen gelmeseydin” diyorum.

“Sahi o kadar güzel bir geceden sonra nasıl kalkıp gittin Başak? Kollarımda uyuyakaldığında yüzünde öyle güzel bir gülümseme vardı ki, ömrümün sonuna kadar kollarımda kalmanı istedim o gece. Kalkıp gideceğin hiç aklıma

gelmedi. Bu arada sen beni öptüğünde ben anladım seninle evleneceğimi” diyor.

“Hadi oradan. Uydurma” diyorum.

“Ne uyduracağım lan, anladım diyorsam anladım. Beni öptüğünde bir his doldu içime böyle tarif edemiyorum. O his durdurdu beni. Yoksa içerde insan varmış, ev kalabalık-mış falan dinlemez götürürdüm ben seni balkonda. İlk hareketi hep senden bekledim yanımda rahat olabilmen için. Vır vır konuşan adamım ağzımı açıp üç cümle kuramadım. Üstüne gelirsem kaçarsın diye kendimi tutmaktan helak oldum” diyor.

“Ben de dedim ne asil adam, ev boş içeriye girelim falan demedi. Vay be adam avına göz diken kurtmuş” diyorum.

“Tabi ne sandın? İnsan bir telefon numarası bırakır, bir not bir şey bırakır” diyor gülerek.

“Külkedisini miyim ben? Topuklu ayakkabımı bıraksaydım oldu olacak” diyorum.

“Taş kalpli pis, bir erkeğe öyle bir gece geçirtilip ortalıktan kaybolunur mu Allahsız” diyor.

“Nereden biliyorsun belki bu da benim taktiğimdi. Tı-pış tı-pış getirdim seni kapıma” diyorum eğilip dudağından öpüyorum.

“O muameleye gelmeyecek adam tanımıyorum” diyor gülerek.

Koltukta duran yastığı alıp bacak arasına vuruyorum. Ahlayıp, penisini tutuyor.

“Ne diye o zaman bana öyle dengesiz dengesiz davran-dın? Yatakta ağzından girip burnundan çıkıyorum, gü-zellik desen bende, kafam da çalışıyor salak da değilim.

Sevişiyoruz, gülüyoruz, eğleniyoruz diyorum evet seviyor beni. Azıcık ağzımı açıp duygularımdan bahsetsem anında değişiyorsun. Kendimi sevdireceğim diye kıcımlı yırttım kaç hafta, daha da yok sana meme” diye çemkiriyorum.

“Tek sıkımlık kurşunum vardı onu kullandım. Dedim bunu kendime âşık ettim ettim yoksa hayatta tutamam yanımda. Kafası çalışan bir sen değilsin. Onu bunu bırak da nerede yaşayacağız biz, hemen bulmamız lazım evi, anca yerleşir eşyalarımız” diyor gülerek.

“Ben bavulumu alıp buraya gelmeyi düşünüyorum” diyorum.

“Gerçekten mi?” diyor.

“Evet, sadece büyük bir gardırop alıp duvardan duvara bir kitaplık yaptıralsın. Ben kitaplarımın ve piyanomun olmadığı yere evim diyemem. Onları getireceğim. Bir de mutfak biraz geliştirilmesi lazım eksikler var” diyorum.

“Değiştirmek istediğin ne varsa değiştirelim, nasıl rahat edeceksen öyle düzenle ev senin” diyor.

“Üstüme yap” diyorum. Gülüyor.

“Ne vereceksin?” diyor.

“Ne istersen” diyorum gözünün içine bakıp. Eğilip dudaklarını öpüyorum. Kucağımdan doğrulup ayağa kalkıyor. Elini uzatıyor.

“Gel yatağıma gidelim” diyor. Elini tutup kalkıyorum. Odaya çıkıyoruz.

“Oğuzhan elbisemin fermuarını açar mısın? Kolumu kaldıracak hâlim yok” diyorum yatağın yanına gelince. Yanıma gelip elbisemin fermuarını açıyor. Elbiseyi çıkarıp koltuğun üzerine bırakıp yorganı açıp yatağa atıyorum kendimi.

Oğuzhan da kıyafetlerini çıkarıp yanıma uzanıyor. Yanına yaklaşp sarılıp göğsüne koyuyorum başımı.

“Özür dilerim” diyorum başımı göğsünden kaldırıp.

“O nereden çıktı?” diyor yüzüme bakıp.

“Uyutmadığım uykular için, dinlenemiyorsan ayrı yatabiliriz” diyorum.

“Daha evlenmeden beni kanepeye yolluyor hatun, yandık” diyor gülerek.

“Ciddiyim. Dinlenemediğin ya da çok yorgun olduğun gecelerde ayrı yatabiliriz” diyorum.

“Öyle bir dünya yok” diyor.

“Kâbus görürsem uyandır beni olur mu?” diyorum.

“Uyandırmam, uyandırırsam hatırlarsın kâbuslarını” diyor.

“Oğuzhan” diye fısıldıyorum usulca.

“Başak” diyor fısıltımı taklit ederek. Kıkırdıyorum.

“Şefkatine ihtiyacım var şu an. Sevsene biraz beni” diyorum.

Sırtımdaki eliyle saçlarımı okşamaya başlıyor.

“Öyle değil” diyorum başımı göğsünden kaldırıp. Gözünün içine bakıyorum. Gülüyor.

“Sevişelim desene boncuğum, demediğin şey mi sanki. Bana diyorsun, asıl senin içinde iki tane Başak var. Biri boncuk prenses öteki yürüyen ateş, bazen benim de senin yüzünden beynim yanıyor. Ne istediğini anlayamıyorum” diyor.

“Seni istiyorum, sabah, akşam, gece, gündüz, her an, her dakika” diyorum doğrulup kucığına çıkarken.

“Bu, sev beni, şefkate ihtiyacım var tavrı gibi gelmedi bana” diyor kucağındaki hâlime bakıp.

“Nasıl istersen öyle yap” diyerek yüzümü yüzüne yaklaştı-
tırıp dudağından öpüyorum.

“Tehlikeli sularda yüzüyorsun boncuk prenses, incilerin
dökülmesin sonra” diyor.

“Boncuk prenses uyudu, yürüyen ateş sahnede” diyo-
rum kasıklarına sürtünüp.

Belimden tutup yatağa deviriyor.

“Söndürürüz sıkıntı yok” diyor.

Edirne'ye vardığımız zaman Rezan'ın annesini evine bırakıp evimize gidiyoruz. Arabamı evin önüne park edip annemin ve anneannemin eşyalarını eve taşıyorum. Anne-
annem söylene söylene eve yürüyor. Yolda ayakları şişmiş. Tontonum benim. Annem evin kapısını açıyor girmem için. Büyüdüğüm eve gelmek beni her zaman çocukluğuma dön-
dürüyor. Burak'la birlikte kullandığımız odaya gidip yatağı-
ma oturuyorum. Burak ilk doğduğunda onu odamda iste-
meyip olay çıkarmıştım. Sonra büyüdükçe Burak olmadan uyuyamamaya başladım. O odada yanımda olduğu zaman iyi hissediyordum kendimi. Aynı odada uyuyup uyanmak kardeşlik bağını kuvvetlendiriyor sanırım. Biz büyürken bu ev bu kadar konforlu değildi tabi. Ne zaman ben ger-
çekten iyi para kazanmaya başladım ve evi satın aldım o zaman başladık kısım kısım tadilat yapmaya. Rahat yaşa-
yabilecekleri hale getirene kadar çok uğraştım bu evle. An-
nem, babamla evlendiği ilk günden beri bu evde oturduğu için evden çıkmak istemedi. Ev sahibi bizden başka alıcı

da bulamazdı zaten bu eve. Evi almak istediğimde havalara uçtu adamcağız. O günden beri her bahar bizim evde tadilat yapılır. Annem bir gün dayanamayıp evi yıktırıp yeniden yaptıracak. O günü merakla bekliyorum. Odadan çıkıp bahçeye çıkıyorum. Telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıp Oğuzhan'ın aramasını yanıtlıyorum.

“Ne yaptın boncuk?” diyor.

“Yeni girdik eve. Rezan'ın annesini bıraktım önce. Bir şey soracağım, müsait olduğun bir gün olursa sen de gelse-ne. Beraber döneriz İstanbul'a” diyorum.

“Bu hafta çok yoğunum hayatım çekimler, konserler falan. Müsait olursam belki Cuma günü gelebilirim. O da seni alıp dönerim saçma olur” diyor.

“Seni seviyorum, ben dönene kadar iyi bak sevgilime” diyorum.

“Müsait oldukça ara beni, yemeklerini de güzel güzel ye, vitaminlerini de kullan aklım sende kalmasın boncuk” diyor.

“Tamam. Görüşürüz hayatım” diyorum.

Telefonu kapatıyorum. Annem içeriden sesleniyor. Yemek hazırladım gel diye. İçeriye girip kapıyı kapatıyorum. Üşümüşüm bahçede. Mutfğa gidiyorum. Yemek kokuları ağır geliyor. Yiyemeyeceğim.

“Anne ben biraz yatacağım, yoruldu yolda. Uyanınca yerim bir şeyler olur mu?” diyorum.

“Bak bu kansızlık olayından hiç hoşlanmıyorum Başak. Sürekli uyukluyorsun. Sabah akşam ciğer yedireceğim sana bu hafta haberin olsun” diyor.

“Anne řu dünyadaki iki zıddımdan biri ciğer benim bilmiyor musun sen?” diyorum.

Bir Edirneli olarak ciğerden nefret etmem tuhaf kağsa da geręekten kokusuna bile tahammöl edemiyorum. İkincisi de kırmızı köz biber. Kokusunu alınca kaçacak delik arıyorum etrafta.

“İyi ne hâlin varsa gör. Hayalet gibi gez ortalarda, řu betinin benzinin hâline bak. Yarım kalıp beyaz peynir gibi geziyorsun ortalarda” diyor ben odama gidip montumu çıkarıp yatağıma uzanırken.

Sabah ezanının sesine uyanıyorum. Gözlerimi açınca nerede olduğumu, zamanı algılayamıyorum başta. Yastığımanın altında duran telefonumu çekip saate bakıyorum. İyi uyumuşum. Geręekten bu halsizlik olayını çözmem lazım. Bu kadar çok uykuya düşmem iyi değil. Benim en büyük avantajım uyku ile aramın olmaması.

Edirne’ye babamı ziyaret etmeye geldim ve sabah ezanı vakti bunun için en uygun zaman. Yataktan çıkıp montumu giyip, çantamı alıp evden çıkıyorum. Kapının önünde ayak-kabılarımı bağlarken havanın soğukluğu içimi titretiyor.

Arabama binip mezarlığa gitmek için yola çıkıyorum. Arabayı kullanırken büyüdüğüm sokaklara bakıyorum. Rezan ile büyürken bu sokaklarda o kadar çok anı bıraktık ki yüz metrede bir farklı bir hatıramız var. O da gelseydi keşke. Küçük dünyanın küçük kızlarının büyük işler başaran büyük kadınlar olacağını her zaman biliyorduk. Tüm korkularımızın ve deliliklerimizin yanında ikimizin de her zaman güvendiğimiz bir çalışma azmimiz vardı. Belki onunla ortak paydada buluşabildiğimiz tek konu da budur hayatta.

İkimizin de başarısız olma lüksümüz yoktu. Yırtma diye bir şeyin olmadığını ikimiz de çok erken yaşta öğrendik. Çalışmayana ekmek yoktu, emek vermeyene yemek yoktu. Bizim ağlamaya iznimiz yoktu. En fazla ağlanacak hâlimize gülerdik omuz omuza. Üniversite tercihlerimizi beraber yazdık. Tercihler belli olduğunda birbirimize koşup kâğıtlarımızı göstermemiz, İstanbul'a gelişimiz, kavgalarımız, sarılmalarımız hepsi aklımda. Ben ona o bana emanetti. Annelerimiz böyle söylerdi. Kurda kuzuyu, kuzuya da kurdu emanet ettiklerini bilmeden.

Mezarlığa gelince arabayı park edip bagaja koyduğum su şişesini ve eşarbımı alıyorum. Saçlarımı toplayıp eşarbı başıma örtüyorum. Suyu alıp mezarlığa giriyorum. Babam ölmeden önce mezarlığa girmekten hep korkardım. Ürkütücü gelirdi bana mezarlıklar. Canımın bir parçasını toprağın altına koyduğum gün mezarlık bana yuva gibi gelmeye başladı. Ne zaman canım sıkılsa babamın yanına geldim. Ergenliğimde bu mezarlıkta uyuduğum çok olmuştur. Annemin gelip beni babamın mezarından eve götürdüğü gecelerin haddi hesabı yok. Babamın yattığı toprağa dokunmak bana hep güç veriyor. Mezarların arasından yürüyüp babamın mezarına ulaşıyorum. Babamın mezarı bu mezarlığın en bakımlı mezarı olabilir. Annem hiç boş bırakmaz burayı. O da benim gibi ne zaman sıkılsa buraya koşar. Gelin tacı çiçekleri var mezarın üzerinde. Yanımda getirdiğim şişeyi açıp babamın toprağını suluyorum. Mezarın kenarına oturup toprağına dokunuyorum. Kafamdaki başörtüyü düzelterip çantamdaki Kuran'ı çıkarıp Yasin suresini okuyorum. Her kelimede içimdeki sıkıntı çözülüyor. Aceleyle getirmeden yavaş yavaş okuyorum. Kuran okumak ile Arapça bilerek Kuran okumak arasında fark var. Yalnızca Arapça bilmek anlamaya yetmese de biraz olsun anlayarak

okuduğunda bütün taşlar yerine oturuyor. Altı sayfanın sonuna geldiğimde derin bir nefes alıp Kuran'ı kapatıp çantama koyuyorum.

“Bülent Bey, ben geldim, hatırlıyor musun bana Yasin'i sen ezberletmiştin” diyorum usulca.

Babam sevgiye olduğu kadar saygıya da çok önem verirdi. Ömrümün onunla geçirdiğim on üç senesinin bir günü boş geçmedi. Okumayı, yazmayı, konuşmayı, Kuran'ı, bilimi, sanatı, varoluşa dair her ne varsa birçoğunu ondan öğrendim. Her şeyi söyleyebilirdim babama, bilmiyorum kelimesi dışında.

“Bilmiyorsan, öğreneceksin Başak. Bilmiyorsan araştırıcaksın, öğreneceksin. Sen kadınsın. Günü geldiğinde vata na millete hayırlı evlatlar yetiştirmek istiyorsan önce kendini eğiteceksin” derdi. Bana Arapça ve Fransızca'yı babam öğretti. Ailesinin kökleri Fas'tan geliyordu. Şimdi dönüp baktığımda görüyorum, sanki erkenden beni bırakıp gideceğini biliyor gibiydi. Yaşadığımız kısacık baba-kız yıllarını dolu dolu yaşadık. Babamla sizli bizli konuşurduk. Sevgisiz bir resmiyet değildi bu tam tersine “Babacığım nasılsınız?” dediğimde çoğalırdı içimde sevgisi. “İyiymi küçük hanım, siz nasılsınız?” derdi gözlerinin içi parlayarak. Dünyanın en kibar, en kültürlü, en beyefendi adamıydı. Gerçek bir sanatçıydı. Tüm yokluğa rağmen varlığıyla doldururdu dünyamızı. Gittiğinde de dondurdu o dünyayı.

“Sizi çok özledim Bülent Bey. Seni çok özledim baba. Hayatıma kimin girdiğini biliyorsun değil mi? Sen mi gönderdin onu bana? Sen mi fısıldadın çocukken kulağına, kızıma sahip çık diye? Dönüp dolaşıp buldu beni. Keşke beni senden isteyebilseydi. Beni istemeye geldiklerinde bir yanıma ağladı bir yanıma güldü. Senin yokluğun daha da büyüdü

içimde. Piyanonun sesine tutundum. Keşke kurduğun rakı sofralarında oturtup sohbetine ortak edebilseydin damadını. Sen olsaydın ben onunla tanışamazdım ama gitmezdim İstanbul’a falan. Kalırdım kanatlarının altında. Hayat getirir miydi yine onu bana bilmiyorum. Kader mi, tesadüf mü, nasıl oldu? Nasıl oldu da baba diyebileceğim bir adamın gelini oldum? Senden başka birine baba demek isteyeceğime ölsem inanmazdım...”

Telefonum çalıyor. Aklım çıkıyor mezarlığın ortasında bir anda çalan telefonun sesini duyunca. Tövbe estağfurullah. Telefonumu çantamdan alıp bakınca Oğuzhan’ın adını görüyorum ekranda.

“Mezarlıktayım, aklımı aldın, ödüm patladı, bu saatte ne arıyorsun?” diye çemkiriyorum telefonu açıp.

“Hadi ben konserden eve döndüm uyumadan arayayım dedim, sen bu saatte ne yapıyorsun mezarlıkta acaba? Kırklara karışmaya mı niyet ettin? Ezan sesine uyanıyorsun diye aradım” diyor.

“Yalnız gelmek istedim. Annem ile gelince üç gün toparlanamıyorum sonra. Kendi yasım bir vuruyorsa anneminki beş vuruyor. Kimse uyanmadan gidip döneyim dedim. Bir de senden bahsederken üstüne aradın aklım çıktı” diyorum.

“Normalde çok yerinde aklın zaten, ne anlatıyorsun hakkımda? Kötü tanıtma beni müstakbel kayınpederime” diyor gülerek.

“Keşke tanışabilseydiniz diye konuşuyorum işte öyle gelişine. Neyse müsait olduğumda arayayım mı ben seni hayatım? Ya da uyanınca sen beni ara” diyorum.

“Tamam görüşürüz boncuğum” diyor telefonu kapatırken.

Telefonumu çantama koyup oturduğum yerden kalkıyorum. Bir yanımlı bütün bir hafta burada kalmak istiyor, diğer yanımlı yattığı yerde huzursuz etmekten korkuyor. Fatih okuya okuya geçiyorum mezarların arasından. Kim varsa bu topraklarda mahşer gününü bekleyerek sonsuz uykusuna yatan, hepsinin ruhlarına değsin diye. Ölüm, uyku mu uyanış mı o da meçhul. Her ölüm bir kıyamet diye düşünürüm bazen. Bu sahte dünyanın tüm sahtekârlıklarından arınmak bana uyumakmış gibi gelmiyor. Mezarlıktan çıkınca elimdeki su şişesini çöp kutusuna atıp arabama biniyorum. Saat sekize geliyor.

Eve dönüp arabayı park ediyorum. Annem bahçede elinde kahve fincanıyla çatıya bakıyor.

“Anne nereye bakıyorsun?” diye sesleniyorum yanına yürürken.

“Çatıyı da aktarmak gerek Başak. Salonun sağ tarafında tavandan su alan yerler var” diyor.

“Tamam. Sen çağır ustayı ben anlaşıyorum, hadi gel kahvaltı edelim” diyorum.

“Bu saate kahvaltı mı kalır? Hem sen niye tek başına git-tin babanı görmeye?” diyor.

“Nereden anladın Hülya Sultan?” diyorum.

“Yani dün gece tesettüre girmeye karar vermediysen kafa-fanda eşarp var kızım” diyor.

Elimi kafama atıyorum. Eşarbbı kafamda unutmuşum. Valla iyi değilim ben.

“Anne pişmiş ciğer var mı dolapta?” diyorum. Gülüyor.

“Gir içeri ısıtayım” diyor.

Eve girip montumu, çantamı odama bırakıp, bavulumdan vitaminlerimi ve bilgisayarımı alıp mutfığa annemin yanına dönüyorum. Tavada döndürüyor ciğeri. Masaya oturup annemi seyrediyorum. Sürahiden bardağa su koyup vitaminlerimi içiyorum. Bir yandan da bilgisayarımdan maillerimi kontrol ediyorum. Gereksiz mailleri silip, cevap verilmesi gerekenlere cevap veriyorum. Önümüzdeki haftanın iş programına bakıyorum. Oh, hâlây. Harika bir hafta beni bekliyor olacak geri döndüğümde. Anneannem mutfığa girip karşımdaki sandalyeye oturuyor. Elindeki ilaç kutusunu uzatıyor.

“Başak bak bakayım ne için bu ilaç?” diyor.

Uzattığı kutuyu alıp prospektüsünü çıkarıyorum. Göz gezdiriyorum.

“Kalp ilacın anneanne” diye bağıriyorum.

“Ne bağıırıyorsun, sağır mıyım ben?” diyor.

“Sağır değilsin tabi, işine geleni duyuyorsun Selvi Sultan” diyorum uzanıp yanağından öperken. Kıkırdıyor genç kızlar gibi.

Annem ısıttığı ciğeri getirip önüme bırakıyor. Anneannem ile mutfaktan çıkıyorlar. Sabah programlarını izleme saatleri. Çatalı alıp tabaktakileri yemeye çalışıyorum. Her lokma ağzımda büyüyor. Zar zor yutuyorum. Kendimi zorluyorum tabaktakileri bitirmek için. Son lokmamı yutup tabağı yıkamak için lavaboya gidiyorum. Tabağı yıkayıp çevirirken midem ağzıma geliyor. Ne zaman kırmızı et veya tavuk eti yesem bu oluyor. Rahatça yiyebildiğim tek et türü balık. Böyle giderse toptan vejetaryen olacağım. Ben sağ ben selamet. Etçil Oğuzhan ve vejetaryen karısı, çok güzel

bir birliktelik gerçekten. Bilgisayarımın başına dönerken gülüyorum kendi kendime. Ağzımdan kebab burnumdan döner sokar yeminle.

Masaya oturup maillerimi temizleme işine geri dönüyorum. Bir insana bir günde gelecek maillerin sayısı sınırlı olmalı bence. Bu nedir arkadaş? Bütün mail listelerinden kendimi çıkarmama rağmen iş maillerinin yoğunluğunun yanı sıra bir de reklam mailleriyle uğraşıyorum. Üniversitenin mail adresinden gelen maillere geçiyorum sonra. Çocuklar çektikleri kısa filmlerin linklerini atmışlar. Kalkıp kahve yapıyorum kendime. Kahvemi alıp çocukların çektikleri filmleri izliyorum. İzlerken bir yandan not alıyorum telefonumun notlar kısmına.

İşlerle ilgilenirken saatler geçiyor. Akşam oluyor. Saati beş yapmışım çalışırken. Oğuzhan uyanmıştır ama aramamış. Ben arıyorum. Açmıyor telefonunu. Eşyalarımı toparlayıp odama gitmek için masadan kalkıyorum. Birden ayağa kalkınca başım dönüyor. Gözlerim kararıyor. Odama ezbere adımlarla yürüyorum. Görüşüm gidip geliyor. Kapıyı açıp bilgisayarımı Burak'ın çalışma masasına bırakıp uzanmak için yatağıma yöneliyorum. Masa ile yatağın arasındaki mesafeyi aşamıyorum bir türlü. Güç bela kendimi yatağa atıp bacaklarımı havaya kaldırıyorum.

“Anne” diye bağıriyorum salona doğru.

“Efendim kızım?” diyor.

“Anne tansiyon aletini getirsene, tansiyonum düştü benim galiba” diyorum. Annem koştur koştur odama geliyor.

“Başak ne oldu kızım? Ay dur tansiyon aletini alayım” diyor. Geri geldiği zaman tansiyon aletinin manşonunu koluma geçiriyor. Manşon kolumu sıktıkça daha kötü oluyorum.

“Evet düşmüş tansiyonun, dur ben sana bir tuzlu ayran yapayım” diyor annem mutfığa koşuyor.

Gözlerimi kapatıp derin derin nefes alıp kendimi dengelemeye çalışıyorum. Dengelenmiyor tansiyonum. Annem odaya girip yaptığı ayranı bana uzatıyor. Yavaşça doğrulup ayranı alıp içiyorum. Tuz tadı genzimi yakıyor. Bitirdiğim bardağı anneme uzatıp gerisin geriye yatıyorum yatağıma.

“Anne ben biraz dinleneyim, bu koşuşturmalar bitirdi beni” diyorum.

“Tamam, ben de Burak’ın yatağında yatayım da ne olur ne olmaz” diyor.

“Gerek yok anne, git televizyon izle. Ben bir şey olursa seslenirim” diyorum. Yattığım yerde gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalışıyorum. Bir süre sonra uyku bastırıyor.

Tuhaf bir cınlama beni uykumdan uyandırıyor. Gözümü açıp etrafıma bakıyorum. Dengem yerinde değil. Oda etrafımda dönüyor. Uyumadan içtiğim ayranın midemde yarattığı ekşime genzime geliyor. Duvara tutuna tutuna güç bela tuvalete gidiyorum. Yediğim, içtiğim ne varsa çıkarıyorum. Baş ağrısı da vuruyor. Elimi yüzümü yıkayıp odama geri dönüyorum. Başucumdan telefonumu alıp saate bakıyorum. Gece yarısı olmuş. Ben bir kalkıp hastaneye gideyim böyle olmayacak bu. *Doktor sana yarın gelin serum demir verelim dedi gitmedin ölüyorsun.* Sus be, paranoyak, hastalık hastası. Gidiyoruz işte doktora. Eşyalarımı alıp odamdan çıkıyorum. Annem ile anneannem salonda koltuklarda uyukluyorlar. Onları da meraklandırmaya gerek yok. Sessizce evden çıkıp arabama binıyorum.

En yakındaki hastaneye atıyorum kendimi. Danışmadaki görevlilerin sorularını yanıtlıyorum. Doktorun yanına girip olup bitenleri anlatıyorum. Hemşire gelip tahliller için kan alıyor. *Zaten çok kanım var onu da siz alın.* Sonra damar yolu açıp serum takıyorlar. Serumun verdiği serinlik damarlarıma yayıldıkça kendimi iyi hissetmeye başlıyorum. Dengem yerine geliyor. Gözüm açılıyor. Müşahede odasında etrafı seyrederim. İstanbul'a gidince en iyisi ben kendimi şu saati saatine yemek getirip eline tutuşturan şirketlerden birine kaydettireyim. Yiyebileceğim şeyleri getirsinler nere-deysem. Öleceğim yoksa yemek yemeyi unuta unuta.

Serum bitince hemşire gelip serumu kapatıyor. Arkasından doktor gelip nasıl olduğumu soruyor.

"İyiym, teşekkürler. Serum iyi geldi" diyorum.

"Ciddi bir kansızlığınız var ilaç kullanıyor musunuz?" diyor.

"Kullanıyorum doktor bey" diyorum.

"Hafif bir enfeksiyon da var vücudunuzda ama bu muhtemelen idrar yolu enfeksiyonu, hamilelikte çok sık görülür ilaç kullanmanıza gerek yok" diyor.

Hamilelikte çok sık görülür mü? Ne? Ne diyorsun doktor ci-vanım?

"Doktor bey hamile miyim ben?" diye ciyaklıyorum. Gü-lüyor.

"Konsültasyonda hamile olduğunuzu söylemediniz. Tahmin ettim aslında haberiniz olmadığını. Mide bulantınıza ishal eşlik etmediği için tahlillerinize gebelik testini de ekledim. Müjdemo isterim bu tahlillere göre hamilesiniz" diyor.

Sıçrayıp doktorun boynuna sarılıyorum. Adam şaşırıyor. İçimde bir mutluluk dalgası yükseliyor. İçimden taşıyor sevincim. Bu haberi aldığımda bu kadar sevineceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Eminsiniz değil mi? Hata falan olmaz bu testlerde?” diyorum.

“Kan tahlilinde hata olmaz, kan değerleriniz dört haftalık bir gebeliği gösteriyor. Yakın bir zamanda kadın doğum uzmanına görünün siz” diyor.

“Teşekkürler doktor bey, en kısa zamanda giderim” diyorum. Hemşire ile odadan çıkıyorlar.

Montumu giyip hoplaya zıplaya arabama gidiyorum. İçimde aşk şarkıları çalıyor. Oğuzhan’a nasıl söyleyeceğime dair bin türlü fikir geçiyor aklımdan. Koşarak yanına gitmek istiyorum. *Ay ben bunu hayatta içimde tutamam.*

Eve dönünce odama gidip eşyalarımı topluyorum. Ben bir dakika daha duramam burada. Gidip Oğuzhan’a söylemem lazım. Çok sevinecek. Annem odama geliyor. Anneme belli etmemek için kendimi sıkıyorum.

“Başak niye toparlanıyorsun kızım?” diyor.

“Anne acil bir işim çıktı benim İstanbul’a dönmem gerek” diyorum.

“İyi tamam dikkat et. Bu saatte araba kullanacaksın, hiç içime sinmiyor” diyor.

“Dikkat ederim anne merak etme sen” diyorum yanağından öpüp.

“İyi hadi yolun açık olsun yatıyorum ben, varınca mesaj at” diyor annem. Yanına gidip yanağından öpüyorum.

“Atarım. Gelirim belki işlerimi halledince hafta sonu” diyorum.

Evden çıkıp arabaya binince yola çıkmadan Oğuzhan’ı arıyorum bir iki defa çalıyor açılıyor telefon.

“Efendim?” diye gülerek açıyor telefonu.

“Neredesin hayatım?” diyorum. Gülüyor.

“Yeni geldim konserden. Çok sarhoşum sabah konuşalım mı? Yatacağım” diyor.

“O zaman sana iyi uykular sevgilim, görüşürüz” diyorum.

“Görüşürüz” diyor gülerek. Ben de gülüyorum. Şaşkın. Telefonu kapatıyorum. Telefonumdan Oğuzhan’ın şarkılarını açıyorum. “Bak minik kurbağacık, bu senin babanın sesi, tanış babacıkla” diyorum.

Oğuzhan öğrenince yüzünün alacağı ifadeyi çok merak ediyorum. Şok olacak. Muhtemelen kurbağa yavrusu gibi bir şey şu anda bebeğimiz. Erkek mi kız mı acaba? İsmini ne koyarız acaba? Erkek olursa soy geleneğini devam ettiririz muhtemelen. Atahan, Emirhan, Oğuzhan, han ile biten isimleri düşünüyorum. Oğuz Kağan’ın oğullarının isimleri geliyor aklıma; Gök-han, Dağ-han, Deniz-han, en güzeli Dağhan gibi sanki. Ne saçmalıyorum acaba ben şu an? Doğmamış bebeğe don dikiyorum oturduğum yerde.

Eve gelince binanın otoparkına girip arabamı Oğuzhan’ın arabasının yanına park ediyorum. Otoparktan asansöre

binip eve çıkıyorum. Çantamdan anahtarları çıkarırken heyecandan ellerim titriyor. Evin kapısını açıp eve giriyorum, salondaki lambaderler açık. Allah'tan kapatmamış Oğuzhan yoksa holdeki ışığı yakana kadar öldürdüm korkudan. Ayakkabılarımı ve montumu çıkarıp portmantoya koyuyorum.

Hadi bebeğim babayı korkutalım. Ben şimdi senin aklını almaz mıyım babacık? Zıplatmaz mıyım ben seni uykunda? Odamıza çıkan merdivenleri hoplaya zıplaya, mümkün olduğu kadar ses yaparak çıkıyorum. Zıpladıkça gülmek geliyor içimden. Son basamağı çıkınca "Oğuzhan kalk!" diye bağıriyorum çığırktan gibi. Gördüğüm manzara beni donduruyor.

"Başak" diyor panikle. Bizim yatağımızda başka bir kadınla sevişiyor. *Bizim yatağımızda başka bir kadınla sevişiyor!*

Gözleri gözlerime odaklandığında kasıklarımın beyne vuran kuvvetli bir sancı hissediyorum. Acıdan iki büküm oluyorum. Canlı canlı doğruyor sanki biri beni. Kendi çığlığını kulağıma geliyor. Kendimden geçerken Oğuzhan yakalıyor beni. Dünya kararıyor.

Karanlığın içinde hapsediğün her gün aynı başlıyor ve bitiyor. Araf'ta kalmış ruhun ne ışığa yürüyebiliyor ne ateşe. Oturmuşsun bir köşede, içinde kopan kıvılcıca kıyamete anlamsızca bakıyorsun. “Durun yapmayın, artık yeter” diyorsun, içinde birbirini yiyen seslere her sabah. Sözü dinlenmiyor. Sesin çıkmıyor. Sesini, sözünü çalıyor hayat. “Ne diyeyim ki ben daha?” diyor ruhun. Gün hep aynı düşüncelerle başlıyor ve bitiyor. Saatler günlere, günler haftalara, haftalar aylara dönüşüyor.

Herkesin her şeyi yapabileceğini biliyorsun da yine de konuramıyorsun sevdiğine ihaneti. “Dünyada hiçbir şey beni şaşırtamaz” derken, büyük konuştuğunu fark ediyorsun. Sebep arıyorsun, içini ferahlatacak tek bir sebep. Onunla yaşadığın her anı düşünüyorsun tekrar tekrar. Bir neden bulabilmek için yırtınsan da cevapsız kalıyor sorgulamaların. “Bize bunu yapmış olamaz” diyorsun. Bunu bize yapmış olamaz. İnanmak istemiyorsun gördüklerine.

Aşkıyla alev alev yandığın geceleri düşünüyorsun sonra. Yalan mıydı hepsi? Gözlerinin içine baktığında ruhuna dokunan ruhu yalan mıydı? Her dokunuşunda kendini ait hissettiğin kollar aslında hiç sarılmamış mıydı sana?

Sorular sarıyor ruhunun her köşesini. Cevaplarını kendi hasta ruhunun verdiği sakat sorular. Neden? Durup durup “Neden ya?” diyorsun istemsiz. En acımasız cevabı veriyorsun sonra kendine. Aslında seni hiç sevmedi. Onda gördüğün her şey aslında senin ona biçtiğin rolden ibaretti...

Güneşli bir güne açılıyor gözlerim. Etrafıma bakınıyorum. Hastanedeyim. Elim kolum uyuşuk hareket ettiremiyorum. Havanın bu kadar güneşli olmasına anlam veremiyorum. *Mevsim yaz. Kıştan yaza nasıl geçtim ben?* Güçlkle yataktan söküyorum kendimi. Ayağa kalkıp odadaki tuvalete gidiyorum. Tuvaletin aynasında bir kadın görüyorum. Bana benziyor ama benim zayıf bir kopyam gibi. Çene hizasında saçları var. Bir deri bir kemik kalmış. Gözlerinde tuhaf bir bakış var. Aynadaki yansıma ya yaklaşp yüzüne uzatıyorum elimi. Yansıma da benimle aynı hareketleri yapıyor. *Ben miyim bu kadın? Ne oldu bana?* Hiçbir şey hatırlamıyorum. Suyu açıp elimi yüzümü yıkıyorum. Tuvaletin kapısını tıklatıyor biri.

“Başak içeride misin canım?” diyor birisi sesi tanıımıyorum.

“Evet, çıkıyorum şimdi” diye sesleniyorum.

“Aaa konuştu. Doktor beye haber verin Başak konuştu” diyen sesini duyuyorum kadının. Benim bildiğim kadarıyla otuz yıllık ömrümün en az yirmi sekizini konuşarak geçirdim ben. İyi de konuşurum hani. Tuvaletin kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Konuşan kadının hemşire olduğunu fark ediyorum. Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor.

“Hemşire hanım neden öyle bakıyorsunuz? Beni korkutuyorsunuz” diyorum.

“Kusura bakmayın Başak Hanım. Altı ay oldu siz buraya geleli. Sesinizi ilk defa duyuyorum, melek gibi sesiniz varmış sizin. Bunca zaman niye konuşmadınız sahi?” diyor.

“Hemşire hanım kafamı karıştırıyorsunuz. Lütfen biri olup biteni bana doğru düzgün anlatabilir mi?” diyorum. Odanın kapısı tekrar açılıyor. İçeriye bir doktor giriyor.

“Başak Hanım nasılsınız? Neler yaşadığınızı hatırlıyor musunuz?” diyor beni görünce.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kim olduğunuza dair hiçbir fikrim yok. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Lütfen ben delirmeden olup biteni bana bir anlatabilir misiniz?” diyorum. Doktor gülümsüyor.

“Psikiyatri kliniğindeyiz. Altı ay önce bebeğinizi kaybettiğinizde hastaneden buraya sevk edildiniz. O günden beri konuşmuyorsunuz, yemek yemiyorsunuz, hayalet gibisiniz desem yeridir, yaşadığınıza dair gördüğümüz tek belirti nefes alıp vermeniz” diyor.

Psikiyatri kliniği mi? Ne bebeği? Ne kaybetmesi? Ne diyor bu adam?

“Hiçbir şey anlamıyorum doktor bey” diyorum.

“Başak Hanım, hazır olduğunuzda detayları konuşuruz ama hazır olduğunuzu düşünmüyorum. Bunu biraz ertelleyelim. Önce bırakalım hafızanız size geri dönsün. Hafızanızla ilgili problem geçici, fiziki bir beyin hasarınız yok, muhtemelen bir anda her şeyi hatırlayacaksınız. Öncelikle sizden güzel bir haber duymayı bekleyen ailenize haber verelim. Siz biraz toparlanın. Yavaş yavaş konuşacağınız olanları, bu arada ne kadar güzel bir sesiniz varmış” diyor.

“Melek gibi değil mi doktor bey?” diyor Hemşire.

“Öyle hakikaten. Bence siz şimdi güzel bir duş alın, hemşire hanımla biraz bahçeye çıkın. Ben sizin için bahçeye kahvaltı göndereyim. Bakalım kahvaltı yapabilecek misiniz? Sonra konuşacak çok vaktimiz olacak. Hemşire Hanım siz de birazdan gelin Başak Hanım’ın ilaçlarını yeniden düzenleyelim” diyor. Doktor odadan çıkıyor. Zihnim sünger gibi, derin boşluklar var hatırlayamadığım. Hemşire bana bakıyor.

“Duş almanıza yardımcı olmamı ister misiniz Başak Hanım? Altı aydır banyolarınızı ben yaptırıyorum benden çekinmenize gerek yok” diyor. *Ne oldu bana diye çığlık çığlığa bağıracağım bu kadın biraz daha bilmediğim detaylardan bahsederse.*

“Çıkar mısınız lütfen? Ben gayet iyiyim bu aşamadan sonrasını ben halledebilirim. Yardımlarınız için teşekkür ederim” diyorum.

Hemşire odadan çıkıyor. Odadaki dolaba gidip eşyalarıma bakıyorum. Giyeceğim kıyafetleri alıp banyoya gidiyorum. Üstümdekileri çıkarıp duşa giriyorum. Ilık su karmakarışık zihnime iyi geliyor. Duşta bedenimi inceliyorum. *Kaç kiloya düştüm ben böyle?* Kaburgalarımı görebiliyorum. Duştan çıkıp havluya sarınıyorum. Havlu etrafımda iki tur

dönüyor. Kurulanıp kendi kıyafetlerimi giyiyorum. Kıyafetlerin içinde kayboluyor bedenim. Banyodan çıkıp odadaki yatağa oturuyorum. Komodinin üstünde duran televizyon kumandasını alıp televizyonu açıyorum. Televizyonun bilgi ekranında yirmi temmuz yazıyor. Yirmi temmuz. Hatırladığım en son gün on yedi kasım. Sekiz ay. *Ne halt ettiğimi bilmediğim bir sekiz ay mı geçirdim ben?* Yerimden fırlıyorum. Odanın içinde dört dönüyorum. Zihnimde sekiz aylık bir boşluk var. Odanın kapısını açıp koridora çıkıyorum. Hemşire beni görüp yanıma geliyor.

“Hazır mısın Başak? Hadi gel bahçeye çıkalım, kahvaltını götürdü hastabakıcılar bahçeye” diyor.

Binanın içinde yürüyoruz. Yabancı bir ortamda olmak tedirgin ediyor beni. Binadan çıkıp bahçedeki masalardan birine gidiyoruz. Oturuyorum. Etrafıma bakıyorum. Ağaçların altında çok güzel bir oturma alanı yapmışlar. İnsanı rahatlatıyor çevre düzenlemesi. Hemşirelerin eşlik ettiği hastalar bahçede dolaşıyorlar.

“İlk etapta yutma güçlüğü çekebilirsin. Sana verdiğimiz ilaçların bir yan etkisi. Eğer yutamazsan kendini zorlama, peçeteye çıkar olur mu ağzındakileri?” diyor hemşire otururken.

“Tamam. Hemşire hanım, adınız neydi sizin?” diyorum.

“Dilek benim adım” diyor.

“Yani sen beni uzun zamandır tanıyorsun anladığım kadarıyla ama ben seni bugün ilk defa görüyorum Dilek. Sana neler çektiirdim bilmiyorum ama teşekkürler her şey için” diyorum.

“Kim olduğumu hatırlayacaksın üzülme. Sen çok akıllı, naif bir kadınsın Başak. En başından beri tek derdin

kendinleydi. Bize hiçbir şey çektirmedin merak etmeyesin” diyor elimin üstünü okşayıp.

Masadaki çatalı alıp tabaktaki peynirden bir parça alıp ağzıma atıyorum. Peyniri çiğnemeye çalıştıkça çenem ağrıyor. Çiğnemeyi unutmuş gibiyim. Lokmam ağzımda büyüyor. Bir türlü yutamıyorum. Kendimi zorlayarak yuttuğumda boğazım acıyor.

“Yavaş yavaş. Aferin bak yutabildin. Hadi bir tane salatalık al” diyor Dilek.

Salatalıklardan birini alıp ağzıma atıyorum. Salatalığı yutmaya çalışırken hemşirenin omuzunun arkasında Rezan’ı görüyorum. Yanında bir adam var. Bana doğru yürürken gözümün içine bakıyor adam. Bakışı içimi yakıyor. Bir fısıltı duyuyorum zihnimin derinlerinden. “Oğuzhan ben” diyor. Bir dokunuşun, bir öpücüğün ve bana cenneti vadeden bir kokunun güçlü hatıraları beliriyor zihnimde. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Kabıma sığamıyorum. Oturduğum yerden kalkıp yanına koşuyorum. Boynuna atlayıp sıkıca sarılıyorum. Anlık bir şaşkınlıktan sonra o da bana sarılıyor. Başımı boynuna gömüp boynundan öpüyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Saçlarımı öpüyor. *Nasıl özlemişim seni, bunca zaman neredeydin?* Kokusu içimde bir fırtına yaratıyor. Kafamın içinde sanki şimşekler çıkıyor. Hatırlamadığımı zannettiğim sekiz ay hızla, başından sonuna, kapalı tuttuğum, yok saydığım bütün detaylarıyla geri dönüyor. Bir titreme geliyor bedenime, buz kesiyorum. Bütün bedenim titriyor. Kollarımı boynundan çözüp kollarından ayrılıp geri geri uzaklaşıyorum yanından. Az önce hissettiğim mutluluk yakıcı bir öfkeye dönüşüyor. Yüzüne bakamıyorum. İçimdeki fırtına büyüdükçe büyüyor. Sakin olmaya zorluyorum kendimi. Kaybettiğim bebeğim, bir

yalana dönüşen aşkım, dört duvar arasında ilaçlarla geçirdiğim her dakika sinirimi ateşliyor. Kalbimse yaşadığı her şeye rağmen hâlâ ondan yana. *Ben seni çok sevdim. Hâlâ seviyorum ve biliyorum ki bir ömür seveceğim. Her şey değişse bile bu değişmeyecek. Beni attığın bu cehennem çukurunun içinden tek başıma çıktım. Ama ben seni o çukurun kenarından bile geçiremem. Değil canının yanmasına birinin sana kötü gözle bakmasına bile izin veremem. Bakan ben bile olsam izin veremem, vermem.*

Arkamı dönüp binaya yürürken tek bir cümle çıkıyor dudaklarımdan, “Ne yap ne et, beni bugün bu hastaneden çıkar Rezan!”

Kendi isteğimle hastaneden ayrıldığıma dair bir kâğıt imzalayıp çıkıyorum hastaneden. Eve dönüş yolunda arabasında otururken dönüp yüzüne bakamıyorum. Çünkü biliyorum ki eğer bir saniyeden fazla bakarsam yüzüne affedeceğim. Hazır değilim onu affetmeye. Hazır değilim yeniden aynı duyguların içinde cebelleşmeye. Üstelik bu kez baştakinden de güçsüzüm. Artık savaşılabilecek gücüm yok. Sevgisine olan inancım ise tamamen tükendi. Hastanede geçirdiğim günler aklıma geliyor. Altı ay boyunca hep yanımdaydı. Onu tanımamama, ağzımı bıçak açmamasına rağmen hep yanımdaydı hatırlıyorum. Tüm o anlarda görebildiğim tek bir şey vardı, ben o hatıraya hapsolup kalmıştım. Aylar boyu gözümün önünden gitmeyen tek bir sahneye bakıp durdum ben. Kimseye söyleyemediğim, kendimi gerçekliğine inandırmaya çalıştığım ama aynı zamanda gerçek olduğuna inanmak istemediğim tek bir sahneye dikildi bakışlarım aylarca.

Cep telefonumla oynuyorum yol boyunca. Yalandan mail-lerime bakarken gözüme Amerika'dan gelen eğitim teklifinin maili çarpıyor. Maili açıp detaylarına bakıyorum. En geç tem-muz sonunda haber verilmek üzere, ağustos ayına program-lanmış eğitim. İçimden gitmek geliyor. Her şeyi ve herkesi geride bırakıp defolup gitmek istiyorum bu şehirden. Cehen-nem ateşinde geçirdiğim ayları ardımda bırakıp soluklanmak istiyorum. Zihnimde bütün eğitim programı, kalacağımız yer, gideceğimiz gün ve saat beliriyor. Analitik düşünebilme yete-neğimin hasar görmemiş olması umut verici.

Araba evimin önünde durduğu anda fırlıyorum araba-dan. Apartmana girip hızlı hızlı daireme çıkıyorum. Kapıyı çalıyorum. Burak kapıyı açıyor.

“Abla geçmiş olsun, hoş geldin” diyor boynuma sarılıp.

Sarılınca arkasında salonda oturan insanları görüyo-rum. Annem, anneannem, Emirhan, Atahan Bey, Ahsen Ha-nım, herkes evde. Burak'tan ayrılıp eve giriyorum. Salona adımımı atınca herkes temkinle bana bakıyor.

“Gel kızım buraya otur” diyor annem oturduğu koltuk-tan kalkıp.

Annemin yanına yürüyüp koltuğa oturuyorum. Annem gelip arkamdan sarılıp koltuğun koluna oturuyor. Kolları-nın arasında olmak bir anlığına huzur veriyor.

“Başak nasılsın kızım?” diyor Atahan Bey.

“İyiyim galiba baba” diyorum. Omuz silkiyorum.

Beni hiç yalnız bırakmadılar altı ay boyunca. Ben onlar-la konuşmasam bile onlar hep ziyaret ettiler beni. Atahan Bey hep konuştu benimle, hikâyeler anlattı, kitap okudu. Ahsen Hanım saatlerce sarılıp oturdu benimle. Düştü-ğüm çukurdan çıkmam için elinden gelen her şeyi yaptı.

Telkinleriyle kendime gelmem için çok zorladı beni. Kimseye belli etmeden hep yanımdaydı ikisi de. Ziyaretlerinden kimsenin haberi olmadığına eminim. Oğuzhan ve annemden kalan zamanlarda onlar hep yanımdaydı. Oğuzhan ge-
çip annesinin yanına oturuyor.

“Başak, canım kızım benim, o güzel sesini duymuyoruz kaç aydır, nasıl özlemişiz. Niye hırpaladın kendini be annem? Yine olur kızım çocuğunuz. Bu kadar hırpalanmana değdi mi yavrum?” diyor Ahsen Hanım.

Oğuzhan gözümün içine bakıyor. Kafamı çeviriyorum. *Bakma bana, bakma işte. Yapma artık bunu bana. Zaten paramparça içim.* Keşke o kadar basit olsaydı yaşadıklarımız. Kafamı sallıyorum. Daha fazla bu konuşmaya tahammül etmem mümkün değil. Daha fazla rol yapmak istemiyorum.

“İzninizle ben biraz dinlenmek istiyorum” diyorum. Usulca oturduğum yerden kalkıp masaya bıraktığım çantamı alıp odama gidiyorum.

“Doktor erken dönemde konuşmaya zorlamayın gelişim göstermek yerine daha çok kapatabilir kendini dedi, üzerine fazla gitmeyelim bu ara” diyor Rezan.

Odamın kapısını kilitleyip kendimi yatağıma atıyorum. Sağıma dönüyorum olmuyor, soluma dönüyorum olmuyor. Sığamıyorum odaya. Kapanması gereken defterler, görülmesi gereken hesaplar var. Aylar önce söylemem gereken ama söyleyemediğim her şey içimi sıkıyor. Ben hiçbir zaman sinirini saklayan bir insan olamadım ama acıdan iki büklüm kollarında hastaneye giderken tek düşündüğüm karnımdaki bebeğimdi. Başka hiçbir şeye odaklanamadım. Hastane yatağında sancılar içinde kıvrılırken, canımın derdine düşmüşken ağzımı açıp bir kelime edemedim. Hâlâ acı çekiyorsam bebeğim benimledir diye düşünüyordum

hastane yatağında. Bebek olmasa acı da olmaz diye düşünüyordum. Kimsenin söyleyemediğini, doktorum söylediğinde zihnim karanlığa gömüldü. Uğraşmak istemiyorum bu acıyla dedi ve koşup karanlığa saklandı. Yerini hayatım boyunca hiç duymadığım nefret dolu bir sese bıraktı. O sesi bastırmak için aylarca uğraştım. Çok güçlüydü, çok karanlıktı. Savaşın iki cephesi de bendim üstelik. Kendinle savaşmanın ne kadar zor olduğunu öğrendim. Karanlığı inkâr ettikçe daha çok gömüldüm. Ta ki her şeyi kabulleninceye dek, karanlığın da bana ait olduğuna ikna oluncaya dek. Karanlığı kucaklayabildiğimde geldi aydınlık. Gerisin geriye kalkıp salona dönüyorum. Herkes dönüp bana bakıyor.

“Baş başa bırakır mısınız bizi?” diyorum. Oğuzhan yüzüme bakıyor. Gözlerinin içine bakıyorum. Zorluyorum kendimi yıkılmadan durabilmek için.

“Tabi kızım sizin konuşacaklarınız vardır. Emirhan, Ah-sen kalkalım biz” diyor Atahan Bey ayağa kalkıp.

“Teşekkürler baba” diyorum yanına gidip boynuna sarılıp. “Her şey için teşekkürler, hastanedeki ziyaretleriniz için, karanlıktaki ışık oldunuz bana” diyorum kulağına sessizce. Sırtımı okşuyor.

“Daha çok sohbet edeceğiz ama kendi kendime konuşmaktan sıkıldım. Vereceğin cevapları da duymak istiyorum” diyor kulağıma. Usulca başımı sallıyorum.

Ahsen Hanım yanıma gelip sarılıyor. Sırtımı okşuyor. “Görüşürüz Başak, dikkat et kendine artık tamam mı?” diyor.

“Ederim anne, her şey için teşekkürler” diyorum gözlerinin içine hatırlıyorum der gibi bakarak. Gözlerini kırıyor. Kollarını çözüp kapıya gidiyor.

“Geçmiş olsun hocam yengem” diyor Emirhan. Uzanıp sarılıyorum.

“Abla biz nereye gidelim böyle cümbür cemaat? Siz gitse-nize baş başa bir yere” diyor Burak.

Dönüp Burak’ın yüzüne bakıyorum. Bir kelime daha edersen seni yolarım Burak bakışımı oturtuyorum gözleri-me.

“Bana gidelim Burak. Ablan hastaneden yeni çıktı yor-gun. Nereye gitsin bu halde? Hülya Teyze, anneanne hadi gelin benim evime gidelim” diyor Rezan patlamaya hazır enerjimi fark edip.

“Tamam. Rezan ben çantalarımızı alıp geliyorum. Burak sen de git arabayı getir” diyor annem.

Oğuzhan’ın karşısındaki tekli koltuklardan birine çökü-yorum. Bacaklarım taşımıyor beni. İnsanların evden çıkışı-nı izliyorum. Son insan da evden çıkıp kapıyı kapattığında bakışlarımı Oğuzhan’a çeviriyorum.

“Hastanede-yken her gün yanıma geldiğini hatırlıyorum. Bana söylediklerini, dilediğin özürleri, başucumda sabah-ladığın geceleri, her şeyi hatırlıyorum. Vicdan azabı mı-ydı çektiğin, sevdiğin kadının gözünün önünde eridiğini görmenin verdiği acı mıydı, bilmiyorum. Sen ne söylersen söyle, bana ne anlattırsan anlat, bahanen ne olursa olsun yaşadıklarımızı değiştirmeyecek. Ben bebeğimize ne isim vereceğimizi düşünürken karşılaştığım manzaranın ger-çekliğini silmeyecek hafızam. O gece yanına gelirken nasıl mutluydum biliyor musun? Kaybedeceğimi bilmediğim bir bebeğe babasının şarkılarını dinlettim yol boyunca. Sevinç-ten uçarak geldim evine. Başka bir kadının gelişini karşıla-yacağım hiç aklıma gelmedi” diyorum.

Kendimi kapatıp içime gömdüğüm acım dışıma taşıyor. Ağlamaya başlıyorum, hüngür hüngür ağlıyorum. Susmaya çalıştıkça daha da fazlası geliyor peşinden. Beni ilk defa ağlarken görüyor Oğuzhan. Dağılıyor. O da ağlamaya başlıyor. Yüzünde bana verdiği acının yansımaları görünce daha fazla dağılıyorum. Nefes almaya çalıştıkça boğuluyorum. Gözyaşlarım derin hıçkırıklara bırakıyor kendini. Her saniyesini ezberlediğim o an yine gözümün önünde beliriyor. Varsa bir cehennem benim için cehennem o an, bundan yüzde yüz eminim. Oğuzhan oturduğu yerden kalkıp önümdeki sehpa oturuyor. Uzanıp sarılmak istiyor. “Dokunma!” diye çığlık atmak geçiyor içimden zor tutuyorum kendimi. Yerimden sıçrayıp salonun diğer ucuna gidiyorum.

“Ağlama, kurban olurum ağlama Başak daha fazla acı çekmene dayanamıyorum artık” diyor gözyaşlarını silerken.

“Acı çekmemi bile kendin dayanamadığın için istemiyorsun. Senin aşkın neden bu kadar bencil? Ben, senin beni, benim seni sevdiğim kadar sevmediğini fark ettiğim gün bir söz verdim kendime. Ben ikimiz için de severim bizi dedim. Kendimi ezip geçeceğimi bilerek yaptım ama çok yorgunum artık. Kolum kanadım kırık. Ruhum, bedenim, sana olan sevgim çok yorgun. Özürlerinden, sarhoşluğun arkasına sığınmandan, bir anlık hatanın sebeplerinden ve sonuçlarından çok yoruldum. Ben gidiyorum. Los Angeles’a. Önümüzdeki üç ay orada olacağım. Düşün taşın ve ne istediğine karar ver. Ömrünü tek bir kadına bağlı yaşayıp yaşayamayacağına karar ver. Sonra istersen gelip beni alırsın sıfırdan başlarız. İstersen gelmezsin ben orada temelli kalırım ve bir daha birbirimizi görmeyiz. Sana bitsin diyecek gücüm yok benim. Sana bırakıyorum yine her şeyi. Hayat senin, karar senin ve ben de seninim hâlâ, her şeyimle seninim. Hata

mı, belki de. Yapacak bir şey yok hata bile olsa en sevdiğim hata sensin. Gelmeyeceğini varsayarsak bu gece birbirimizi gördüğümüz son gece” diyorum gözlerimi silerken. Salonun penceresine gidiyorum. Perdeyi açıp cama yaslıyorum alnımı. Camın soğukluğu anlık bir rahatlama sağlıyor bana.

“Gelmeyeceğimi mi sanıyorsun? Yüreğimin yarısını dünyanın öbür ucunda bırakıp burada rahat rahat oturacağımı mı sanıyorsun? Seninle ben de kaybolmadım mı aynı karanlığın içinde? Sen kollarımın arasında kanlar içinde can çekişirken öldüm öldüm dirildim Başak. Arabayla seni hastaneye götürürken nasıl acı çektiğini unutamıyorum. Attığın çığlıkları silemiyorum hafızamdan. O çığlıkların arasında Oğuzhan bebeğimiz, hamileyim ben dediğin anı unutamıyorum. Bebeğimiz. Kan. Unutamıyorum. Ne olur bir şey yap diye yalvarışlarını, bakışlarını unutamıyorum. Hastane yatağında acıdan inlediğin her saniye biri beni öldürsün istedim Başak. Çektiğin acıyı görmek yerine ölmek istedim. Doktorun gelip düşük yaptığını söylediğinde bana son kez bakıp benim kim olduğumu unuttuğun anı unutamıyorum. Gömüldüğün sessizliği unutamıyorum. Her geçen gün bir öncekinden daha fazla kaybolduğunu unutamıyorum. Bana her baktığında altın gibi parıldayan boncuk gözlerinin, iki soğuk taşa dönüştüğünü unutamıyorum. Ay-lar boyu karşılıklı oturmamıza rağmen kendi içimizde hap-solduğumuz yalnızlığı unutamıyorum. Bu sabah doktorun beni arayıp Başak Hanım nihayet kendine geldi dediğinde yaşadığım mutluluğun tarifi yok. Bahçede beni görüp bana koştuğunda, gözlerinde yine kendimi gördüğümde ben vatanıma kavuşmuş gibi oldum Başak. İyileşmeyeceğine inanmaya başlamıştım. Bütün umutlarımı tüketmeye başlamıştım. Git. Nereye istiyorsan git, dinlen. Ama gelip seni alacağım bunu da unutma. Üç ay değil üç ömür beklerim gerekirse” diyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum. Kollarımı bağlayıp sırtımı pencereye yaslıyorum.

“Düşersek beraber düşeriz dedin, sen ittin, ben düştüm. Düşersek beraber kalkarız dedim. Ben yalnız kalktım çünkü yalnız düşmüştüm. Yanarsak beraber yanarız dedin. Ben yandım kül oldum, sen içindeki mum alevini benim yangınla kıyaslıyorsun. Bence hâlâ vicdanının sesini dinliyorsun. Yaşadıklarımın bedeli olarak istemeye istemeye ömrünü heba etme bana. Sustur vicdanını, sustur aklını, rafa koy mantığını. Eğer geleceksen kalbinle gel bu kez. Mantığın bu kadından bana iyi bir eş olur diyorsa sustur o sesi artık. Çünkü ben artık o kadın değilim. Sana verecek canım dışında bir şey kalmadı artık bende. Beni ben yapan her şey beni terk etti. İçimdeki müzik sustu. Her şey gitti, her şey. Hayatımı sürdürmek için bir parça bile enerjim yok. Enerjiyi bırak esasında hayatımı sürdürmek bile istemiyorum artık. Bu süreçte zihnen ne kadar hasar aldığımı henüz bilmiyorum. Eğer kalbini koymazsan masaya bana her şeyi yaşatabilirsin. Bir daha böyle bir şey yaşarsak bu kez sonuçlarının ne olacağını hayal etmek istemiyorum. Belki sana abartı geliyordur bu duydukların ama tekrar karşıma böyle bir şeyle çıkarsan ölüm fermanımı imzalarsın. Umurunda mı bilmiyorum ama sonsuza kadar kaybedersin beni” diyorum.

“Bu kadar mı inanmıyorsun sevgime?” diyor.

İçimdeki haykıran ses dile geliyor. Bas bas bağıryorum “İnanıyordum. İnanıyordum sevgine ama bunca sevgiye bunca arzuya bunca duyguya rağmen bize bunu yaptığına inanamadım. Ne kadar sarhoş olursam olayım, ölsem bile bana senden başkasının dokunmasına izin vermeyeceğimi biliyorum. Bayılsam bile bir başkası bana dokunduğunda

ayılacağımı biliyorum. Sen ki sarhoşluğun kafada bittiğini savunurdun sürekli. Bahanelerinin hepsi yalan. Sen beni arkamı döndüğüm anda hiç umursamadan yıktın geçtin. Bıçağı da öyle bir derine sapladın ki hem beni hem bebeğimizi hem evimizi aldın benden. Sebebi neydi çektiğimiz bunca acının? Benden güzel miydi? Hani gördüğün en güzel kadın bendim? Benden daha mı akıllıydı, daha mı arzuluydu, ben mi zannettin de aldın koynuna o kadını? İsteyip benden alamadığın ne verdi sana? Birlikte yaşamadığımız neyi yaşattı yatağında? Ne yaptırdı sana bunu? Anlık bir şehvet miydi? Ben anlık bir şehvetten daha mı değersizdim? Eski sevgilin miydi? Unutup unutmadığını mı tartmak istedin? Benden ayrılmak istedin ama söyleyemedin, baha ne mi yarattın bitirmek için her şeyi? İşler ciddiye binince korktun mu? Ben istemedim ki evlenmeyi. Her şeyi oldu-bittiye getiren sendin. Çok mu kolaydım? Her şeyi önüne sermekle hata mı ettim? Ruhum senin, bedenim senin ama zihnim benim son kalem onu teslim edemem demiştim. Nasıl yanılmışım. Onu bile vermişim sana. İlk kaybettiğim o oldu. Allah aşkına bana bir şey söyle. Söyle ki siktiğimin acısına değsin!”

Sesim o kadar yüksek ki kendi sesimden korkuyorum. Daha önce ona hiç böyle saygısız davranmadım. *Bu sen değilsin Başak*. Gözlerimi kapatıp başımı arkamdaki cama yaslıyorum. “Özür dilerim” diyorum normal ses tonuma geri dönüp. Gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum. Put gibi duruyor oturduğu yerde. Sabaha kadar konuşsam yine de cevap vermeyeceğini biliyorum. Veremeyeceği için değil ama sunacağı gerekçelerin hiçbirini kabul etmeyeceğimi bildiği için susuyor.

“Geçelim artık bunları. Altı ay boyunca bir an geçirmedim bunları düşünmeden. Geçeceğim kadar geçtim acının içinden. Ya da o benim içimden geçti bilmiyorum ama artık konuşmak istemiyorum aynı konuları tekrar tekrar. Benim bu konuda sana son sözlerim bunlar. Keşke olayı yaşadığımız anda verebilseydim bu tepkileri ama elimde değildi. Sanki biri bütün sigortaları kapattı. Çat diye karanlığa gömüldü zihnim. Kapatıyorum bu mevzuyu, bir daha açmamak üzere. Çünkü bendeki yankısı ile sendeki yankısı aynı değil. Ya kalbini de alıp gelirsin bundan sonra ya da hiç gelme. Benimsin, kadınımsın, sevgilimsin. Hatırladın mı, bunlar senin sözlerin? Bu sözlerin sevgi değil, sahiplenme olduğunu yeni fark ediyorum. Bana bir söz ver, sevginden emin olmadan çıkmayacaksın karşıma, söz ver bana” diyor.

“Benim sana olan sevgimden emin olacağım altı ayım vardı Başak. Bu üç aya ihtiyacım yok. Ben sevgimden de eminim, senin için neleri göze alabileceğimi de biliyorum artık. Eğer gitmene göz yumuyorsam bu sen dinlen diye. Benim ihtiyacım yok sensizliğe. Altı ay bir bakışına, bir gülüşüne, sesine hasret kaldım. Gelip seni aldığımda bir günümü bile ayrı geçirmeyeceğim senden” diyor.

Gözlerinin içine bakıyorum. Bizi birbirimize bağlayan o deli yangın hâlâ orada. Ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım, mantığım beni ne kadar uzağa savurursa savursun ondan bir metre uzağa gidemeyen bu kalpten çok yorulдум. Başka bir kadına dokunan elleri bana dokunduğunda söndürebilir mi bu yangını? Tahammül edebilir miyim, başkasına değen teninin bana değmesine? Kendini bende bitirsin istiyorum. Bana dokunsun ve soğusun istiyorum ona dair ne varsa içimde.

“Seni çok özledim. Tenini, dokunuşunu, bedenimde gezinen dudaklarını çok özledim ama bana dokunduğunda ne hissedeceğim bilmiyorum. Yine de bu özlemle gitmek istemiyorum bu şehirden” diye fısıldıyorum.

Yanına gidip elimi uzatıyorum. Uzattığım elimi tutuyor. Tenime değdiğinde gelmesini beklediğim mide bulantısı gelmiyor. Oturduğu yerden kalkıyor. Odama doğru yürüyor. Takip ediyor. Odama girince ışıkları kapatıyorum. Sokak lambasından gelen zayıf ışık kalıyor odada. Işıklar açıkken sevişecek kadar güzel hissetmiyorum kendimi artık.

“Karanlıktan korkmuyor musun?” diyor.

“Artık korkmuyorum. Karanlığın içinde sessiz ve sensiz geçirdiğim altı aydan sonra karanlıktan zerre korkmuyorum artık. Hatta karanlığın bir nevi sığınak olduğunu keşfettim. Sana âşık olduğum andan itibaren en büyük korkum seni kaybetmektir. En büyük korkumla yüzleştirdim” diyorum. Uzanıp kapattığım ışığı açıyor.

“Seni bu hâlinle beğenmeyeceğimden korkuyorsun Başak, senin sandığın gibi bedeninin olmadığı ki hiçbir zaman mesele. Seni benim kadını yapan şey bedeninin değil içinde taşıdığın ruh” diyor.

Uzanıp dudaklarını öpüyorum, sıcaklığı, yumuşaklığı, verdiği his, her şey aynı. Değişen hiçbir şey yok. Tek bir öpücük için çırpındığım aşkın içine düşüyorum gerisin geriye. *Bir gram azalmaz mı bunca acıya rağmen aşk ve nasıl büyür her şeye rağmen bir dokunuşla? Her şey yalansa bu hissettiğim ne? Beni ona bağlayan bu bağ gücünü nereden alıyor? Asıl delilik bu, asıl delilik birini kendinden öteye koyabilmek.* Ellerimi tişörtünün beline atıp tişörtünü çıkarıyorum. Boynunda giyinikken fark etmediğim bir zincir var. Zincirin ucunda alyansım parlıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor.

“Benim yüzüğüm o” diyorum kızarmış gibi. Klipsini açıp zinciri alıyorum.

“Olmuyor artık sana çok zayıfladın” diyor Oğuzhan usulca.

“Ben de senin yöntemini kullanırım o zaman” diyorum zinciri kendi boynuma takıp.

Tekrar dudaklarına uzanıyorum. Kollarımı boynuna sarıyorum. Belime sarılıyor, beni öpen dudakları donuk. Sanki daha önce bana hiç dokunmamış gibi temkinli. Ama bu tutukluğu beni üzmemekten başka bir işe yaramıyor. Bana olanları unutturmak yerine tekrar tekrar yüzüme vuruyor yaşadıklarımı.

“Bana bu kadar temkinli yaklaşırsan beni daha çok kırsın” diyorum alnımı dudaklarına yaslayıp.

“Ben biblo değilim derdin ya, şu an biblo gibisin. Bir an kendimi tutamazsam dağılacakmışsın gibi hissediyorum” diyor.

“Daha fazla dağılamam artık. Al beni, bildiğim, sevdiğim gibi al. Tutma kendini. Bana adını söylettir yine” diyorum gözünün içine bakıp.

Bütün kelimeleri söyleyebiliyorum ama adı dökülmüyor dudaklarımdan. Oğuzhan diyemiyorum gözlerinin içine bakıp. Adı benim için duaydı her zaman. Tanıştığımız günden beri ne Oğuz diyebildim başkaları gibi ona, ne ismi dışında bir kelime söyleyebildim ona bakarken. Adı bile her şeyden daha değerliydi benim için. Ne zaman adını söylesem, kalbimden gelirdi sesim.

Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Belimdeki elleri kalçama kayıyor. Kucaklıyor beni. Bacaklarımı beline sarıyorum. Geri gidip yatağıma oturuyor. Üstümdeki tişörtü

çıkartıyor. Sutyenimin askılarını çıkartıyorum o da ellerini sırtıma atıp kopçasını açıyor. Elleri sırtımdan memelerime kayıyor. Ürperiyorum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp memelerime uzanıyor. Dudakları meme ucuma kapandığında bedenim geriliyor. Kendimi geriye doğru bırakıyorum. Meme ucuma değen her dil darbesi mememden karnıma uzanan bir elektrik akımı yaratıyor. Kasıklarına sürüyorum kendimi. Kıyafetlerimin üstünden zorluyor beni. Kalçamdan kavrayıp döndürüp üstüme çıkıyor. Bunca za-man sonra altında yatmak tuhaf bir huzur veriyor. Boynuna sarılıp kendime çekiyorum.

“Belime sarılıp ağırlığını bıraksana üstüme” diyorum.

“Önce şunlardan bir kurtulayım” diyor.

Kalan kıyafetlerimizi de çıkartıyor. Yeniden kendini üstüme bırakıyor. Kalçamı kaldırıp içime almak için sürtünüyor penisine. Kendini içime itiyor. Girişinin verdiği hisle inliyorum. Ağırlığını üzerime bırakıp yavaş yavaş hareket ediyor içimde. Her hareketinde farklı bir inleme dökülüyor dudaklarımdan. Altında kıvranıyordum. Yavaşlığı bir süre sonra işkenceye dönüşüyor.

“Daha hızlı” diye inliyorum.

Belindeki bacaklarımı çözüp doğruluyor. Bacaklarımı omuzlarına alıp hızlanıyor. Özlem, aşk, delilik, arzu, ne varsa ona dair, hepsi yankılanıyor bedenimde. Her şeyinle birine ait olmanın verdiği güçlü his her hareketinde bana kendini hatırlatıyor.

“Kasma kendini çok sıkısın zaten” diyor.

Kendimi kastığımı o söylediğinde fark ediyordum. Kendimi onun ritmine bırakıyorum. Tutturduğumuz ritimle birlikte kasılmalarım başlıyor. Bacaklarımı omuzundan

indirip “Sar belime” diyor. Bacaklarımı beline doluyorum. Kucaklıyor beni. Daha derine giriyor. Boynuna sarılıyorum. Kucağında zıplatıyor beni. Bedenim geriye doğru bükülüyor. Kendimi kasıyorum boşalmamak için. Bacaklarım titriyor.

“Oğuzhan” diyen sesim geliyor kulağıma. İçim ısınıyor. Boynuna sarılıyorum tekrar. Adını söyleye söyleye inliyorum. Sesimi duydukça hareketleri hoyratlaşıyor. Kucağında oturmak yetmiyor. Her girişinde daha fazlasını istiyorum. Kucağında zıplarken gözlerine bakıyorum. “Oğuzhan dönmek istiyorum” diyorum nefes nefese. Bacaklarımı çözüyorum belinden. İçimden çıkıp çeviriyor beni. Kalçamı kaldırıp önünde eğiliyorum. Belimden tutup tekrar içime giriyor. Verdiği hisle çarşafllara tutunuyorum. Kendini bana her çarptığında başka bir çılgılık kopuyor içimden. Ne zaman bu pozisyonda sevişsek kendimi kaybediyorum. Tuhaf bir aidiyet hissi veriyor bana bu pozisyon. Hayvani, ilkel, esrik bir enerjisi var. Kasılmalarım sıklaşıyor. Kendimi tutamıyorum. Ağırılığımı yüzümün üstüne bırakıp belimi tutan ellerine sarılıyorum.

“Oğuzhan dayanamıyorum” diyorum.

“Gel” diyor kendini bana daha sert çarpıp. Onun da boşalacağını anlayınca dağılıyorum. Seslerimiz birbirine karışıyor. O içime akarken dizlerimin bağı çözülüyor. Yüzüstü yatağa bırakıyorum kendimi. Üstüme yığılıyor. Soluk soluğa kalıyoruz. Ağırılığının altında eziliyorum. Üstümden yana yuvarlanıp döndürüyor beni. Kolunu başımın altına koyup belime sarılıyor arkamdan. Başımı koluna koyup gözlerimi kapatıyorum.

“Gidecek misin gerçekten?” diyor.

“Evet, gideceğim. Ayrıldık varsay. Aramayacağım, aramanı da istemiyorum. Ne istersen yap, gez, toz, kiminle istiyorsan git takıl, kafanı dinle. Olur da bana gelersen tüm varlığıyla gel, gelmezsen de canın sağ olsun” diyorum.

“Ben o kadar geniş bir adam mıyım lan? Sen yokken ne yaptığını ne ettiğini bilmezsem deliririm ben burada. Ayrıldığımızı varsayacakmışım, ayrılıyorsan ayrıl, kalıyorsan kal. Gelemem ben bunlara” diyor.

Şalterim atıyor “Sen bilirsın ama seni kendimden öne koymayacağım artık. Ben seni sevip ipleri sana bıraktıkça götün kalktı. Yeter lan! Senin karşında liseli kız yok. Daha ne yapayım kafayı yedim senin yüzünden. Yol var gidersen ben var seversen anasını satayım. Atara atar gidere gider bundan sonra. Sikip atmadığım adam kalmamış bir geldi sikti belamı bu ne lan? Kimin ahını aldım ben acaba? Ne emmeye geliyor ne gömmeye” diyorum kollarının arasından kalkıp banyoya giderken. Arkamdan kahkahasının sesini duyuyorum. Bir de gülüyor.

“La havle ve la kuvvete illa billahil alliiyyil azim. Sen bana sabır ver yarabbi. Komşular ilaçlarımı getirin” diye bağıryorum odama doğru.

Suyu açıp duşa giriyorum. Spermleri bacaklarımın arasından süzülüyor. Duş başlığını alıp bacaklarımın arasını yıkıyorum. Banyonun kapısı açılıyor. Oğuzhan banyoya giriyor. Duşun kapısını açıp suyu üstüne tutuyorum. Sıçırıyor.

“Kaşınma Başak” diyor yanıma gelip duşa giriyor.

“Islatır ıslatır döverim seni” diyorum parmak uçlarımla yüzüne hafifçe tokat atıp. Belimden tutup kendine çekiyor.

“Bu hâlin daha mı tatlı oldu sanki?” diyor.

“Ha deli seviyorsun sen? Baştan deseydin ya bunları yaşamasaydık, bundan sonra canına okuyacağım ben senin, sen dur” diyorum.

“Sen bana kıyamazsın ki” diyor tatlı tatlı.

“Eskidendi o canım çok eskiden” diye yanaklarını sıkıyorum.

Raftan şampuan alıp saçlarını yıkıyorum. O da benim kafama şampuan döküp saçlarımı çitiliyor.

“Ne yapıyorsun? Çamaşır mı yıkıyorsun yoldun saçımı başımı” diyorum saçlarımı durularken.

“Bir daha kesme saçlarını” diyor.

“Seni kesecektim onun yerine saçlarımı kestim” diyorum duştan çıkıp bornozumu giyerken.

Oğuzhan da duştan çıkıp verdiğim havluyu beline sarıyor.

“Hatırlıyor musun her şeyi?” diyor.

“Hem de saniye saniye, benim lanetim hafızam, unuttun mu?” diyorum.

“Anlatsana o günü bana” diyor.

Banyodan çıkıp salona gidiyorum. Koltuğa oturuyorum. Oğuzhan arkamdan gelip yanıma oturuyor. Boynumdaki zincirin ucuna takılı alyansımı tutuyorum. Hastanede saçlarımı kestiğim güne gidiyor aklım.

“Tuhaf bir şekilde yaşadığım her şeyi hatırlıyorum ama konuşmak istemiyorum Oğuzhan. Yaşayan sanki ben değilim. O günlerde ben saklanmış perdenin arkasından sahneyi seyrederken biri hayatımın kontrolünü ele almış gibiydi. Çok zehirli, saf kötü, karanlığa ait bir yanımdı olduğunu gösterdi hayat bana. Bir bedende iki zihin hüküm sürüyordu

sanki. Tamamen baskılayabilseydi benim iyi yanlarımı, o kötü yanımın verdiği gafletle seni lime lime ederdim. Her şeye rağmen mantığa tutunan ve o küçük şeytani zapt altında tutan yanım az da olsa varlık gösteriyordu. Ama kontrolü tamamen geriye almam aylar sürdü” diyorum.

“O gün hastaneye geldiğimde yaşadığım şoku anlatamam Başak. Neden saçlarını kestiniz dedim doktorlara. Aklımdan bin tane şey geçiyor. Filmlerdeki gibi elektrik mi verdiler ne yaptılar diye düşünüyorum. Saçlarını kendi kesti Oğuzhan Bey dedi doktorun. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Öldüm, öldüm” diyor. Uzanıp kollarının arasına alıyor beni.

“EKT öyle bir şey değil. Anestezi altında şakaklara koyulan elektrotlarla yapıyor. Can acıtan bir şey değil. Sadece beyindeki nöronları harekete geçirmek için. Öyle hafızayı silmeyi sağlamıyor. Silse iyi olurdu ama silmiyor, silmedi” diyorum.

“İyi! Bunu da öğrendik çok şükür” diyor.

“Sen bana seni sevdiğime inanmıyorsun diyorsun ya aslında sen benim sevgime hiç inanmadın Oğuzhan. Bir kadının seni bu kadar kör, bu kadar temiz, bu kadar deli divane seveceğine inanmadığın için bunları yaşadık biz” diyorum.

“Gitme Başak, daha fazla sensiz kalmak istemiyorum” diyor.

“Tanıştığımız günden beri yokuş aşağı son sürat gidiyor ilişkimiz. Kendimizi bir anda çok büyük bir aşkın içinde bulduk ve gerçekten ne istediğimizi düşünmeye vaktimiz olmadı. Bırak biraz zaman girsin aramıza” diyorum.

“Bana bizden vazgeçiyormuşsun gibi hissettiriyor bu yaptığın” diyor.

“Belki de vazgeçiyordumdur” diyorum. Elimdeki eli buz kesiyor.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” diyorum.

“Canımı iste vereyim” diyor. Gülümsüyorum.

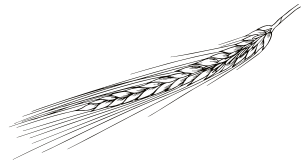
“Eğer beni almaya gelersen, gelmeden önce taşın o evden, ölürüm de bir daha o eve adımımı atmam” diyorum.

“Sen hastaneye yattığın gün taşındım ben o evden” diyor.

Göğsünden kalkıp gözünün içine bakıyorum. Madem ona da bu kadar ağır gelecekti neden yaşadık biz bu saçma sapan altı ayı, bilmiyorum.

İlişkilerimizi birbirimizin hayatını ele geçirmek için yaşıyoruz. En özgürlükçü olanımız bile ilişkinin içerisinde kendinden vazgeçebiliyor duyguları yeterince büyükse. Oysa kendin olmadan içine düştüğün her aşk bir gün sen kendin olmaktan korktuğun için bitmeye mahkûm. Birbirinden başka hiçbir şeyi görmeyen gözleri biraz yalnız bırakın. Bırakın biraz kendini görmeyi hatırlasın. Bırakın bir karara varsın. O olmadan geçirebilir her insan hayatı, nefes almaya devam edebilir yangının içinde bile çünkü her gece yeni bir güne gebe. Bir gün açıp gözlerini sabaha, “Artık bitti” diyebilirsiniz. Bitmiyorsa eğer mutlaka geri döneceksin. Ta ki bir gün asla geri dönemeyecek kadar yoruluncaya dek.

“Los Angeles’ta ilk haftamız eşyalarımızı tuttuğumuz daireye yerleştirmekle ve düzenimizi oturtmaya çalışmakla geçti. Demir geldiğimizden beri üzerimde dikkat elektrik çarpabilir tabelası asılıymış gibi dolanıyor etrafımda. Ne dersem sektirmeden söylediğim şekilde yapıyor. Trafoya yaklaşmayın tabelası var galiba üzerimde. Bana dokunmayan hâli hoşuma gidiyor. Normal şartlarda Demir’in bana soru sormadan geçirdiği süre otuz saniye çünkü. Yıllardır her yaz geliyorum bu şehre. Son iki yazdır yanımda Demir ile geldim. Her geldiğimde Santa Monica’daki bir apartmanın farklı dairelerinde kalıyorum. Apartmanın sahibi daireleri genellikle şehre gelen turistlere kiralyor. Birçok okula, şehrin merkezi noktalarına yakın olduğu için seviyorum Santa Monica’yı. Bu aylarda en sıcak dönemini yaşıyor şehir ve ben sıcak havalardan nefret ediyorum. Hava soğuk olsun kat kat giyineyim, hava sıcakken nereye kadar soyunabilirim?

Kendimi oyalayamadığım anlarda bastırıyor Oğuzhan'ı görememenin ve sesini duyamamanın verdiği özlem. Dersler sürerken gün içerisinde öğrencilerle ve öğretmenlerle İngilizce iletişim kurduğum için kendi öz düşüncelerimin sesini duymıyordum. İki ay süren atölye boyunca düşüncelerimi derslere odaklayıp kendimden uzak durabildim. Sadece derslerden sonra akşamları sahilde günbatımına karşı yürürken hissettiriyordu yokluğu kendini. Ne zaman ki dersler bitti ben yine kendi düşüncelerime gömüldüm.

Bir süre şehirdeki arkadaşlarımla oyaladım kendimi. Yemeklere katıldım. Beraber gösterilere gittik. Okuldaki öğrencilerle film izleme aktiviteleri düzenledim. Arkadaşlarımla ev partilerine katıldım. Zaman geçirdim. İnceden inceden zaman da bana geçirdi. Bir gram gülümsemek gelmedi içimden. Ölü balık gibi bakıyorum etrafıma. Ben bu kadar somurtkan bir şirin değildim. Ben gülmeyi, güldürmeyi, kahkahaların olduğu ortamlarda olmayı severdim. Şimdi çok gülen birini görünce ağzının ortasına çakmak geliyor içimden. Şehirde bulduğum iyi bir psikiyatrist eşliğinde ilaçlarımı bırakıp beslenme ve aktivite ile ilerleyen bir tedavi çeşidine geçiş yaptım. İyi beslen, dopamin ve serotoninini artıran aktiviteleri hayatına ekle, yavaş yavaş ilaçları bırak. Beslenmek ve gezmek hayatta en çok sevdiğim şeyler gerçekten. Yersen.

Buraya geleli iki ay oldu, toptasak iki sayfa yazı yazamadım. Yazamıyorum. Bu zorlama satırlar zihnimi iteleyerek zor şer yazdığım ilk sayfa. Ne zaman kalemi kâğıdı alıp otursam kalakalıyorum. Zihnimde binlerce kelime uçuşuyor ama belirli bir düzene girip kâğıda dökülemiyorlar. Yazamamak telaşlandırıyor beni. Okumaya yöneldim. Kitaplara gömüldüm. Dersler bitince düştüğüm boşlukta iyice debelenir hale geldim. Ruhsuz bir kabuk gibi dolaniyorum şehirde...”

Sıcaklığın verdiği boğulma hissi ile kan ter içinde uyanıyorum gördüğüm kâbustan. Oda o kadar sıcak ki klimayı da kapatınca saunaya dönüşmüş. Başucumdan klimanın kumandasını alıp çalıştırıyorum. Yatağımın içinde telefonumu arayıp saate bakıyorum sabah olmuş. Yataktan kalkıp perdeleri açıyorum, güneş ışığı odaya doluyor. Işık gözlerimi kamaştırıyor. Pencereyi açıp sokaktan geçen insanlara bakıyorum. Geceleri o kadar çok kâbus görüyorum ki günlerimi rezil etmeye başladı artık. Kâbuslar, uyku felci, kalp çarpıntısı ne varsa bana geceyi zehredecek, hepsini yaşıyorum her gece. İlaçlarla baskıladığım bütün cehennem azabını yaşıyorum ilaçlarımı bıraktığım günden beri. Duşa girmek için kıyafetlerimi alıp odamdan çıkıp banyoya giderken Demir'i ortak alanda oturmuş Skype'dan Tuğba ile konuşurken görüyorum. Benim ortalıkta olmadığım altı ayda sevgili olmuşlar. Arkadan Demir'e yanaşıp bilgisayara doğru eğilip "Ne haber Tuğba?" diyorum. Sevinçle el sallıyor.

"İyiym hocam, siz nasılsınız? Daha iyi görünüyorsunuz. Eski kilonuza da dönüyorsunuz galiba" diyor.

"Yavaş yavaş dönüyorum kuzum. Daha da iyi olacağım inşallah, hadi iyi bak kendine" diyorum doğrulurken.

Demir "Aşkım görüşürüz" diyerek çağırışı sonlandırıyor.

"Demir ben duşa giriyorum. Çıkınca biraz sahile ineceğim. Bana bir kahve yapar mısın? İçip öyle çıkayım" diyorum.

"Tamam, hallediyorum hocam. Ben de derse gideceğim birazdan" diyor.

"Hafta sonu ne dersine gidiyorsun? Nasıl gidiyor dersler?" diyorum.

“Etkinlik sınıfları var ya hocam onlara bir uğrayacağım. Bakalım bilmediğim ne öğretiyorlar. Dersler iyi hocam, AFI’nin müfredatı Calarts’dan daha sıkı ve daha hızlı ilerliyoruz” diyor.

“Benim atölyede de vardı bir iki tane Calarts’da da eğitim almış olan öğrenci. Onlardan da duydum bu yorumu ama bence tamamen sizin algınız. İki tarafta da eğitim vermiş ve eğitmenleri tanıyan biri olarak bir fark olduğunu düşünmüyorum. Her öğrenci her eğitmen ile uyum sağlayamayabilir. Normal. Disiplin konusunda AFI daha başarılı, derslere devamlılık daha ön planda tutuluyor. Calarts partilemeye fazla açtı” diyorum.

“Geçen sene karaciğeri bıraktım ben orada” diyor Demir gülerek.

“Hatırlıyorum. Semerinden boşanan eşek kıvamında gezdin üç ay” diyorum banyoya girip kapıyı kapatırken.

Soğuk suyu açıp kıyafetlerimi çıkarıp suyun altına giriyorum. Soğuk su önce zıplatıyor beni. Sonra kan dolaşımım hızlandıkça dinçleşiyorum. Üzerimdeki sersemlik suyla beraber akıp gidiyor. Seviyorum soğuk suyla duş almayı. En soğuk havada bile çok sıcak su ile yıkanamam ben. Su biraz ısınsa tansiyonum düşüyor. Oğuzhan ile ilk defa beraber küvete girdiğimiz gün geliyor aklıma. Romantik bir ortam olsun diye mumları yakıp küveti doldurmuştu, fonda sevdiğim klasik müzik parçaları çalıyordu ve şarap açmıştı. Beraber küvete girdik. Sıcak suda sarmaş dolaş oturup şarap içerken sıcak suyun ve şarabın etkisiyle ben kendimden geçmeye başladım. “Bana bir şey oluyor Oğuzhan” son cümlemdi. Gözümü tekrar açtığımda Oğuzhan yatakta bacaklarımın altına yastık koymuş burnuma ayran uzatıyordu. Biz hiçbir zaman romantik bir çift olmadık. Ne

o ne de ben basmakalıp romantik durumların içine sığamıyoruz. Aslında herkesin romantik sandığı birçok şey bize klişe ve finale ulaşan yolu uzatmış gibi geliyor. Sevişsek sevişiriz. Niye deveye hendek atlatalım. Bir iki deneme yanılma ile romantizmin bana gelmediğini Oğuzhan nihayet fark etti. Hoşluk olsun diye odasına çıkan merdivenlere güller serdiği bir akşam benden duyduğu ilk cümle “Kim temizleyecek buraları ya? Of ya!” olunca fark etmemesi mümkün değil tabi ki. Ben de az ökü z değ ilmiş im. Duş un içinde gülme geliyor. Oğuzhan’ın ş aşkın yüz ifadesi gözümün önüne geldikçe gülme hissi artıyor içimde. Krize giriyorum suyun altında.

“Hocam iyi misiniz?” diye kapıya vuruyor Demir.

“İyiym Demir uzun zamandan sonra ilk defa bu kadar iyiym” diyorum susmaya çalışırken.

Duş tan çıkıp giyinip odama gidiyorum. Demir’in hazır ladığı kahveyi içip evden çıkıyorum. Caddenin karşısına geçip kulaklıklarımı eşofmanımın cebinden çıkarıyorum. Kulaklıklarımı takıp müziğin sesini yükseltiyorum. Sia “Bird Set Free” şarkısı çalıyor. Adım attıkça şarkının sözlerinin yaşadıklarımla ne kadar çok örtüştüğünü fark ediyorum. Ben yazsam ancak bu kadar anlatırdı yaşadıklarımla. Şarkı yüksek notalara çıktıkça içimde bir koşma hissi oluşuyor. Adımlarım hızlanıyor. Yavaş yavaş koşmaya başlıyorum. Caddeyi koşarak geçip sahile giden sokağa sapıyorum. Hızlanıyorum. Hayatta kalmak için koşar gibi koşuyorum. Uçuyorum. Yarattığım rüzgârla savruluyor saçlarım. Kalbim deli gibi atıyor. Yaşadığımız her şey gözümün önüne geliyor. Onu ilk gördüğüm andan, havaalanında beni gönderirken gözümün içine baktığı son ana kadar. Kalbimi bu şekilde attırabilen tek şey kilometrelerce koşmak olacak

demek ki hayatımda o olmadığına. Tek bir bakışıyla yapabildiğini yapabilmek için kilometrelerce koşmam gerekiyormuş. Aynı hisse ulaşabilmek için yangından kaçarcasına koşmam gerekiyormuş. Sahil şeridinde koşan insanlar var ama benim kadar hızlı koşan kimse yok.

Hayatımın hiçbir döneminde spor yapmadım. Spor yapmaya gerek duymadım. Hep orantılı bir fiziğim oldu. Sağlığımı da düşünmedim hiç. Bedenimin teklediği ana kadar gidip sonra gerekirse spora başlardım muhtemelen. Hayatımda ilk defa bu kadar hızlı koşuyorum. En son lisede beden eğitimi dersinde koşmuştum sanırım. O da okulun bahçesinde tur atmaktan ibaretti. Koşmanın bu kadar iyi hissettireceğini bilseydim muhtemelen çok önce başlardım koşmaya.

Düşünceleri bir kenara bırakıp şarkıya odaklanıyorum. Şarkı içimde yankılanıyor. Düşünceleri aşıp kalbime işliyor sözleri. Dibimde benimle aynı tempoda koşan birini fark ediyorum bir an sonra. Korkup duruyorum, çok yakınımda, fazla yakınımda, bu adam niye benim dibimde? Panikle kulaklıkları kulağımdan çekiyorum bana bir şey uzatıyor.

“Koşarken kartınızı düşürdünüz” diyor İtalyan aksanlı kırık bir İngilizceyle. Kredi kartımı düşürmüşüm cebimden.

“Beni korkuttunuz” diyorum kartı alırken İtalyanca. Şaşıyor. Kartı eşofmanımın cebine koyup cebimin fermuarını kapatıyorum. Kulaklıkları çıkarırken düşürdüm büyük ihtimalle.

“Üzgünüm. Seslendim ama duymadınız” diyor İtalyanca kulaklıklarımı işaret edip. “İtalyan mısınız?” diye soruyor.

“Hayır Türküm. İtalyanca konuşabiliyorum” diyorum kesik kesik nefes alırken.

“Neden bu kadar hızlı koşuyorsunuz, bence bu kadar koşmanıza gerek yok, gayet fitsiniz” diyor.

“Sizden kaçıyordum” diyorum gülerek. Şaka yaptığımı anlayınca o da gülüyor.

“O kadar korkutucu biri miyim? Bu arada Maceo ben” diyor elini uzatıp.

Uzattığı elini sıkarken yüzüne bakıyorum ilk defa, çok yakışıklı bir adam, fazla yakışıklı, fazla bakımlı. Boyu benden uzun, adama aşağıdan bakıyorum. *Ben yanında kısa kalıyorum bu adamın boyu kaç ya?*

“Başak” diyorum uzattığı elini sıkıp.

“Ne demek Başak?” diye soruyor.

“Buğday başağı” diyorum.

Biri koşarak yanımıza geliyor. Maceo’dan daha yakışıklı, daha bakımlı biri. Maceo dönüp adama gülümsüyor. Öpüşüyorlar. *Aaa çift bunlar.*

“Adı Başak, çok güzel bir kadın değil mi?” diyor Maceo adama.

“Merhaba Riccardo ben, gerçekten çok güzelsin. Model misin sen de?” diyor elini uzatıp. Uzattığı elini sıkıyorum.

“Hayır, öğretmenim ben. Siz model misiniz?” diyorum.

“Evet, modeliz ikimiz de” diyor Maceo.

“Doğru tercih ikiniz de çok yakışıklısiniz” diyorum gülümseyerek.

“Biz kahve içeceğiz sen de gelir misin?” diyor Riccardo. Enerjileri çok güzel, yanlarından ayrılmak gelmiyor içimden. Psikiyatristimin, insanlarla sosyalleşmekten kaçınma, önerisi geliyor aklıma.

“Olur, gelirim” diyorum.

Beraber sahildeki kafelerden birine gidip dışarıdaki masalardan birine oturuyoruz. Maceo ne içmek istediğimi sorup kahve almak için dükkâna giriyor. Riccardo ile baş başa kalıyoruz. Uzanıp boynumda zincire asılı duran yüzüğümü tutuyor. Yüzüğü tutan eline bakıyorum.

“Eşini mi kaybettin?” diye soruyor. Sorusu ve sorusunun bir gün gerçekleşme ihtimali içimin ürpermesine sebep oluyor.

“Hayır, hayatta. Biraz ara vermeye karar verdik ilişkimize. Yüzüğüm de bol geliyordu kaybolmasın diye zincire takmıştık şimdi normal gelebilir, bir deneyeyim” diyorum.

Zinciri açıp yüzüğü alıp parmağıma takıyorum. Yüzük parmağımda kayıp yerine oturuyor. Yüzüğümü tekrar parmağımda hissetmek içimi ısıtıyor.

“Çok mu seviyorsun eşini?” diye soruyor Maceo. Yüzüğüme bakakaldığımı sorduğu soruyu idrak ettiğimde fark ediyorum. Maceo elindeki kahveleri masaya bırakıyor.

“Çok seviyorum” diyorum. Boğazım düğümleniyor.

“Burada bir hikâye var, hissediyorum. Çok severiz biz aşk hikâyelerini anlatsana” diyor Maceo. Gülüyorum.

“Çok uzun bir hikâye bir gün anlatırım” diyorum.

Psikiyatristimin muayenehanesinde koltukta oturmuş dışarıdaki ağaçları seyrediyorum. Bu beşinci gelişim bu muayenehaneye. Haftada iki kez geliyorum. Şehirde bir Türk psikiyatrist bulana kadar çok araştırma yaptım. Yazamıyorum, oturup iki sayfa yazamıyorum. Acımı ve hislerimi

yıllarca kâğıtlara bırakıp hafifledim ben. Kâğıtlara döke-
mediğimde bir profesyonele anlatmam gerektiğine karar
verdim. Sonra insanın acısını sadece anadilinde hissedebil-
diğini keşfettim. Birçok dili anadilim gibi kullanabilmeme
rağmen hiçbirinin bu aşkı anlatmaya yetmeyeceğini biliyo-
rum. İlk gelişlerime göre daha iyiyim farkındayım. Yine de
düzelmeyen şeyler var. Beni içten içe kemiren düşünceler
var. Her seansta konunun etrafında dolanıp duruyorum.
Kendimi anlatıyorum ama tüm yüzeyselliği ile. Eski iliş-
kilerimi, işimi anlatıp duruyorum sorduğu sorulara ceva-
ben ama beni yıkıp geçen o anı bir türlü anlatamıyorum. O
anı yaşarken ne hissediyordum anlatamıyorum. Bir türlü
duygularımı ve düşüncelerimi anlatmaya varmıyor dilim.
Detaya inip boğulmaktan korkuyorum. Ama sıkıldım artık
yüzeyde dolaşmaktan.

“Hazırsan anlatmaya, daha derine girelim mi artık Ba-
şak?” diyor Rana.

Gözlerimi manzaradan ayırıp doktoruma bakıyorum.
Kafamı sallıyorum usulca.

“Hayatımın her şeyden sıkıldığım bir döneminde tanış-
tık. Hayatımın sonuna kadar yalnız devam edeceğime inan-
dığım bir süreçten geçiyordum. Tam anlamıyla ilk görüşte
aşktı. Zaten ilk görüşte âşık olmadıysan bir daha olamaz-
sın bence. Sonradan ortaya çıkan mantık ilişkisi olur aşk
olmaz. Her şey çok hızlı gelişti. Tanıştığımız andan itiba-
ren birbirimize eş olduk biz. Tanışma, flört evresini hiç
yaşamadık. Sanki yıllardır birbirimizi bekliyorduk. Sanki
binlerce yıldır tanıyorduk birbirimizi. Bana bakışı dünya-
daki en güzel manzaraya bakar gibiydi. Etrafımızdaki her-
kesin bana saygı göstermesini sağlayan bir enerji yayıyor-
du etrafa. Sevgisinden şüphe duysam bile saygısından ve

güvenilirliğinden hiçbir zaman şüphe duymadım. Yanımda olduğunda bana hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini hissediyordum. Ama bu gücün zamanla bana zarar verebilecek tek güç hâline geldiğini fark edemedim. Ne kadar sinirlenirse sinirlensin bana sesini yükselttiğini hatırlamıyorum mesela. En sinirli anında bile sakince konuşurdu benimle. Bana sarıldığında kendimi evimde hissediyordum. O varsa benim düşünmeme gerek yoktu sanki. Normalde hayatın içinde fazlasıyla zorlanmama rağmen o olduğunda her şey kolay geliyordu. Zordu, bir bakıma çok zordu onunla olmak. Söylemese bile onun dediğinin olacağını hissettirirdi. Dişi kurtların eşlerini nasıl savunduğunu bilir misiniz? Alfa bir savaşa girerse eşi boğazının altına sokulur. Boğaza gelecek darbeleri önlemek için. Ben o fotoğrafta hep bizi görürüm. Kavgada, aşkta, tüm telaşlarda boynuna sokulup sıcaklığına sığınırken bir yandan da hep korudum onu. Kendi duygularımdan bile korudum. Benim kadar güçlü bir kadının bir erkeğin karşısında kendini bu kadar güçsüz bulması var her şeyin temelinde. Onunlayken güçsüz olmayı umursamadığımı zannediyordum. Onu kendimden güçlü görmeye başladığım anda yalpalamaya başladım belki de. Her şeyi bir başkasının sorumluluğuna bırakıp arkama yaslanıp hayatı seyretmek istedim galiba. Ona sormadım üstelik bu sorumluluğu almak isteyip istemediğini. Belki onun da yüklerini bırakıp varlığına güvenebileceği bir kadına ihtiyacı vardı. Güçsüz yanlarıma değil güçlü yanlarıma gelmişti ama ben zayıfladıkça onu da uzaklaştırdım kendimden. Fark etmeden ittim bizi yokuş aşağı. Belki o kadar güçlü durmak istemiyordu. Ama dediğim gibi bunlar yine benim kendi varsayımlarım” diyorum.

“Varlıklı bir adam mı?” diye soruyor.

“Evet. Ama onun maddi gücüne hiçbir zaman ihtiyacım olmadı. Bana güç veren parası değildi çünkü ben de onunla eşit derecede para kazanıyorum” diyorum.

“Aslında ona hiç ihtiyacın yokmuş” diyor Rana.

“Onun da bana ihtiyacı yoktu. Mevzu bu değil zaten Rana. Yola ihtiyaçlarla çıkarsan ihtiyaçlar karşılandığında biter her şey. Biz her şeyi tamamlayıp bulduk birbirimizi. Ama ne açıdan söylediğini anladım. Diyorsun ki ona ihtiyacın olmasına ihtiyacı vardı. Hayır, öyle bir adam değildir. Basmakalıp düşüncelere tamah etmez. Dediğim gibi benim ona ihtiyacım vardı ama sadece sevgisine. Yanımda duruşu yetiyordu bana” diyorum.

“Seks hayatınız nasıldı?” diyor.

“Bizim ilişkimiz tek gecelik bir ilişki olarak başladı zaten. İlişkimizin bu kadar mükemmel olmasının sebebi aramızdaki çekim oldu en başından beri. Hiçbir şey yapmadan yan yana durduğumuzda bile çekiliyorduk birbirimize. Sevişmeden uyuduğumuz bir veya iki gece vardır. Benim aidiyet duygum çok zayıftır. Bağ kurmam çok zordur biriyle veya bir şeyle. Ama onu gördüğüm ilk an sanki ruhlarımız birbirine karıştı. Anlatamıyorum Rana, bunu ifade etmek çok zor. İlk seviştiğim ve sevişmekten keyif aldığım ilk erkek olsaydı diyebilirdim ki bu bir yanılsama. Zevk, aşk, aidiyet, teslimiyet, özgürleşmek, tükenirken tüketmek, her şeyden öte bir duygu ama isim veremiyorum” diyorum.

“Peki, ne oldu?”

Öldüm.

“Evlenmeye karar verdik. Annemler İstanbul’da yaşamıyor. Beni ziyarete gelmişlerdi. Hazır İstanbul’a gelmişlerken nişan yapalım dedik. Nişanımızı yaptıktan sonra

onları Edirne'ye götürdüğüm günün akşamında rahatsızlanıp hastaneye gittim. Hamile olduğumu öğrendim hastanede. Çocuk yapmaya karar vermiştik. Duyduğum haber beni o kadar çok mutlu etti ki gidip hemen söylemek istedim. Evine döndüğümde, benim sandığım evde, benim sandığım yatakta başka bir kadınla sevişiyordu. Tepki verecek bir saniyem bile olmadı. Kasıklarına öyle bir acı saplandı ki nefesim kesildi. Kendi çılgılığımı hatırlıyorum. Oğuzhan'ın beni acıdan bayılırken havada yakaladığını hatırlıyorum. Acıdan kendimden geçtiğim anlar dışında hatırladığım birkaç an var o gecedен. Arabanın arka koltuğunda kucağında yatarken bir şey yapması için yalvardığımı hatırlıyorum. Oğuzhan'ın olana bitene anlam veremeyen yüz ifadesini hatırlıyorum. Çılgırlıklarımın arasında Oğuzhan bebeğimiz, hamileyim ben, bir şey yap dediğim anı hatırlıyorum. Arabayı daha hızlı kullanması için asistanına bağırdığını hatırlıyorum. Sonrası yok. Gözümü hastane yatağında açtım. Sancılar içinde saatlerce süren bir acı fırtınasına uyandım. Epidurale, verilen ağrı kesicilere rağmen çekilen büyük bir acı. Sesi kısılmış çılgınlıklarım, boğazımdaki yanma, her şeye rağmen bebeğimi kaybetmediğime inanıp acıya sabretmeye çalışmam, sonra doktorun gelip olup biteni anlatması, zihnimin bir anda paramparça oluşu, hepsini hatırlıyorum. Kayışı koparmak derler ya delirmek için. Ben o lastik kopması sesini duydum zihnimde” diyorum.

“Hiç konuşmadınız mı hastaneden çıktıktan sonra, sana neden o gece başka bir kadınla olduğunu söyledi mi?” diyor.

“Sarhoştı” diyorum gülerek.

“Seni bir aydır tanıyorum Başak. Gerçekçi bir kadınsın ve birçok sorunun cevabını kendin verdin bu koltukta otururken. Seni tanıdığım kadarıyla biriyle tanıştığında o kişi

hakkında yaptığın analizlerde haklı olacağını düşünüyorum. İnsanları iyi tanıyorsun. İyi değerlendiriyorsun. Bu sebeple Oğuzhan hakkında gerçekçi olmayan, duygularının sesinden gelen fikirlerinin olduğunu düşünmüyorum. Yalan söylediğini niye düşünüyorsun? Sence sana yalan söylemeye ihtiyacı var mı? Bence yok. Bana anlattığın adamın sana yalan söylemeye ihtiyacı yok. Belki gerçekten çok sarhoştur ve farkında değildi olanın bitenin. Bazen hayat bizi müdahale edemediğimiz durumların içinde bırakabilir. Psikoza giriş anını hatırla. Zihnin gölgelerin arasına kaçarken tutabildin mi zihnini? Sarhoştur ve müdahale edemedi, bunu kabullenmeye ne dersin?”

“Kabullenemiyorum çünkü evine gitmeden önce onu aradığımda bana yatıp uyuyacağını söyledi. Bana yalan söyleyebilecek kadar ayıktı. Ayrıca siz kimin tarafındasınız?” diyorum gülerek. O da gülüyor.

“Zeki bir kadınsın, aptal gibi hissettirmiş seni olan biten. Ama bu kadar çok seviyorsan, affetmek bu kadar zor olmamalı” diyor.

“Beni zorlayan aldatılmak veya aptal yerine koyulmak değildi. Beni nereye koyarsa koysun umursamayacak kadar çok seviyorum ben onu. Hiç her şeye rağmen yanında duracak kadar sevdiniz mi bir adamı? Kendinizden öteye koyabildiniz mi hiç?” Derin bir ah dökülüyor dudaklarımdan. Duygularım düğümleniyor boğazımın orta yerinde. Uzanıp sehpa dura duran suyu içiyorum. Tutamıyorum gözyaşlarımı dökülüyorlar.

“İçimdeki acının merkezinde aldatılmaktan çok yaşadığım kaybın acısı gizli. Benim aşamadığım yaşadığım fiziksel acı. Her saniyesini her gece tekrar tekrar yaşıyorum ben o gece çektiğim acının. Daha önce hiç bu kadar büyük bir

fiziksel acıya maruz kalmadım. İçten dışa bir yıkım gibiydi. Çok acı vardı, çok sancı vardı. Gördüklerimle alakalı değildi ki yaşadığım acı. O acı yaşanmasaydı, o başkasıyla mutlu der, kendimi yıkıp geçme pahasına gördüklerimi yok sayar, sessizce çıkıp giderdim evden. Sağlığım çok iyi değildi, anemim vardı zaten, öğrendiğim andan itibaren hoplayıp zıplayıp durdum. Odaya çıkarken bile hoplaya zıplaya çıktım ve bebek tutunamadı muhtemelen. Ben bu kaybı silmek istiyorum zihnimden. Her regl olduğumda ben o ana geri dönüyorum. Bacaklarımın arasından akan kanın verdiği sancıyı hatırlıyorum. En ufak regl sancısında acının artıp bana yine kendimi unutturacağını zannediyorum. Farkındayım neyi nereye endekslediğimin. Engel olamıyorum bu düşüncelere” diyorum.

“Söylediğim şey sana profesyonelce gelmeyebilir ama bence çocuk sahibi olman gerek bu travmayı silebilmen için. Sizin ihtiyacınızın birbirinizden başka bir ortak paydada buluşmanız olduğunu düşünüyorum. İlaçlı tedaviyi desteklemiyorum biliyorsun. İlaçlarını da yeni bıraktın ama istersen yeniden başlayabilirsin. Her gece kâbus görüyor musun?” diyor.

“Yalnızca gece değil, ne zaman uykuya dalsam o anda uyanıyorum ama ilaç kullanmak istemiyorum. Beni uyuşturuyor. Değil çocuk sahibi olmak yeniden beraber olabileceğimizi bile sanmıyorum Rana. Ben çağırmadan geleceğini de sanmıyorum. Ve ben çağıramıyorum. Yana yana ölsem de arayamıyorum. Çoktan benden gitmiş olmasından korkuyorum. Gördüğün üzere kafam çarşamba pazarı gibi; bir yanımda bir daha biz olamayız diyor, diğer yanımda bu ihtimale topla tüfekte karşı çıkıyor. Bensiz mutlu olacaksa ona da eyvallah diyen bir yanımda var, diğer yanımda mutsuz olacağını bile isteye benimle kalsın istiyor” diyorum.

“Çivi çiviye söker diye bir laf vardır, bu konu da ne düşünüyorsun?” diyor. Gülüyorum.

“Çivi çiviye söker belki ama bunu yapmak için deliği genişletir. Bana giren ilk çivi mıhtı. Onun çıktığı boşluğu doldurabilecek bir çivi bilmiyorum ben. Kazık mı çakayım kendime? Olduğu yerde kalmasını ve ağır metal zehirlenmesini tercih ederim. Ben duvarları yaralanmaya müsait kiralık ev değilim Rana. Her gelene çaktıracak duvarlarım yok benim” diyorum.

Gülüyor.

Muayenehaneden çıktığımda sahile inip boş boş yürüyorum. Ne zaman psikoterapi seansından çıksam içim bomboşmuş gibi hissediyorum. Zihnime baskı yapan her şeyi anlattığım için belki de. Manasız bir boşluk çöküyor üzerime. Telefonum çalıyor, çantamdan çıkarıp kimin aradığına bakıyorum. Maceo arıyor. Tanıştığımız günden beri neredeyse her gün görüştük. Yaşadığımız yerler birbirine yakın ve ikisine de inanılmaz alıştım. Çok doğallar, sohbetlerimiz sırasında beni sıklmıyorlar. Özellikle Maceo o kadar iyi bir dinleyici ki kendimi bırakıp her şeyi anlatabildiğim tek insan hâline geldi. Hayata dair çok fazla deneyimi var ve beni anlıyor. Burada çok arkadaşım var ama onların tuhaf bir sıcaklıkları var. Samimiyetleri ikiyüzlü değil. O yüzden görüşmek istediklerinde hiç hayır demedim. Uzun zamandır beni gerçekten güldürebilen iki insanla tanışmak nimet gibi.

“Başak neredesin?” diyor telefonu açtığımda Maceo. Arkasından Riccardo’nun sesi geliyor.

“Sahilde yürüyorum” diyorum.

“Biz denize gireceğiz sen de gelsene” diyor.

“Mayom yanımda değil eve gitmem gerek” diyorum.

“Neredeysen orada bekle bizi, biz sana giyeceğin bir şey ve havlu alırız” diyor.

“İyi tamam. Pier’e giriyorum ben. Alırsınız beni” diyorum.

“Tamam, kapat. Biz seni buluruz bal arısı” diye sesleniyor Riccardo arkadan. Çok hareketli ve sarışın olduğum için Riccardo bana arı diyor. Gülüyorum telefonu kapatırken.

Restorana giriyorum. Oturduğum zaman garson menüyü getiriyor. Menüye bakıp kendime mantarlı hamburger istiyorum. Kilo almak için ete ve ekmeğe vurdum kendimi son zamanlarda. Yavaş yavaş eski kiloma dönüyorum. Bu kadar yemeğe yüklenmek de iyi değil. Her yemek yediğimde kendimi yorgun hissediyorum. Enerji vermek yerine bütün enerjimi çekiyor sanki yemek.

Yemeğimin bitmesine yakın Maceo ve Riccardo restorana giriyorlar. El sallıyorum beni görsünler diye. Fark edip yanıma yürüyorlar. Sırayla uzanıp öpüyorlar. Enerjileri içimi ısıtıyor.

“Ben seçtim bakalım beğenecek misin?” diyor elindeki poşeti uzatıp Riccardo. Son lokmamı yutup elimi yüzümü silip uzattığı poşeti alıyorum.

“Ben giyip geleyim, siz de hesabı ödeyin” diyorum cüzdanımdan para uzatıp.

Kalkıp tuvalete gidiyorum. Kabinlerden birine girip elbise ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Elimi poşete sokup mayoyu çıkartmayı umarken elime bir bikini üstü geliyor. Kırmızı ve askıları gümüş zincirlerden bir bikini üstü.

Poşete tekrar elimi atıp bikini altını çıkarıyorum. Bu da kırmızı, bunun da ipleri zincirden. Söylene söylene bikiniyi giyip aynada kendime bakıyorum. Üniversiteye başlayana kadar Edirne’de suyun kenarında geçti ömrüm. Bikini ile beni görüp hayatta kalabilen bir erkek olmadı bu zamana kadar. Şimdiyse aynada kendime baktığımda soluk bir hayalet görüyorum. Seksilik falan filan bunlar hep enerji. Şu an sahildeki şezlonglar bile benden daha az beyaz. Hayalet Casper’a döndüm iyice. Hiçbir zaman bu kadar beyaz tenli olmadım. Elbisemi yeniden giyiyorum. İç çamaşırlarımı poşete sokup tekrar masaya dönüyorum.

“Çok güzel bir bikini seçmişsiniz gerçekten, hayatımda gördüğüm en az kumaşa sahip bikini” diyorum. Gülüyorlar.

“Çok yakıştı, kesin çok yakıştı” diyerek alkış tutuyor Riccardo.

“Maceo gördün mü sen bana aldığı bikiniyi?” diyorum.

“Ben mayo alalım dedim” diyor restorandan çıkarken Maceo.

“Başak ben senin yerinde olsam çıplak gezerim, sen dua et tankini almadım ben sana” diyor.

“Canım benim bir nişanlım var ve yenisini de aramıyorum. Hatırlatmama gerek var mı size?” diyorum yüzüne dik dik bakıp.

“Nasıl nişanlıysa daha yüzünü göremedik. Ayrıca beyefendi seni burada yalnız bırakırken düşünecekti onu, yenisini bulacağım ben sana” diyor Riccardo.

“Maceo kocanın ellerini üzerimden çeker misin? Beni te-dirgin ediyor” diyorum gülerek.

Kumsala yürüyoruz beraber. Riccardo arkadaş grubunu görüp koşarak yanlarına gidiyor.

“Yalnız olacağız sanıyordum” diyorum Maceo’ya.

“Yalnızlık ve Riccardo. Yedi senedir birlikteyiz toplansa bir senesinde baş başa kalmamışızdır” diyor Maceo gülerek.

“Beni yoruyor sevgilin” diyorum gülerek.

“Beni de yoruyor” diyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Yüzünde muzip bir ifade var.

“Yapma! Gözümün önünde canlanıyorsunuz, yapma” diyorum gülerek.

“Kadınlardan biraz olsun hoşlansaydık seni de aramıza alırdık ama maalesef tatlım” diyor. Yalandan saçlarımı omuzumun gerisine atıp göz süzüyorum.

“Fikrinizi değiştirebileceğimi düşünüyorum” diyorum. O da bana göz süzüyor.

“Ben senden güzelim” diyor. Gülüyorum.

“Seni ikna edemezsem onu ikna ederim” diyorum Riccardo’ya koşup. Arkadan sırtına atlıyorum Riccardo’nun. Şaşıyor.

“Maceo benimle sevişmek istemiyor ben de şansımı seninle denemek istiyorum” diyorum gülerek.

“Penisin var mı bebeğim?” diyor.

“Ayarlarım bir şeyler” diyorum gülerek. Kollarımdan tutup takla attırıp kuma atıyor beni. Saçım başım kum içinde kalıyor. Arkadaşları da gülüyor.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum” diyorum kumda debelenirken. Kumdan doğrulup köpek gibi saçlarımı silkeliyorum. Saçlarımdan kumlar yağıyor üstüme. Elbisemi

çıkartıp çantamın içine sokuyorum. Telefonum çalıyor. Şezlongda duran telefonumu alıyorum. Burak görüntülü arıyor. Telefonu açıyorum. Bağlanırken şezlonga oturuyorum.

“Aşkım ne yapıyorsun?” diyor Burak bağlantı gerçekleşince.

“Sahildeyim denize gireceğim birazdan sen ne yapıyorsun?” diyorum. Tanımadığım bir evde. Arkasındaki ortamı tanımıyorum. Riccardo gelip arkadan boynuma sarılıyor.

“Bu mu nişanlın Başak, çok gençmiş” diyor.

“Kardeşim o” diyorum gülerek.

“Çok yakışıklıymış” diyerek boynumdan ayrılıp arkadaşlarının yanına dönüyor.

“Abla o kim?” diyor Burak dik dik.

“Yeni sevgilim, İtalya’dan getirttim” diyorum gülerek. Şezlongdan doğrulup suyun kenarına doğru yürüyorum.

“Oh, biz İstanbul’da fenalık geçirelim hanımefendi giymiş bikinileri, deniz, kum, güneş, milletle takılmaca. İki günde kimi buldun hemen?” diyor gülerek.

“Sana sen de gel dedim ben. Neredesin sen? Biraz uzak tut şu telefonu burun deliklerinden beynini göreceğim” diyorum.

“Arkadaşımdayım abla, nerede olacağım?” diyor etrafına bakınıp. *Arkadaşında değilsin Burak, ah Burak.*

“Neredesin Burak? Maval okuma bana” diyorum dik dik.

“Of ya! Sen nasıl anlıyorsun benim yalan söylediğimi? Eniştemin evindeyim abla, Playstation oynuyoruz, Emirhan, ekipten çocuklar falan da var” diyor somurtarak.

“Burak müsait bir yere geçer misin ablacım?” diyorum sesimi sakın tutmaya çalışarak. Oturduğu yerden kalkıp yürüyor. Balkon gibi bir yere çıkıyor.

“Kapat o arkandaki kapıyı” diyorum. Kapıyı kapatıyor.

“Niye yavaşak kürek laflar ediyorsun Oğuzhan’ın yanında?” diyorum.

“Beti benzi attı zaten arkadaşını ve bikinini görünce. Sigarasını yiyor içerde” diyor içeriye doğru bakıp.

“Niye oradasın sen?” diyorum.

“Dürüst mü olayım kıvrıyım mı abla? Ama dürüst olmam sana yaramaz” diyor. Söyledikleri içime bir ateş düşürüyor.

“Oğuzhan’a bir şey mi oldu?” diyorum panikle.

“Yok! Abla dur evham yapma, seni özlemiş. Gel buraya ablanı ara ben de sesini duyayım dedi” diyor.

Derin bir nefes alıyorum. Elim ayağım boşalıyor. Ya bir daha onu göremeden ikimizden birine bir şey olursa? Hayatın bir anlık bir mesele olduğunu yüzüme çarpıyor bu korku. İçimde özlem ateşi yanıyor. Yanımda oturduğu, kollarının arasına sığınıp uyuduğum günlere, gecelere özlem duyuyorum. Sesine, gülüşüne, varlığına duyduğum özlem kavuruyor beni.

“Telefonu Oğuzhan’a ver Burak” diyorum.

“Emin misin abla?” diyor Burak.

“Ver oğlum ver” diyorum.

Arkasındaki kapıyı açıp “Enişte, ablam seninle konuşmak istiyor” diye sesleniyor Burak. Demesiyle telefonun ekranında Oğuzhan’ın belirmesi bir oluyor. Yüreğim hop ediyor yüzünü görünce.

“Başak” diyor sesini sakın tutmaya çalışarak. Gülümsüyor. Tek bir kelimedede bütün duygularını duyuyorum. Özlem, aşk, arzu hepsini sadece adımı söyleyerek hissettiriyor bana okyanus ötesinden. Yüzünü izliyorum, içim paramparça oluyor. Onsuz olmanın beni ne kadar parçaladığını yüzünü gördüğümde fark ediyorum. *Seni çok özledim, seni çok seviyorum. Biliyorsun ama gelmiyorsun. Belki ikimizin de korktuğu o son sözlerin söylenme zamanı geldi. Söyleyemem. Bin ömür geçse de diyemem ki ben sana bitsin. Ben biterim yine de bitti diyemem.*

Burnumun ucu sızlıyor. Yüreğimden dökülen bütün duyguları zapt edip duygusuz, düz bir sesle “Nasılsın?” diyorum. Yüzü düşüyor. Gülümsemesi siliniyor yüzünden.

“İyiym, sen nasılsın?” diyor o da aynı soğuklukla.

“İyiym ben de” diyorum.

“İyi” diyor.

“İyi” diyorum ben de.

Telefonu Burak’a verip görüntüden kayboluyor. Elimde telefon kalakalıyorum. “Burak konuşuruz ablacım sonra” deyip kapatıyorum telefonu. Gözlerimden yaşlar boşalıyor. Gel dememi bekliyor biliyorum. Ama demeyeceğim. Gelsin diye bekleyeceğim ama gel demeyeceğim. Bu kez bütün sev-dama rağmen o sevmese de sevmeyeceğim bizi. Onu sevmeye devam etsem de biz olalım diye zorlamayacağım onu. Belki sevgisinden ilk şüphe duyduğumda bunu yapmalıydım. Ben seviyorum diye kalmasın artık yanımda. Kuma oturup bacaklarıma sarılıyorum. Deniz dalgalandıkça su ayaklarımı ıslatıyor. Gözyaşım hıçkırıklara dönüşüyor. Kendi kendime işkence çektiriyorum belki de. Başımı dizlerimin arasına sokup nefesimi dengelemeye çalışıyorum.

“Hanımefendi iyi misiniz?” diyen bir erkek sesi duyuyorum. Başımı bacaklarımın arasından kaldırıp sese dönüyorum. Güneş gözümü alıyor.

“İyiym, teşekkürler” diyorum yerden doğrulurken.

“İyi görünmüyorsunuz, izin verin eşyalarınızın yanına götüreyim sizi?” diyor.

“Gerek yok teşekkürler” diyorum kendimi toparlayıp. Arkadaşlarımın yanına doğru yürüyorum. Adam da benimle yürüyor. *Beni mi takip ediyor bu?* Pat diye duruyorum anlayabilmek için. Ben duruyorum adam yürümeye devam ediyor. Bizim oturduğumuz locaya gidiyor. Riccardo ile selamlaşıyor. Tekrar yürüyüp eşyalarımın yanına gidiyorum. Eğilip sandaletlerimi giyiyorum. Maceo şezlongda uzanmış güneşleniyor. Gözlüklerini burnuna indirip yüzüme bakıyor.

“Başak nereye gidiyorsun?” diyor.

“Eve gidiyorum” diyorum çantamdan elbisemi alıp giyerken.

“Ne oldu?” diyor şezlongdan doğrulup.

“Oğuzhan ile konuştum” diyorum.

“İyi misin?” diyor uzanıp elimi tutuyor. Elim tutan elini sıkıyorum.

“Değilim, sonra görüşürüz” diyorum.

“Eve git dinlen sonra da akşam bize gel, yemek yiyelim” diyor.

“Tamam” diyorum.

Plajın çıkışına doğru yürürken Riccardo’nun, Maceo’ya “Başak nereye gidiyor?” dediğini duyuyorum.

Cehennemim dibine gidesim var. Kırk derece güneşte buz tuttum donuyorum. İçim titriyor. Hadi ben sana tavır yapıyorum, sen niye bana tavır yapıyorsun be adam? Ertesi gün kalıp peşimden gelseydin, niye geldin mi diyecektim ben sana? Bu hasretin sebebi de sensin. Belki de benim seni bırakıp geldiğimi düşünüyorsun. Bilmiyor musun, ben kalbimi de seninle bırakıp geldim buralara?

Eve dönerken dağılıyorum. Gözlerimden yaşlar boşalıyor istemsiz. Durduramıyorum gözyaşlarımı. Ağlamak bana zayıflık gibi geliyordu eskiden. Şimdi ağlayınca eskisi gibi güçsüz hissetmiyorum kendimi. İçim ferahlıyor. Hafifliyorum. Belki bunca yıl ağlamaktan kaçındığım için bu kadar çok acı biriktirdim içimde. Çıkışı da kötü oldu biriken acıların. Caddenin karşısına geçiyorum. Eve doğru yürürken Demir'in sesi geliyor arkamdan.

“Hocam, iyi misiniz?” diye sesleniyor. Sesine doğru dönüyorum. Elinde alışveriş poşetleriyle yanıma koşturuyor.

“Harikayım, hayatımın en mutlu gününü yaşıyorum, daha iyi olamazdım” diyorum iç çeke çeke. Düşüp dizlerini kanatan bir kız çocuğundan farkım yok şu an. Uzanıp Demir'in boynuna sarılıyorum. O da bana sarılıyor.

“Hocam ben sizi böyle görmeye alışık değilim yapmayın Allah aşkına. Benim, kimse sizden daha değerli değil, kimse için kendinizden vazgeçmenize değmez diyen hocama ne oldu? Ne oldu benim taş kalpli kraliçeme? Yakışıyor mu bu sizin gibi bir kadına?” diyor.

Söylediklerini duyunca daha çok dökülüyorum.

“Eh yeter be! Arıyorum ben Oğuz abiyi gelsin. Siz söylemiyorsunuz ben söylerim. Ben sizi böyle görmeye dayanamam” diyor.

“Arasana. Ben bu kadar gurursuzluğu kendime yediremiyorum. Ara gelsin” diyorum hüngür şakır.

“Hocam siz iyi değilsiniz, hadi koluma girin de eve çıkalm. Eğer ararsan gebertirim seni demeniz gerekiyordu. Gelin bir elinizi yüzünüzü yıkayalım. Size güzel bir kahve yapayım, biraz uyuyun falan” diyor kollarımı boynundan çözüp.

Koluna giriyorum. Beraber apartın merdivenlerini çıkıyoruz. Demir kapıyı açıp geçmem için açık tutuyor. Kapıdan geçip merdivenlerin tırabzanlarına tutuna tutuna eve çıkıyorum. Demir önüme geçip evin kapısını açıyor. Eve girip sandaletlerimi çıkarıyorum.

“Demir ben biraz uyuyayım sonra kahve içeriz” diyorum odama doğru yürürken.

“Hocam intihar falan etmezsiniz değil mi?” diyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum sinirli sinirli.

“Tamam bir şey demedim” diyor ellerini havaya kaldırıp.

Odama gidip kapımı kapatıyorum. Kendimi yatağa bırakıp gözlerimi kapatıyorum. Aydınlıkta uyuyamıyorum artık. Zifiri karanlığa ihtiyaç duyuyorum. Kalkıp odamın perdelerini kapatıyorum. Oda karanlığa gömülüyor. Yatak örtüsünü açıp örtünün altına kıvrılıyorum. Karanlık iyi geliyor. Kâbus göreceğimi bile bile kendimi uykuya teslim ediyorum. Kâbuslardan daha kâbus bir gün geçince kâbuslara bile sığınabiliyormuşsun.

“Anne” diye çığlık atan bir erkek çocuğunun sesi uyandırıyor beni. Yataktan sıçıyorum. Sürekli gördüğüm kâbuslardan biri de bu. Dinlenmek için yattığım uykulardan beni perişan bir halde uyandırıyor bu kâbus. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım yakalayamadığım bir erkek çocuğu.

Hastane koridorlarında koşturuyor. Kanlar içinde peşinden koşuyorum koridorlarda. Ama yaklaşıyorum. Sanki ben yakalamaya çalıştıkça aramızdaki mesafe uzuyor. Tam uzanıp sarılacağım sırada siliniyor gözlerimin önünde. “Anne yardım et” diye ağlıyor.

Yana yana uyanıyorum uykumdan. Kan ter içinde kalmışım yine. Kalkıp bornozumu alıp banyoya gidiyorum. Üstümdeki elbiseyi ve bikiniyi çıkarıyorum. Bikiniyi lavabonun kenarına bırakınca üzerindeki zincirlerin taşa vurmasıyla bir şingirtı oluşuyor. Zincirin yaptığı ses beynimde yankılanıyor. Migrenime bile öyle bir alışmışım ki başımın ağrıdığını sestem rahatsız olduğumda fark ediyorum. Saçımdaki tokayı çıkarmak için elimi kafama attığımda burnumdan kan boşalıyor. *Hay ben senin migren gibi!* Tuvalet kâğıdını var gücümle çekip topak hâline getirip burnuma tampon yapıyorum. Tampon kırmızıya dönüyor. Yeniden peçete çekip klozetin kapağını kapatıp oturuyorum. Burnumu sıkıyorum kanamayı durdurmak için. Bekliyorum kanama geçsin diye. Baş ağrım katlanarak artıyor.

“Demir” diye sesleniyorum.

“Efendim hocam, neredesiniz?” diyor.

“Banyodayım, bana bir kahve yap bir de migren ilacımı hazırla oğlum” diyorum.

“Tamam hocam, iyi misiniz?” diyor.

“İyiyim, duşa girip geliyorum birazdan” diyorum. Doğrulup tamponu burnumdan çekip aynaya bakıyorum. Kanama durmuş. Tamponları çöp kutusuna atıp duşa giriyorum. Soğuk su migren ağrısını hafifletiyor ama yine de ağrının gitmediğini saklandığını biliyorum. Suyun altından çıktığım anda tepeme vuracak balyozu. O yüzden uzattıkça

uzatıyorum suyun altında takılma süremi. Yıkandıktan sonra duşun zeminine bağdaş kurup oturuyorum. Soğuk su üstünden akıp gidiyor. Su sesine odaklıyorum düşüncelerimi.

Suyun soğukluğu Manavgat Şelalesi hissi vermeye başlayınca kendimi duşun zemininden kazıyıp doğruluyorum. Duştan çıkıp bornozumu giyip eşyalarımı da alıp odama dönüyorum. Bornozumu çıkarıp eşofmanlarımı giyiyorum.

“Hocam kahveniz hazır” diye kapıma vuruyor Demir. Odamdan çıkıp mutfağa gidiyorum. İlaç kutusundan bir tane hap alıp kahve ile yutuyorum. Demir mutfak masasında oturmuş bilgisayarında animasyon yapıyor.

“Çok özeniyorum bu yeteneğine Demir” diyorum yanına oturup yaptıklarını izlerken. Benim görsel sanatlara yeteneğim sıfır. Tüm tekniğe hâkim olmama rağmen pratiğe gelince sıçıp sıvıyorum. Hesap makinesi bile benden daha iyi fotoğraf, video çeker.

“Hocam ben de sizin gibi yazamıyorum. Bir şeye de yeteneğiniz olmasın ayrıca lütfen. Piyasada insan kalmayacak sizin yüzünüzden” diyor sevimli sevimli.

“Yağcılarda inecek var komşular” diyorum kahvemden bir yudum alıp.

“Hocam siz olmasanız ben bunları nasıl öğrenecektim ki? İnsanlar öz evladını bile göndermiyor yurtdışına. Ben nasıl ödeyeceğim sizin hakkınızı?” diyor.

“Sen bir gün bir film yapacaksın, ben de adını göreceğim jenerikte, o gün hesabımız kapanacak. Ayrıca sen olmasan benim hayatım nasıl olurdu yaver Demir? Kim yapacaktı bana böyle güzel kahveleri? Okutma kılıfı altında hizmet ettiriyorum kendime” diyorum masadan kalkarken.

“Hizmet köpeğiniz olsun hocam sizin” diyor arkamdan. Salona doğru giderken odamda çalan telefonumun sesini duyuyorum. Odama dönüp telefonumu alıyorum. Maceo arıyor. Saatile bakıyorum. Saat dokuz olmuş. Ben yemeğe gidecektim bunlara ya. Uyudum kaldım. Telefonu açıyorum.

“Başak neredesin sen kaç saattir? Gelmiyor musun?” diyor telefonun diğer ucundan.

“Uyuyakalmışım, neden beklediniz bu saate kadar? Yeyseydiniz keşke” diyorum.

“Bizim için hayat yeni başlıyor biliyorsun, hadi bekliyoruz” diyor.

“Tamam on dakikaya gelirim” diyorum. Telefonu kapatıp telefonumu çantama atıyorum. Odamdan çıkıp Demir’in yanına gidiyorum.

“Demir ben çıkıyorum, benimkiler beni bekliyor. Sen de gelsene” diyorum.

“Yok hocam benim şunu bitirmem lazım, siz gidin” diyor.

“Sen bilirsin” diyorum saçlarımı toplarken.

“Hocam saçlarınızı öyle topladığınız için başınız ağrıyor ben size diyeyim” diyor.

“Çok biliyorsun, sevmiyorum oğlum saçaklı gibi saçım başım etrafımda uçuşunca” diyorum gülerek.

Mutfaktan çıkıp ayakkabılıktan spor ayakkabılarımı alıp giyiyorum. Evden çıkıp, arabama biniyorum. Normalde onlara giderken yürümeyi tercih ediyorum ama bugün kendimi çok yorgun hissediyorum. Arabayı kullanırken bile uyuyasım var. Uykumu doğru dürüst alamadığım için

sürekli uykum var zaten. Kırmızı ışıkta durunca gözlerim kapanıyor. Arkamdaki arabanın kornaya basması ile yerimde sıçıyorum. Gaza basıp yeniden hareket ettiriyorum arabayı. Adam yanımdan geçerken arabasının camını açıp bana doğru söylenerek geçiyor.

Ben de camı açıp “Ne var dat dat, bu saatte Los Angeles’ta nereye yetişiyor olabilirsin acaba, yavşak” diye bağıriyorum arkasından. Többe estağfurullah, bütün manyaklar beni buluyor trafikte. Araba kullanırken canavar çıkıyor benim içimden. Ben bir gün birini öldürürsem büyük ihtimalle trafikte öldüreceğim. Minnoş bir magandayım galiba ben. Maceo ve Riccardo’nun yaşadıkları villanın otoparkına girip arabamı park ediyorum. Verandayı tırmanıp kapıyı çalıyorum. Maceo kapıyı açıyor. İçeriye giriyorum. Önümden hızlı hızlı üst kata tırmanıyor.

“Hadi Başak, terasa kurduk masayı” diyor merdivenleri çıkarken.

Allah’ım yorgunluktan ölüyorum bir de merdiven tırmandırıyorlar bana. Bir insanın bütün arkadaşları mı enerji vampiri olur Yarabbi? Peşinden merdivenleri tırmanıyorum. Ev üç katlı, ikinci katta nefesim kesiliyor.

“Beni bırak kendini kurtar” diye bağıriyorum arkasından Türkçe.

“Anlamıyorum, hadi kıpırda biraz” diye geriye bağıriyor İtalyanca.

Sürüne sürüne en üst kata varıyorum. Riccardo masada biriyle konuşuyor. Masaya yaklaşınca konuştuğı kişinin sabah sahilde bana yardımcı olmak isteyen adam olduğunu görüyorum. Beni görünce ikisi de sandalyelerinden kalkıyor. Maceo gidip sandalyesine oturuyor. *Yapma bunu Riccardo!*

Gözünün içine bakıyorum dik dik. Sinsi sinsi gülüyor. Uzanıp sarılıyor bana. Riccardo boynumdan ayrılınca adam elini uzatıyor bana. Uzanıp yalandan elini sıkıyorum.

“Gabriele” diyor.

“Başak” diyorum.

Geçip Maceo’nun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Riccardo ve Maceo’nun aşkı zıtlıklardan doğan bir aşk. Maceo fazlasıyla olgun, ayakları yere basan fıkırlara sahip bir adam. Riccardo ise havai fişek gibi. Ne zaman ne yapacağı belli olmuyor. Riccardo ve Maceo tabakları getirmek için içeriye gidiyorlar.

“Nasılsınız? Sahilde beni endişelendirdiniz, ağlayan bir melek gibiydiniz” diyor Gabriele.

“İyiym teşekkürler, ruhsal olarak zor bir dönemden geçiyorum. Masadaki tek melek sizsiniz muhtemelen” diyorum ismini kastederek.

“Anlamadım” diyor.

“İsminiz İtalyancada tanrının güç verdiği anlamına geliyor ama benim ülkemde ve inandığım dinde Melek Cebrail’in ismi” diyorum. Gülümsüyor. Maceo ve Riccardo yemekleri getiriyorlar.

“Senin için ıspanaklı ravyoli yaptım” diyor tabağımı önüme koyarken Riccardo.

“İtalya’da çok fazla ravyoli yedim, benden iyi bir yorum alman zor olacak haberin olsun” diyorum çatalımı alırken.

“Hiçbir şeyi beğendiremiyorum bu kadına. Tamam senin yaptığın daha güzeldi kabul. Neydi onun adı?” diyor Maceo’ya bakıp.

“Mantı” diyorum.

“Evet, mantı. Çok güzeldi gerçekten ama bu da güzel. Ye bakalım beğenecek misin?” diyor. Çatalımı batırıp bir tane ravyoli atıyorum ağzıma. İçindeki ispanak dilimi yakıyor.

“Çok sıcak” diye elimi sallıyorum ağzıma doğru. Gülüyorlar. Maceo şarap kadehini uzatıyor. Elinden alıp bir yudum içiyorum. Şarap ağzımda harika bir meyve tadı bırakıyor.

“Ravyoli normal ama bu şarap harika nerenin şarabı bu?” diyorum.

“El yapımı, benim bağımdan” diyor Gabriele.

“Hayatımda içtiğim en güzel şarap olabilir. Bağınız İtalya’da mı, nerede?” diyorum.

“Lecce, ben de oralıyım” diyor.

“Gerçekten mi? Lecce benim için çok önemli bir şehir. Üniversitedeyken bir filmde görüp âşık olmuştum Lecce’ye. İtalyanca öğrenmemin sebebi de Lecce. Sonrasında üç dört kez geldim Lecce’ye” diyorum.

“Hangi filmde görmüştün?” diyor.

“Serseri Mayınlar, Ferzan Özpetek” diyorum.

“Ah çok güzel filmidir” diyor Riccardo.

“Müzikleri de çok güzeldir, tıpkı bu şarap gibi” diyorum. Şaraptan bir yudum alıp filmin şarkısı “50 Mila”yı söylemeye başlıyorum. Alkış tutturuyorlar. Şarkıyı söyledikçe keyifleniyorum. Lecce’de gezdiğim üzüm bağlarının kokusu geliyor burnuma. Yeniden o eşsiz mimarinin ortasında buluyor zihnim kendini. Şarkı bitince uzanıp bir yudum daha alıyorum kadehimden.

“Müzisyen misin?” diyor Gabriele.

“Sayılırım. Nişanlım müzisyen. Babam da müzisyendi” diyorum.

“Nişanlı mısın sen?” diyor Gabriele yüzünde bir hayal kırıklığı var.

“Evet” diyorum yüzüğümü gösterip. Yemeğimi yemeye devam ediyorum.

“Normal bir yüzük diye düşünmüştüm. Riccardo bu konuda bana söylemek istediğin bir şey var mı?” diyor Gabriele, Riccardo’ya bakıp.

“Ben bir şişe şarap daha getireyim” diyor masadan kalkarken Riccardo.

“Başak ve Oğuzhan sallantılı bir dönemden geçiyorlar Gabriele. Riccardo’yu biliyorsun. Başak’ın başkalarıyla takılmasının iyi olacağına dair bir fikir edindi kendine” diyor Maceo.

“İnsan bu kadar güzel bir kadının yalnız olmayacağını tahmin etmeli tabi. Sevgilin çok şanslı bir adam” diyor Gabriele kadehini bana doğru kaldırıp.

“Teşekkürler, ben de şanslı bir kadıyım. Bu hayatta başıma gelen en güzel şey o” diyorum kadehimi kadehine vurup. Riccardo masaya geri dönüyor. Elinde iki şişe şarap var.

“Sabaha kadar buradayız galiba” diyorum Maceo’nun kulağına eğilip.

“Yere yatıp ölü taklidi yapsak bizi rahat bırakır mı?” diye fısıldıyor Gabriele bana doğru.

“Sanmıyorum” diyorum fısıldayarak. Gülüyor.

“Başak sesin çok güzel, bize nişanlın için bir şarkı söyler misin?” diyor Gabriele, Riccardo’ya bakarak imalı imalı.

“Bana onu hatırlatan bir şarkı söyleyebilirim size” diyorum kadehimi masaya bırakıp.

“Hangi şarkı?” diyor Maceo.

“Una Storia Importante” diyorum.

“Çok güzel şarkıdır” diyor Gabriele.

Başımı sallayıp şarkıya giriyorum. Bir yandan da masada ritim tutuyorum. Bana eşlik etmeye başlıyorlar.

Yemekten sonra terastaki koltuklara yerleşip şarap içmeye devam ediyoruz. Hava çok güzel, gökyüzünde yıldızlar var. Hayatım boyunca ay ışığını ve yıldızları çok sevdim. Çocukken cam tavanlı bir odam olsa keşke diye çok hayal kurardım. Ayı izleyerek uyurdum geceleri, perdeleri açıp yatardım. Ayın o gümüşü ışığı odama dolduğunda huzurlu hissederdim kendimi. Karanlıktan korkmaya başladığım günden sonra ay ışığına sığınıp uyuduğum çok oldu. Arkama doğru uzanıp başımı koltuğun sırt kısmına yaşıyorum. Şarabın etkisi yavaş yavaş kendini gösteriyor. Gevşemiş ve huzurlu hissediyorum kendimi. Gözlerim kapanıyor.

Bir kâbustan diğerine savrulup dururken bir noktada düşmenin verdiği panikle uyanıyorum. Gerçekten düştüğümü idrak etmem biraz zaman alıyor. Terasta uyumuşum, sabah güneşi yüzüme vuruyor. Tepemde dikilen birini görüyorum. Kim olduğunu algılamam uzun sürüyor.

“Başak iyi misin?” diyor Gabriele elini uzatıp.

Yüzüstü dönüp yerde doğrulup dizlerimin üzerine oturuyorum. O da uyuduğum koltuğa oturuyor. Saatime bakıyorum sabah on olmuş. İyi bari üstümü örtmüşlerde güneşin altında kızarmış tavuğa dönmemişim.

“İyiym galiba. Burada mı uyudum ben?” diyorum dolandığım pikeyi kendimden çözmeyle çalışırken.

“Evet, sen uyuyunca gitmek istemedim, ben de burada bekledim” diyor gülerek karşımdaki koltuğu gösterip. Söyledikleri içimde alarm çanlarının çalmasına sebep oluyor. Bir erkek gece boyunca bir kadının başında o uyurken bekliyorsa bu hayra alamet değildir.

“Keşke gitseydin, boşuna beklemişsin” diyorum en itici ses tonumu kullanıp.

“Uyuyan bir melek gördüğünde kalkıp gidemiyorsun, bütün gece yüzünü izlemek daha cazip geliyor” diyor.

“Yuvarlanan bir melek görünce gidebiliyor musun peki?” diyorum yerdeki hâlime gülüp. Sehpaye tutunup ayağa kalkıyorum. Üstüme örttükleri pikeyi alıp katlıyorum. Gabriele’in yüzüme bakışı dikkatimi çekiyor. Allah beni kahretmesin. Adam bana âşık âşık bakıyor. Ne yaptın sen Başak? Of, kimsenin kalbini kırmak istemiyorum ki ben.

“Uyurken sürekli sayıkladın, kendi dilinde muhtemelen. Neden bu kadar rahatsız uyuyorsun?” diyor.

“Yeni bir şey değil, çocukluğumdan beri böyle” diyorum konuyu sığ alanlara çekmek için.

“Restoranım buraya çok yakın, kahvaltı edelim mi beraber? Diğer şaraplarımızın tadına da bakarsın” diyor.

“Teşekkürler ama benim gitmem gerek. Bir de bu sana çok eski kafalı gelebilir ama benim bir nişanım var ve başka bir erkekle baş başa yemeğe gitmek benim için normal değil” diyorum. Dürüstlük belki acıtabilir ama en doğru yol her zaman oradan geçer.

Gülüyor, “Nişanlına söyle hayatımda gördüğüm en şanslı piç o” diyor. *Görürsem söylerim.* “Görüşürüz o halde”

diyorum yanından geçip eve yürürken. İçime tuhaf bir his doğuyor. Söylemem gerektiğini hissettiğim bir şey geliyor dilime. Dönüp sesleniyorum. Bana bakıyor.

“Bir gün hayal ettiğin kadını bulacaksın ama o ben değilim” diyorum.

“İlk görüşte aşk senin için çok mu saçma?” diyor.

“Aksine fazlasıyla mantıklı ama tek taraflı olunca can yakıyor biliyorum. Emin ol biliyorum ve bunun için senden çok özür dilerim” diyorum.

“Dileme, insan her gün bir meleklerle karşılaşmıyor” diyor.

Maceo terasa çıkıyor. “Uyandınız mı?” diyor.

“Bir dakika gelir misin?” diyorum Maceo’ya içeriye doğru yürüyüp. Arkamdan geliyor.

“Bir daha Gabriele ile beni bir araya getirmeyin Maceo. Benim birini üzmememe sebep olursanız sizi üzerim” diyorum.

“Gece bir şey mi oldu?” diyor.

“Olmadı ama olabilirdi. İçip sızmış bir kadını, tanımadığı bir erkekle, üstelik uyur vaziyette bırakmanızın mantığını aklım almıyor. Riccardo deli dolu, ona şaşırmıyorum. Sen beni çok şaşırttın. Keşke beni uyandırıp eve veya misafir odanıza götürseydin. Gabriele aklı başında biri olmasaydı neler olabilirdi farkında mısın? Bu bir düşün ve beni bir daha böyle bir durumda yalnız bırakma. Bundan sonra da akşam yemeği yemek isterseniz dışarıda yiyeceğim veya bana gelin” diyorum.

“Bu kadar sinirleneceğini düşünmedim Başak, özür dilerim” diyor.

“Özür dilemene gerek yok. Ben kendimi size net bir şekilde anlatamadım demek ki ve bu da benim hatam. Bundan sonrası için dikkatli olmanızı rica ediyorum” diyorum. Uzanıp sarılıyorum küsmediğimi anlasın diye. O da bana sarılıyor.

“Aldatılıyorum” diye gülerek çığlık atan Riccardo’yu duyuyorum. Gözlerimi devirerek yüzüne bakıyorum Maceo’dan ayrılıp.

“Eve gidiyorum ben, akşam yemek yiyelim bir yerde” diyorum.

“Tamam, ararım ben seni evden çıkarken” diyor Maceo.

Evlerinden çıkıp arabama binip yakınlardaki bir kahve dükkânına gidiyorum. Kafam kazan gibi. Arabayı kahve dükkânının önüne park edip, kahve almak için dükkâna giriyorum. Kahvemi alıp masalardan birine oturup caddeden geçip giden insanları seyrediyorum. İçimde bir şey beni dürtüyor. Yakından tanıdığım bir his beni yokluyor. Elimi çantama atıp defterimi ve kalemimi alıyorum. Boş bir sayfa açıp kalemi gelişi güzel sallamaya başlıyorum sayfanın üzerinde. Okumayı ve yazmayı öğrendiğim ilk günden beri yanımda olan yeteneğim bana yeniden merhaba diyor. Sayfanın başına “Deli Yangın” yazıp ilk cümlelerimi yazıyorum. Bizim hikâyemiz beliriyor kâğıdın üzerinde.

“Ellerim klavyenin üzerinde donup kalıyor. Yazdığım senaryonun son sahnesinde durup klavyenin üzerinde donup kalan ellerime bakıyorum...”

Cep telefonumun sesi ile kopuyorum yazdığım yazıdan. Demir arıyor. “Hocam neredesiniz? Merak ettim. Gelmediniz eve” diyor telefonu açtığımda. Saatile bakıyorum. Oha! Saat dört olmuş. Yazmaktan bileğime ağrı girdiğini fark ediyorum kaç saattir yazdığımı fark edince.

“Kahve içiyorum, geleceğim birazdan” diyorum.

“Hocam, anahtarınızı almamışsınız ben derse gideceğim arabayı almam lazım” diyor.

“Geliyorum şimdi. Bekle beş dakika” diyorum defterimi, kalemimi kapatıp çantama koyarken.

Kafeden çıkıp arabama binip arabayı eve sürüyorum. Tahammül edebileceğim bir hıza kadar gaza basıp beş dakika sonra aparta varıyorum. Arabayı otoparka çekip eşyalarımı alıp eve çıkıyorum. Kapıyı çalıyorum, kapı açılmıyor. Güm güm vuruyorum kapıya.

“Geldim hocam” diye bağılıyor Demir içerden. Kapıyı açıyor.

“Ağaç ettin beni kapıda Demir” diyorum.

“Hocam tuvaletteydin” diyor.

Elimdeki araba anahtarını uzatıyorum Demir’e. Anahtarı alıp evden çıkıyor. Odama gidip eşyalarımı bırakıp defterimi ve bilgisayarımı alıyorum. Salona dönüp oturuyorum. Bilgisayarımı açıp yazdıklarımı bilgisayara aktarıyorum. Çalakalem yazdığım metni bir mantık çerçevesine oturtuyorum. Artık bizim ilişkimiz ne kadar mantık çerçevesine oturtulabilirse orası da meçhul.

Ajanstan gelen mailleri cevaplıyorum. İmzalamam gereken evrakları imzalayıp gönderiyorum. Kişisel hesaplarımın özetlerini gönderiyorum mali müşavire. Şu dünyada en nefret ettiğim işler evrak kürek işleri. Bürokrasi içimi

şışırıyor. İşlerimi hallettikten sonra bilgisayarımı kapatıp sehpanın üzerine bırakıyorum. Telefonuma bir bildirim düşüyor. Telefonumun kilidini açıp bildirim bakıyorum. Müzik uygulaması bana Oğuzhan'ın yeni bir şarkı çıkardığını haber veriyor. Çünkü bütün şarkıları çalma listemde. Sekiz ay oldu neredeyse onu şarkı söylerken dinlemeyeli. Dinleyemiyorum artık onun sesini. Beni ona bağlayan ilk şey sesiydi. Adıma cehenneme tek yön bilet kesmiş gibi hissediyorum kendimi şarkının ismine bakarken, “Zor” şarkının adı. Daha ne kadar ölebilirim ki basıp şarkıyı oynatıyorum. Intronun bitmesiyle beraber Oğuzhan'ın sesi ulaşıyor kulağıma. Şarkının her sözünde biraz daha dökülüyorum oturduğum yerde.

Şarkı bitiyor. Sonra yeniden başlıyor. Bitiyor, bir kez daha başlıyor. Kapatamıyorum şarkıyı. Defalarca çalıyor. Defalarca dökülüyorum şarkıyı dinlerken. *Neden gelmiyor? Gel diye yalvarayım mı istiyor? Ne istiyor? Benim dönmemi mi istiyor? Benim dönmemi istiyorsa neden geri dön demiyor? Delirtti delirteceği kadar, şimdi ne istiyor? Gözyaşında mı boğulayım? Öldürmek mi istiyor? Güçlendirmek mi istiyor? Aklında ne var bilmiyorum ama çok yanlış bir yol izliyor. Çok yanlış. Of Oğuzhan, of.* Sinirlerim bozuluyor başlıyorum ağlamaya. *Yeter ya. Ne hale geldim ben böyle?*

Kapı çalıyor. Ağlaya zırlaya kapıya gidiyorum, kapıyı açıp koltuğa dönüp oturuyorum.

“Sakin hocam ağlamayın diye başlama Demir, ağlatırım seni” diyorum hıçkırıklarımın arasında.

“Başak, neden ağlıyorsun?” diyen yabancı bir erkek sesi duyuyorum. Koltuktan fırlıyorum, korkudan aklım çıkıyor. Gabriele. Elim ayağım boşalıyor koltuğa yığılıyorum.

“Başak korkuttum mu? Özür dilerim. Dün akşam yemekte şaraplarımı çok beğenmiştin, getirmek istedim” diyor. Yanıma gelip elindeki şarap kasasını sehpaaya bırakıyor.

“Teşekkür ederim, adresimi Riccardo mu verdi?” diyorum.

“Evet, ondan aldım” diyor koltukta yanıma otururken. Keşke bana sormaya zahmet etseydi. Tersimi görme zamanı geldi birilerinin. “Neden ağlıyordun?” diyor.

“Ben akıl hastanesinden çıkalı az bir zaman oldu, ilaçlarımı yeni bıraktım. Geliyorlar böyle arada” diyorum.

Oturdum sevgilime ağlıyorum desem teselli etmek isteyebilir. Korkutup kaçırabilecek bir yerden girmek için bilinçli olarak bu şekilde söylüyorum ama gülmeye başlıyor.

“Söylediklerim komik mi?” diyorum dik dik. Gözümün içine bakıyor.

“Sen ciddisin” diyor.

“Akıl hastanesinden yeni çıktım güzel bir şaka mı sence? Benim zekâmda birine bu kadar kötü bir espriyi yakıştırmayı hakaret sayarım” diyorum.

“Başak, şu kalkanlarını bir indirir misin? Kırk iki yaşımdayım ben, ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum. Hayatında biri olduğunu biliyorum. Ve onu çok sevdiğini de gözlerinde görebiliyorum. Ne zaman adı geçse parlıyor gözlerin. Evet, senin de tahmin ettiğin gibi senden hoşlanıyorum ve bu yüzden buradayım. Senin bana gelmeyeceğini bilerek buradayım ama bırak dost olalım. Sadece konuşalım istiyorum çok büyük bir şey mi bu?” diyor.

“Anlatırsan dinlerim, ben konuşkan biri değilimdir. Sana diyalogdan ziyade monologlarda eşlik edebilirim” diyorum.

“Tamam, konuşmayalım, böylece duvara bakalım beraber, o da olur benim için” diyor.

Zorlama, istemiyorum işte. Yeter be seviyem yükseliyor yavaş yavaş. Bütün sabrımı zorluyorum mantıklı bir cümle kurabilmek için. Mantıksız yanım devreye girerse “Yürü git lan” diye bağırarak çünkü.

“Hayatımın yalnız duvar izleme dönemindeyim. Yeterince dostum var inan. Yeni birine veya birilerinin eşlik etmesine ihtiyacım yok. Dahası böyle bir isteğim de yok. İzinle ilgilenmem gereken işlerim var” diyorum bilgisayarımın ekranını gösterip.

“Peki, seni şimdilik yalnız bırakıyorum. Bak bu kartta telefon numaram var. Ne zaman istersen arayabilirsin” diyor sehpaye kartvizitini bırakıp koltuktan kalkarken. Kalkıp kapıya kadar eşlik ediyorum. Geçmesi için kapıyı açıyorum.

“Şaraplar için tekrar teşekkürler” diyorum.

“Bittiğinde almak istersen restoranım Neilson Yolu’nda. Bir ara diğer şarapları da tatmak için uğra” diyor.

“Uğrarım” diyorum yalandan. Elini sallayıp merdivenlerden iniyor. Kapıyı kapatıp salondaki koltuğun üzerine dönüyorum.

Telefonuma uzanıp müzik uygulamasından Oğuzhan’ın şarkılarını siliyorum. Kendime daha fazla bunu yapmayacağım. Yeter. İnce ince ördüğüm bütün duvarları molozlara dönüştürdüğünü fark ettiğimde korkmaya başlamıştım duygularımdan. Önemsemedim. Önemsemek istemedim belki. Biri gelsin her şeyimle teslim olayım istedim. Yalansız, oyunsuz, serildim bütün duygularımla. Hata mıydı, değildi. Bir gram da pişman değilim yaşadıklarımızdan.

Başa dönsek yeniden tanışsak yine onu ilk gördüğüm anda onunla sevişmek isterim biliyorum. Ruh eşi diye bir şey var mı bilmiyorum. Varsa da zaten insan ruh eşinden bence nefret eder. Kendime tahammül edemiyorum ki ben, bana yüzde yüz uyumlu biriyle deliririm ben. Sürekli bana ayna tutan biriyle kafayı yedim. *Yedin zaten.*

Sinir geliyor oturduğum yerde düşünmekten gülmeye başlıyorum. Kriz geliyor oturduğum yerde. *Ay, sinirlerim bozuldu. Susamıyorum. Bu nasıl bir aşk Allah'ım? Kimin ahını aldım Yarabbi ben?* İçimden bütün eski sevgililerimi arayıp helallik istemek geliyor. İçmedim önümde duruyor bir kasa şarap. Beni getirdiği kafaya bak.

Telefonum çalıyor. Rezan arıyor. Açıyorum telefonu. “Başak niye gülüyorsun?” diyor Rezan sesimi duyunca.

“Sinirlerim bozuldu Rezan. Susamıyorum. Bana bir şey söyle de susayım” diyorum.

“Oğuzhan'ın evindeyim ben, hoparlördesin” diyor.

Kahkahalarım kibrit gibi kesiliyor. Hık hık deyip gideceğim şimdi. *Benim bütün arkadaşlarım niye ayarsız acaba? Dünya tarihindeki en ayarsız insan ben olduğum için olabilir mi?*

“Allah senin bin belanı versin Rezan. Kalp krizi geçirt demedim. Sustur dedim” diyorum.

“Bana ettiğin beddualar sana geri dönüyor haberin var mı senin?” diyor gülerek.

“He tabi senin bana yaptıklarınla alakası yok zaten hiç. Gerçekten Oğuzhan'ın evinde misin sen?” diyorum.

“Evet, gerçekten hoparlördesin” diyor.

“Neden Rezan? Neden? Ne istiyorsunuz lan siz benden? Burak bir yandan sen diğer yandan işkence yapıyorsunuz

bana. Yalnız bırakmamanız gereken kişi benim. Oğuzhan değil. O yanındakine de söyle sesimi duymak istiyorsa kendi arasın. Hoparlördeydin değil mi ben? Pardon. Sesimi duymak istiyorsan kendin ara. Beni hâlâ istiyorsan da gelir alırsın. İstemiyorsan bir daha beni aratma. Direkt kafama sık öldür. Bitsin gitsin bu işkence” diyorum. Kapatıyorum telefonu.

Yeter.

“Erken geldin ama müsaitim geç” diyor Rana kapıyı açıp beni gördüğünde.

“Günlerdir eve sığamıyorum Rana, her şey üstüme üstüme gelmeye başladı iyice” diyorum muayenehaneye girerken.

“Kahve içer misin? Kendime yapmıştım sana da getireyim” diyor, ben odasına girerken.

“İyi olur, içerim” diyorum koltuğa yürürken. Oturup telefonumu ve kartlıgımı sehpaye bırakıyorum. Rana kahve fincanları ile odaya giriyor.

“Neler yaptın görüşmeyeli? Spordan mı geliyorsun?” diyor üstümdeki kıyafetlere bakıp.

“Buradan çıkınca biraz koşacağım. Yeniden yazmaya başladım. Eskisi kadar seri yazamıyorum ama odaklandığımda ortaya mantıklı cümleler çıkıyor artık. Bir de biraz daha fazla vakit harcıyorum artık sabah koşusunda. Koşmak tuhaf bir mutluluk hissi veriyor. Sanki her şeyden kaçıp, uzaklaşıyormuşum gibi” diyorum.

“Yeniden yazabilmek nasıl hissettiriyor?” diyor.

“Uzun zamandır görmediğin bir dostunu yeniden görmek gibi. Yazmayı öğrendiğim günden beri bir gün olsun

kalemi elimden bırakmadım ben. Benim için nefes almaktan hiçbir farkı yok yazmanın. Yeniden yazmaya başlamak kaybettiğim özgüvenimi yeniden kazanmaya başlamamı sağladı. Ama daha yürüyecek çok yolum var. Bazen binlerce kez kullandığım bir kelimeyi hatırlamak için dakikalarca düşünmek zorunda kalıyorum. Sanki tüm kelimeler çekmecelere saklanmış gibi” diyorum kahvemden bir yudum alırken.

“Yaratıcı enerji belirli bir stres seviyesi de gerektirir Başak. Uzun bir süre zihinsel aktiviteleri baskılayan ilaçlar kullandıktan sonra bazı işlev kayıplarının olması normal biliyorsun. İş hayatının aksamaması için ilaçlarını bırakma izin verdim ama her an yeniden başlama ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Her şey üstüme üstüme gelmeye başladı dedin ya ilk geldiğinde. Biraz açar mısın bunu? Bir manik hâline mi geçiyorsun? Olduğundan coşkulu veya durgun bir halde misin? İştahın nasıl?”

“Ne maniğim ne depresif. Patlamaya hazır bomba gibiyim daha ziyade. Yeniden iştahımı kaybetmeye başladım ama kendimi zorluyorum en azından günde bir öğün yemek için. Bu arada önemli mi bilmiyorum ama son randevumuzdan sonra Oğuzhan ile konuştum” diyorum.

“Böyle bir şeyin neden önemsiz olacağını düşünüyorsunuz?” diyor.

“Toplamda bir dakika bile sürmedi çünkü. Nasılsın? İyiyim sen? İyiyim ben de. İyi. İyi. Kapanış” diyorum.

“O mu aradı sen mi aradın?” diyor Rana.

“Kardeşimle konuşurken telefonu ona vermesini istedim. Kardeşim onun yanında olduğunu söyleyince bir şey oldu zannettim. Korktum bir daha sesini duyamamaktan” diyorum.

“Gerçekten bir şey olmuş olsaydı ne yapardın?” diyor. Boğazıma bir yumru oturuyor.

“Düşünmek bile istemiyorum Rana, bana bunu düşündürtme” diyorum.

“Üstüne gidelim mi bunun biraz?” diyor.

“Gitmesek olmaz mı?” diyorum.

“Yol almak istiyor musun?” diyor.

“Sendeşmeden ben sana kendi duygularımı analiz edeyim yine o zaman. Sen üstüne inşa et tedavini” diyorum. Gülüyor.

“Başla” diyor.

“Babamdan sonra sevdiğim ikinci erkek Oğuzhan. Babamı çok küçük yaşta kaybettim. Babamın özlemini dindiriyordu. Çok benziyor. İnanılmaz derecede çok benziyor. Bak bu babamın sesi, annem gönderdi geçen gün” diyorum telefonuma uzanıp babamın şarkı söylediği kayıtlardan birini açıp sehpaye bırakıyorum. Babam “Veda Busesi” söylüyor. Oda babamın sesiyle doluyor.

“Ah çok güzel şarkıdır” diyor Rana. Daha fazla dinlemeye yüreğim el vermiyor. Kaydı yarıda kesip ses kayıtlarından Oğuzhan’ın bana söylediği şarkılardan birini açıyorum.

“Baban gerçekten iyi bir şarkıcıymış” diyor Rana.

“Bu babam değil, Oğuzhan” diyorum. Rana şaşkınlıkla yüzüme bakıyor.

“İnsanların sesleri parmak izi gibi farklıdır birbirinden derlerdi, inanırdım. Yanıldıklarını öğrendiğimde her şey için çok geçti. Çoktan kapılıp gitmiştim ona” diyorum.

“İlk duyduğumda felç indi bana demiştin, haklıymışsın” diyor.

“Sadece sesi de değil, verdiği güven, düşünme biçimi, kıskançlığı, her şeyden önce onurlu bir adam olması, içindeki adalet terazisinin dengesi, o kadar çok benziyorlar ki, tam anlamıyla kızlar babalarına benzeyen adamlara âşık olur klişesi” diyorum.

“Çok güçlü bir mizahi yönün var, sağlıklı olduğun bir dönemde seninle tanışmış olmayı, yaşıtın olmayı ve arkadaş olmayı isterdim Başak” diyor.

“Bence yaşıtız Rana, buradan başlayalım, iyileştiğimde devam ederiz. Mizah acıdan beslenir. Ben de kendi payıma çok güzel ateş çemberlerinden geçtim buraya gelinceye kadar. Bir noktada gülmekten başka bir şey kalmıyor insanın elinde. Gülemediğim noktada kendimi akıl hastanesinde buldum zaten” diyorum.

“Dağılıyoruz Başak, ya Oğuzhan’a bir şey olursa teorimi-ze geri dönelim mi?”

“Ben o teorinin içinden hiç çıkamıyorum ki Rana. Babamı kaybettiğim için onu da kaybedeceğime dair büyük bir korku var içimde. Bir ses, birini bu kadar çok seversem onu da kaybedeceğimi fısıldayıp duruyor kulağıma ve korktukça bu korkuyu körüklediğimin de farkındayım. Engel olamıyorum. Ya bir gün beni bırakıp giderse, ya bir gün beni terk ederse diye diye en büyük korkumu tuttum koydum önüme. Başka bir kadına değil dokunması, onunla konuşmasına ve gülmesine tahammül edemem derken başka bir kadınla sevişmesine şahit oldum. Kendini gerçekleştiren kehanet mi deniyordu buna? Ya da kırk kere söyleme başına gelir böyle bir şey mi bilmiyorum” diyorum.

“Yani korksan da korkmasan da olacağı varsa oluyor değil mi Başak? Önüne geçemiyorsun” diyor.

“Farkındayım Rana bunun, benim en büyük problemim her şeyin farkında olmama rağmen bu düşünceleri değiştirecek gücümün olmaması” diyorum.

“Gerçekten bu düşünceleri değiştirecek gücün mü yok, yoksa bu düşünceler seni bir açıdan besliyor mu Başak? Az önce kendin söyledin, mizahın acıdan beslendiğini. Senin ilham kaynağın hâline gelmiş olabilir mi bu korkular?” diyor.

“Farkındayım bunun da. Ama bunun hastalıklı bir ilham kaynağı olduğunu düşünüyorum. Ne yani Oğuzhan’a bir şey olduğunda bir yanımdan acısından geberirken diğer yanımda hâlâ mı çekecek kendisine ilham verecek bir kaynağa ulaştığı için” diyorum.

“Ne kadar itiraf etmek istemesen de aynen söylediğin gibi olacak” diyor Rana.

Terapiden çıkınca kulaklıklarımı takıp hızlı tempoda sahile doğru yürüyorum. Hava sıcak. Baygınlık getirecek kadar sıcak. Su içerken Demir arıyor. Zaten ne kadar münasebetsiz zaman varsa o ana denk getiriyor aramalarını.

Telefonu açıp “Efendim Demir?” diyorum.

“Hocam neredesiniz? Ben derse gidiyorum. Arabayı da alıyorum. Bir de ev anahtarınız yanınızda mı, görmedim sağda solda” diyor.

“Sahildeki parkurdayım, koşacağım biraz” diyorum cepherimi yoklarken. Anahtarım cebimde.

“Anahtarım var Demir, sen git nereye gidiyorsan” diyorum.

“Tamam. Hocam ben akşam bir arkadaşım da kalacağım haberiniz olsun” diyor.

“Arkadaşının erkek olduğuna inanarak kapatıyorum bu telefonu” diyorum.

“Hocam erkek tabi ki, Tuğba beni keser” diyor gülerek.

“Önce ben keserim. Üzme benim minnoş kızımı, kapat hadi” diyorum.

“Tamam, hocam görüşürüz” diyor.

Telefonu kapatıp müziği açıp telefonumu cebime koyuyorum. Bitirdiğim su şişesini çöpe atıp hafif tempoda koşmaya başlıyorum. Artık koşarken eskisi kadar yükselmiyor nabzım. Daha kontrollü koşabiliyorum ama verdiği özgürlük hissi hâlâ aynı. Kanatlanıp uçacakmış gibi hissediyorum hızlandıkça. Aklımda dönüp duran düşünceler hafifliyor koşarken. Müziğe ve bedenimin temposuna uymaya çalışıyorum. Sahil her zaman kalabalık Santa Monica’da. İnsan kalabalığından coşkulu sesler geliyor kulağıma. Havanın sıcak ve sürekli güneşli olması bu şehirde yaşayan insanların pozitif olmasına sebep oluyor. Kaliforniya’nın insanları bir şekilde her zaman mutlular.

Bir süre sonra sıkılıp sahildeki banklardan birine çöküyorum. Galiba benim sıkılmayacağım hiçbir şey yok. Sahilde köpeklerini gezdirenleri, koşu yapanları seyrediyorum. Bu şehirde temelli kalacağım galiba. AFI’den gelen iş teklifini onaylayacağım sanırım. Bir gün ben de bu insanlar gibi pervasız bir akışa kapılabilecek miyim bu şehirde? Tek tabanca, arkadaşlarımla, işimde gücümde, ailemden uzak bir hayat sürmek benim için sürdürülebilir. Yalnızlığa alışığım ve severim yalnız kalmayı ama belki bir köpek sahibi olabilirim. Sabah akşam bir köpekle yürüyüşe çıkmak hoşuma gidebilir. Sakin bir köpek olması

lazım çünkü zıp zıp zıplayan köpekler beni tedirgin ediyor. Belki yaşlı bir köpeği sahiplenebilirim. Sıcak hava etkisini arttırıyor. Ben kış insanıyım sevmiyorum sıcak havaları. *O zaman bu şehirde ne işin var acaba? Siktir git Alaska'ya. Gidelim Alaska'ya da depresyondan kendimizi keselim. Güneşi sen sevmiyorsun ama ruh hâline iyi geliyor ruh hastası.* Eve gitmek için kalkmak üzereyken biri bankta yanıma oturuyor. Neredeyse kucağıma oturacak kadar yakınımaya oturuyor üstelik. Bir hışım dönüp yüzüne bakıyorum. Kalbim tekliyor. Bir çift kahve kokulu göz, gözlerimin içine bakıyor. Elini uzatıyor.

“Oğuzhan ben” diyor gülümseyerek gözlerimin içine bakıp.

“Başak” diyorum uzattığı elini tutup. Bana ilk dokunduğunda hissettiğim elektrik akımı sarıyor tenimi. Elimi bırakmıyor, ilk günkü gibi.

“Gelip beni alırsın sıfırdan başlarız demiştin ama biz sıfır olamayacak kadar biriz. Sıfırdan değil kaldığımız yerden devam etsek?” diyor.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp boynuna sarılıyorum. Belime sarılıyor. Hastanede ona sarıldığımda vatanına kavuştuğunu söylemişti. Ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Başımı boynuna gömüp kokusunu içime çekiyorum. İçim ısınıyor. Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Aylardır içimi donduran buz eriyip yok oluyor. Sadece onun yakabildiği ateş yeniden içimde tutuşmaya başlıyor. Eriyorum kollarının arasında.

“Hoş geldin, safa getirdin” diyorum yüzüne bakıp.

“Hoş buldum, baya hoş buldum. Ayrı kalmak yaramış. Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Tanıştığımız güne geri dönmüşsün gözümü alamıyorum senden” diyor.

“Döndüm hakikaten, biraz daha gelmeseydin akıl hastanesine geri dönecektim” diyorum gülererek.

“Ben de sen gittiğinden beri hiçbir yere sığamıyorum. İçimde bir yer bensiz daha iyi olacağını söyleyip duruyor bana haftalardır, her sana gelmek istediğimde bu düşünce durdurdu beni” diyor.

“Ne oldu da gelmeye karar verdin peki?”

“Her şeyim sen olmuşsun, ben sen olmuşum. Aynı şehirde olmak, dokunup konuşmasam bile yanında oturmak yetiyormuş. Çiçek kokuna sarılıp uyuduğum geceleri özledim, uyuyamıyorum iki aydır. Kollarımda uyandığında gözlerimin içine bakan ateş gözlerini özledim. Sensiz uyandığım sabahlarda gözümü açmak istemedim. Etrafımda dolaşan varlığını özledim. Söylene söylene evin içinde dolaşmanı özledim. Durup durup kucağıma tırmanan çocuk hâllerini özledim. Tenime hayat veren ellerini özledim. Adımı her söylediğinde cıvıldaayan sesini özledim. Beni sevişini özledim. O kadar çok özledim ki seni, sensiz nefes alamaz hale geldim. Her cümlede adını anmaya başladım sonra. Başak olsaydı şöyle yapardı, şöyle söylerdi, böyle gülerdi. Sanki seni kaybetmişim gibi cümleler sarf etmeye başladığımda ne yapıyorum ben hâlâ burada dedim. Sonra bensiz iyi olacağına, benimle olsun da nasıl olursa olsun dedi kalbim. Evet, haklısın, benim aşkım çok bencil. Adına ister aşk de ister sevgi ama sen ne kadar benimsen ben de seninim, hep seninmişim” diyor gülümseyerek.

Ağzım açık yüzüne bakakalıyorum.

“Niye öyle bakıyorsun?” diyor.

“Bir sene olacak biz tanışalı, ilk defa senden böyle cümleler duyuyorum” diyorum.

“Bundan sonra böyle, Oğuzhan aptal âşık olunca ne olur görmeye hazır ol” diyor.

“Sevinmem gerekir buna değil mi? Ama ürktüm” diyorum gülerек.

“Bence de ürk” diyor gözümün içine bakıp.

“Dengeyi birbirimize bu kadar fazla bağlamamız kötü mü sence?” diyorum kolunun altına sokulup. Kollarını bana sarıyor.

“Belki de eş olmak böyle bir şey boncuk. Öyle ya da böyle biz birlikteyken iyiyiz” diyor.

“Ne zaman indi uçağın? Yorgun musun? Eve gitmek ister misin? Ya da açsan yemek yiyelim” diyorum. İstanbul’dan buraya gelmek on dört saat.

“İstedüğimiz sorudan başlayabiliyor muyuz hocam?” diyor gülerек.

“Hayır, ilk sorudan başla” diyorum ben de gülerек.

“Bir saat oldu geleli. Evet yorgunum. Eve geçelim. Uçakta uyudum ama saat farkı sersemletti. Gündüzden gündüze uçmanın dayanılmaz hafifliğini yaşıyorum şu an” diyor.

“Hadi gel eve gidelim. Sen nasıl buldun beni koskoca sahilde?” diyorum kalkarken.

“İphone’u bul ile” diyor telefonunu göstererek banktan kalkıp.

“Şifremi bildiğini unutmuşum” diyorum koluna girerken. Eve doğru yürüyoruz.

“Seni Demir mi aldı havaalanından?” diyorum.

“Evet” diyor. İçimde bir şüphe oluşuyor.

“Oğuzhan dürüst cevap ver, Demir mi aradı seni gel diye?” diyorum.

“Hayır, o nereden çıktı?” diyor.

“Sen telefonda tavır yapıp kapatınca dağıldım. Arayacağım gelsin falan dedi” diyorum.

“Hayır, aramadı Demir. Ben kızdırmak için tavır yaptım sana, üzdüm mü seni?” diyor.

“Ben ne zaman sana kızabildim Oğuzhan? Bin parçaya bölünüyorum sen bana yüzünü astığında bile. Perişanım o günden beri” diyorum.

Elimden tutup durduruyor. Kollarının arasına çekip sarılıyor sıkıca. Kendimi kokusuna bırakıp başımı boynuna gömüyorum. Bütün kırgınlıklar, mutsuzluklar, içime çöken karanlık bulutlar dağılıyor.

“Özür dilerim. Bana karşı dikensiz bir güle dönüştüğünü unutabiliyorum bazen ama hakkını vereyim geçen gün güzel çemkirdin” diyor gülerek alnımdan öpüp.

“Özür dilemene gerek yok, sarılman her şeyi unutturuyor” diyorum ben de gülerek.

“Hadi eve gidelim. Çok özledim diyorum kızım niye anlamıyorsun!” diyor sarılmayı bırakıp elimi tutarken. Tepeden tırnağa kızarıyorum.

“Domates, biber, patlıcan” diye şarkı söylemeye başlıyor kızardığımı görünce sonra elimdeki yüzüğümü fark ediyor “Ait olduğu yere dönmüş” diyor parmağımı öpüp.

“Sana bir şey söyleyeceğim ama gülmeyeceksin” diyor.

“Söz vermiyorum gönder gelsin” diyor.

“Tektaş istiyorum. Çok sıkıldım herkesin beni bekâr zannetmesinden” diyorum.

“Kimmiş o herkes?” diyor sinirli sinirli.

“Tanıştırırım” diyorum gülerek.

“Tek taş, arkasına da beş taş alırım delirtme beni” diyor.

“İki de burma bilezik al olayım sana yeni gelinlerin tatlı telaşı” diyorum. Gülüyor. Apartın önüne geliyoruz, önden gidip apartın dış kapısını açıyorum.

Merdivenlerden çıkarken “Döndüğümüzde yeni gelin olacaksın. Annem takar sana bilezik. Düğün hazırlıklarımız tamamlandı bir sen eksiksin, boşuna gelmedim buralara kadar” diyor.

“Ne demek her şey hazır?” diyorum dönüp yüzüne bakıyorum. Ciddi vallahi.

“Ne demek her şey hazır ne demek? Vazgeçmedin inşallah evlenmekten” diyor eve girerken. Arkamdan içeriye girip kapıyı kapatıyor.

“Bu defa koşar adım geçmesek mi bu yolları?” diyorum.

“Biz o yolları zaten geçtik boncuğum. Arkamızda bırakmamız gereken detaylar bunlar. Sen zaten benim evimin de gönlümün de sultanısın ama işte bir de bizim ailelerimiz var ya hani” diyor.

“Gidip imza atıp eve dönsek olmaz mıydı?” diyorum bezgin bezgin.

“Olmaz, gelinliğini bile ben seçtim” diyor.

“Gelinliğimi, sen, seçtin?” diyorum bön bön suratına bakıp.

“Ezbere bildiğim bir bedene neyin yakışacağını benden iyi kim bilebilir?” diyor.

“O kadar emin olma, belki değişmiştir ölçülerim” diyorum tişörtümü çıkarırken.

“Şu altındakini de çıkar bakayım bir ne kadar değişmiş ölçülerin, ona göre ayarlatırız gelinliğini” diyor gülerek.

“Her şeyi devletten bekleme, onu da sen yap” diyorum odama doğru koşup.

Arkamdan koşup belimden yakalıyor. Yatağın üzerine atıyor. Yatağın sarsıntısı içimde gülme isteği yaratıyor. Kıkırđıyorum yatakta yuvarlanırken. Tişörtünü, şortunu çıkarıp yanıma gelip uzanıyor. Başımı göğsüne koyup sarılıyor. Dünyadaki bütün yastıklardan daha rahat geliyor göğsünde yatmak. Kokusunu içime çekiyorum. Gözlerimi kapatıp, sıcaklığına bırakıyorum kendimi. Kollarını sarıyor bana. Bedenimi sarıp sarmalayan kolları güven veriyor bana. Uzun zamandır yokluğunu hissettiğim güven duygusu geri dönüyor. Başımı boynunun altına sokuyorum. Sakalları burnumu gıcıkıyor. Bu nasıl bir özlem? Ne kadar sokulursam sokulayım dindiremiyorum. Neredeyse iç içe geçeceğiz. Doğrulup kucağına çıkıyorum. Üstüne eğilip dudaklarını öpüyorum. Kalçamı oksuyor. Dudaklarından boynuna iniyorum öperek. Boynunu öpmeyi, koklamayı, başımı boynuna gömüp öylece kalmayı çok özlemişim. Derin bir nefes alıyor. “Çok özledim seni” diyor. Öperek boynundan göğsüne, göğsünden karnına ve nihayetinde penisine iniyorum.

“O zaman arkanıza yaslanın ve gösterinin tadını çıkarın zira kadınınız da sizi çok özledi” diyorum kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakıp. Yeniden eğilince saçlarım bana engel oluyor. Saçlarımı toplayıp büküyorum.

“Oğuzhan saçımı tut” diyorum. Kahkaha atıyor.

“Az önce siz diyordu şimdi emir veriyor ayarsız boncuğum benim” diyor saçlarımı kavrarken.

Kâbuslar içinde geçen yedi ayın sonunda hiç kâbus görmeden uyandığımda kendimi Oğuzhan'ın kollarında buluyorum. Gerçekten yanımda olduğu idrak etmem biraz zaman alıyor. Kollarını bana sarmış, göğsünde uyumuşum. Uzun bir yolculuktan sonra evime dönmüş gibi hissediyorum kendimi. Uzun zamandır ilk defa dinlenmiş ve mutlu uyanıyorum. Ona kavuşmanın tüm kâbusları sileceğini bilseydim çoktan geri dönmüştüm Türkiye'ye. Oğuzhan uyanıldığında büyük ihtimalle saat farkından sersemlemiş ve aç olarak uyanacak. Yemek yapmak için kalkıp giyiniyorum. Resmen öğrencilik yıllarıma geri döndüm Demir yüzünden. Çıplak çıkamıyorum odadan. Duş almak için banyoda soyunup giyiniyoruz bu nedir ya? Bir gün boşluğuma denk gelecek çocuğun karşısına anadan üryan çıkıp aklını alacağım diye aklım çıkıyor. Odamdan çıkarken her seferinde beş kere kendime bakıyorum giyinik miyim diye. Odadan çıkıp mutfığa gidiyorum. Buzdolabını açıp yemek yapılacak malzeme var mı diye bakıyorum.

“Hocam ne yapıyorsunuz?” diyor Demir. Korkudan tavana sığıyorum.

“Ne sinsi sinsi yaklaşıyorsun, ödüm patladı” diyorum elim kalbimde.

“Pardon hocam ya panik atak olduğunuzu unuttum ben” diyor dalga geçerek.

“Sensin panik atak! Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?” diyorum yüzüne bakıp ciddi ciddi.

Demir bir anda yüz ifadesini toparlayıp “Özür dilerim hocam” diyor. Kıyamıyorum.

“Şaka yapıyorum oğlum bozulma hemen. Bana bir kalem kâğıt getir bir şeyler yazacağım git marketten al” diyorum.

Mutfaktan çıkıp odasına gidiyor. Geri gelip elindeki not defterini ve kalemi bana uzatıyor. Evdeki eksikleri yazıp Demir’e uzatıyorum defteri. Alıp göz gezdiriyor.

“Tamam. Başka bir şey lazım olursa mesaj atarsınız” diyor.

Mutfaktan çıkıp odama dönüyorum. Yatakta yanına uzanıp Oğuzhan’ı seyrediyorum. Yüzünün her santimini ezber bilmeme rağmen yine de hiçbir zaman alışamayacağım. Her gördüğümde heyecanlanacağım biliyorum. Bir gün alışkanlığa dönüşecek mi ona olan sevdam? Bana doğru yürüdüğünde içimden ettiğim dualar bir gün susacak mı bilmiyorum. En büyük acıdan geçerken bile susmayan o dua bir gün susar mı bilmiyorum. Ben o gün ölmediysem Yaradan’a sığınan sevdam sayesinde ölmedim. Bu yükü kaldıracakmışım bunu da gördüm. Zor yoldan giderek öğrendim belki ama gördüm.

Buraya Oğuzhan’dan vazgeçmeye geldim ben. İçten içe bunu istedim biliyorum. Araya giren mesafe silsin istedim onu zihnimden ve kalbimden. Onu düşünmemek için kendimi işe güce verip canhıraş aktivitelerden aktivite beğenirken, yatağa yorgunluktan ölecek gittiğim bile ben düşünmedim ama bilinçaltım rüyalarımda gösterdi onu bana. Bastırılan her şey yüzeye daha kuvvetli fırlar bunu biliyorum. Nafile bir çabaydı benimki.

“Boncuk beni doğramaya mı karar verdin? Bir saattir dik dik bakıyorsun” diyor Oğuzhan gözlerini aralayıp. Öyle bir dalmışım ki yüzüne, konuştuğunda aklım çıkıyor.

“Uyumuyor muydun sen? Aklımı aldın. Biraz bekleseydin, daha yeni başıma geliyor zaten” diyorum sırtüstü dönüp kolumla yüzümü örtüp. Kalbim çıkacakmış gibi atıyor.

“Korktun mu kız hakikaten? Gel buraya, gel. Kıyamam ben sana” diyor beni kollarının arasına çekip. Başımı göğsüne yaslayıp kokusuna sığınıyorum.

“Ben de galiba panik atak kaldı Oğuzhan, en ufak bir şeyde kendimi ölecekmiş gibi hissediyorum” diyorum.

“İlaçlarını kullanıyor musun?” diyor.

“Hayır, bıraktım. Buradaki doktorum ile alternatif tedavi yöntemlerine yöneldik. İlaçları kesti” diyorum.

“Boncuk altı aylık ağır ilaç tedavisinden sonra küt diye ilaçlarını bırakman mantıklı mı sence?” diyor.

“Doktor bir sakınca görmedi” diyorum.

“Yoksunluk sendromu diye bir şey duydun mu hiç?” diyor.

“Bir hafta çektim onu, geçti. Bu ondan çok başka bir his Oğuzhan. Tarif edemiyorum. Uçurumun kenarında düşmekten korka korka dikilmek gibi. Garip bir his” diyorum.

“İstanbul’a döndüğümüz zaman kendi doktorunla konuşursun. O seni uzun süre boyunca takip ettiği için daha doğru bir teşhis koyabilir” diyor.

Evin kapısının açılıp kapandığını duyuyorum.

“Demir geldi. Markete yollamıştım, yemek hazırlayacağım. Yersin değil mi?” diyorum doğrulup yataktan kalkarken.

“Yerim, sonra da seni yerim. Öyle kolay kurtulamazsın elimden” diyor çapkın çapkın gülümseyip.

“Kurtulmak isteyen kim?” diyorum odadan çıkarken.

Mutfağa girince Demir’i aldıklarını tezgâha çıkarırken buluyorum.

“Hocam fajita mı yapacaksınız?” diyor malzemeleri gösterip.

“Fajita ne be, et sote yapacağım işte. Fajitaymış, ateş de yakayım mı üstüne? Jülyen kesip iteliyorlar sebzeyi, eti, koyuyorlar abidik gubidik bir tabağa, fajita diye geziyorsunuz ortada” diyorum gülerek.

“Tamam, sormadım bir şey. Yemin ederim ne sorsam dayak yiyeceğim diye korkarak soruyorum size. Daha da bir şey sormayacağım. Gidiyorum ben arkadaşlarımda kalacağım. Hayır, Oğuz abi geldi sakinleşir biraz diyordum. Yok, deli her zaman deli” diyor söylene söylene mutfaktan çıkıp. *Ay alındı bu.*

“Demir gel buraya, gel. Bir şey demedim oğlum saçmalama, söyleniyorum her zamanki gibi” diyorum salona doğru.

“Gelmiyorum ya, kalın siz baş başa. Gerçekten gidiyorum ben. Bıktım sizden hocam” diyor. Oğuzhan odadan çıkıp mutfağa yanıma geliyor.

“Ne yiyorsunuz yine birbirinizi? Bana bir ağrı kesici verir misin boncuk? Kafam kazan gibi” diyor sandalyeye otururken.

“Oğuzhan bir şey soracağım...” diyorum buzdolabından ağrı kesici alıp önüne bırakırken. Açılmamış bir su şişesini uzatıyorum. Hapı ağzına atıp su şişesini açıyor.

“Fajita mı yapayım, et sote mi yapayım?” diyorum.

“Ne farkı var?” diyor suyunu içtikten sonra. Gidip alından öpüyorum.

“Duydun mu Demir?” diye sesleniyorum salona doğru. Demir mutfağa geliyor.

“Hocam siz söylediniz işte jülyen kesince fajita oluyor, kuşbaşı olunca et sote” diyor kapıya yaslanıp.

“Bu kadar şekle takılma arkadaşım, istersen kalp şeklinde kes yine de et sote o, geç şuraya pılav yap, ay pardon pılav değildi o risotto yap” diyorum tezgâha dönüp sebzeleri doğrarken.

“Oğuz abi, Allah sana sabır versin. Başak Hocam ile bir ömür aynı evde, hayal edemiyorum şu an” diyor pirinçleri yıkarken.

“Oğuzhan’dan daha çok yaşadın benimle. Neyini eksik ettim pis? Analık yapıyorum sana kaç senedir. Haram zıkkım olsun sana yaptığım yemekler” diyorum gülerek.

“İki yemek yaptınız diye başımın etini yemeye hakkınız yok hocam, ben de evi temizliyorum” diyor.

“Susun lan! Başım ağrıyor diyorum dır dır dır, iyice arttırdınız başımın ağrısını. Kahve yapın bana biriniz, başımın ağrısı gözüme vurdu sizin yüzünüzden” diye çemkiliyor Oğuzhan.

İkimiz de dut yemiş bülbüle dönüyoruz. Demir tırıs tırıs gidip Oğuzhan’a kahve koyuyor. Sebzeleri doğramayı bırakıp Oğuzhan’ın yanına gidip arkasına geçip şakaklarına masaj yapmaya başlıyorum. Gözlerini kapatıp başını karnıma yaslıyor. Eğilip alından öpüyorum. Ensemden tutup yanağımdan öpüyor. Doğrulup masaj yapmaya devam ediyorum.

Oğuzhan'ı kimsenin tanımadığı bir şehirde birlikte özgürce gezmenin tadını çıkarıyoruz. Ara sıra tanıyan Türklerle karşılaşsak da Türkiye'deki hayran kaosu burada yok. Sokakta el ele kol kola dolaşmak, öpüşmek, herhangi bir restorana girip yemek yiyebilmek, kısıtlı bir zamana sıkışıp kalmadan gece gündüz yan yana olmak bize iyi geliyor. Çoğunlukla sahilde takılıyoruz. Güneşin, kumun ve denizin tadını çıkarmak ne demekmiş ilk defa yaşıyorum. Ben tatil yapmayı sevmem. Boşa vakit öldürmek gibi gelir. Oğuzhan'ın yanındayken hiçbir an boş gelmiyor bana. Böyle bir huzurun içinde salınırken geri dönüp telaşların içine gömülmek istemiyorum.

Açı değiştiren güneş yüzüme vurunca beni uyandırıyor. Uyuyakalmışım şezlongda. Yüzüstü dönüp Oğuzhan'a bakıyorum. Kitap okuyor. Doğrulup aramızdaki sehpadan su alıp içiyorum.

"Biraz daha sararırsan güneşe dönüşeceksin sarı şeker" diyor Oğuzhan göz ucuyla bana bakıp.

"Asıl biraz daha uyursam mantara dönüşeceğim. Bu ne sabahtan akşama kadar şezlongda uyuyorum" diyorum gülererek.

"Her gece sabaha kadar tepemden inmiyorsun ondan olmasın boncuk, sevişemediğimiz zamanların acısını mı çıkarıyorsun anlamadım ki" diyor tatlı tatlı gülererek.

"Şikâyetlerinizi ahlak polisine iletebilirsiniz, zira bende siz daha önce uyarmıştım bende işler bu şekil diye" diyorum.

“Dinlenmiş hâlin bir başkaymış. Yorgunlukların, koşuşturmaların arasında iflahını kesiyorsun insanın, enerjik hâlin ben uyuyayım sen devam et seviyesine getirdi beni helal olsun” diyor.

“Tamam ya haftada bir, bilemedin iki bundan sonra” diyorum. Yan yan yüzüme bakıyor. Birbirimize bakıp gülmeğe başlıyoruz.

“Kendin bile inanmadın bu söylediğine değil mi?” diyor.

“Oğuzhan o değil de sana bir şey söyleyeceğim” diyorum.

“Allah aşkına cümleye şöyle girme. Her yaptığında korkuyorum ne gelecek diye ama söyle” diyor kitabını kapatıp.

“Terapistim düşük yapmanın travmasını atlatabilmem için çocuk yapmamız gerektiğini düşünüyor” diyorum.

“Ben gelince kâbusların geçtiğini söylemiştin” diyor sehpadan sigara alıp yakarken.

“Kâbuslar geçti ama iki aydır regl olduğumda o ana geri dönüyorum. Basit bir regl kanamasını görmek bile dengemi altüst ediyor. İlk gün yaşadığım sancının büyüyüp o acıya dönüşeceğini düşünerek kıpırdayamaz hale geliyorum” diyorum.

“İlaçlarını çok erken bıraktığını düşünüyorum Başak, anlattığın kâbuslar beni tedirgin ediyor. Bilinçaltından kusman gerek bu travmaları. Kâbuslar gitse bile derinlerde hâlâ duruyor muhtemelen onlar. Komedi yazmayı seviyorsun ama korku filmi yazmaya ne dersin?” diyor.

“Korku filmi mi yazayım? Korku filmi afişi görünce bile yolumu değiştiriyorum ben biliyorsun. Bana izlettiğin o film yüzünden gecelerce tuvaletin kapısında nöbet tuttuğunu unuttun mu? İlaç kullanmak istemiyorum. Bir sis

bulutunun ardından bakıyorum dünyaya ilaç kullandığımda. Baksana ancak ilaçları bıraktıktan iki ay sonra elime kalem alabildim. Yaratıcı yanımı baskılıyor ilaçlar” diyorum.

“İşin mutfağını bilmene rağmen o kadar korkman da çok tuhaf. Üniversiteye dönecek misin geri döndüğümüzde?” diyor.

“İşin mutfağını biliyorum da Müslümanız biz. Metafizik varlıkların gerçekliğine inanmak var imanın şartlarında. Evin içinde Felak, Nas okuyarak yürüyordum hatırlıyor musun?” diyorum. Gülüyor.

“Anneannem gibi geziyordun evin içinde” diyor.

“Bir eşarbım eksikti hakikaten. Bilmiyorum okula dönüp dönmeyeceğimi ama eski tempoma geri dönmek istemiyorum” diyorum.

“Öğretmeyi seviyorsun Başak, öğrencilerle olduğunda çok farklı görünüyorsun. Hayatta kendinden en çok emin olduğun an öğrencilerle beraber olduğun an, bırakacaksan ajansı bırak bence. Öğretmenlik senin bırakabileceğin bir parçan değil bence” diyor.

“Bir yanım her şeyi toptan bırak diyor biliyor musun?” diyorum.

“Bir lanet gitsin enerjisi var üzerinde hissediyorum. Her şeyden bıktığın bir noktadasın tanıştığımız günden beri. Yılların getirdiği yorgunluk bu Başak, yıllardır biriken bütün travmaların üstüne tüy dikmeseydim iyiydi tabi. Ben seni tanıyorsam iki hafta evde oturduktan sonra evi yıkıp yeniden yaparsın can sıkıntısından. Bana kalsa otur evde keyfine bak, ben sana da aileme de bakarım. Benim olan ne varsa senin de zaten. Rahatla artık şu konuda. Senin benim yok artık ikimizin arasında” diyor.

“Ben döneyim o zaman üniversiteye” diyorum gülerek.

“Bu kadar lafın arasından onu mu çıkardın hatun?” diyor gülerek.

“Kafa ters çalışıyor. Çalışma, otur evde denilince ben” diyorum gülerek.

“Bu konuya nereden geldik biz?” diyor.

“Girişi bulup çıkışı bulamamak ilişkimizin tanımını hâline geldi, bir de şey var, neydi o söyleyip durduğun cümle?” diyorum.

“Öyle bir şey söyledim mi ben Başak?” diyor gülerek.

“Öyle bir şey söyledim mi ben Başak?” diyorum taklidini yaparak. Bileğimden tutup kucağına çekiyor. Kucağına oturup kollarımı boynuna sarıyorum.

“Çocuk yapalım diyordun hatırladım” diyor.

“Önce biz bir evlenelim de. Yoksa bu sefer önce benim annem sonra senin annen bizi doğrar. Hadi ilkinin acısını çıkaracak zamanları olmadı bu sefer ikimizi de keserler ben sana söyleyeyim” diyorum.

“Onun dayağını annemden ayrı babamdan ayrı yedim sen hastanedekeyken, merak etme” diyor.

“Annen ve baban hastanedekeyken beni hiç yalnız bırakmadılar biliyor musun?” diyorum. Geri çekilip yüzüme bakıyor.

“Haberim yok” diyor.

“Hergüngelip benimle konuştular, baban kitap okudu, annen sarılıp boynuma saatlerce sessizce durdu. Gömüldüğüm acıdan beni ikisinin telkinleri çekti çıkardı. İlk tanıştığımızda ikisinden de çok çekinmiştim. Ama inanılmaz ebeveynlerin var. Beni o kadar sevdiklerini bilmiyordum. Özledim

onları da. Dönerken hatırlat güzel bir hediye almak istiyorum annene ve babana” diyorum.

“Herkes çok özledi seni. Ya da yokluğundaki hâlimden bıktılar bilmiyorum. Sen yokken sıkıntıdan sarmadığım bir Allah’ın kulu kalmadı” diyor gülerek.

“Benim elimde sadece Demir vardı, sor anlatsın insan nasıl canından bezdirilir” diyorum.

“Çocuk o yüzden eve uğramıyor” diyor.

“İyice rahatlıtsın ben öyle geleceğim diyor içinden ben-ce” diyorum.

“Yok, kesin iliğimi kemiğimi kurutacaksın sen benim, bozdun kafayı benimle” diyor.

“Kafayı seninle bozduğumu yeni mi anladın gerçekten? Kafayı seninle bozmaktan hastanelere düştüm daha büyük bir kanıt koyamam önüne” diyorum gülerek.

“Buradayım, bir yere de gitmiyorum, ömrüm de al senin olsun, vazgeçtim artık seninle savaşmaktan. Bezdim, bezdim. Aşkı yarışa çevirdin iyice. En çok ben seviyorum, hayır en çok ben seviyorum diye birbirimizi öldüreceğiz yakında” diyor.

Kucağından kalkıp kendi şezlonguma oturuyorum.

“Sıkıldın mı gerçekten duygularımızın yoğunluğundan? Kıvrımdan cevap ver” diyorum.

“Al bozuldu yine, takılıyorum yavrum sana” diyor.

“Sen otur kendi duygularınla oyna, denize giriyorum ben” diyorum elbisemi çıkarıp denize doğru yürürken.

“Gel buraya, nereye gidiyorsun o bikiniyle tek başına acaba” diye koşturup yanıma geliyor.

“Benim duygularımla oynamayan birini bulacağım, git şuradan” diyorum koşmaya başlayıp. Arkamdan koşuyor. Güneşin altında uyumaktan vücut ısım kırk dereceye çıktı muhtemelen ve suya atladığımda betona çarpma etkisi yaratacak biliyorum ama hız kesmeden koşmaya devam edip suya dalıyorum. Suyun dibinde giderken soğukluğu içimi ürpertiyor. Sudan çıkıp Oğuzhan’a bakıyorum. Suyun kenarında durmuş bana bakıyor. Yanına doğru yüzüyorum.

“Atladın atladın, atlamadın beş saniye sonra ıslatacağım seni” diyorum.

“Hele bir dene bak ne oluyor?” diyor.

Kendimi sırt üstü atıp var gücümle bacaklarımı suya vuruyorum. Tepeden tırnağa ıslanıyor.

“Eğleniyor musun?” diyor dik dik yüzüme bakıp.

“Evet, çok eğleniyorum” diyorum gülerek.

“Üç kadar sayacağım, üç saniyede ne kadar kaçabilirsen kaç, sonrasında başına geleceklerin benimle bir alakası yok” diyor.

“Bir” diyor ben doğrulup suya dalarken. Saymadan arkamdan suya dalıyor. Suyun altında bileğimden yakalıyor. Sudan çıkıyorum. Arkamdan çıkıp suda kucaklıyor beni. Bacaklarımı beline dolayıp boynuna sarılıyorum.

“Saymadın üçe kadar” diyorum.

“Sen beş saniye bekledin mi beni ıslatmadan önce? Suç senin ceza senin” diyor. Bikinimi kenara çekip, penisini şortundan çıkarıp kendini içime itiyor.

“Gerçekten bunu yapıyor muyuz biz şu an?” diyorum şaşkınlıkla.

“Sence yapıyor muyuz?” diyor kendini dibime kadar itip. Bir inilti kopuyor dudaklarımdan, hiç kaymadan içimde hareket etmesi beni zorluyor.

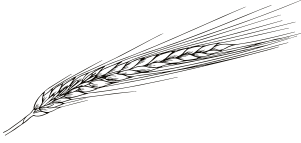
“İmkânsız biliyorum ama sessiz ol” diyor kucağında beni yavaş yavaş hareket ettirirken. Dudaklarımı sıkıp kendimi sırt üstü suya bırakıyorum. Belimden kavrayıp hareketlerini sürdürüyor. Başımı sudan kaldırıp gözünün içine bakıyorum. İnsanlar tarafından fark edilme ihtimali beni kısa sürede zirveye çıkarıyor. Kasılmalarımı hissedince kendini dibime çarpıyor. İkinci çarpışında kendimden geçiyorum. Yüz ifadesinden onun da boşaldığını fark ediyorum. Kucaklayıp kollarımı boyuna sarmamı sağlıyor. Suyun içinde kucağında oturuyorum. Dans eder gibi sağa sola sallıyor beni.

“Her seferinde bıktım senden, iliğimi kemiğimi kuruttun diyorsun, beş dakika sonra yine içimde buluyorum seni” diyorum gülerek.

“Bıkkınlığım beş dakika sürüyor memelerini görünce. Tatlı kavunlarım benim, çekmiş kırmızıları da dolanıyor et-rafımda yürüyen ateş” diyor memelerimin arasına kafasını sokuyor. Gülüyorum kıkır kıkır.

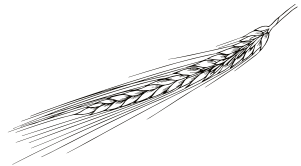
“Tuzlu tuzlu iyi mi öyle?” diyorum.

“Tatlı, tuzlu her türlü yerim ben bunları” diyor başını memelerimin arasından çıkarıp.

Sen geldin, deli yangın sardı bedenimi. Sonra zihnime, ruhuma ulaştı alevler. Seninle anladım ben nefes aldığımı ama yangının devam etmek için havaya ihtiyacı olduğunu hesaba katamadım. Aşkın alevi her nefeste biraz daha sararken dünyamı yanacağını bile bile teslim oldum sana. Kül olmaktan korkmadım. Önce tenimi dağladı ateş, sonra kemiğime ulaştı. Kömüre dönerken her zerrem ben uçuşmaya başlayan külleri seyrettim öylece. Rüzgârda savrulurken her parçam karanlık gökyüzüne, bekledim. Rüzgâr dinecekti ve küller yeniden yağacaktı gökyüzünden yanı başıma. Yağdı. Bir araya gelip toplandı bütün küller. Küllerimden doğarken ateşe şükretmeyi öğretti hayat bana. Yanmayı, sönmeyi, küllerimden geri dönmeyi ve içimdeki ateşi yeniden harlamayı biliyorum artık.

Her şeye rağmen sevmeyi, biliyorum artık...

Kuaför saçlarımı tararken aynada yüzümü seyreliyorum. Çok mutlu olmam lazım bugün düğünümüz var ama tuhaf bir ruh hâlindeyim birkaç gündür. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Kafam sürekli başka bir yerde günlerdir. Rezan makyajı yapılırken yandan bana bakıyor.

“Tost istiyorum kendime. Koşturmaktan bayılacağız, sen bir şey istiyor musun?” diyor.

“Olur, ben de yerim karışık tost” diyorum. Yemek yersem kendime gelirim belki.

“Başak Hanım, provada denediğimiz saç yapıyoruz değil mi fikir değiştirmediniz?” diyor kuaför.

“Evet, o modeli yapacağız” diyorum.

Annem ve kayınvalidem arkama gelip aynadan yüzüme bakıyorlar.

“Başak bir şey yedin mi kuzum sen?” diyor Ahsen Hanım.

“Tost istedi anne Rezan” diyorum.

Annem saçımından bir tutamı parmaklarının arasına alıp kokluyor.

“Sarı şekerim benim, gelin mi oluyorsun sen?” diyor. Ağladı ağlayacak.

“Anne bir haftadır ağlıyorsun zaten bugün yapma vallahi ben de başlayacağım birazdan hüngür şakır” diyorum.

“Ağlatma gelinimi Hülya, kızcağız solgun çiçeğe döndü zaten koşturmaktan. Hem yabancıya mı gelin veriyorsun, az mı uyuttum bebekken ben Başak’ı? Öz annesi sayılırım” diyor Ahsen Hanım.

Oğuzhan’ın küçük teyzesi geliyor yanımıza, “Hanımlar hadi, rahat bırakın kızı. Kız zaten perişan oldu dünden beri, kınasıydı, kuru yemişiydi, rahat bırakın kızı” diyerek annemi ve Ahsen Hanım’ı sürüklüyor kuaförün diğer köşesine.

Kuaförün چراğı tostları getirip Rezan’ın önüne bırakıyor. Sıcak tostun kokusu geliyor burnuma.

“Rezan ne biçim tost bu? At etimi koymuşlar eşek eti mi koymuşlar ne kokuyor bu tost?” diyorum. Midem alt üst oluyor bir anda.

“Güzel kokuyor Başak, bir şey yok” diyor Rezan.

“Çek şu fönü kafamdan, çek” diyorum kuaföre.

Koltuktan kalkıp tuvalete koşturuyorum. Lavaboya yaslanıp öğürüyorum. Boş mideyle kusmaya çalışmak mideme ağrı girmesine sebep oluyor. Boş boş öğürüyorum. Suyu açıp yüzüme soğuk su çarpıyorum. Dinmiyor mide bulan-tım. Aynada yüzüme bakıyorum. Yaşadığım bu mide bulan-tısı çok tanıdık. *Hassiktir.*

“Rezan” diye bağıriyorum tuvaletin kapısını açıp. Oğuzhan’ın teyzesi geliyor.

“Rezan’ın makyajı yapılıyor Başak, ben yardım edeyim” diyor.

“Sizden bir şey rica edebilir miyim, bir gelir misiniz?” diyorum kenara çekilip. Tuvalete giriyor.

“Tabi Başak, ne istersen?” diyor.

“Kimseye belli etmeden eczaneye gidip bana gebelik testi alabilir misiniz?” diyorum. Gözleri parlıyor.

“Ay ciddi misin sen?” diyor gülerek.

“Evet, lütfen annemlere belli etmeyin” diyorum.

“Etmem güzelim benim, bekle sen geliyorum ben” diyor. Tuvaletten çıkıyor.

Aynada yüzüme bakıyorum. Tekrar vuruyor mide bulantısı. İki büklüm oluyorum lavabonun önünde. Su geliyor ağızıma. Koku duyumun çok hassas olmasının hiçbir hayrını görmedim bu zamana kadar. Bugün de çok şükür bütün gereksiz kokuları alıyorum havadan. Saç spreyi ile karışık fön kokusu geliyor burnuma. Öleceğim buradan çıkmazsam. Tuvaletin kapısına vuruluyor.

“Başak, benim” diyor Oğuzhan’ın teyzesi.

Kapıyı açıyorum. İçeriye girip çantasından çıkardığı eczane poşetini bana veriyor. Poşette iki tane test var. Gülüyorum görünce.

“Emin olalım istedim. Ben çıkayım da sen yap testleri sonra da bana haber ver. Meraktan çatlarım ben” diyor gülerek.

“Tamam, siz kimseye bir şey belli etmeyin” diyorum. Tuvaletten çıkıyor.

Testleri paketlerinden çıkarıp klozete oturup sırayla testleri yapıyorum. İki testin üstünde de bir anda pozitif işareti beliriyor. Ay! Elim ayağım boşalıyor. Yığılıp kalıyorum klozetin üstünde. Kalkamıyorum klozetten.

“Başak” diye seslenerek kapıya vuruyor Rezan. Zor şer klozetten kalkıp pantolonumu giyiyorum. Kapıyı açıyorum. Rezan içeriye giriyor. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturuyorum.

“İyi misin Başak, ne yapıyorsun kaç saattir tuvalette?” derken lavabonun üstündeki test kutularını görüyor.

“Anam teyze mi oluyorum ben?” diyor. Elimdeki testleri uzatıyorum. Test kitlerinin ekranlarına bakıyor.

“Teyze oluyorsun” diyorum.

“Peki, sen niye bu kadar mutsuzsun Başak? En çok istediğiniz şey bir an evvel çocuk sahibi olmak değil mi sizin? Hadi gel çıkalım tuvaletten, atayım şu kutuları, testleri saklayacak mısın?” diyor Rezan.

“Hayır, at gitsin” diyorum.

“Oğuzhan’a gösterirdin” diyor.

“At diyorsam at Rezan uzatma, çeneni de sıkı tut kimseye bir şey söyleme” diyorum tuvaletten çıkarken.

“Başak canım, ne yaptın? Bebiş geliyor mu?” diyor Oğuzhan’ın teyzesi yanıma gelip kulağıma. Yüzüne bakıp gözlerimi kırıştıyorum.

“Ay! Hadi hayırlı olsun. Oğuzhan çok sevinecek. Ben söylemem kimseye sen merak etme” diyor fısır fısır. Uçarak gidiyor yanımdan. Sevinçten ayakları yere basmıyor.

Rezan tuvaletten çıkıp yanıma geliyor. Beraber kuafor koltuğuna yürüyoruz. Aynanın önündeki tost tabağını

görünce “Rezan şu tabağı kaldır şuradan” diyorum. Rezan tabağı alıp götürüyor. Oturup “Devam edebiliriz” diyorum kuaföre.

Etrafımdaki kalabalıktan soyutlanıyor zihnim. Saçlarım yapılırken düşüncelerimin içerisinde kaybolup gidiyorum. Bütün sesler kulağıma uğultu gibi gelmeye başlıyor. Korku ve endişe basıyor ruhumu. İçten dışa tüketiyor beni. Hayatımın en kötü gününe geri döndürüyor zihnim beni. O gün hamile olduğumu öğrendiğimde nasıl sevindiğimi hatırladıkça korkuyorum bugünümden. Şuradan şuraya kıpırdamak istemiyorum. Ellerim karnıma gidiyor. İçgüdüsel olarak korumak istiyorum bebeğimi. Bedenim kendini otomatik pilota alıyor çünkü hareketlerimi kontrol edecek zihinsel aktiviteyi sağlayamıyorum. Robot gibi sağa sola gidiyorum kuaförün içinde. Bana ne söylenirse onu yapıyorum. Makyaja geçelim, peki. Hadi gelinliğini giyelim, tamam. Başak su içer misin? Olur. Başak takıların nerede? Çantamda. Peki, ayakkabıların nerede? Poşette. Cümleler biriktikçe birikiyor etrafımda. Altında kalıyorum hislerimin ve tüm cümlelerin. Ruhum çırpınıyor. Çıkışın nerede olduğunu bir tek o biliyor. Telefonumu alıp tüm dertlerimin dermanını arıyorum. Telefon açılıyor.

“Oğuzhan çabuk gel sana ihtiyacım var” diyorum.

“Ne oldu hayatım? Geliyorum yoldayım” diyor.

“Çabuk gel ben iyi değilim” diyorum.

“Tamam, geliyorum sakın ol. Beş dakikaya yanıdayım. Sen şimdi bir yere otur, beni bekle. Geliyorum ben birazdan, tamam mı?” diyor.

“Tamam” diyorum giyinme odasındaki koltuğa otururken.

“Sakin ol tamam mı, birazdan oradayım” diyerek telefonu kapatıyor.

Olamıyorum. Sakin olamıyorum. Oturduğum yerde dizimi titretiyorum. Anksiyete krizi kapıda hissediyorum. *Sakin ol Başak, Oğuzhan geliyor. Sakin ol, birazdan burada olacak.* Soğuk soğuk ter dökmeye başlıyorum oturduğum yerde. Tansiyonum yerle bir oluyor. Elim ayağım titremeye başlıyor. Kalp atışım hızlanıyor. Ay ölüyorum ben. Ölüm korkusu beraberinde paniği getiriyor. *Sakin ol Başak, tanıştığınız günden beri bugünü bekliyorsunuz, sakin ol düğün gününü rezil etme!* Ben eve gitmek istiyorum!

Oğuzhan’ın “Başak nerede?” diyen sesini duyuyorum. Sesini duymak ana odaklanmamı sağlıyor.

“Giyinme odasında” diyor Rezan.

Odanın kapısı açılıyor. Oğuzhan içeriye giriyor. Onu damatlıkla görmek içimi ısıtıyor. Her hâli beni etkiliyor ama damatlıkla görmek duygularımı allak bullak ediyor. Koltuktan kalkıp boynuna koşuyorum. Başımı boynuna gömüyorum. Belime sarılıyor. Korkudan titriyorum kollarının arasında.

“Heyecan mı yaptın sen?” diyor elleri sırtımı okşuyor.

“Ölüyorum korkudan” diyorum.

“Dur bir bakayım sana dünya güzeli” diyor kollarımı boynundan ayırıp. Ellerimi tutuyor. Bir adım geri gidiyorum beni görebilmesi için. Gözlerinin içi parlıyor.

“Şimdi ben de bayılacağım şuraya, bu ne güzellik yarabbi?” diyor.

“Rol çalamazsın bugün, gelin benim. En büyük drama kraliçesi de ben olacağım bugün” diyorum gülümseyerek.

“Tamam, espri yapmaya başladın bak. Biraz daha rahatlamak istersen arabada viski var. Söyleyeyim çocuklara getsinler biraz iç rahatlırsın” diyor.

“Viski içemem Oğuzhan ben” diyorum.

“Niye? Viski seversin sen, iç bir kadeh bir şey olmaz anlamaz kimse” diyor.

“Anlarsa anlasınlar da içemem Oğuzhan, hamileyim ben” diyorum. Gülümsemesi donuyor yüzünde.

“Nesin sen?” diyor şaşkın şaşkın.

“Hamileyim” diyorum.

“Hamilesin?” diyor.

“Hamileyim, kaç kere onaylamamı isteyeceksin?” diyorum gülererek.

“Biliyordum ben, vallahi biliyordum. Allah, baba oluyorum lan!” diye bağırarak odadan dışarıya fırlıyor.

Ay sevgilim delirdi. Oysa bir deli bir aileye yeterdi. Gülererek odadan çıkıyorum peşi sıra. Kuafördekilere sarılıyor. Ay vallahi delirdi adam. Tuttuğunu öpüyor. Oğuzhan’ın telaşesini duyan annelerimiz yanıma geliyorlar.

“Doğru mu söylüyor bu deli?” diyor Ahsen Hanım.

“Başak?” diyor annem.

“Doğru söylüyor” diyorum gülererek. Oğuzhan yanıma gelip beni kucaklıyor.

“Oğuzhan, kız hamile, yavaş oğlum” diyor Ahsen Hanım.

Sözlerini duyunca donup kalıyorum. Buz kesiyor bedenim. Az önceki o esrik hal yerini endişeye terk ediyor. Oğuzhan yavaşça kucagından indiriyor beni.

“Gel bakayım sen buraya” diyor elimden tutup beni odaya çekiyor. Arkasından gidiyorum. Odaya giriyoruz kapıyı kapatıyor.

“Sen düğüne telaş yapmamışsın, yeni mi öğrendin hamile olduğunu?” diyor beni kollarının arasına çekip. Sarılıyorum.

“Evet, yeni öğrendim, kıpırdayamıyorum öğrendiğimden beri. Beni kessen korku ve endişe akar şu an damarlarımdan” diyorum.

“Korkma, ben yanıdayım. İkinize de çok iyi bakacağım korkma artık. Elimden gelenin fazlasını yapacağım ikiniz için. Allah’ın izniyle sağlıklı kucağımıza alacağız bebeğimizi tamam mı? Korkma. Aç mısın bakayım sen?” diyor.

“Çok açım ama yiyemiyorum. Rezan tost istedi, kokusu mahvetti beni. Tuvalette öğürürken düştü jeton. Teyzeni yolladım eczaneye, gizlice test alsın diye ama sen yedi düvele duyurdun” diyorum gülerek.

“Duyuracağım tabi, sen dua et köprüde koşmuyorum baba oluyorum diye” diyor.

“Sen görürsün şimdi baba oluyorum lan diye bağırmak ne demek? Elimi cebime atarsam ne olayım. Gelin başı, gelin makyajı, üstüne bir de abim hayırlı olsun, Allah analı babalı büyütsün, bilmem ne, bakalım nasıl bir ödeme yapacaksın birazdan kuaföre?” diyorum.

“Helali hoş olsun benim çocuğuma ve çocuğumun annesine” diyor gülerek.

“Gül sen gül, görürsün birazdan sen” diyorum.

“Lafı kaynatıyorsun yine, ne yiyebilirsiniz?” diyor.

“Tavuklu pilav istiyorum” diye mırıldanıyorum gayriih-tiyari. Ben ne tavuğu severim ne de pilavı.

“Sen tavuk da yemezsin pilav da” diyor Oğuzhan şaşkın şaşkın yüzüme bakıp.

“İsteyen ben değilim galiba” diyorum gülerek.

“Komşular evladım tavuklu pilav istiyor koşun” diyor telefonunu çıkarırken. Ahmet’i arıyor.

“Hızlı koşsunlar ölüyorum açlıktan” diyorum.

“Ahmet, yengene iyi bir yerden tavuklu pilav al, düğün mekânına getir, geliyoruz biz birazdan” diyor.

“Söyle saçma sapan şeyler doldurtmasın üzerine, ketçaptı, karabiberdi, turşuydu, bilmem ne. Ahmet bu ne yapacağı belli olmaz. Dümdüz tavuk ve pilav istiyorum” diyorum.

“Duydun mu yengeni?” diyor telefona.

Ahmet’in, “Duydum abi” diyen sesini duyuyorum telefonun diğer ucundan. Odanın kapısı açılıyor. Annelerimiz kapıdan bize bakıyorlar.

“Hadi çocuklar geç kalacağız, tamamız biz” diyor Ahsen Hanım.

“Anne, Emirhan’ı ara arabaları getirsinler. Ben ödemeyi yapayım” diyor Oğuzhan odadan çıkarken.

“Oğuzhan’ın telaşesinden söyleyemedik kızım, Allah analı babalı büyütsün” diyor Ahsen Hanım.

“Hayırlı uğurlu olsun yavrum” diyor annem. Yanıma gelip gelinliğimin eteğini düzeltiyor.

“Teşekkürler ama asıl size hayırlı uğurlu olsun. Ben anlamam bebek bakmaktan, ellerinizden öper” diyorum gülerek.

“Hele bir doğsun da gerekirse ordu kurar bakarız biz to-runumuza” diyor Ahsen Hanım.

“Babamın cümlesi gibi geldi bu benim kulağıma anne” diyorum gülerek.

“Gerçekten onun cümlesi az önce telefonda söyledim babana. Nereden anladın Başak?” diyor Ahsen Hanım.

“Babamın söylediklerini anlatırken fark etmeden onun mimiklerini kullanıyorsunuz hepiniz, ses tonunuz ciddileşiyor” diyorum.

“Rabbim senin gibi zeki bir evlat nasip etsin size inşallah” diyor Ahsen Hanım gülerek.

Düğün mekânına girince koştur koştur gelin odasına gidiyorum. Gelin odasında Ahmet, Meltem ve Kağan bizi bekliyorlar.

“Pilavım nerede, ölüyorum açlıktan” diyorum otururken.

Meltem pilavı açıp önüme bırakıyor. Kaşığı alıp pilavı yemeye başlıyorum. Oğuzhan arkamdan odaya giriyor. Yüzüme bakıyor şaşkın şaşkın.

“Ne var ölüyorum açlıktan?” diyorum çemkirip.

“Oğuzhan, Başak pilav yer miydi?” diyor Meltem.

“Ben yemiyorum bebek yiyor” diyorum. Hepsini dönüp yüzüme bakıyor. “Ne var?” diyorum ağzım dolu dolu.

“Yeğen geliyor gençler” diyor Oğuzhan.

“Hayırlı olsun Başak” diye boynuma atlıyor Meltem. Kafamı he, tamam der gibi sallıyorum. Kafamı kaldıramıyorum pilavdan, tövbe estağfurullah.

“Bizim bebe Çorumlu galiba Oğuzhan. Bu pirinç man-yaklığını şu an başka türlü açıklayamıyorum” diyorum.

“O mantıkla gidersek yarısı da Mudurnulu. Tavuklu pilav diye tutturdun” diyor yanıma otururken.

“Tavuğu bilemem de şekerin düşmüş yenge senin, annem de kardeşime hamileyken sürekli pilav yiyip duruyordu, sonra hamilelik şekeri olduğunu öğrendik” diyor Kağan.

“Oğlum ne diyorsun hamilelik şekeri falan sussana lan!” diyor Oğuzhan.

“Allah razı olsun! Gereksiz bilgiler ansiklopedisi. Az endişem vardı zaten, biraz da sen ekle” diyorum.

“İlk defa tabağında ne varsa yedi Oğuzhan, farkında mısın?” diyor Meltem.

“Şaşırayım mı, korkayım mı bilmiyorum şu an” diyor Oğuzhan.

“Ben yemiyorum bebek yiyor” diyorum isyan eder gibi.

“Kırk beş kilo ile çıktığımız bu yolda hedefimiz yüz kilo olmak” diyor Oğuzhan vaat veren politikacı edasıyla.

“Amca oluyormuşum” diye bağırarak odaya dalıyor Emirhan.

Burak da peşinden “Dayı oluyormuşum” diye koşturuyor.

“Oğuzhan sahneye çıkıp herkese söyler misin hayatım, toplu alalım tebrikleri” diyorum. Yemek yedikten sonra üzerime bir ağırlık çöküyor. Uyumak istiyorum oturduğum yerde.

Organizatör gelip “Hazır mısınız?” diye soruyor. *Neye hazır mıyız? Uyumaya mı?* “Hazırız” diyor Oğuzhan koltuktan kalkıp.

“Sizleri salona alalım” diyor organizatör çocuklara. Çocuklar çıkıyorlar odadan. Koltuktan kalkıp gelinliğimin uçuş uçuş tüllerini düzeltiyorum. İçimi bir heyecan sarıyor. Kafamı kaldırıp Oğuzhan’a bakıyorum. Çok sakın, hiçbir şey yokmuş gibi organizatörle konuşuyor. Konuşmaları bana uğultu gibi geliyor. Organizatör odadan çıkıyor. Oğuzhan yanıma gelip elimi tutuyor.

“Başak, iyi misin boncuğum?” diyor.

“Değilim, elimi sakın bırakma tamam mı? Sen nasıl bu kadar sakınsın? Tamam, sahneye çıkmaya alışıksın ama bu öyle bir şey değil” diyorum.

“Sakin olduğumu sanıyorsun ya, yok öyle bir şey. Aslında heyecandan öldüm o yüzden bu kadar tepkisizim” diyor.

“Oğuzhan önümüzdeki otuz sene başka bir aksiyon istemiyorum. Evde oturup yaşlanalım sakince tamam mı? Bir senede ömürlük kotamı doldurdum ben” diyorum.

“Sen kendini dokuz ay sonraki aksiyona hazırlasan iyi edersin. Hatta yedi aydan az bir zamanımız kaldı. En az iki aydır hamilesin bence. Çünkü iki aydır regliyim dediğini duymadım ben. Los Angeles mahsulü bu bebe, burada hafif bir şişkinlik var son bir aydır her dokunduğumda elime geliyor” diyor boştaki eliyle karnımı okşayıp. Ürperiyorum.

“Sen o yüzden biliyordum ben dedin kuaförde. Bir aydır ne zaman yanaşsam bugün git yarın gel yapıyorsun bana. Kaç haftadır etrafımda dönüyorsun fırıldak gibi. Ben de diyorum ne oldu bu adama? Beni de uyandırsaydın mevzuya da minnoş kalbim kırılmasaydı” diyorum.

“Bebeğe zarar vermekten korktum, paniklemeni istemedim. Işıl ışıl parlıyorsun, saçların aslan yelesine döndü. Saat başı ben acıktım diyorsun. İki aydır regl olmuyorsun. Farında değil misin sen kendindeki değişikliklerin?” diyor.

“Kafa mı kaldı bende koşturmaktan? Hem öyle bir korkuyorum ki regl olduğumda, olmamak işime geldi sanırım. Ne yapacağım ben sizinle acaba? Bir de senin en yeni sürümün gelecek şimdi. Üstelik Oğuzhan ve Başak karmasından doğacak bir zekâ. Ay bana bir şeyler oluyor” diyorum yalandan kendimi kollarına bırakıp. Sarılıp dudağımdan öpüyor.

Odanın kapısı açılıyor. Organizatör geliyor. “Mutluluğunuz daim olsun. Sizi alalım mı artık salona?” diyor.

Kucağından doğrulup elini tutuyorum Oğuzhan’ın. Organizatörle beraber odadan çıkıyoruz. Salona yaklaştıkça hafif bir müzik sesi ulaşıyor kulağıma. Kafama bir şey dank ediyor.

“Oğuzhan biz dans şarkısı seçmedik, sen seçtin mi?” diyorum.

“Seçmedim, ne çalarsa bahtımıza artık” diyor gülerek.

“Biz bu gidişle bebenin kimliğini çıkartmayı unutturuz iki sene” diyorum.

Salonun kapısına geldiğimizde ışıklar kısıyor. Müzik değişiyor. Giriş müziği ile salona giriyoruz. Yere basmıyorum sanki uçuyorum. Oğuzhan’ın elini sıkıyorum. Sahneye giden yolu yürürken heyecandan kafamı kaldırıp etrafıma bakamıyorum.

“Oğuzhan sen nasıl sahneye çıkmaya tahammül edebiliyorsun? Bu nasıl bir şey öleceğim korkudan, herkes bize bakıyor” diyorum kulağına doğru.

“Evladımızın geleceği için nelere katlanıyorum gördün mü?” diyor gülerek.

“Çalışma otur evde. Ben sana bakarım, çekilmez bu çile” diyorum. Gülüyor.

Piste geldiğimizde beni kendi etrafımda döndürüp kollarının arasına çekiyor. Müzik değişiyor. Yakından tanıdığım bir piyano solosunun sesi dolduruyor salonu. Duymayalı uzun zaman oldu bu soloyu. Müzik içimde bir duygu fırtınası yaratıyor. Oğuzhan'ın yüzüne bakıyorum. Dans ederken tatlı tatlı gülümsüyor bana. Babamın çaldığı piyano solosunun üstüne Oğuzhan'ın sesi “Her Şey Seninle Güzel”i söylüyor. Kaydı yeniden düzenlemiş. Kollarının arasında salınırken gözünün içine bakıyorum.

Beni kendine çekerken “Onun da burada olmasını isteyeceğini düşündüm” diyor.

Gözlerim doluyor. “Nereden buldun bu kaydı?” diyorum. Kafasıyla birini işaret ediyor bana. İşaret ettiği yöne bakıyorum. Burak sahnenin kenarında Emirhan ile durmuş gülümsüyor.

“Ne diyeyim, seni çok seviyorum. Hayatımda aldığım en güzel hediye bu şarkı” diyorum.

“Benim en güzel şarkım sensin bal boncuk” diyor gözümün içine bakıp. Kalbim tekliyor. Bunu ona hiç söylemedim daha önce ama ben hep bizimle ilgili bunu düşünürdüm, bir senfoni gibiydi hep bizim ilişkimiz. İçimde susan müzik yeniden başlıyor. Oğuzhan yanımda olduğunda, andan ayrı bambaşka bir müzik çalıyor içimde.

Şarkı biterken uzanıp ufak bir öpücük konduruyor duğağıma. İnsanların alkışladığını duyuyorum. Oğuzhan elimden tutup nikâh masasına götürüyor beni. Rezan ve Mert koştura koştura nikâh masasına geliyorlar.

“Bunlar mı şahitlik edecek bize?” diyorum.

“Onlar sayesinde başladı ilişkimiz. Anlamalı olur dedim ama sen söyleyince bana da tuhaf geldi” diyor.

“İki seneye kalmaz boşanırız biz diyeyim ben sana” diyorum.

“Bizim ailede boşanmak yok hanımefendi” diyor gülererek.

“Niye? Bildiğim kadarıyla Katolik değil Müslümansınız” diyorum.

“Dinden imandan çıkartma beni tövbe haşa Katolik olurum yine de ayrılmam senden” diyor.

“En son ben sana olan aşkımdan ölüyordum. Ne ara iha-
le sana döndü acaba?” diyorum gülererek.

Nikâh memuru geliyor. Klasik nikâh girizgâhlarını yaparken gülmek geliyor içimden.

“Allah’ım bu klasik sahneyi bize yaşattığın için sana şükürler olsun” diyorum fısır fısır. Oğuzhan bıyık altından gülüyor.

Nikâh memurunun “Gelin Hanım adınız soyadınız?” demesiyle kendime geliyorum.

“Başak Dizdar” diyorum mikrofona doğru.

“Baba adınız?” diyor.

“Bülent” diyorum.

“Anne adınız?”

“Hülya” diyorum.

“Damat Bey adınız soyadınız?” diyor.

“Oğuzhan Zorluoğlu” diyor.

“Baba adınız?”

“Atahan” diyor.

“Anne adınız?”

“Ahsen” diyor.

“Değerli şahitlerimiz sizlerin isimlerini öğrenebilir miyiz?” diyor nikâh memuru.

“Rezan Güven” diyor Rezan mikrofona yanaşıp.

“Mert Poyraz” diyor Mert de.

“Belediyemize yapmış olduğunuz başvuru ile evlenme beyanınızı ilettiniz. Şimdi bir kez daha misafirlerimizin ve şahitlerimizin huzurunda Sayın Başak Dizdar, Oğuzhan Zorluoğlu Beyefendi’yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” diyor nikâh memuru.

İçimden bin farklı espri geçiyor ama uzanıp insan gibi “Evet” diyorum mikrofona doğru.

“Sayın Oğuzhan Zorluoğlu, Başak Dizdar Hanımefendi’yi eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” diyor.

“Evet” diyor Oğuzhan ses tonunu en etkileyici hâline alıp.

“Sizler şahitlik ediyor musunuz?” diyor Rezan ve Mert’e dönüp.

İkisi aynı anda “Evet” diyorlar.

“Ben de belediyemizin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum” diyor. Nikâh defterini bana doğru itiyor nikâh memuru. Adımın altını imzalayıp defteri Oğuzhan’ın önüne itiyorum. Kalemı uzatıyorum. Kalemı alıp defteri imzalıyor. Defteri Rezan ve Mert’in önüne itiyor. Onlar da imzalarını atıp defteri yeniden nikâh memuruna uzatıyorlar. Nikâh memuru evlilik cüzdanını bana uzatıyor.

“Abla ayağına bas” diye bağırıyor Burak misafirlerin arasından. Misafirler gülüyor.

“Biraderim için” diyorum Oğuzhan’ın ayağına basıp. Gü-lüyor.

“Bu benim için” diyor uzanıp belime sarılıp beni kendi-ne çekiyor. Belden yatırıp öpüyor dudağımdan. Misafirler-den ılık ve alkış sesleri yükseliyor.

“Şov devam etmeli de burada etmeyeydi iyiydi” diyorum doğru-ttuğunda.

“İstenilen şovu vermek lazım boncuk” diyor.

“Baban istediğin sopayı verecek sana birazdan, babana baksana” diyorum. Gülerek babasına bakıyor. Atahan Bey dik dik yüzüne bakıyor Oğuzhan’ın sonra gülümsüyor.

Nikâhtan sonra Oğuzhan’ın arkadaşları sahneye çıkıyor-lar. Biz insanların arasında gezinip misafirlerle selamlaşır-ken arkadaşlarımız eğlenmeye başlıyorlar. Elim Oğuzhan’ın elinde onu öp bunu öp, büyüklerin elini öp, küçüklere sarıl derken şirazem kayıyor. Kimi öptüm, kimi öpmedim, ben kimim, biz ne yapıyoruz hepsi kayıyor bende. Kendimi Oğuzhan’ın akışına bırakıyorum o nereye sürüklerse ora-ya gidiyorum. O ne yaparsa aynısını yapıyorum, sıfır beyin göstergesi. Kalabalıklar beni bu moda sokuyor her zaman. Özellikle de kontrol edemediğim bir ortamsa.

Piste dönerken Oğuzhan belimden tutup beni yönlendi-riyor. Orkestraya bir işaret yapıyor müzik değişiyor. Orkest-ra bir dans şarkısı çalmaya başlıyor. Oğuzhan beni kendi etrafımda döndürüp kollarının arasına çekiyor.

“İyi misin boncuğum?” diyor salınırken.

“Otomatik pilota bağladım galiba yine” diyorum.

“Tutmasam aynı kişiye beş kere öpecektin” diyor güle-rek. Gülüyorum ben de.

“Sen çıksana sahneye, senden başka dinlemek istediğim kimse yok” diyorum.

“O kadar arkadaşımız var sahneye çıkmayı bekleyen” diyor.

“Bana ne. Ben gelinim ve kocamın sesini duymak istiyorum, gerekirse ayaklarımı yere vurur tepinirim” diyorum gülerek.

“İlle kendi düğünümüzde de çalıştıracaksın beni yani” diyor.

“Bebeğim babasının sesini aşeriyor” diyorum gülerek.

“Yapabileceğim şeylerle gelin böyle, aferin size, saçma sapan şeyler aşermiyorsunuz. Aferin” diyor gülerek. Oğuzhan’ın anne ve babası dans ederek yanımıza geliyorlar.

“Gelin Hanım, bu dansı bana lütfeder mi acaba?” diyor Atahan Bey. Oğuzhan annesiyle ben de babasıyla dans etmeye başlıyorum.

“Baba çok iyi dans ediyorsun, ben galiba ailenin yanlış erkeği ile evlendim az önce” diyorum.

“İnsan her zaman kollarında bir kuğu tutmuyor gelin hanım” diyor gülümseyerek.

“Çok teşekkürler” diyorum.

“Torunum geliyormuş. Hayırlı uğurlu olsun inşallah. Gözlerinde endişe bulutları görüyorum kızım, korkarak bir yere varamazsın. Akışa bırak biraz kendini” diyor.

“Aynı şeyleri tekrar yaşamaktan korkuyorum baba” diyorum.

“Şimdi sana evet aynı şeyleri tekrar yaşayacaksın desem veya hayır kızım yaşamayacaksın desem endişen azalmaz değil mi? O zaman neden bugününü gölgelemesine izin

veriyorsun düşüncelerin? Bırak onlar kendi kendilerini yiyip tüketsinler. İzin verme seni meşgul etmelerine” diyor.

“Nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok” diyorum.

“Bak şu çocuğu görüyor musun? Neredeyse kırk senedir babasıym daha önce kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim. Hatalar yapılır. Hepimiz yaptık. Her şeye rağmen bir gün olsun gözlerinden gitmedin” diyor Oğuzhan’ı gösterip.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Her şeyi biliyorum ifadesi var yüzünde.

“Oğuzhan mı anlattı?” diyorum.

“Sen anlattın. Konuşmadın ama ben gördüm gözlerinde. Oğuzhan’a her baktığında tüm sevgine rağmen kalbinin kırgınlığını görüyorum gözlerinde. Seni ilk gördüğümde gözlerinde yoktu bu kırgınlık. Gören gözlerin kanıtı ihtiyacı yoktur. Evladımın gözlerinde de sana olan sevgisinin derinliğini görüyorum mesela. Senden gidemeyeceği bir noktaya gelmiş sevgisi. Senin de ondan aşağı kalır yanın yok. Mutluluğa izin ver. Bırak silsin bütün karanlığı” diyor.

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum baba” diyorum.

“Kalbin biliyor, sevgine güven, düşüncelerini susturur o” diyor.

Şarkı bitiyor. Oğuzhan ve Ahsen Hanım yanımıza geliyor.

“Buldunuz melek gibi kızı, babası bir yandan oğlu bir yandan, rahat bırakın bakayım gelinimi. Hamile kızı deli dana gibi döndürüyorsunuz etrafta. Gel Başak, biraz otur kızım. Bu delilere uyarsan perişan ederler seni” diyor Ahsen Hanım kolumdan tutup beni gelin damat masasına götürürken.

“Teşekkürler anne biraz daha dolansam bayılacaktım gerçekten” diyorum.

“Bak yemek de getirttim sana, başka bir şey ister misin?” diyor ben otururken.

“Ben aç değilim anne Oğuzhan gelsin yesin, sabahtan beri koşturuyor o da. Birazdan içmeye başlar bunlar. Boş mideye içmesin” diyorum.

“Tamam, sen ye yemeğini. Ona da getirir birazdan garsonlar yemek” diyor.

“Anne, çağır gelsin yesin. Rahat edemem ben” diyorum.

“Kızım kendini düşüneceksin sen artık, bırak kocan da seni düşünsün hatta. Yüklüsün sen” diyor. Yüzüne bakıyorum melül melül. “İyi tamam çağırıyorum, sen kalkma dinlen biraz” diyor. Yanımdan ayrılıp arkadaşlarıyla konuşan Oğuzhan’ın yanına gidiyor. Oğuzhan arkadaşlarının yanından ayrılıp yanıma geliyor.

“Efendim hayatım?” diyor yanıma otururken.

“Gel otur yemek ye, koşturuyorsun sen de sabahtan beri” diyorum. Garson Oğuzhan’a da yemek getiriyor.

“Sen yemezsen yemem” diyor.

“Oğuzhan yeni pilav yedim ya zaten” diyorum.

“İki saat oldu yiyeli. Yiyeceksin yoksa yemiyorum ben yemek falan” diyor.

“Ama ağır tehdit bu” diyorum.

“İşine gelirse” diyor.

Çatalımı masadan alıp yemeğimden bir lokma alıyorum. “Al yıyorum bak, hadi sen de ye” diyorum.

“O çatalı bir bırak elinden anında bırakırım yemek yemeyi” diyor.

Ağızındaki eti yutmaya çalışırken bir anda midem alt üst oluyor. Hoppala. Masadan fırlıyorum. Oğuzhan da peşimden fırlıyor. Pistte oynayan Rezan’ı koluna yapışıyorum.

“Rezan tuvalet nerede kusacağım ben” diyorum.

“Gelin odasında var koş” diyor. Salondan çıkıp gelin odasına koşturuyoruz beraber. Odaya girip tuvalete kapatıyorum kendimi. Lavaboya eğiliyorum. İçim dışıma çıkıyor. Yediğim içtiğim ne varsa çıkarıyorum.

“Başak iyi misin? Açsana kapıyı” diyor Oğuzhan dışarıdan.

Cevap yerine başka bir öğürtü ile karşılık veriyorum. Lavabonun kenarına tutunmayı bırakıp uzanıp kapının kilidini çeviriyorum. Oğuzhan içeriye giriyor.

“İyi misin? Dur bana bırak saçlarını, sen yüzünü yıka” diyor. O saçlarımı tutunca elimi çekiyorum saçlarımdan. Suyu açıp yüzümü yıkıyorum. Başka bir bulantı vuruyor. Yeniden eğiliyorum lavaboya. Midemde kusacak bir şey kalmadı hâlâ öğürüyorum.

“Oğuzhan su” diyorum güç bela.

“Rezan su getir” diyor Oğuzhan odaya doğru.

“Alın” diyor Rezan. Doğrulup Oğuzhan’ın açtığı suyu alıyorum elinden. Biraz içiyorum, bu sefer içtiğim su çıkıyor içimden.

“Tamam, su da içme. Yüzünü yıka, biraz oturalım içride. Rezan tuzlu bir şeyler getirsinler bize, çubuk kraker, ayran falan” diyor Oğuzhan.

Yüzümü yıkayıp doğruluyorum. Öğürmekten gözlerim kan çanağına dönmüş. Biraz daha öğürürsem göz

damarlarım çatlayacak bu ne biçim şey. Başıma ağrı giriyor. Bir de migrenim tutsun tam olalım. İlaç da içmem hamileyim.

“Annem iyi misin?” diyor annemin sesi. Dönüp bakınca Oğuzhan’ın gerisinde annemi görüyorum.

“İyiym. Ama değilim gibi. Ama iyiym de. Ay bilmiyorum” diyorum.

“Şimdi bir şey söyleyeceğim sağlıklı gelsin inşallah tabi ama ben de Burak’a hamileyken böyleydim. Oğlan geliyor haberiniz olsun” diyor.

“Bir kız gelseydi şu aileye artık ama haklı Hülya. Ben de hem Oğuzhan’da hem Emirhan’da lavabodan çıkamıyordum” diyor Ahsen Hanım.

“Baba, oğul canıma kastı var bunların ölüyorum ben” diyorum tuvaletten çıkarken. Gelin odasındaki koltuğa bırakıyorum kendimi.

“Daha fazla tahammül edemeyeceğim ben bu gelinliğe, ayakkabılara falan. Rezan gelsin çıkarın beni bunun içinden. Elbise ve spor ayakkabı giyip öyle devam edeyim geceye. Yoruldum taşıyamıyorum kendimi” diyorum.

“Oğuzhan sen salona dön oğlum, biz ilgileniyoruz Başak’la” diyor annem.

“Yok, gitmiyorum ben bir yere. Siz gidin ilgilenin misafirlerle, Başak değiştirsin üstünü başını, biraz dinlensin, geliriz biz” diyor yanıma otururken.

“İyi tamam acele edin biraz” diyor annem.

“Doğurayım şuraya siz sağ ben selamet” diyorum gülererek anneme.

“Cevap verme bana! Ne diyorsam onu yapın!” diyor odadan çıkarken. Ahsen Hanım da peşinden çıkıyor.

“Annenden çok tırsıyorum biliyor musun? Babam bir annen iki” diyor Oğuzhan kravatını çıkarırken.

“Daha hiçbir şey görmedin” diyorum gülerek.

“Sen ilk söylediğinde inanmamıştım, tanıdıkça görüyorum” diyor.

“Sarılısana bana biraz” diyorum yanına yanaşıp. Kolunu kaldırıyor. Göğsüne yaslıyorum başımı.

“Yoruldun mu?” diyor.

“Yemek yiylene kadar iyi idare ediyordum. Kusmak perişan etti beni. İyi bir doktor bulalım da gidelim bir an evvel. Belki bir şeyler önerir. Su bile içemiyorum baksana” diyorum.

“Erkek mi acaba hakikaten?” diyor.

“Bilmiyorum ama ben erkek çocuklarıyla daha kolay iletişim kurabiliyorum. Ben erkek olmasını isterim ama seni bir kız çocuğuyla uğraşırken görmek de cazip geliyor bana. Benim babamla çok güzel bir ilişkim vardı. Senin de bir kız çocuğuna aktarabileceğin bilgi ve birikimle çok güzel bir kadın olur büyüdüğünde” diyorum.

“İlk hamileliğinde haberi aldığında isim düşünmeye başladığını söylemiştin. Ne vardı aklında?” diyor.

“Dağhan veya Denizhan” diyorum.

“Oğuz Kağan’ın oğullarının isimleri” diyor.

“Evet, güzel olur diye düşündüm. Atahan, Emirhan, Oğuzhan, soy geleneğinden devam ederiz” diyorum.

“Kız olursa da Burçak olsun bari” diyor gülerek.

“Yok, çavdar olsun. *Çavdar Tarlasında Çocuklar*” diyorum. Gülüyor.

Rezan ve Mert odaya giriyor. Rezan elindeki pipeti ayanı sokup bana uzatıyor ayanı. Oğuzhan’ın göğsünden doğrulup ayanı alıyorum Rezan’ın elinden. Korka korka bir yudum alıyorum ayardan. Yuttuğum anda midem ağzıma geliyor.

“Yok, içmiyorum, içmiyorum. İstemiyorum bir şey. Çıkartalım şu gelinliği Rezan” diyorum koltuktan kalkıp.

“Başak iç, kusacaksan da kus miden temizlensin” diyor Rezan sehpayı bıraktığım ayanı alıp pipeti çıkarıp ayanın ağzını açıyor.

“Kusmaktan ağrı girdi başıma Rezan” diyorum.

“İlk yudumda miden bulandı diye kusacaksın diye bir şey yok. İç bakayım şunu. Fondip yap bulanmaz miden. Doktorum ben var bir bildiğim” diyor.

“Diş hekiminden az kullanılmış kadın doğum tavsiyesi” diyorum uzattığı ayanı alıp.

“Hadi yavrum, hadi bacım, hadi!” diyor parti elbisemi çıkarıyor kılıfından. Derin bir nefes alıp ayanı kafama dikeyim. İçim ürperiyor yoğurdun ekşiliğinden. Sehpadan peçete alıp ağzımı siliyorum.

“Ne oldu? Bak bulanmadı miden, gördün mü? Mert, Oğuzhan, siz bir müsaade edin bize” diyor Rezan.

“Gitmiyorum ben bir yere kaç kişiye daha söyleyeceğim? Bırakmıyorum karımı yalnız. Mert sen bize bir müsaade et kardeşim” diyor Oğuzhan.

“Tamam, ben salona geçiyorum Rezan” diyor Mert.

Rezan gidip elini Oğuzhan'ın alnına yapıştırıyor. "Ateşi de yok. Ne oldu buna baba olacağını öğrenince imana mı geldi?" diyor Rezan gülerek.

"Konu sen olunca ne zaman farklı bir tavır gördün benden Başak?" diyor Oğuzhan.

"Hakkını yedirmem sevgilimin, doğru söylüyor" diyorum sırtımdaki fermuarı açmasını için Rezan'a sırtımı dönerken.

"Bozacının şahidi şıracı" diyor Rezan fermuarı açarken. Gelinliğin kollarını çıkarıp belimden aşağıya kaydırıyorum. Gelinliğin içinden çıkıp kenara geçiyorum. Oğuzhan'ın bakışı değişiyor.

"Ne bakıyorsun öyle?" diyorum tatlı tatlı.

"Bir gün seni böyle jartiyerle dolanırken görünce küt diye gideceğim kalpten haberin var mı senin?" diyor çapkın çapkın. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor. Belime sarılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Uzanıp öpüyorum dudaklarından. Beni iyice kendine çekiyor.

"Öh, hamilesin zaten daha ne istiyorsun? Allah'tan belanı mı istiyorsun? Bıkmadınız mı siz sabah akşam sevişmekten? Az biraz kendinize gelin, ben buradayım" diyor Rezan.

Oğuzhan'ın dudaklarından ayrılıp Rezan'a bakıyorum. "Sen de sevişmemek için yer arıyorsun. Hamileyiz diye ölmedik ya? Ayrıca doğumu kolaylaştırır derler doktor hanım. Bilmiyorsan ben öğreteyim" diyorum. Oğuzhan gülüyor.

"He ben sevişmemeye yer arıyorum, sen vermeye yer aramıyorsun he. Gel şuraya giy şu elbiseni delirtme beni" diyor Rezan.

“İyiydik böyle” diyorum Oğuzhan’ın kollarından ayrılırken.

“Oğuzhan sahneye çıkacak mısın?” diyorum elbiseyi giyerken.

“Bu kadar ısrara çıkmazsam adımı kötü kocaya çıkarır bu benim” diyor Rezan’ı gösterip.

“O önce kendi sevgilisine baksın” diyorum. Rezan yan yan bana bakıyor. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, spor ayakkabılarımı giyiyorum “Hadi gidelim” diyorum aynada saçımı başımı düzeltip.

Odadan çıkıp salona yürüyoruz Oğuzhan ile. “Koş kız koş kendi düğünümüze geç kaldık” diyor yaygaracı teyzeler gibi.

“Sen dua et ben kendi düğünümüzden kaçmadım” diyorum adımlarımı hızlandırırken.

“Dün bir ara kınadan kaçacağını düşündüm biliyor musun?” diyor.

“Senin yüzünden kınalı kuzu oldum” diyorum avucunun içini gösterip.

“Biz olmadık sanki” diyor avucundaki kınayı gösterip.

“Bozkurtla evleniyorum derken kınalı kuzuya vardım anneciğim. Kaçmasına kaçmazdım da Meltem ve Rezan’ı birbirlerine çarpmak istedim bir ara. Gelmişler yüksek yüksek tepelere, bas bas bağırıyorlar kulağımın dibinde. Komik geliyor bana o şarkı. Nesine ağlayayım?” diyorum salona girerken.

Salona girince arkadaşlarımız yanımıza geliyorlar. Rezan ile Meltem yanıma gelip kolumdan çekiştiriyorlar gelin masasına götürmek için.

“Oğuzhan, beni bırak kendini kurtar” diyorum kızların peşinden sürüklenirken.

“Başak çiçeğin nerede senin? Kızlar hevesle bekliyorlar çiçek atmanı” diyor Meltem ben otururken. Bir yandan da fotoğraf çekiyorlar sürekli. Bir sağa bir sola dönüp poz vermekten içim şişiyor.

“Çiçeğim mi vardı benim?” diyorum.

“Bende Meltem, bende” diyor Rezan bıkkınlıkla.

“He iyi, atsın bu hevesli taze” diyorum.

“Onu beğenmez bunu beğenmez şiştim ay!” diyor Rezan.

“Günü gelecek sen de evleneceksin, sen de. O gün benim günüm olacak. Salacağım bebeyi peşinize, senin eteğinden çekecek, senin saçından ben de kenarda pasta yiyip limonata içeceğim” diyorum Rezan ve Meltem’e.

Oğuzhan sahneye çıkıyor. Mikrofonu alıyor “Gelinimizin özel isteği üzerine mecburen bana ve muhteşem sesime katlanacaksınız ama ben bugün gelinimi de yanımda istiyorum. Sevgili karıcığım sizi de buraya alabilir miyiz?” diyor bana bakarak.

Omuz silkiyorum “Gelmem, bana ne” diyorum.

“Gel kız buraya” diyor.

Misafirler gülüyor. Yerimden kalkıyorum gülerек. Sahneye çıkıp yanına gidiyorum.

“Ne söyleyeyim dünya güzeli?” diyor belime sarılıp.

“Ver şunu bana ben söyleyeceğim, sen de eşlik et” diyorum mikrofonu elinden alıp. Şaşıyor. Orkestrasına dönüp “İntizar çalışıyorsunuz gençler” diyorum.

“İntizar’ın hangi şarkısı yenge, yok o bizde” diyor bas gitaristi.

“Çal, *Nazar Boncuğum* çal. Allahsız kitapsız. Sanki çalabileceksin. Oğlum şarkının adı İntizar, *Sakın bir söz söyleme, yüzüme bakma sakın...* Nilüfer, Neşe Karaböcek, Badem de söyledi hani. Var mı bunlar acaba o güzide hafızanızda?” diyorum. Oğuzhan gülüyor.

“He, tamam yenge bizde” diyor. Şarkıya giriyorlar.

“Bu şarkıyı seçmenizin özel bir sebebi var mı sevgili karıcığım?” diyor Oğuzhan kulağıma.

“Sanırım sana olan aşkı benden daha iyi anlatabilen tek sözler bu şarkıya ait” diyorum.

“*Sakın bir söz söyleme,
Yüzüme bakma sakın.
Sesini duyan olur,
Sana göz koyan olur.
Düşmanımdır seni kim,
Bulursa cana yakın.
Annen bile okşasa,
Benim bağrım taş olur.
Dilerim tanrıdan ki,
Sana açık kucaklar,
Bir daha kapanmadan,
Kara toprakla dolsun.
Anmasınlar adını,
Bensiz anan dudaklar.
Sana benim gözümle,
Bakan gözler kör olsun.*”

*Kan tükürsün adını,
Bensiz anan dudaklar.
Sana benim gözümle,
Bakan gözler kör olsun.”*

Yemek koyduğum tabağı Oğuzhan'ın önüne bırakıyorum. “Teşekkürler hayatım” diyor. Kendi tabağımı da alıp karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Bir yudum su içip yüzüme bakıyor.

“Eve geldiğimden beri sende bir hal var, ters bir şey mi oldu?” diyor.

“Yok bir şey, iyiyim” diyorum.

“İyi öyle olsun bakalım” diyor.

Yemeğini yemeye devam ediyor. Yüzünü seyrediyorum. Sinirini bozmak istiyorum. Masadan kalkıp “Ben yemiyorum sana afiyet olsun” diyorum tabağımı tezgâha dan diye bırakıp. Mutfaktan çıkıp salona gidip oturuyorum. Televizyonun kumandasını alıp rastgele haber kanallarından birini açıyorum. Oğuzhan arkamdan salona geliyor.

“Hani hamileyken haber izlemek istemiyordun, balayında başımın etini yedin gündemi takip ediyorum diye. Hani sinirlerini bozuyordu haberler? Her gördüğün habere ağlıyordun, ne oldu şimdi?” diyor televizyonu işaret edip.

“Bir şey yok. İzleyesim geldi olamaz mı?” diyorum dik dik.

Uzanıp sehpadan sigara paketini alıyor. Yanımda içmeyeceğini fark edip geriye bırakıyor. “Başak benim sinirimi bozma, yanında sigara da içmiyorum. Geliyorlar bak

ufaktan bana, ne oldu?” diyor karşıma dikilip. Kudur. Hep sen mi beni delirteceksin?

“Doktora gittim ben bugün” diyorum sinirli sinirli.

“Biliyorum. İlk randevuya gelemedim diye mi bu tavrın?” diyor.

“Evet, her yere seninle gitmek istiyorum. Fino köpeğiyim ya ben, her yere seninle gitmek istiyorum. Niye gelmedin diye tavrı yapayım? İşin vardı senin bugün” diyorum.

“Ne diye tavrı yapıyorsun o zaman boncuğum?” diyor.

“En azından bir sorsaydın doktorda neler yaptığımı?” diyorum.

“Aradım ben seni doktordan çıkınca ne yaptın diye. Müsait değilim, dedin. Konuşsaydın o zaman. Soracaktım yemek masasından kalkmasaydın” diyor.

“Tekrar arasaydın” diyorum.

“Yavrum, bal boncuğum, ateş gözlüm, bak bu bebek senin huyunu suyunu değiştirdi. Neyin kavgasını edeceğiz biz şimdi?” diyor.

“Yok, bebek falan” diyorum sinirle.

Beti benzi atıyor. Koltuğa çöküyor. Yandan bakınca elinin titrediğini görüyorum. Uzanıp sehpadan sigarasını alıp yakıyor. Bir nefes çekiyor. Yüzüne bakıyorum. Gözleri dolu dolu, ağladı ağlayacak. *Ay kıyamam ben sana!*

“Söndür şunu söndür” diyorum. Kalkıp sigarasını elinden alıp kül tablasına bastırıyorum. “Bebek yok, bebekler var” diyorum. Gülerek kucağına oturuyorum.

“Ne var?” diyor.

“Bebekler” diyorum. Gözlerindeki bulutlar kayboluyor. Yerine minik yıldızlar geliyor, sevgi dolu, mutluluk yıldızları.

“Hem Dağhan hem Denizhan geliyor desene” diyor bana sarılıp. Uzanıp dudağımdan öpüyor. Geri çekilip cebimden ultrason resmini çıkarıyorum. Görebileceği şekilde gösteriyorum.

“Dağhan, Denizhan ve bu da eşantiyon Gökhan, üç al iki öde vardı. Üçüz geliyor” diyorum.

“Ne?” diyor.

“Bir, iki, üç” diyorum ultrason kâğıdında bebekleri gösterip.

“Ayy” diyor, bayılır gibi koltuğa bırakıyor kendini. Gülüyor.

“Yavrum pratik zekâ iyi bir şey de pratik gebelik nedir ya? Tek tek uğraşmayayım, tek seferde çıkarayım mı dedin ne yaptın?” diyor gülerek doğrulup.

“Evet, tek kabahat bende! Hadi ben üçlü yumurtladım, sen niye üçlü döllüyorsun arkadaşım? Üç yumurta üçüzüymüş bunlar” diyorum ultrason kağıdını sallayıp.

“Kale boş gol atmayalım mı?” diyor.

“At, hobi olarak yine at, niye şampiyonluğa oynuyorsun? Yaşasın! Ördek ailesi oluyoruz!” diyorum. Gülüyor.

“Bak güzelim, bu bebeklerin babası benim, dedeleri babam, amcaları Emirhan, dayıları da Burak. Boşuna ördek hayali kurma, minik bozkurtlar geliyor. Sen kendini it dalaşına hazırla” diyor.

“Beni delirtmeyin! Alırım bir kulübe, bağlarım sizi bahçeye” diyorum.

“Sen bizim gönlümüzü bağlamışsın gönül bahçene, sende ne gelse lütuftur bize” diyor. Uzanıp dudaklarına yapıyorum. Kanım kaynamaya başlıyor. Ellerimi tişörtünün beline atıp tişörtünü çekiştiriyorum.

“Kocalık görevimi yerine getiremiyorum alın beni bunun elinden, imdat” diyor.

“Öf, başladı yine aynı teraneye. İliğimi kemiğimi kuruttun diye diye yedin ömrümü” diyorum kucağından kalkıp. Yatak odasına çıkmak için merdivenlere doğru yürüyorum.

“Aaa bebeleri de aldı gidiyor. Nereye gidiyorsun ha niğğmmm?” diye sesleniyor arkamdan gülererek.

“Asena ve yavrukurtlar uyumaya gidiyor. Sen de otur burada haber seyret, sinirlerini boz, beni de özlersen bana yanaşma. Elinle sana iyi geceler dilerim. Dişi köpek kuyruk sallıyor ama erkek ardına düşmüyor bu ne biçim iş?” diyorum merdivenleri çıkarken.

“Hamilesin, burada rahat edemeyiz diye dedim ben. Soyun yatağa gir, bir sigara içip geliyorum ben” diye sesleniyor.

“Hemen geri vites, küstüm ben vermeyeceğim bana ne” diyorum.

“Sen kime şekil yapıyorsun, gel bakayım buraya” diyor.

“Gelmem bana ne” diyorum.

Adımlarımı hızlandırıp zıplaya zıplaya merdivenleri çıkıyorum. Koşarak peşimden gelip merdivenlerin başında belimden yakalıyor. Kucaklıyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Odamıza gidiyoruz.